- Hừ, tiểu tử họ Từ, đừng tưởng rằng có Trương gia che chở, Đông Phương gia, sẽ không thể làm gì được ngươi. Nếu như có một ngày, ngay cả Trương gia đều bị diệt, để xem ngươi còn có thể hung hăng càn quấy đến khi nào?

Đông Phương Uy hừ lạnh một tiếng, liền ngồi xuống chữa thương cho Đông Phương Bá.

- Huyền ca, ngươi không sao chớ?

Trương Vũ Hàm chịu đựng đau đớn, đi tới đở lấy thiếu niên suy yếu sau lưng phụ thân, trong đôi mắt đẹp chớp động lên lệ quang, lại đỡ Từ Huyền ngồi xuống, vì hắn băng bó, chữa thương.

Trên mặt Từ Huyền còn mang theo thần sắc không cam lòng, trong nội tâm tiếc nuối không thôi.

Vừa rồi chỉ kém một bước là có thể giết chết Đông Phương Bá súc sinh này.

Đem thần sắc của hắn nhìn vào trong mắt, Trương Vũ Hàm nín khóc nín khóc:

- Ngươi cũng đã tổn thương thành như vậy, còn không cam lòng? Có thể làm được đến mức này, đã coi là kỳ tích rồi sự tình báo thù có thể từ từ sẽ đến, tin tưởng chỉ là vấn đề thời gian.

Từ Huyền khẽ gật đầu, nghĩ thầm:

- Tên Đông Phương Bá này vẫn là đi rất xa, may mắn sống sót, bất quá cũng tốt, ta muốn giết vốn không chỉ một mình Đông Phương Bá, còn muốn đem cả Đông Phương gia nhổ tận gốc.

Lần này giết không chết Đông Phương Bá, có lẽ là Thiên Ý, Từ Huyền nhớ tới ngày đó cùng Niếp Hàn đánh cuộc, trong vòng hai mươi năm, xem ai trước tiên đem Đông Phương gia tiêu diệt, chỉ giết một Đông Phương Bá, còn xa chưa đủ giải hận.

Làm Đông Phương Bá bị trọng thương trí mạng, sau đó, trưởng bối cao tầng hai tộc nhao nhao đuổi tới bên trong Thông Thần Cổ Tích, thần sắc kinh nghi bất định.

Không ít đệ tử khi liếc nhìn về phía Từ Huyền, trong mắt lộ ra vài phần sợ hãi cùng kiêng kị, khó có thể tưởng tượng, nếu như vừa rồi một kích khủng bố kia đánh xuống trên người bọn họ, sẽ là một phen quang cảnh như thế nào.

Phần lớn đệ tử hai tộc ở trong vòng giao chiến viêm bạo vừa rồi, hoặc nhiều hoặc ít đều chịu chút ít tổn thương.

©o¢u G\ʏỀjX ©¨¢I ¦ℓh [_Ň« ĤǯS p\¾u

Trong đó lấy Trong đó thảm nhất, toàn bộ cánh tay phải bị nổ đứt, sắc mặt tái nhợt tựa lên vách núi, lúc này thần sắc u uất nhìn về phía thiếu niên tuấn tú là mục tiêu của chúng nhân, trong nội tâm nảy sinh ghen ghét, nhưng sinh ra vô cùng chán chường cùng vô lực.

Đến lúc này, hắn còn chưa có hiểu rõ được, chân thực lực của Từ Huyền căn bản không phải mình có thể bằng được. Từ sau trận chiến này, đối phương thế tất sẽ trở thành nhân vật phong vân trong đám tuổi trẻ tài tuấn bằng được, chỉ có nhân vật cấp Thiếu chủ của hai đại gia tộc có thể cùng có thể cùng hắn đánh đồng. Đem so sánh, chút thân phận cùng thực lực của mình không có ý nghĩa.

- Ha ha, Đông Phương Uy, lần tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích này, còn không có vượt qua thời hạn một ngày, ngươi đã công nhiên nhúng tay vào hậu bối giao phong. Nể tình ngươi sốt ruột cứu nhi tử, việc này tạm thời không đề cập tới, nhưng là thi đấu còn cần tiếp tục tiến hành!

Trương Thiên Luân vẻ mặt tràn đầy hồng quang, dáng tươi cười sáng lạn nhìn chằm chằm vào Đông Phương gia chủ.

Còn phải tiếp tục so đấu?

Cao tầng hai tộc hai mặt nhìn nhau, hầu hết đệ tử thần sắc cổ quái.

Từ Huyền lại âm thầm buồn cười, tên Trương Thiên Luân này hiển nhiên là muốn bức Đông Phương Uy nhận thua a.

Lại tiếp tục tỷ thí nữa, đừng nói là Đông Phương Bá, một ít tinh anh đệ tử còn sót lại chỉ sợ đều sẽ chết hết.

Một đám đệ tử Đông Phương gia sắc mặt tái nhợt, thần sắc sợ hãi, thập phần khẩn trương. Giờ phút này thế cục thập phần rõ ràng, Đông Phương gia không hề có cơ hội lật ngược.

Đông Phương Uy sắc mặt âm trầm, hắn đứng trước người Đông Phương Bá, lúc này kịp thời cứu giúp, mới miễn cưỡng bảo trụ một mạng, chỉ có một con mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Từ Huyền, tràn ngập hận ý thù địch vô tận, hận không thể uống máu, ăn thịt của hắn.

- Hôm nay tranh đoạt, chấm dứt như vậy. Thông Thần Cổ Tích này, sẽ tạm thời giao cho Trương gia các ngươi sử dụng một thời gian ngắn.

Đông Phương Uy ngữ khí lộ vẻ khó khăn, thần sắc cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng không khỏi lên tiếng nhận thua.

Chỉ chốc lát công phu, ở bên trong Thông Thần Cổ Tích đệ tử Đông Phương gia toàn bộ rút khỏi, trở về trên phi chu đầu rồng bên ngoài thác nước, Đông Phương Bá cũng được khiêng trở về.

Rất nhanh, bên trong cổ tích, chỉ còn lại có chúng đệ tử cùng trưởng bối cao tầng Trương gia, đưa mắt nhìn phi chu đầu rồng của Đông Phương gia rời đi phía xa, trừ Lâm Huy ra, còn lại tất cả đều vui vẻ, chúc mừng trận thắng lợi này.

- Một trận chiến hôm nay, đám người trẻ tuổi các ngươi, vì Trương gia làm vẻ vang, hãnh diện, đoạt được chỗ Thông Thần Cổ Tích này. Đợi trở về gia tộc, sau đó ai nấy đều có phần thưởng hậu hĩnh…

Trương Thiên Luân nhìn quanh mọi người, cao giọng cười to nói.

Trong tộc hầu hết đệ tử gia tộc đều là mừng rỡ hưng phấn, hoan hô một hồi.

Từ Huyền chỉ là mỉm cười, khoanh chân điều dưỡng ở bên trong, Trương Vũ Hàm cùng Từ Huệ Lan hai nữ nhi đồng thời chiếu cố hắn, ăn vào mấy viên linh đan, sau đó, rõ ràng cảm giác được thương thế khôi phục.

Trái lại Lâm Huy, trong nội tâm cực kỳ thất lạc, hắn bị nốt đứt một cánh tay. Cho dù có người chiếu cố, nhưng là Vũ Hàm biểu muội giống như nữ thần trong suy nghĩ, chỉ tới an ủi một lát, còn tâm thần đều đặt ở trên người Từ Huyền, cái này thật sự lại để cho hắn tức giận không thôi.

- Từ Huyền, lần này ngươi vì gia tộc lập nhiều đại công, có thể nói là ngăn cơn sóng dữ, làm cho người phấn chấn. Hơn nữa biểu hiện hôm nay của ngươi, lại khiến cho cao tầng gia tộc lau mắt mà nhìn, ngày sau Trương gia ta chắc chắn đối với huynh muội hai người, trọng điểm tài bồi, có cần cái gì cũng có thể nói ra.

Trương Thiên Luân đi đến bên cạnh Từ Huyền, mỉm cười vỗ vỗ bả vai hắn, an ủi một một lát, sau đó cuối cùng nói với con gái:

- Vũ Hàm, ngươi cần phải dốc lòng chiếu cố hắn.

- Phụ thân yên tâm…

Trương Vũ Hàm cảm nhận được ánh mắt thâm ý giống như cười mà không phải cười của phụ thân, hai gò má ửng đỏ cúi đầu thấp giọng đáp.

Lấy trí tuệ thông minh của nàng tự nhiên minh bạch vài phần dụng ý của phụ thân, thiên tài bực này như Từ Huyền phóng nhãn cả Hoàng Long Thành đều khó gặp, tự nhiên cần hết sức lôi kéo. Nhưng Từ Huyền tóm lại là một ngoại nhân, chung quy có một ngày có thể sẽ rời khỏi Hoàng Long Thành, biện pháp tốt nhất là để hắn triệt để biến thành người một nhà.

Từ Huyền chuyên tâm dưỡng thương, chỉ là công phu một hai ngày, đã hồi phục được bảy tám phần. Trong lúc này, Trương Vũ Hàm cẩn thận chiếu cố, cử chỉ thân mật, cũng không ra vẻ đại tiểu thư cao quý thận trọng.

Cái này nếu là rơi xuống trong mắt một ít đệ tử Trương gia khác tự nhiên là ước ao có thừa, đặc biệt Lâm Huy, trong lòng đố kị càng không ngừng thiêu đốt.

Lúc này chỉ cần là một người sáng mắt, cũng có thể thấy được đại tiểu thư đối với Từ Huyền Chiếu cố không tầm thường.

Tiểu tử này đến từ thôn trấn tiểu phái vô danh, mà nay quật khởi như sao chổi, đạt được Hoàng Long đệ nhất mỹ nữ ưu ái và yêu thích, ai không ao ước đố kị?

Nhân lúc Trương Vũ Hàm không ở đây, Từ Huệ Lan tiến đến bên tai Từ Huyền, thấp giọng bất mãn nói:

- Ca ca, ngươi sẽ không thực coi trọng gia thế cùng mỹ mạo của Trương đại tiểu thư đấy chứ.

Từ Huyền nghe được lời này, thiếu chút nữa ngạt thở, đây là tư duy lô-gích gì vậy, sao lại nói là mình coi trọng gia thế cùng mỹ mạo của nhân gia?

Mặc dù hắn không thừa nhận đối với Trương Vũ Hàm có vài phần hảo cảm, nhưng hảo cảm như vậy hầu như là bất cứ nam tử bình thường nào nhìn thấy mỹ nữ tương tự đều sẽ có.

Bởi vì tâm thích cái đẹp, ai cũng đều có.

- Hừ, nếu như ngươi chỉ là muốn leo lên thế lực như Trương gia, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Từ Huệ Lan tức giận nói, sau đó trong đôi mắt sáng lộ ra chút không đành lòng:

- Huệ Lan cũng hiểu được Trương tiểu thư không tệ, thế nhưng ta càng thích Du Cầm muội muội hơn, nếu như ngươi làm như vậy, nàng sẽ rất thương tâm...

- Được rồi, việc này, trong lòng ta rõ ràng, tự có chủ trương.

Từ Huyền thần sắc bình thản, chậm rãi đứng lên.

Đã nhiều ngày hắn vẫn đứng ở Quỳnh Ngọc Phi Các dưỡng thương, nhưng còn là có chút không bỏ xuống được Thông Thần Cổ Tích kia.

Hắn vừa mới chuẩn bị bay qua đó, phía sau truyền đến thanh âm ngọt ngào mềm nhẹ của Trương Vũ Hàm:

- Huyền ca, ngươi còn thụ thương, ta mang ngươi bay qua đó.

Trương Vũ Hàm ngọc thủ vung lên, bắn ra một đạo thanh oánh linh động, thấy gió liền dài ra, thải quang tràn đầy, rất nhanh chịu tải hai người bay về phía Thông Thần Cổ Tích.

Loại pháp khí phi hành dạng phiêu đái này, hình thái không phải rất cố định, dẫm lên phiêu đái, hai người trong quá trình đi đến, thân thể nhẹ nhàng lay động, khó tránh khỏi có chút va chạm da thịt.

Từ Huyền rơi xuống phía sau thủy liêm, trên mùi còn lưu lại một tia mùi thơm thanh nhã say mê, Trương Vũ Hàm đi theo bên cạnh, trên khuôn mặt tinh mỹ như Tuyết Ngọc, còn có một tia ôn hồng tàn dư, nhưng nói cười như thường, dáng vẻ ưu nhã khéo léo.

©oPu G\yỀjX ©¨P v ©¨kI w«² ç j\ ¦¾_ [_Ńj

Từ ngày ấy tranh phong thắng lợi, chỗ cổ tích này bị Trương gia phái trọng binh canh gác, cũng chuẩn bị ở đây thiết hạ đại trận phòng hộ. Từ Huệ Lan tự nhiên đã bị trọng dụng, trở thành Luyện Trận Sư thủ tịch bố trí phòng ngự đại trận này.

Giống như lần trước, Từ Huyền đi tới trước vết chân cổ tích kia, hai chân bước vào đó, con mắt nhìn chằm chằm đoạn ngân trên mặt tảng đá hùng kỳ kia.

Cổ linh năng ý cảnh trong Thông Thần Cổ Tích kia còn đó, thế nhưng bởi đệ tử Trương gia khác tham ngộ, trong cổ tích ẩn chứa Thần Cảnh chi uy có điều suy yếu.

Lúc này đây, không ai đã quấy rầy, Từ Huyền lẳng lặng tham ngộ, trên người dần dần tản mát ra một cổ đại thế nóng bức mà bàng bạc, để đệ tử gia tộc gần đó thập phần khó chịu. Trương Vũ Hàm cũng có chút không thoải mái trong lòng, nhưng khi chạm đến thân ảnh thiếu niên gần trong gang tấc, phương tâm đập loạn như hươu chạy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng một mảnh, có thể càng nhiều là chịu cổ khí thế này ảnh hưởng.

Từ Huyền chuyên tâm tìm hiểu, trên người cổ đại thế kia, nhiều lần liên tục ma luyện biến hóa, càng phát ra tinh tiến cường đại.

Trong quá trình như vậy, tâm thần cảnh giới của hắn, từng chút kéo lên.

Khi đạt được một đoạn nào đó, Từ Huyền đột nhiên dừng lại, trong mắt thần quang tùy tiện đụng chạm, khiến người ta có một loại cảm giác áp bách như bị thiêu đốt.

- Xem ra Thông Thần Cổ Tích này bang trợ đối với ta đã đạt đến mức tận cùng.

Trên mặt Từ Huyền vô kinh vô hỉ, để người ta người không thể phỏng đoán được.

Thế nhưng cảnh giới lúc này của hắn, cũng đạt được Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong, thậm chí mơ hồ chạm đến tầng thứ Luyện Thần Kỳ.

- Ha ha ha, chỉ cần ngươi nắm chắc thời gian tu luyện, tối đa một năm sẽ có thể đột phá Luyện Thần Kỳ, tốc độ này so với tiền thế phải nhanh hơn vài phần.

Tàn hồn kiếp trước lên tiếng cười nói.

Từ Huyền cũng thoáng cảm thấy kiêu ngạo, thế nhưng nghĩ đến thành tựu hôm nay của mình, bản thân chính là mượn căn cơ và cảm ngộ kiếp trước, nhưng lại muốn thêm các loại kỳ ngộ, mới thu được tâm tình coi thường. Tuy rằng Viễn Cổ thể tu vô cùng gian nan, nhưng kiếp trước đồng tu tiên võ lưỡng đạo, thậm chí tinh thông đại đa số phương thức tu hành, loại khả năng nghịch thiên này cũng là vượt quá tưởng tượng.

Sau đó mấy ngày, Từ Huyền tại Thông Thần Cổ Tích lẳng lặng tu luyện, trong cơ thể Nguyên lực trở nên đột phá một cửa, đạt được cảnh giới Luyện Khí bát trọng.

Luyện Khí bát trọng!

- Người nào, dám tiến vào trọng địa Trương gia.

Trương Phong đái lĩnh vài tên đệ tử gia tộc, đi tới ngăn cản.

- Trương gia?

Trên khuôn mặt lãnh khốc của nam tử kia, lộ ra một tia cười nhạt:

- Lần trước khi ta tiến nhập nơi đây, vẫn là không ai chiếm lĩnh.

Nam tử kia tu vi ước chừng Luyện Khí thất bát trọng, thế nhưng đối mặt Luyện Thần Kỳ Tiên Sư ngữ khí thái độ lại cường ngạnh bá đạo như vậy.

- Thiếu chủ, để ta bắt hắn.

Bên cạnh một gã đệ tử Luyện Khí Cửu Trọng, phi thân lao về phía tu nam tử, giữa áo bào, chém ra một mảnh hàn băng lam sắc chói mắt, phủ xuống đầu đối phương.

- Hừ!

Trương Phong thất kinh, người này chỉ bằng một cổ kiếm thế đã xuất thủ kinh sợ mọi người, quả thực khó có thể tưởng tượng.

- Dừng tay!

Một thân ảnh thiếu niên từ phía sau lăng không mà đến, nhẹ nhàng rơi xuống giữa hai bên, một cổ khí thế viêm nhiệt thiêu đốt tâm thần, đem Kiếm Ý băng lãnh của nam tử kiếm tu kia xua tan.

- Là ngươi… Từ Huyền!

Nam tử kiếm tu rốt cục động dung, gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên, lại thoáng cái nhận ra thân phận của hắn.

- Ha hả, Niếp Hàn, không nghĩ tới chúng ta lại gặp lại ở chỗ này.

Trên mặt Từ Huyền cũng hơi kinh hỉ.

Mấy người Trương Phong thầm giật mình, kiếm tu thần bí thực lực kinh người trước mắt này dĩ nhiên là bằng hữu quen biết của Từ Huyền.

Từ Huyền không nghĩ tới tại Thông Thần Cổ Tích sẽ có thể gặp được Niếp Hàn, nên trịnh trọng nói:

- Từ sư đệ, ở đây là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt Niếp Hàn nhẹ nhàng đảo qua mấy người Trương Phong, hơi nghi hoặc hỏi.

Từ Huyền lập tức vì Niếp Hàn giới thiệu Trương Phong, trước để hai người nhận thức một chút.

- Ha hả, bằng hữu của Từ huynh đệ quả thực không tầm thường. Vị Niếp Hàn đạo hữu này nhất định là cao thủ trong kiếm đạo, Trương mỗ thật là hữu hạnh, có thể cùng các hạ quen biết.

Trương Phong mặt lộ vẻ tươi cười, đánh giá Niếp Hàn, rõ ràng có vài phần hứng thú.

- Trương gia thiếu chủ?

Sau khi hiểu rõ thân phận của Trương Phong, Niếp Hàn khẽ cau mày, rõ ràng bộ dáng không vui.

Từ Huyền đem hắn đưa tới một góc, thấp giọng đem sự tình sau khi một đám tử đệ Phong Vũ Môn phân ly trai qua, giản lược kể lại một lần.

- Nguyên lai các ngươi lại gia nhập gia nhập Trương thị gia tộc.

Niếp Hàn nhẹ nhàng thở dài, chợt nói rằng:

- Chúng ta Kiếm Tông ba người sau khi rời khỏi Bình Hoa Trấn, đó là trốn ở phụ cận đó tu luyện. Mấy ngày trước, ta vô ý đi tới Vân Thủy Bộc Bố này, tham quan hoc tập khí thế to lớn của thác nước, thoáng có lĩnh ngộ, sau đó bằng vào Kiếm Ý tác động, không hiểu xông vào trong cổ tích, rất có cảm ngộ, tu vi tăng nhiều. Hôm nay, ta vừa mới chuẩn bị dẫn các sư huynh đệ khác qua đây tham ngộ, không nghĩ tới nơi này đã có người chiếm cứ, lúc này mới qua đây thăm dò một chút…

Niếp Hàn cũng đơn giản nói rõ một chút tình huống của bên phía mình.

Trong lòng Từ Huyền rất an ủi, Phong Vũ Môn nhất mạch sau khi diệt môn, đệ tử hai phái mất đi liên hệ, không nghĩ tới sẽ tao ngộ dưới tình huống như vậy.

Đồng thời, hắn cũng vì những gì Niếp Hàn kinh lịch mà cảm thấy giật mình:

- Lời đồn lúc trước, từng có một Tu Giả Luyện Khí thất trọng, lỡ vào Thông Thần Cổ Tích, có thể lĩnh ngộ, không đến một tháng, mà liên tục đột phá lưỡng trọng, xem ra người may mắn kia chính là Niếp sư huynh.

- Lời đồn cũng có vài phần có thể tin, bất quá lúc đó bất quá vô ý tiến nhập cổ tích, tu vi không đến Luyện Khí thất trọng, một tháng sau rời khỏi đó, thật ra đã đột phá đến Luyện Khí bát trọng, còn chém giết mấy tên tiểu nhân đáng ghét…

Niếp Hàn cười nói.

Chờ song phương tìm hiểu tình huống rõ ràng, Niếp Hàn dự định đi dẫn hai đồng môn Kiếm Tông khác cùng nhau kêu qua đây.

Từ Huyền thuận tiện đi theo, dọc theo thác nước đi xuống dưới hồ nước, hướng trong dãy núi phía xa bước tới.

Thế nhưng, coi như hai người đi tới ranh giới hồ nước, dị tượng đột nhiên phát sinh.

Bành…sưu sưu sưu!

Ba đạo bóng đen đột nhiên từ trong hồ nước bắn ra, giống như quỷ mỵ giết về phía hai người Từ Huyền.

Niếp Hàn và Từ Huyền thất kinh.

- Là ngươi.

Từ Huyền cảm giác được một thân ảnh trong đó động tác thập phần quen thuộc, chính là Quỷ Ảnh ban đầu tại Thanh Sơn Lục Cư ám sát chính mình.

Quỷ Ảnh...ám sát lần thứ hai!

Mà lần này, không chỉ có một mình hắn xuất thủ, hai bên trái phải còn có hai gã thích khách, tu vi đều đạt được Luyện Khí Cửu Trọng.

Lúc này, thương thế của Từ Huyền vẫn chưa khỏi hẳn, đành tránh né, đối mặt với tổ hợp ám sát bực này, không thể nói là không kinh hiểm.

Nhưng mà, thích khách kia cũng đã định trước là vận khí không tốt, lần này Từ Huyền cũng không phải chỉ có một mình, bên cạnh hắn còn có một Niếp Hàn cũng không phải ngọn đèn cạn dầu.

Thương!

Bảo kiếm phía sau Niếp Hàn, thiểm điện rút ra khỏi vỏ, một đạo kiếm quang tựa như thác nước, ở trong bóng đêm xẹt qua, trực tiếp nghênh hướng Quỷ Ảnh thực lực cực mạnh kia.

Quỷ Ảnh trong lòng run lên, không nghĩ tới nam tử bên cạnh Từ Huyền cũng là biến thái như vậy, không thể so sánh theo lẽ thường được.

- Không tốt, có người ám sát Huyền ca!

- Là thích khách, mau đi cứu người...

Lúc này Trương Phong ở cách đó không xa, cùng với mấy người Trương Vũ Hàm trên Quỳnh Ngọc Phi Các đã phát hiện ra động tĩnh bên này.

Đinh đinh!

Bảo kiếm trong tay Niếp Hàn vẽ ra một mảnh bôn lôi lãnh tinh, hàn quang bắn ra bốn phía, cùng Quỷ Ảnh giao chiến một chỗ. So với trước đây, Lãnh Tinh Kiếm Quyết lúc này đã có thêm khí thế bàng bạc lớn mạnh. Hiển nhiên ở trong Thông Thần Cổ Tích, hắn cũng có đột phá cực lớn.

Bảo kiếm trong tay Quỷ Ảnh con dài, quỷ dị khó lường, hình thành một mảnh kiếm khí hư ảnh giao thác bất định, nỗ lực trong thời gian ngắn giết chết Niếp Hàn, sẽ cùng hai người khác liên thủ, diệt sát Từ Huyền. Nhưng hắn rõ ràng coi thường thực lực của Niếp Hàn, Kiếm Ý của đối phương tràn ngập bá đạo, thế tiến công hung mãnh mạo hiểm, hoàn toàn không phải phòng ngự, mà là vô cùng chủ động kích sát.

Mặc dù Quỷ Ảnh chủ động xuất thủ trước. Thế nhưng tình hình lại giống như Niếp Hàn chiếm lĩnh tiên cơ chủ động. Bởi vì trong chớp mắt nhận ra được sát ý của thích khách, Niếp Hàn không nói hai lời xuất kiếm đánh tới, đổi là người bình thường, đối mặt với tập kích bất ngờ của thích khách, tu vi lại còn hơn chính mình, ở trong kinh hoảng đầu tiên sẽ là phòng ngự. Thế nhưng ở trong từ điển của Niếp Hàn, chỉ có giết địch và công kích, không có phòng thủ và né tránh cách nói này.

Trong công phu mấy lần hô hấp ngắn ngủi, Quỷ Ảnh chẳng những không có đánh chết Niếp Hàn, ngược lại bị kiếm quyết kinh hồng của đối phương tấn công chấn nhiếp.

Dưới loại tình huống này, hắn cuối cùng cũng minh bạch, bản thân hôm nay rất khó ám sát, so với lần trước còn muốn lớn hơn. Quỷ Ảnh sớm đoán được chiến lực kinh người của Từ Huyền, viễn siêu cùng giai không biết bao nhiêu lần, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến, có thể nói là một tiểu biến thái, do đó đã dẫn thêm hai người nữa tới giúp đỡ. Thế nhưng hắn thế nào cũng không ngờ tới, vị nam tử bên cạnh Từ Huyền cũng là một kẻ biến thái, đều không thể so sánh theo lẽ thường.

- A!

Một đạo tiếng kêu thảm thiết từ bên cạnh truyền đến, Từ Huyền một chưởng bổ ra, đạo quang mang viêm hỏa kia như thác nước, đem một người trong đó diệt sát tại chỗ, còn để một thích khách khác kích thương.

Cái gì!

Trong lòng Quỷ Ảnh run lên, lần này gặp lại, Từ Huyền thực lực tăng trưởng gần gấp đôi!

Dưới hoảng loạn, tâm thần hắn có sơ hở, nhất thời bị Niếp Hàn bắt được, bảo kiếm trong tay hoa lên, hoa quang huyễn lệ của nó nhất thời che giấu mặt trời sắp xuống núi kia, kiếm thế trong kiếm quyết càng ẩn chứa một cổ Kiếm Ý kinh hãi nhiếp hồn, đâm thẳng tới linh hồn của hắn.

- Kiếm quyết thật mạnh!

Trên Quỳnh Ngọc Phi Các các trưởng bối Trương gia đều bị kinh động.

Hiển nhiên một kiếm này đã Niếp Hàn dung hợp vài lần kỳ ngộ sáng chế ra một kiếm.

Quỷ Ảnh thầm nghĩ bất hảo, lãnh tinh kiếm lưu đã đâm phá tầng phòng ngự củ hắn, da thịt toàn thân chợt băng lãnh, thân hình gấp gáp lui về phía sau, hoảng sợ cực điểm.

A!

Lúc này phía sau vừa vặn truyền đến một đạo tiếng kêu thảm thiết khác, Từ Huyền chém giết một vị thích khách Luyện Khí Cửu Trọng còn lại, từ phía sau kéo tới.

- Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Trong mắt Từ Huyền chớp động sát ý dày đặc, dung hợp đại thế bàng bạc, một chưởng như băng vân, một đạo đạm hồng sắc sóng khí cuồn cuộn rít gào, cách khoảng không bổ ra hơn một trượng, vừa lúc đánh trúng vị trí Quỷ Ảnh lui về phía sau.

Phốc xuy!

Phanh băng!

Trước sau hai đạo công kích, Thiên Y Vô Phùng chặn đứng toàn bộ lối đi của Quỷ Ảnh, muốn tránh cũng không được.

- A....!

Quỷ Ảnh phát sinh một đạo tiếng kêu thê lương, thảm thiết. Trong ngực bị một kiếm đâm thủng, kiếm khí lạnh thấu xương, miểu sát nội tạng trong cơ thể, phía sau một mảnh đỏ đậm lực lượng viêm hỏa cường hiệt nhảy vào trong cơ thể, trong nháy mắt phát sinh một tiếng bạo hưởng.

Phanh phanh!

Dưới công kích lãnh liệt đan xen, toàn thân trên dưới của Quỷ Ảnh trong khoảnh khắc hóa thành nát bấy, cháy đen một mảnh.

Thương!

Bảo kiếm của Niếp Hàn vào vỏ, hơi kinh ngạc nói:

- Thực lực của Từ sư đệ đề thăng so với trong tưởng tượng của ta phải nhanh hơn.

- Niếp sư huynh cũng không đề thăng rất nhiều mà.

Từ Huyền cười dài nói.

Trên thực tế, lấy thực lực của hắn, dù cho không có Niếp Hàn bên người, nếu muốn tự bảo vệ mình, vấn đề không lớn, thế nhưng muốn bằng một mình một người chém giết thích khách đáng sợ như Quỷ Ảnh này cũng không quá có thể.

Ti!

Khi đám đệ tử Trương gia chạy tới, không khỏi hấp một ngụm lãnh khí.

Trên mặt đất ba cỗ thi thể, đều không còn hình người, trong đó thi thể Quỷ Ảnh chỉ có một cái đầu còn bảo tồn hoàn chỉnh.

- Nhị vị thật đúng là được, ba thích khách này trong chớp mắt công phu, đã bị các ngươi giết được một lần sạch sẽ.

Trương Phong không khỏi cảm khái, Từ Huyền và Niếp Hàn này sát khí đều rất nặng, nhìn thi thể liền biết, đối với địch nhân mang kích đả kích rất lớn.

Đêm đó, Quỳnh Ngọc Phi Các.

Niếp Hàn cùng với hai gã đệ tử Kiếm Tông khác, cùng mọi người tụ tập một chỗ, đầy bàn sơn hào hải vị, ở trên hầu hết là hậu bối gia tộc.

Hai gã đệ tử Kiếm Tông khác, Từ Huyền cũng đều nhận thức, một là thiếu niên tuấn mỹ Bạch Phan, một vị khác là thân hình cao lớn lực lưỡng Trọng Hoành.

Trọng Hoành trong bữa tiệc, vài lần mặt dày mày dạn tìm hiểu tình huống của Du Cầm sư muội, Từ Huyền đối với hắn ôn hoà, xa cách. Ngay cả Niếp Hàn cũng đối với hắn cười nhạt.

Vẫn là Trương Phong lòng nhiệt tình, cười nói:

- Du Cầm cô nương, gia nhập bản có một khoảng thời gian, rất may mắn được đại trưởng lão thu làm thân truyền đệ tử.

Trên bữa tiệc, Trương Phong cũng hướng ba người Niếp Hàn đưa ra lời mời gia nhập bản tộc.

- Được, ta đồng ý.

Trong mắt Trọng Hoành lộ ra vui sướng, việc này hắn đã sớm chuẩn bị đưa ra.

Thế nhưng, Niếp Hàn lại vẻ mặt lạnh lẽo, trong con ngươi lộ ra trào phúng, bộ dáng từ chối cho ý kiến.

- Vị Niếp đạo hữu này, lẽ nào không có dự định gia nhập bản? Trương thị gia tộc ta là thế lực duy nhất Hoàng Long Thành có thể cùng Đông Phương gia chống lại„ ngươi cố gắng hoàn thành kế hoạch báo thù.

Trương Vũ Hàm thản nhiên cười nói.

- Không có hứng thú.

Niếp Hàn không chút do dự cự tuyệt.

Thái độ trực tiếp như vậy, để huynh muội Trương Phong trên bàn tiệc thoáng có chút xấu hổ.

Từ Huyền không cảm thấy ngoài ý muốn, Niếp Hàn thái độ làm người lãnh khốc, người bình thường căn bản không để vào mắt.

- Tuy rằng Nhiếp huynh không dự định gia nhập Trương gia, nhưng là quý khách của Trương gia chúng ta, lần này chờ phòng ngự đại trận củng cố, sau đó có thể cùng nhau trở lại Hoàng Long, làm khách tại Trương gia mấy ngày.

Trương Phong thần sắc hòa ái, mặc dù Niếp Hàn thái độ thanh âm lãnh đạm, thế nhưng hắn vẫn hi vọng cùng kiếm đạo kỳ tài như vậy kết giao.

©oku G\yỀjX ©V· v ©VoI ¦\Ň ¦« ¦}«´Ņj W_¾n

- Niếp Hàn, ngươi phải đi Hoàng Long Thành dừng lại mấy ngày đi, mặc dù ngươi không muốn gia nhập Trương gia, thế nhưng hai vị sư huynh đệ của ngươi lại không giống.

Từ Huyền cười nói.

- Được rồi.

Niếp Hàn gật đầu, hình như chỉ có Từ Huyền nói có thể nghe vào được vài phần.

Sau đó mấy ngày, mọi người Trương gia tại Từ Huệ Lan an bài chỉ huy, rốt cục hoàn thành đại trận phụ cận Thông Thần Cổ Tích.

Thông Thần Cổ Tích này bị Trương gia khống chế, quanh năm có Tu Giả đóng ở chỗ này.

Trừ đại trận phòng ngự kia, cũng có đủ linh năng công hiệu kéo dài Thông Thần Cổ Tích.

Thế lực Tu Giả còn lại, muốn đi vào cổ tích, tự nhiên phải trả con số linh thạch nhất định, hơn nữa còn hạn chế thời gian. Về phần đệ tử Trương gia bản tộc chỉ có số ít đệ tử tài bồi trọng điểm có cơ hội được chọn lựa tiến đến tham ngộ.

Khi đại trận hoàn thành, sau đó trong lòng Từ Huyền không khỏi cảm khái nói:

- Không gian bí cảnh cũng được, Thông Thần Cổ Tích cũng tốt, chung quy đều là một loại tài nguyên.

Phàm là tài nguyên Tu Giới tương đối trân quý, hầu hết đều bị thế lực lớn lũng đoạn chiếm lĩnh, thí dụ như Thông Thần Cổ Tích mới khai quật này, bị Trương thị gia tộc khống chế, ngoại nhân tự nhiên không thể hưởng được.

Ở trong Tu Giới này, trừ phi người có đại kỳ ngộ, bằng không nửa bước khó đi.

Sự tình Thông Thần Cổ Tích tuyên cáo một đoạn kết thúc, chúng đệ tử Trương gia trở về phủ đệ Trương gia tại Hoàng Long Thành.

Thanh Sơn Lục Cư.

Mấy người Nhạc Phong, Niếp Hàn cùng nhau gặp mặt.

Sau khi biết được Dương Tiểu Thiến và Ngụy sư huynh phản bội, trong mắt Niếp Hàn lãnh quang chợt lóe:

- Nếu có cơ hội, ta nhất định phải đem hai tên phản đồ này chém giết!

Niếp Hàn sát phạt quả đoán quyết tâm, để mọi người trong Thanh Sơn Lục Cư động dung. Sắc mặt Nhạc Phong hơi đổi, mấp máy môi, trong mắt thần quang ảm đạm. Từ Huyền cũng không nhịn được vì Dương Tiểu Thiên đổ mồ hôi lạnh một phen, hắn biết Dương Tiểu Thiến phản bội, không phải biểu hiện ra đơn giản như vậy.

- Hai tên phản đồ này, tìm nơi nương tựa Đông Phương cừu gia, có thể có ẩn tình khác. Mà trong chuyện này, chúng ta sẽ xem xét sử lý, Niếp sư huynh không cần vì chuyện này mà vất vả.

Từ Huyền thần sắc đạm nhiên, cho thấy lập trường kiên định, chuyện của tông môn mình, phải do chính mình giải quyết, không cần ngoại nhân nhúng tay vào.

Mặc dù Tinh Vẫn Kiếm Tông và Phong Vũ Môn đều là cùng xuất từ Tinh Vũ Sơn nhất mạch, thế nhưng lưỡng đại tông phái dù sao phân liệt mấy trăm năm, đều tự độc lập, không can thiệp chuyện của nhau.

- Được rồi, Niếp mỗ sẽ không nhúng tay vào chuyện này, nhưng nếu chính bọn chúng tự đưa đến cửa, vậy đừng trách ta thuận lợi chém giết.

Niếp Hàn lui nhường một bước, dù sao hai tên phản đồ này là xuất từ Phong Vũ Môn.

Trong lòng Nhạc Phong hơi buông lỏng một hơi, đối với Từ Huyền có thêm một tia cảm kích, đối phương không chỉ có tu vi tiềm lực siêu nhân, với lại tâm tính thành thục cũng viễn siêu bạn cùng lứa tuổi.

- Chậc chậc, nghe ý tứ của Từ sư đệ, tựa hồ muốn che chở cho đệ tử phản bội của bản môn a. Ta hình như nghe nói Từ sư đệ và Dương Tiểu Thiến cùng xuất một thôn, vẫn là quan hệ thanh mai trúc mã từ nhỏ đây.

Trọng Hoành ngôn ngữ xảo quyệt châm chọc, để bầu không khí trên tràng rơi vào khẩn trương.

Niếp Hàn ánh mắt chớp động, không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm vào Từ Huyền, trong mắt ít nhiều có chút nghi ngờ.

Dù sao Từ Huyền và Dương Tiểu Thiến cùng xuất một thôn, Nhạc Phong thần sắc khẽ động, hắn đối với Từ Huyền cơ bản tín nhiệm, nhưng là muốn nghe một chút thái độ của đối phương.

- Ta lập lại một lần nữa, hai tên phản đồ này của bản môn sẽ do ta xử lý. Lại không biết Trọng sư huynh vì sao cứ nắm mãi chuyện này không buông tha?

Sắc mặt Từ Huyền nhất thời có chút không vui, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn Trọng Hoành, lại trầm giọng nói:

- Nếu chư vị ở đây, người thân nhất của các ngươi bị Đông Phương gia hiếp bức, có thể bởi vậy mà phạm sai lầm hay không?

Lập tức, hắn đem sự tình gia tộc Dương Tiểu Thiến nói ra một lần.

Biết được việc này, thần sắc mọi người trên tràng thoáng có chút hòa hoãn, Dương Tiểu Thiến phản bội cũng có ẩn tình phải xem xét xử lý.

Trên mặt Trọng Hoành có chút phẫn nộ, chuyện này hắn cũng không dám nhắc lại.

Sau đó mấy ngày, ba người Tinh Vẫn Kiếm Tông tạm thời làm khách tại Trương thị gia tộc.

Từ Huyền cũng vẫn tu luyện như trước, hôm nay tu vi đạt được Luyện Khí bát trọng, rèn đúc thân thể cũng gần tới cảnh giới đại thành.

Một ngày thân thể rèn đúc tu luyện đến đại thànhm cường độ nhục thân của Từ Huyền sẽ đạt được một giai đoạn đỉnh phong, đến lúc đó vô luận là năng lực tự bảo vệ mình, hay là thực lực bản thân đều sẽ có đề thăng trên diện rộng.

Bất quá, thân thể rèn đúc đại thành, cũng không có đơn giản như vậy, Từ Huyền dự tính đạt được Luyện Khí Cửu Trọng, thậm chí Luyện Thần Kỳ, mới có cơ hội đem thân thể rèn đúc tu luyện đến đại thành đỉnh phong.

Sáng sớm ngày hôm nay, Từ Huyền từ trong Linh Các đi ra, thở phào một hơi.

Mỗi khi buổi tối đi vào giấc ngủ, lực lượng Nguyệt Quang Bí Châu kia đều sẽ gột rửa nhục thân và tâm hồn, hắn cảm giác chính mình càng trở nên viên nhuận rõ ràng.

Mặc kệ một ngày tu luyện có bao nhiêu mệt mỏi, ngày thứ hai đều cảm giác cả người thoải mái tựa như được ngâm trong bồn Linh Dược cả đêm.

- Uống!

Trong Linh Viên, Phương Cương đang nỗ lực tu luyện một bộ Luyện Thể Quyết, trong quá trình tu luyện linh khí trong cơ thể lưu chuyển tẩy cốt cách huyết nhục, mưu cầu mượn linh khí ngoại giới, đem nhục thân rèn luyện đến trình độ mạnh mẽ cực hạn.

Chỉ là, linh khí loại lực lượng này đến từ Thiên Địa ngoại giới, cùng thân thể huyết nhục cũng không cao, trong quá trình tu luyện sẽ dễ lưu lại rất nhiều bệnh kín cho cơ thể.

Phương pháp tu luyện của Phương Cương, Từ Huyền Từ Huyền một hồi, cũng lắc đầu, quyết định chỉ điểm cho hắn một chút.

- Đa tạ chủ nhân chỉ điểm truyền giáo!

Phương Cương thụ sủng nhược kinh, đình chỉ tu luyện, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong thật sâu.

Đều là thể tu, hắn so với thực lực của Từ Huyền kém cũng cực lớn, trong lòng Phương Cương minh bạch, đối phương mới là người chân chính nắm giữ bản chất và tinh túy của thể tu.

- Linh khí loại lực lượng này, chung quy là đến từ ngoại giới, giai đoạn trước tu luyện, ngươi đã đối với nó sản sinh quá nhiều ỷ lại. Không biết, cái gọi là thể tu, tự nhiên là lấy thân thể làm vốn, chỗ dựa lớn nhất, chính là thân thể của mình.

Từ Huyền không vội không chậm nói ra.

- Ta hiểu được, chủ nhân cũng là thể tu, thế nhưng ta ở trên người ngài không có cảm thấy dược bất cứ linh khí ba động gì cả. Lực lượng của chủ nhân toàn bộ đến từ thân thể, so với thủ đoạn mượn linh khí ngoại giới tu luyện càng chất phát cường đại hơn.

Phương Cương hít sâu một hơi.

- Ngươi đã rơi vào lạc lối, trên con đường lệch lạc đi thời gian rất lâu rồi, muốn hoàn toàn chữa đúng lại, không quá có khả năng.

Bởi vậy, ta có thể truyền thụ cho ngươi một ít phương pháp rèn thể, giai đoạn trước mượn linh khí và huyết nhục dung hợp, triệt để kích phát lực lượng căn bản nhất trong thân thể huyết nhục, đến sau này ngươi lấy cổ lực lượng đó làm chủ đạo, lại từng bước bỏ qua tỉ trọng linh khí. Kể từ đó, phương thức tu luyện của ngươi, sẽ từng bước tiếp cận thể tu chi đạo chân chính…

Từ Huyền mượn cảm ngộ của mình và ký ức kiếp trước chỉ điểm cho hắn con đường tu luyện riêng.

Phương Cương nghe được say sưa, như say như si.

Từ Huyền sau đó truyền thụ cho hắn một ít pháp môn rèn đúc thân thể đơn giản, nhưng con đường chân chính, còn cần Phương Cương tự mình tìm hiểu, vả lại Từ Huyền đã chỉ rõ một con đường đại khái.

- Sở dĩ hiện tại dành cho ngươi chỉ điểm truyền thụ, bởi vì không lâu sau ta sẽ chuyên tâm bế quan tu luyện, trùng kích Luyện Khí Cửu Trọng, thậm chí tầng thứ Luyện Thần Kỳ. Mấy ngày kế tiếp, ngươi cần phải dụng tâm học tập.

Từ Huyền cười dài.

Sau đó mấy ngày, Từ Huyền tại tu luyện có thừa, dành cho Phương Cương không ít chỉ điểm, đối với thể tu nhất đạo anfy, hai người thoáng có tham khảo. Có thể là bởi vì duyên cớ hậu tích bạc phát, thời gian gần năm sáu ngày, Phương Cương vốn từ Luyện Khí bát trọng đột phá đến Luyện Khí Cửu Trọng.

Tu vi tăng trưởng là thứ yếu,, trọng yếu là Phương Cương tìm được con đường tu luyện càng bản chất, càng trong sáng hơn, lúc này hắn nắm giữ lực lượng, so với dĩ vãng muốn tinh thuần cường đại hơn không ít.

Trong lúc này, Trương Vũ Hàm nhìn qua Từ Huyền, cười dài đề nghị nói:

- Hôm nay trong Tu Giới, thể tu xuống dốc như vậy, Huyền ca không dự định bồi dưỡng một nhóm thể tu cường đại? Nếu có dự định này, gia tộc có thể cung cấp một ít mầm móng tốt.

Đề nghị này, Từ Huyền có chút ý động, nhưng vẫn là cự tuyệt.

Hôm nay hắn đặt chân tại Hoàng Long Thành, tối trọng yếu là vì báo thù và sinh tồn, cũng còn không có chân chính củng cố, nào có nhàn rỗi đi bồi dưỡng một nhóm thể tu.

Từ Từ tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích, trở về Trương gia, sau đó, Trương Vũ Hàm bình thường qua đây đưa tới một ít điểm tâm, thân thiết dị thường, ánh mắt chạm nhau, lộ ra nhu tình nhàn nhạt.

Từ Huyền có thể cảm thụ được tình nghĩa của đại tiểu thư, Trương Vũ Hàm khuôn mặt đẹp khí chất, thậm chí băng tuyết thông tuệ để để hắn có chút động tâm.

Chỉ là Từ Huyền cũng minh bạch, Trương Vũ Hàm cố nhiên đối với chính mình có hảo cảm, thế nhưng nữ nhân này lấy lợi ích của gia tộc làm căn bản xuất phát, tiếp cận chính mình như vậy cũng không nhất định không có tâm tư khác.

Trước khi đi, Trương Vũ Hàm thản nhiên cười dài:

- Còn có nói cho ngươi một tin tức tốt, Niếp Hàn quyết định tạm thời ở lại Trương thị gia tộc một đoạn thời gian.

Từ Huyền không khỏi giật mình, Trương gia này thật là có chút năng lượng, có thể cho Niếp Hàn tạm thời ở lại.

- Trừ ca ca thành tâm và nỗ lực, cái này còn phải nhờ Huyền ca ngươi thúc giục.

Trương Vũ Hàm thần bí nói, thản nhiên rời khỏi Thanh Sơn Lục Cư.

Nhờ ta thúc giục với?

Từ Huyền vừa mới bắt đầu còn có chút buồn bực, sau đó rất nhanh đoán được, đây khẳng định là cùng tiền đặt cược lúc trước có liên quan.

Năm xưa diệt môn, sau khi thoát khỏi tuyệt cảnh, Từ Huyền từng cùng Niếp Hàn lập xuống đổ ước, trong hai mươi năm, đến lúc đó xem ai tiêu diệt Đông Phương gia trước.

Thế nhưng nhìn tình hình hiện nay, lấy tiềm lực tạo hóa của Từ Huyền cùng với trí tuệ thông minh, vị tất không thể mượn lực Trương gia, trong mấy năm diệt trừ Đông Phương gia. Huống hồ, Từ Huyền đạt được Trương Vũ Hàm ưu ái và thích thú, hoàn toàn là có cơ hội trở thành con rể Trương gia.

- Ha hả, Niếp Hàn này vẫn là rất mạnh, hắn tạm thời không ly khai Hoàng Long Thành, cư nhiên là nguyên nhân này.

Từ Huyền trong lòng buồn cười, nhưng là cảm thụ được một ít áp lực.

Bởi vì Từ Huyền cũng không muốn bại bởi Niếp Hàn.

Vào buổi tối.

- Sư huynh, ta đã trở lại.

Du Cầm từ chỗ đại trưởng lão trở về, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh mừng rỡ nhào vào trong lòng Từ Huyền.

Từ Huyền cũng cảm thấy thập phần thân thiết và thích thú, đưa tay nhéo cái mũi quỳnh của nàng:

- Mấy ngày nay không gặp, ngươi cũng đột phá đến Luyện Khí thất trọng, lúc rảnh rỗi đi Thông Thần Cổ Tích tìm hiểu một chút, có thể sẽ có trợ giúp.

Du Cầm lần này sau khi trở về, Thanh Sơn Lục Cư sẽ không còn an bình như vậy.

- Du sư muội, rốt cục lại gặp được ngươi.

Từ nay về sau, Tinh Vẫn Kiếm Tông Trọng Hoành mỗi ngày qua đây quấy rầy quấn lấy.

- Ngươi chính là hoàn mỹ tiên tử trong lòng Trọng Hoành ta.

- Du cô nương, ta quyết không buông tha, mỗi ngày đều đến, thẳng đến ngươi chịu cho ta một lần cơ hội.

Trọng Hoành không hãi sợ ngăn trở, mỗi ngày đều qua đây tặng một ít lễ vật, ngôn từ khẩn thiết, nỗ lực rung động chân tình.

Du Cầm tâm không đành lòng, nhưng cũng không tiện đuổi hắn đi, Từ Huệ Lan mỗi lần đem lễ vật tịch thu, tức giận đuổi người.

Trải qua thất bại liên tục, trong lòng Trọng Hoành thực sự nghẹn khuất căm tức, đối với Từ Huyền ghen ghét không ngớt.

Hắn nhìn không ra được, cô nương thuần mỹ vô hại này là thích Từ sư huynh của nàng.

Ngày hôm đó, không đợi Du Cầm tiến nhập Thanh Sơn Lục Cư, Trọng Hoành tại nửa đường ngăn cản tiểu cô nương.

- Ngươi…. Ngươi muốn làm gì?

Du Cầm vẻ mặt cảnh giác nói.

- Du sư muội, ngươi hãy nghe ta nói.

Trọng Hoành hít sâu một hơi ngữ khí sục sôi nói:

- Gần nhất trong tộc đệ tử không ai không biết, Từ Huyền đánh một trận thành danh, đạt được Trương gia đại tiểu thư coi trọng, nhân gia khuôn mặt xinh đẹp cùng gia thế. Sợ rằng không lâu sau, hắn sẽ trở thành con rể Trương gia.

- Con rể vàng?

Du Cầm lông mi run rẩy, con mắt thủy tinh trong sáng, chớp mắt ảm đạm.

- Du sư muội, chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có một mình ngươi không biết. Không tin ngươi tùy tiện hỏi bất cứ một đệ tử nào trong tộc liền biết ta nói thật hay giả.

Trọng Hoành gia tăng thế tiến công, lòng đầy căm phẫn nói:

- Kẻ hám lợi như vậy là nam nhân đê tiện, còn đáng giá Du sư muội ngươi thích không?

- Ngươi không được nói xấu Từ sư huynh, hắn không chỉ là sư huynh của ta, còn như thân ca ca của ta.

Du Cầm thập phần tức giận, xoay người đã đi.

- Du sư muội, ngươi đừng ngốc, không bằng theo ta cùng nhau xa chạy cao bay.

Khuôn mặt Trọng Hoành mơ hồ dữ tợn, phi khoái tiến lên, đã nghĩ cưỡng ép kéo tay Du Cầm.

- Ngươi tránh ra.

Du Cầm xấu hổ trong lòng, khẽ vận pháp lực để Trọng Hoành văng ra.

Luận tu vi lúc này, Du Cầm đã vượt lên trước Trọng Hoành.

- Đây là có chuyện gì?

Từ Huyền nghe được động tĩnh, từ trong Thanh Sơn Lục Cư đi tới, chỉ là vừa nhìn tình hình, liền đoán được bảy tám phần, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

- Từ Huyền! Ngươi tiểu nhân vô sỉ này, coi trọng Trương đại tiểu thư không nói, còn không chịu buông tha Du sư muội của ta, ta cùng ngươi liều mạng.

Trọng Hoành rít gào tê rống, đúng là mất đi lý trí, huy vũ cự kiếm trong tay hướng thiếu niên hận thấu xương kia chém tới.

©©·u G\ʏỀjX ©V© v ©V¨I Ĥŋ9 d_j\ [Â9 [«´Ń§u

Đối mặt với Trọng Hoành điên cuồng nộ trảm mà đến, trong lòng Từ Huyền thầm cáu giận có thừa, cũng là thập phần yên lặng: cái gì gọi là không buông tha Du sư muội của ngươi? Người này cũng đặc biệt mặt dày vô sỉ một chút đi.

Du Cầm tại Thanh Sơn Lục Cư vẫn sống được bình yên vui vẻ, tựa hồ chỉ cần có thể cùng sư huynh ở cùng một chỗ, liền cảm thấy mỹ mãn, huống hồ còn có Từ Huệ Lan làm bạn.

Trọng Hoành vì đạt được mục đích của bản thân, hành vi lần này cùng gây xích mích ly gián không có bất kỳ chỗ nào khác nhau.

Quá!

Trọng Hoành hét lớn một tiếng, tràn ngập ghen ghét và lửa giận, đều quán chú trong cự kiếm, một kiếm vẽ ra, tiếng gió thổi phần phật, kiếm khí rộng rãi như phi bộc. Nhìn tình hình này, Trọng Hoành ở trong Thông Thần Cổ Tích cũng có vài phần lĩnh ngộ.

Đối mặt với tu cường giả không để ý đại giới một kiểm xả hận này, cho dù là Từ Huyền cũng muốn hơi bị động dung.

Bất quá hôm nay, Từ Huyền cũng hạ quyết tâm, cấp cho người này một ít giáo huấn không sao.

Hắn không né không tránh, vươn một bàn tay lớn tinh đồng giản dị tự nhiên đón nhận tới.

Một kiếm thế tựa phi hồng kia bị một tay cắn rắn ngăn trở.

Không phải ngăn trở...mà là nắm lấy!

Trọng Hoành chỉ cảm thấy một kiếm này tựa như trảm lên đại thiết sơn, cổ lực phản chấn kia hợp được khí huyết đắc bốc lên, thiếu chút nữa nhịn không được phun ra một búng máu.

Mà vẻ mặt hắn nghẹn khuất đỏ bừng, cự kiếm trong tay bị đối phương gắt gao nắm lấy, mặc kệ dùng sức thế nào đều chẳng thể nhúc nhích được chút nào.

Một màn này cũng như năm xưa ở trước khởi, Từ Huyền ôm lấy cánh tay đang giận dữ bạo khởi của hắn.

Lúc đó tu vi của hắn còn hơn Từ Huyền, nhất thời bị thua, tự nghĩ nguyên nhân khinh địch, cùng với không có mang theo vũ khí, không có đem đối phương chân chính để vào mắt.

Thế nhưng hôm nay hắn bằng vào cự kiếm nơi tay phát động một kích toàn lực thậm chí ở trong lửa giận không gì sánh được, nghiền ép tiềm lực, có thể nói phát huy siêu trường.

Nhưng ngay cả như vậy, kết quả hai lần giao thủ không có khác nhau.

Nếu như cố muốn nói có gì khác nhau, như vậy lúc này đây bị bại càng thảm hại hơn, càng triệt để hơn, bị bại không lời nào để nói.

Phảng phất như hắn vẫn là Trọng Hoành lúc đầu kia, Từ Huyền cũng vẫn là thiếu niên ngày ấy, tại một nơi khác trình diễn một màn cực kỳ tương tự.

- Thứ nhất, Du sư muội căn bản không thích ngươi. Thứ hai, tu vi của ngươi thấp như vậy, đừng nói là ta, mà ngay cả Du sư muội cũng có thể dễ dàng chiến thắng ngươi. Thứ ba chính ngươi đê tiện vô sỉ, bị ghen ghét che mờ tâm linh, còn nỗ lực gây xích mích ly gián. Hôm nay, ta cho ngươi một giáo huấn.

Trong mắt Từ Huyền lệ quang chợt lóe cả người da thịt trán phóng quang văn đồng sắc thâm hậu, trong tay xích quang như sơn hồng trút xuống, hung hăng vặn vẹo.

Băng ca cự kiếm pháp khí kia phát ra tiếng gãy, một cổ Cự Lực mạnh mẽ, càng đem hổ khẩu của Trọng Hoành đánh rách tả tơi. “Oa”Hắn lập tức phun ra một búng máu, bắn ra một trận, trong ý thức thiên hôn địa ám.

Leng keng!

Pháp khí cự kiếm bị cắt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất.

- Cái này…

Trọng Hoành hoảng sợ cực điểm, một cổ hàn ý bao phủ toàn thân, thân thể lực lưỡng tại giờ khắc này liên tục run rẩy, không biết là bởi vì thụ thương hay vì sợ hãi.

- Hôm nay, ta đối với ngươi khiển trách nho nhỏ một phen, nếu như còn có lần sau, thì đừng trách Từ mỗ không để ý quan hệ đồng sơn sư môn.

Từ Huyền thân là nhị đẳng khách nhân trong tộc, Trọng Hoành này xuất thủ trước, cho dù đem hắn chém giết, trong tộc cũng không ai có thể nói gì hắn được cả.

Trọng Hoành thất hồn lạc phách đứng trên mặt đất, trong lòng hoảng sợ không thể tin tưởng:

- Từ Huyền này thực lực lại mạnh mẽ như vậy, cho dù lúc đầu tại sơn môn ta cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

- Lẽ nào ta sẽ buông tha sao?

Trọng Hoành nghiến răng nghiến lợi rời khỏi, trên mặt cực độ không cam lòng.

Hắn mới vừa đi ra một khoảng cách, phía trước dưới bóng râm đại thụ, truyền đến một thanh âm khàn giọng:

- Trọng huynh, xin dừng bước.

Trọng Hoành bị dọa vừa động, tập trung nhìn vào, âm ảnh đứng đó là một thanh niên bị đứt một cánh tay, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Lâm Huy!

Trọng Hoành nhận được người này, ngày ấy tại Thông Thần Cổ Tích, từng có vài lần nhân duyên. Có người nói người này và Từ Huyền có chút xích mích, khi tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích đã hi sinh một cánh tay.

- Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, lẽ nào Trọng huynh còn lo lắng ta đối với ngươi đệ tử diệt môn nghèo túng này có ý đồ gì sao?

Bị đoạn đi một cánh tay, Lâm Huy thanh âm khàn khàn, trên mặt một mảnh lạnh lùng, khiến người nhìn vào mà tâm lạnh.

- Được!

Trọng Hoành liếc nhìn hắn thật sâu, không biết vì sao, hắn không hiểu có một loại tâm hồn đồng cảm với người này.

Có thể hai người tao ngộ cũng cực kỳ tương tự.

Không bao lâu, Lâm Huy để Trọng Hoành đưa tới một gian viện lạc cũ nát, bên trong còn cõ một lão đầu đầy mùi rượu đang ngồi.

Sau khi trải qua giới thiệu, Trọng Hoành tâm sinh kính sợ, chắp tay nói:

- Nguyên lai là Hồ Tiên Sư, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Lão giả đầy mùi rượu, chính là Hoàng Vạn Độc ngày ấy cùng Từ Huyền có chút khúc mắc.

- Hắc hắc, tiểu cô nương kia là một mầm mống vô cùng tốt, vốn định thu làm đệ tử, để dạy dỗ một phen, cũng không ngờ nàng không biết tốt xấu, còn để bộ mặt của bản Tiên Sư mất sạch. Đợi cho thời cơ thành thục, nhất định phải để nàng hảo hảo hưởng thụ lão phu phối chế Thiên Tiên Ngâm, coi như là tiên nữ trên trời, dùng vật ấy cũng sẽ cũng sẽ biến thành dâm phụ…

Trên mặt Hoàng Vạn Độc một mảnh thâm độc tàn nhẫn.

Trọng Hoành sau khi nghe xong, trong lòng phát lạnh run rẩy, đối với Hoàng Vạn Độc một Luyện Thần Kỳ độc sư này sản sinh kiêng kỵ cực lớn.

- Trọng huynh, Từ Huyền kia có thể nói là nhân vật phong vân hiện nay của Hoàng Long Thành, cho dù lấy Trương thị đại tiểu thư làm vợ, còn có thể nạp tiểu cô nương này làm thiếp. Mặc kệ là kết quả gì, ngươi cũng không chiếm được nữ nhân này. Đồ vật đã định trước không chiếm được, ngươi cũng không có thể để Từ Huyền người này được tiện nghi, không bằng trở lại cùng Hoàng Tiên Sư cùng nhau hưởng dụng. Như vậy mới có thể đạt được điều đôi bên cùng muốn, chiến thắng địch nhân chung của mọi người…

Lâm Huy lời nói thấm thía, đưa tay vỗ vỗ bả vai hắn.

Trọng Hoành sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng cắn răng, hung hăng nói:

- Đúng, thứ ta không chiếm được, cũng không có thể để Từ Huyền kia thực hiện được, dựa vào cái gì hắn có thể đem tất cả chỗ tốt đều chiếm đi?

- Vô độc bất trượng phu, Trọng huynh rốt cục đã hiểu ra.

- Chậc chậc, như vậy rất tốt, chúng ta lại được một minh hữu, Từ Huyền kia ngày chết không xa nữa…

Trong lúc nhất thời, trong viện lạc cũ nát, truyền đến khí tức âm lãnh lạnh lẽo.

Thanh Sơn Lục Cư.

Mấy ngày gần đây, Từ Huyền nắm chặt thời gian, xử lý giao phó một ít việc vặt trong Thanh Sơn Lục Cư.

Bởi vì hắn quyết định chuyên tâm tu luyện, trường kỳ bế quan một đoạn thời gian, đây là bế quan tu luyện lấy đột phá Luyện Khí Cửu Trọng, thậm chí Luyện Thần Kỳ làm mục tiêu.

Trước khi bế quan, hắn truyền thụ chỉ điểm Phương Cương, tranh thủ để có thể kích phát tiềm lực lớn hơn nữa của hắn.

Thân là người hầu trong Thanh Sơn Lục Cư, tăng cường thực lực của Phương Cương cũng ngang với đề thăng thực lực và lợi thế của Từ Huyền.

Phương Cương cũng không có để hắn thất vọng, chính mình cũng đủ nghị lực, so với bất kỳ kẻ nào đều khắc khổ hơn. Tu vi tăng trưởng rất nhanh, ngày sau vị tất không có cơ hội đột phá Luyện Thần Kỳ.

Mặt khác cùng lúc, hắn cũng thu thập đại lượng tài liệu và linh đan, bao gồm các loại đan vật ngày xưa, lấy đó cung cấp trường kỳ tu luyện.

Đợi cho tất cả sắp xếp, Từ Huyền đóng cửa không ra, cũng không tiếp khách, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Nói đến, chuyên tâm bế quan bế quan trường kỳ giống như vậy, Từ Huyền một đời này còn không có thử nghiệm qua.

Thời gian trôi đi rất nhanh, chớp mắt một hai tháng đã qua.

Trong lúc này, Thanh Sơn Lục Cư phá lệ yên lặng, thấy Từ Huyền bế quan tu luyện, Từ Huệ Lan và Du Cầm cũng không để bản thân nhàn rỗi, đều cùng tu luyện gian khổ.

Mặt khác trong tộc mấy người Niếp Hàn, Bạch Phan, Nhạc Phong cũng đều ở trong hoàn cảnh tốt này tu luyện.

Trong hai tháng này, Trương Vũ Hàm cũng qua đây vài lần, đều thất vọng mà về, không có nhìn thấy Từ Huyền.

Từ Huyền chuyên tâm bế quan, trừ phi việc cực kỳ cấp bách, bằng không cũng không xuất môn, Trương Vũ Hàm cũng không có ý tứ quấy rối.

Rốt cục một ngày tại hai tháng sau, Từ Huyền từ trong Linh Các đi tới, trên mặt không chút gợn sóng.

- Chủ nhân, người rốt cục xuất quan.

Phương Cương kinh hỉ nói.

Sau đó Từ Huệ Lan đang nghiên cứu trận pháp, cũng vui mừng rạo rực chạy tới:

- Ca ca xuất quan, ngươi hai tháng không ra khỏi cửa, đã để Du Cầm muội muội muốn hỏng rồi, bất quá nàng lại đi chỗ đại trưởng lão…

- Hai tháng a.

Từ Huyền cũng thở dài một hơi, tâm sinh cảm khái, đây là thời gian bế quan tu luyện dài nhất trong kiếp này.

- Chủ nhân khẳng định có đột phá.

Phương Cương đánh giá Từ Huyền, vẻ mặt chắc chắn nói.

Trước khi bế quan, Từ Huyền mới từ Thông Thần Cổ Tích trở về. Đột phá Luyện Khí bát trọng không lâu.

Mà lúc này đây, thời gian hơn hai tháng, Từ Huyền vững bước đề thăng tới Luyện Khí Cửu Trọng tốc độ tốc độ thập phần kinh người.

Thế nhưng, tu luyện cao tốc tu luyện còn bao gồm đại lượng linh tài tiêu hao theo.

Ai kêu Viễn Cổ thể tu tu hành cực kỳ gian khổ, nếu là lấy phương pháp tu luyện bình thường, không mượn bất cứ tài liệu gì, sợ rằng càng gian nan gấp chục lần.

Nếu không phải Từ Huyền có Nguyệt Quang Bí Châu kia có thể không cần lo lắng thân thể lưu lại tật kín, có lẽ không thừa thụ được.

Thời gian hai tháng, toàn bộ linh tài Từ Huyền chuẩn bị tiêu hao cũng đến bảy tám phần.

Lúc này, linh thạch còn dư lại trong tay hắn không có bao nhiêu, trong Ký Ức Tinh Hải trừ hai kiện Bảo Khí một ít linh đan ngoại vật trân quý, không còn thứ gì khác tốt hơn.

Từ Huyền chỉ đành đem tử sắc tinh châu lúc trước đoạt được từ Biên Bức Động, xuất ra đem bán, hắn có Nguyệt Quang Bí Châu trong tay, tử sắc tinh châu kia cũng không dùng đến nhiều.

Công phu mấy ngày, Từ Huyền tại Hoàng Long Thành lại mua một nhóm tài liệu viêm tính.

Thế nhưng hắn cảm giác chỗ này còn chưa đủ để tu vi đề thăng tới Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong.

Chỉ có đạt được Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong, hắn mới có cơ hội mượn Độc Hỏa Tam Dương Đan dược lực, đột phá Luyện Thần Kỳ.

- Nếu như tài nguyên trong tay không đủ, vậy thì chỉ có thể tu luyện dài hơn một chút…

Từ Huyền tâm tình thật ra rất bình thường.

Biết được tin tức Từ Huyền xuất quan, mấy người Trương Phong Trương Vũ Hàm qua đây bái phỏng.

- Từ huynh thật đúng là thiên tài a, thân là thể tu chi đạo, tốc độ tu luyện còn kinh người như vậy, chính là mười sáu tuổi đã đạt được Luyện Khí Cửu Trọng.

Trương Phong không khỏi cảm khái.

Biết được nan đề tu luyện của Từ Huyền giai đoạn hiện nay, Trương Vũ Hàm nhãn tình sáng lên:

- Đúng rồi, bản tộc có một chỗ Địa Linh Hỏa Huyệt ẩn chứa Thiên Địa viêm hỏa chi khí cường đại, nguyên bản là địa phương một ít trưởng bối gia tộc, tu tập hỏa thuộc tính tiên pháp. Ta hướng phụ thân xin chỉ thị, đem nơi này cho Huyền ca mượn sử dụng một năm.

Từ Huyền nghe vậy thập phần kinh hỉ, Địa Linh Hỏa Huyệt kia đối với Tu Giả thể chất thiên hỏa như mình có phụ trợ tu luyện cực lớn.

Không đến ba ngày, Trương Vũ Hàm rất nhanh mang đến đáp án, cao tầng gia tộc trải qua một phen tranh luận, cuối cùng quyết định ngoại lệ đem Địa Linh Hỏa Huyệt lấy ra nữa, cung cấp cho Từ Huyền sử dụng một năm.

Dù sao bản thân Địa Linh Hỏa Huyệt này là tài nguyên cực kì hiếm thấy trong giới, Trương gia to như vậy, trưởng bối tu luyện tiên pháp hỏa thuộc tính cũng không phải ít, cho dù là những hạng người cao tầng này, muốn sử dụng hỏa huyệt cũng phải xếp hàng. Như Từ Huyền trực tiếp đi vào sử dụng một năm, xác thực không thể tưởng tượng.

Việc này không nên chậm trễ, ngay ngày thứ hai, Từ Huyền đi trước Địa Linh Hỏa Huyệt trong tộc. Trong lòng có vài phần chờ mong.

Địa Linh Hỏa Huyệt nằm ở phía đông bắc Trương phủ trong một khu rừng nhỏ, vừa mới tới gần, Từ Huyền liền cảm thụ được một cổ khí tức nóng rực. Khu rừng trước mắt này có chứa nhiều chứa nhiều linh mộc viêm thuộc tính xem như linh tài tương đối trân quý.

- Huyền ca, ở đây chính là Xích Mộc Lâm của bản tộc chiếm giữ ở trên Hỏa Linh Chi Địa, rất nhiều các loại linh mộc viêm thuộc tính, Địa Linh Hỏa Huyệt ngay ở sâu trong nơi này.

Trương Vũ Hàm vừa cười vừa giới thiệu, dẫn theo Từ Huyền đi vào Xích Mộc Lâm.

Bên ngoài khu rừng có một chút Tiên Sĩ tuần tra, sau khi bước vào bên trong rõ ràng cảm giác bốn phía nhiệt độ kéo lên, khiến người ta có cảm giác khô nóng bất an.

Thế nhưng ở trong cảm giác của Từ Huyền đã có một loại cảm giác thư thích ấm áp dào dạt. Tàn hồn kiếp trước nói đúng không sai, hắn thể chất thiên hỏa thuộc tính, bước trên con đường thể tu, trong huyết nhục diễn sinh ra nguyên lực cũng là viêm liệt kiên cường.

- Chậc chậc, Hỏa Linh Chi Địa, ở đây rất thích hợp cho ngươi tu luyện, trong một năm đột phá Luyện Thần Kỳ hẳn là không có vấn đề. Đến lúc đó, ngươi lại tìm kiếm một ít linh hồn trân bảo, mở ra ký ức thể tu hạch tâm chân chính của kiếp trước…

Trong đầu truyền đến thanh âm của tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền theo sát, giai nhân xinh đẹp tuyệt trần gần trong gang tấc, ở trong khu rừng xuyên qua, mùi thơm thanh nhã thấm tâm kia đủ để cho bất cứ nam tử nào động tâm thật lớn.

Trương Vũ Hàm đối với Từ Huyền không có phòng bị, ngôn hành cử chỉ thân thiết, ánh mắt xinh đẹp khi đối diện với Từ Huyền lưu ba chớp động, trong vui mừng cũng có vài phần ngượng ngùng của nữ nhi.

Thân thể hai người, thỉnh thoảng va chạm với nhau, Từ Huyền sắc mặt bình thường, không có phản ứng đặc biệt; hai gò má Trương Vũ Hàm ửng đỏ, phương tâm đập nhanh hơn, trong lòng âm thầm xấu hổ, Từ Huyền này lẽ nào chính là loại người ngốc ngếch không có tình cảm?

©©ou G\yỀjX ©VVI ĤǰjX G\ω Ĥà_ ¦\æj\u

Dưới bầu không khí lúc này, nếu như Từ Huyền cầm tay Trương Vũ Hàm, đối phương hơn phân nửa sẽ không cự tuyệt, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không có bất cứ phản ứng gì.

Loại cơ hội này, đối với bao nhiêu tuổi trẻ tài tuấn Hoàng Long Thành mà nói là chuyện nằm mơ cũng không dám hy vọng xa vời.

Hai người bước tiến cũng không nhanh, ước chừng công phu nửa chén trà nhỏ, đi tới trước một huyệt động ám hồng sắc.

Huyệt động này rõ ràng có vết tích người công khai đào bới, lối vào có bậc thang, lại đi vào sâu bên trong, có thể thấy được một hỏa huyệt ngầm.

Nham thạch bốn phía hỏa huyệt tựa như trạng thái nham tương nửa cố định, liên tục dũng động, chốc lát lại bốc lên một ngọn lửa hồng sắc.

Từ Huyền nghĩ thầm, không có tiếp cận tu vi Luyện Thần Kỳ, muốn ở trong hỏa huyệt nán lại một ngày, cũng vô pháp chịu đựng, càng đừng nói ở chỗ này trường kỳ tu luyện.

Lúc này, ở sâu trong hỏa huyệt kia, một gã hồng bào lão giả đang ngồi khoanh chân, trong lòng bàn tay ngưng tụ một đoàn hồng sắc chân hỏa, toả ra nóng cháy nóng cháy kinh tâm đáng sợ, khiến người ta hoảng hốt bất an.

Từ Huyền có thể khẳng định, tu vi lão giả này đã ngoài Luyện Thần tứ trọng, trong tay hắn ngưng tụ chân hỏa, chính là tinh hoa pháp lực trong cơ thể, uy năng tuyệt không kém gì Long Chi Nộ Tức của mình.

Tu Giả sau khi đạt được Luyện Thần Kỳ có thể rèn luyện ra chân hỏa thuộc về chính mình. Đối với điểm này, Từ Huyền có thể chất viêm tính vẫn là tương đối chờ mong.

- Nam khách nhân, kỳ hạn của người ở lại Địa Linh Hỏa Huyệt đã qua, hiện tại đến phiên Từ khách liêu sử dụng, đây là quyết định trải qua cao tầng gia tộc.

Trương Vũ Hàm cười dài cung kính nói.

- Từ khách liêu.

Hồng bào lão giả họ Nam kia hơi quan sát hai mắt Từ Huyền, có chút giật mình, dù sao có thể có tư cách sử dụng Địa Linh Hỏa Huyệt, nếu không phải là hạng người hạch tâm của cao tầng gia tộc, sẽ cũng là nhị đẳng khách nhân Luyện Thần Kỳ.

Bất quá, cái này nếu là cao tầng gia tộc quyết định, hồng bào lão giả cũng không đưa ra dị nghị gi cả, lưu luyến rời khỏi hỏa huyệt.

Chờ hồng bào lão giả đi xa, Trương Vũ Hàm vui rạo rực nói:

- Huyền ca, hiện tại đến phiên ngươi sử dụng chỗ Địa Linh Hỏa Huyệt này, trong vòng một năm, mà kỳ hạn trưởng bối sử dụng đều là mấy tháng, không vượt quá nửa năm.

- Chuyện này làm phiền Vũ Hàm.

Từ Huyền có chút thụ sủng nhược kinh, vội vã biểu đạt cảm tạ.

- Huyền ca hà tất khách khí như vậy, phụ thân nói qua, ngươi tại Thông Thần Cổ Tích tranh đoạt, lập được đại công, vì Trương gia làm vẻ vang, lần này đối với ngươi ngoại lệ đã ở trong tình lý.

Trương Vũ Hàm đối với Từ Huyền khách sáo câu thúc, ngược lại có chút không vui.

Nhưng Từ Huyền rõ ràng, chuyện này nhất định là kết quả Trương Vũ Hàm cố gắng thuyết phục phụ thân nàng.

Trước khi đi, Trương Vũ Hàm lấy ra khối ngày đó Từ Huyền tặng đi, thản nhiên cười nói:

- Huyền ca tặng ta lễ vật, vẫn tùy thân mang theo…

Nhìn theo bóng hình xinh đẹp của giai nhân đi xa, Từ Huyền không khỏi nắm lấy ý nghĩa ám chỉ trong những lời này.

- Hắc hắc, chủ nhân một đời này mị lực cũng không tầm thường a, tiểu cô nương này không chỉ đối với ngươi ưu ái có thừa, sợ rằng vẫn là phương tâm thầm cho phép đi sao, ha ha ha…

Tàn hồn kiếp trước một trận trêu tức, sau đó cất tiếng cười to.

- Cút!

Từ Huyền nhất thời có chút thẹn quá thành giận, tàn hồn kiếp trước này thường thường toát ra được, còn không buông tha cơ hội trêu cợt người.

- Ngươi thực không động tâm sao, ta rõ ràng cảm giác ngươi có chút động tâm, sao không ra tay bắt lấy nữ nhân này, đây đối với con đường tu luyện của ngươi, thật là có lợi ích.

Tàn hồn kiếp trước không cảm thấy thẹn chút nào nói.

- Một ngày làm như vậy, ta sẽ bị triệt để cột vào trên trận doanh của Trương thị gia tộc.

Từ Huyền nhàn nhạt đáp lại, sau đó không nói thêm lời nào nữa, lẳng lặng ngồi xếp bằng trong hỏa huyệt, cảm thụ viêm hỏa chi khí phả vào mặt mà đến kia, thân thể huyết nhục tựa hồ đang được chăm sóc, bồi dưỡng.

Trong Địa Linh Hỏa Huyệt này không chỉ có viêm hỏa chi khí, bốn phía nham bích kia chốc lát lại bốc lên một ngọn lửa linh diễm, có thể rèn luyện thân thể Từ Huyền.

Phía trước trong trí nhớ thể tu, Từ Huyền nỗ lực tìm tòi, thật ra tìm được một ít phương pháp mượn lực ngoại giới bồi dưỡng nhục thân.

Viễn Cổ thể tu, lấy nhục thân lực lượng làm căn bản, trên cảnh giới không mượn Thiên Địa, cũng không tu luyện và ỷ lại linh khí ngoại giới.

Nhưng cái này không có nghĩa là thể tu sẽ hoàn toàn không để dùng lực lượng ngoại giới.

Mặc kệ là nuốt chửng Thiên Địa linh tài hay là mượn chân hỏa tôi luyện thân thể, cơ bản đều là phương pháp mượn Thiên Địa bồi dưỡng bản thân, cường đại chính mình.

Người vừa mới bước vào thể tu chi đạo, giống như một hài tử lấy thân mình làm căn bản, làm nguồn suối lực lượng, lợi dụng tất cả ngoại giới bồi dưỡng và cường đại bản thân.

Từ Huyền tìm kiếm phương pháp chính là dẫn đạo những viêm hỏa chi khí này, thậm chí linh hỏa tinh khiết đến bồi dưỡng nhục thân, cường hóa nhục thân.

Chỉ là công phu mấy ngày, Từ Huyền tìm được bí quyết hai tay hai tay chậm rãi vũ động, Nguyên lực trong cơ thể hiện ra hai dòng xoáy chính phản chính phản, những viêm hỏa chi khí kia từ ngoài đến trong, nhiều lần cọ rửa.

Trong hỏa huyệt, chỉ thấy Từ Huyền toàn thân quanh quẩn một tầng xích sắc quang lãng nhiều lần liên tục xoay tròn.

Trong quá trình tu luyện, Từ Huyền chốc lát lại khẽ cau mày, cảm thụ được một tia thiêu đốt, có lúc thậm chí truyền đến toàn tâm đau đớn.

Dù sao nhân thể này hệ thống phức tạp, có chút bộ vị cực kỳ yếu đuối, thí dụ như con mắt, một ít nội tạng,...

Pháp môn Viễn Cổ thể tu chất phác mà nguyên thủy, trong quá trình tu luyện có chút thống khổ, nhưng Từ Huyền minh bạch, mỗi khi chính mình khắc phục một lần thống khổ, đều đại biểu thực lực vì đề thăng, tích lũy tháng ngày như vậy.

Gian khổ tu hành, kiên nhẫn, thoáng cái hai ba tháng trôi qua.

Tu vi Từ Huyền vững bước đề thăng, khi mới vào tầng thứ Luyện Khí Cửu Trọng, đi phía trước bước lên một bước.

Luyện Khí Cửu Trọng cách Luyện Thần Kỳ, giữa hai cái một cái hồng câu không thể bỏ qua, nếu như không có kỳ ngộ nghịch thiên cường đại, muốn bằng vào mấy tháng đã đột phá, thập phần khó khăn.

Thời gian hai ba tháng, Từ Huyền mặc dù còn xa không đủ để tấn chức Luyện Thần Kỳ, thế nhưng rèn đúc thân thể, dưới sự trợ giúp của Địa Linh Hỏa Huyệt, xem như bước vào một tầng thứ.

Từ đồng chú tiểu thành tấn chức đồng chú đại thành!

Đồng chú đại thành, ý nghĩa Đồng Chú Chi Thân trình tự chú thể này đã rất gần.

Trong lòng Từ Huyền cũng cực kỳ hưng phấn, vốn tưởng rằng đồng chú đại thành cần Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong, thậm chí Luyện Thần Kỳ mới có thể hoàn thành, không nghĩ tới hiện tại càng nước chảy thành sông tu thành.

Hắn hít sâu một hơi, hơi vận lực, chỉ cảm thấy toàn thân da thịt hiện ra quang trạch ám đồng sắc, nếu là vận chuyển Nguyên lực, trên da còn có thể hiện ra quang trạch như xích kim, khiến người ta có một loại áp bách cường đại trầm trọng.

©©©u G\ʏỀjX ©VU v ©V£I i \Đ§ p\« ĤʏỀjX w«9ju

Tại luyện thể thập trọng, liền có đồng chú sơ thành, tiểu thành, đại thành.

Lúc này Từ Huyền đồng chú đại thành, thực lực so với năm xưa luyện thể thập trọng không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Hắn nếu là thoáng dùng sức, thân ở Địa Linh Hỏa Huyệt, đều phải mơ hồ rung động, hiểu ra độ cứng của nham thạch ở đây thế nhưng mạnh hơn tường đồng vách sắt.

Một thành quả này để Từ Huyền lòng tin tăng nhiều, càng thêm tu luyện gian khổ, trùng kích để vô số đê giai Tu Giả mong muốn không thể Luyện Thần Kỳ lập tức. Nếu dựa theo xu thế như vậy, Từ Huyền nhất định có thể trong vòng một năm đột phá Luyện Thần Kỳ, thậm chí trên thời gian còn dư dả.

Nhưng mà, Trương thị gia tộc chung quy có chút người không muốn trợn mắt trừng trừng nhìn hắn phi khoái đột phá.

Buổi tối một ngày này.

Mấy thân ảnh lén lút ẩn vào Xích Mộc Lâm nóng bức sâu thẳm, cũng chậm rãi đi về phía Địa Linh Hỏa Huyệt.

- Lâm Huy, kế hoạch này của ngươi, rốt cuộc được không, vạn nhất xuất hiện sai lầm, chúng ta sẽ xong đời.

Trọng Hoành tay cầm cự kiếm, hạ giọng nói.

- Hừ việc này ta đã mưu đồ tốn một hai tháng, tuyệt đối vạn vô nhất thất. Lâm mỗ hai tháng trước, đã nghĩ cách điều tiến trong đội tuần tra lịch lãm, ngày hôm nay vừa lúc ta là phó đội trưởng chấp pháp, chính là mấy bình liệt hổ tửu, đưa bọn họ điều đi. Ta bớt thời giờ đi ra phương diện, khe hở chừng nửa chén trà nhỏ. Dưới tình huống như vậy, ba người chúng ta đánh lén một tiểu tử đang bế quan tu luyện cũng dễ như trở bàn tay.

Lâm Huy bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

- Hắc hắc yên tâm, ở đây không thể so với Thanh Sơn Lục Cư, trận pháp cấm chế trùng trùng, vả lại do gia tộc trọng điểm bảo hộ, người ở địa phương hoang vu như vậy, rất dễ hạ thủ. Lão phu phối chế Thất Độc Tán độc tính cực kỳ đáng sợ, dưới Luyện Thần Kỳ không ai có thể qua thập tức, dù cho tiểu tử này thể chất cực kỳ cường đại, trong độc không chết, cũng phải mất hơn phân nửa chiến lực, ba người chúng ta liên thủ tập kích, nào có không được để ý.

Hoàng Vạn Sự vẻ mặt âm hiểm cười, trước lấy ra giải dược, cho Lâm Huy và Trọng Hoành ăn vào.

Sau đó, ba người lặng lẽ lẻn vào cửa vào hỏa huyệt, Hoàng Vạn Độc kia cũng đủ cẩn thận, đem độc tán đặt ở một con tiểu trùng không chú ý, lẻn vào trong Địa Linh Hỏa Huyệt.

Kể từ đó, cho dù chạm đến trong cấm chế, cũng không quá dẫn chú ý của người khác.

Đang ở sâu trong hỏa huyệt khoanh chân tu luyện, Từ Huyền không hiểu sinh ra một loại cảm giác nguy cơ, Nguyệt Quang Bí Châu trong thân thể, hơi rung lên.

- Cũng tốt chính là thời gian đem những người này một lưới bắt hết, chỉ mong trong đó có Lâm Huy người này.

Trong mắt Từ Huyền lệ quang chợt lóe, bỗng nhiên ngửi được một tia khí tức cổ quái, khí huyết trong cơ thể đông cứng lại, sắc mặt khẽ biến:

- Độc? Hoàng Vạn Độc kia không tới sao?

Phác thông!

Trong Địa Linh Hỏa Huyệt đột nhiên truyền đến một đạo âm thanh quái dị.

- Khặc khặc, tiểu tử này dĩ nhiên duy trì liên tục thời gian mười phút mới bị trúng độc, thực không đơn giản a.

Hoàng Vạn Độc xung phong lên trước, dẫn theo ba người bước vào Địa Linh Hỏa Huyệt.

Dưới hỏa diễm nhàn nhạt, có thể thấy được thiếu niên nằm trên mặt đất, cả người run rẩy, bộ dáng hấp hối.

- Ha ha ha, tiểu tử này bị hạ độc được, Hoàng Tiên Sư. Thất Độc Tán này của ngài thật là dùng được.

Trọng Hoành nhe răng cười vài tiếng, tay cầm cự kiếm, chậm rãi tới gần Từ Huyền.

- Lời vô ích! Thân thể hắn có mạnh mẽ cũng là Tu Giả thoát phàm tam giai, không phải đồng chú thiết đả chân chính, không có trúng độc.

Hoàng Vạn Độc bộ dáng già lão lên mặt nói.

- Tiểu tử họ Từ ngươi hăng hái, dương danh Hoàng Long, có dự liệu được kết quả ngày hôm nay không? Dù cho ngươi từ nhân gian bốc hơi lên, Vũ Hàm tối đa thương tâm vài ngày, cuối cùng có thể lại rơi vào lòng ta ôm ấp.

Lâm Huy lạnh lùng nhìn chằm chằm thiếu niên nằm trên mặt đất run rẩy, âm thầm vận chuyển pháp lực.

- Ngươi… Các ngươi…

Từ Huyền cật lực nói, muốn đứng dậy lại ngã xuống đất.

- Từ sư đệ, tất cả cài này đều là ngươi gieo gió gặt bão. Dựa vào cái gì nữ nhân tốt nhất Hoàng Long Thành này đều ở bên cạnh ngươi? Chờ giết chết ngươi, ta có thể có được Du sư muội.

Trong mắt Trọng Hoành lóe ra cừu hận hỏa hoa, trong tay cự kiếm mạnh mẽ chém ra, khẩn cấp xuất thủ.

Một đạo kiếm quang lãnh lệ dài một trượng, ở trong Địa Linh Hỏa Huyệt vẽ qua, "khanh" một tiếng, chém lên mặt đất, lưu lại một vết tích thật dài.

Từ Huyền lăn lông lốc, miễn cưỡng tránh thoát một kiếm này.

- Di! Tiểu tử này dĩ nhiên còn có khí lực né tránh!

Hoàng Vạn Độc và Lâm Huy giật mình không nhỏ, vội vã thôi động tiên pháp, hoặc giả lấy ra pháp khí, đối với Từ Huyền tiến hành công kích.

Việc này không nên chậm trễ, tất cần trong khoảng thời gian ngắn chém giết Từ Huyền, sau đó hủy thi diệt tích, bằng không cho dù giết chết Từ Huyền, bọn họ cũng khó chạy thoát khỏi Trương gia xử phạt.

Đinh đinh phanh phanh ba người hầu như là đồng thời xuất thủ, lại bị Từ Huyền nhất nhất tránh thoát động tác như cá chạch, linh mẫn tự linh miêu, hữu kinh vô hiểm.

Dáng vẻ này nào giống một người bị hạ độc dược?

Hoàng Vạn Độc ý thức được không ổn, sắc mặt ngưng trọng, gia tăng tốc độ công kích, Từ Huyền này e là không phải trúng độc rất sâu như tưởng tượng, vận bảo tồn chiến lực nhất định.

Dưới thế tiến công rất mạnh của ba người, tuy là Từ Huyền vô cùng linh hoạt, làm ra một động tác không thể tưởng tượng, nhưng chung quy không thể hoàn toàn tránh né khỏi tất cả công kích.

Đinh xuy…

Pháp kiếm của Lâm Huy cách không đâm trúng lưng Từ Huyền, lại phát sinh thanh âm chói tai như kim thiết.

Mà bộ vị Từ Huyền bị đâm trúng, đúng là lông tóc thương, ngay cả một vết tích cũng không có.

Toàn thân da thịt của hắn hiện lên quang trạch thâm đồng, thoạt nhìn tựa như thật sự là đồng sắt rèn đúc mà thành.

Đồng chú đại thành, sau đó, lực phòng ngự thân thể Từ Huyền đề thăng tới một trình tự mới.

Cái gì!

Trong lòng Lâm Huy chấn động, hắn sớm biết thân thể Từ Huyền mạnh mẽ, thế nhưng không nghĩ tới lại đạt đến trình độ ngạnh kháng pháp khí công kích, hiểu ra tu vi bản thân hắn gần với Luyện Khí Cửu Trọng trong tay sử dụng càng là Thượng phẩm pháp khí.

Hoàng Vạn Độc và Trọng Hoành cũng sắc mặt đại biến, nhìn tình hình như vậy, muốn giết Từ Huyền, không đơn giản như trong tưởng tượng.

Cốt lục…

Từ Huyền như cá chạch cuộn trên mặt đất, mặc kệ là pháp khí hay pháp thuật, dưới tình huống không thể hoàn toàn tránh né cũng có thể ngạnh kháng.

- Vù!

Một đạo diễm quang sâu thẳm, toả ra một cổ khí tức đáng sợ ngăn chặn sinh cơ, từ trong tay Hoàng Vạn Độc vẽ ra, đánh trúng vị trí Từ Huyền chạy trốn.

Đây là một kích tiên pháp độc thuật của Luyện Thần Kỳ Độc Sư.

Muốn tránh cũng không được!

Tại thời khắc mấu chốt này, trên lớp da ám đồng sắc của Từ Huyền lại chợt hiện lên một cổ xích quang, cả thân thể như vàng ròng, ngạnh đỡ một kích này.

Xuy…

Diễm quang xanh thâm kia ở bên ngoài thân đan xen, lấy ưu thế lực lượng, công phá tầng xích sắc Nguyên lực, cuối cùng lại ở bên ngoài thân hóa thành một làn khói đen, theo gió biến mất.

Cả quá trình duy trì liên tục một tức, Từ Huyền tường an vô sự, tiếp tục trên mặt đất cuộn tròn.

- Thân thể của hắn… Dĩ nhiên có thể trình độ nhất định miễn dịch pháp thuật và độc lực.

Hoàng Vạn Độc ánh mắt run lên, khiếp sợ không ngớt, trước mới vừa tiến nhập Địa Linh Hỏa Huyệt, tự tin không còn sót lại chút gì.

Hắn hoàn toàn đánh giá sai thân thể mạnh mẽ cùng với chống lại đối với độc thuật tiên pháp của thân thể Từ Huyền.

Hiểu ra hắn vừa thi triển pháp thuật không phải là bình thường, mà là độc thuật!

Nếu như ngay cả cái này cũng không làm gì được Từ Huyền, như vậy lúc trước Thất Độc Tán cũng tuyệt khó tạo thành uy hiếp chân chính đối với hắn.

Lâm Huy và Trọng Hoành cũng là thất thần, Từ Huyền người này thực lực không ngờ mạnh mẽ như vậy, có thể chống đối công kích của Luyện Thần Tiên Sư.

- Cẩn thận, hắn trúng độc căn bản không sâu!

Hoàng Vạn Độc kinh hô một tiếng, nhắc nhở Lâm Huy và Trọng Hoành.

Tình huống không xong.

Trong lúc nhất thời, ba người thần sắc ngưng trọng, Trọng Hoành và Lâm Huy chỉ cảm thấy một cổ hàn ý thấu thẳng vào lưng...

Nhân sơ hở này, Từ Huyền lăn lông lốc một vòng, rốt cục đi đến mục tiêu là cửa vào hỏa huyệt.

Nhưng làm ba người Hoàng Vạn Độc doạ hỏng, trong lòng "lộp bộp" Một tiếng, một ngày Từ Huyền chạy đi, tình huống kia đã có thể không ổn.

- Ha hả, tốt, hiện tại các ngươi bỏ chạy không được.

Từ Huyền lăn lộn một vòng, thần thái nhàn nhã lấp kín cửa vào hỏa huyệt, cười dài nhìn ba người này.

Hắn căn bản không dự định chạy, mà là muốn ba người một lưới bắt hết!

Lúc này, Từ Huyền đem lối vào duy nhất của Địa Linh Hỏa Huyệt lấp kín, bất cứ một ai muốn chạy trốn, đều phải trải qua một cửa này của hắn.

Ti!

Lâm Huy và Trọng Hoành hấp một ngụm lãnh khí, cảm tình Từ Huyền này căn bản là không có trúng độc, coi là đây là mồi, dự định đem mấy người mình một lưới bắt hết.

- Ngươi.... Căn bản là không trúng độc.

Hoàng Vạn Độc hoảng sợ thất thanh, gắt gao nhìn chằm chằm Từ Huyền, sắc mặt đối phương hồng nhuận bình thường, không có một chút dấu hiệu trúng độc nào.

- Chút độc dược này của ngươi, đối với thể tu chân chính căn bản bé nhỏ không đáng kể đánh đánh một cách liên tiêu trừ.

Trong mắt Từ Huyền lộ ra trào phúng nồng đậm.

- Ngươi gạt người... Điều đó không có khả năng!

Hoàng Vạn Độc trong lòng đại loạn, nhất thời nói năng lộn xộn, hiển nhiên đã bị đả kích cực lớn.

Thân là Độc Sư, hắn tại tiên pháp tiên pháp hơn hẳn tiên tu bình thường thế nhưng tạo nghệ tại độc đạo lại có thể đối với Tu Giả cùng giai hình thành uy hiếp trí mạng.

Nhưng mà lúc này, chính hắn nghiên cứu chế tạo độc tán cùng với độc thuật lại không làm gì được một Luyện Khí kỳ tiểu tử, thậm chí bị đối phương coi là đồ chơi.

Điều này đối với một Độc Sư thâm niên mà nói, là đả kích cực kỳ trầm trọng, tựa như tại phương diện hắn am hiểu tự tin nhất, bại bởi một tiểu nhân vật không thể xoay chuyển.

- Hoàng Tiên Sư, chúng ta đồng tâm hiệp lực, đem người này chém giết, bằng không chết chính là chúng ta.

Lâm Huy thanh âm gấp gáp, vẻ mặt kinh hoảng.

Lúc này Từ Huyền chỉ một người, lại chắn lấp lối vào, nghiễm nhiên như đứng ở trên điểm cao.

Hoàng Vạn Độc tự nhiên minh bạch điểm ấy, ba người liếc nhau, mặt lộ vẻ sát khí, nhất tề xuất thủ giết về phía Từ Huyền.

Lâm Huy khống chế Thượng phẩm pháp khí, "hưu xuy" Một đạo hàn quang lạnh lẽo, từ hạ bàn chém về phía Từ Huyền; Trọng Hoành vận chuyển toàn thân lực đạo, khoảng không nhảy lên, trong tay cự kiếm mang theo vạn quân chi lực đánh xuống đầu hắn, kiếm khí như sông.

Hoàng Độc Sư hít sâu một hơi, hai tay kháp quyết, giữa bàn tay hiện lên hiện lên từng sợi độc quang lục sắc, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một thanh lợi mâu, bốn phía một mảnh âm trầm quỷ dị, khiến người ta toàn thân huyết dịch đông lại, khó có thể tưởng tượng lúc này đây độc thuật nổi lên đáng sợ cỡ nào.

- Ha ha! Ba người các ngươi, đừng hòng chạy thoát được một!

Từ Huyền chặn lại bậc thang tại cửa vào không né không tránh, vươn một cánh tay như xích đồng, hung hăng vung lên, ngăn trở cự kiếm của Trọng Hoành.

Phanh phanh! Cổ cự lực bắn ra, thân thể Trọng Hoành trực tiếp bay ra, đánh vào Địa Linh Hỏa Huyệt chật hẹp, "oa" phun ra một búng máu.

Về phần công kích đến từ hạ bàn Lâm Huy, Từ Huyền căn bản không nhìn, Thượng phẩm pháp kiếm kia chém lên chân thương, hỏa tinh bắn ra bốn phía, bị nguyên lực cường đại của Từ Huyền đánh văng ra.

Chỉ là thời gian một lần hô hấp, công kích của Lâm Huy và Trọng Hoành đều bị đối phương xem như đồ chơi hóa giải được. Sắc mặt hai người tái nhợt, trong lòng một mảnh sợ hãi, minh bạch lấy lực lượng của mình không có khả năng xúc phạm tới đối phương chút nào, chỉ đàng càng nhiều hi vọng, ký thác trên tay Hoàng Vạn Độc vị Tiên Sư này.

Hô ngô…

Một cổ ba động kỳ dị từ lòng bàn tay Hoàng Vạn Độc toả ra, một đạo độc quang xanh lục hình lợi mâu tựa như bàn tay tử vong ở thời khắc cuối cùng đâm về phía mi tâm Từ Huyền.

Từ Huyền sắc mặt ngưng trọng, hít sâu một hơi, trên người dâng lên một cổ quang trạch như xích kim, quang mang xán lạn, mờ hồ có thân ảnh hồng sắc bên trong, bám vào trên người Từ Huyền.

Độc quang bắn trúng Từ Huyền cùng xích quang bên ngoài thân đang xen, hướng trên người Từ Huyền lan tràn ra, tiến thối đan xen, dây dưa không dứt.

Con mắt Lâm Huy và Trọng Hoành sáng ngời, Hoàng Vạn Độc nói như thế nào cũng là Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, hẳn là có đòn sát thủ.

Đã có thể tại sau một khắc.

Thái!

Từ Huyền hét lớn một tiếng, mục quang như điên, song chưởng vung lên, viêm lực quang lãng cuồng bạo kinh người như núi lửa phun trào, chạy ào vào trong Địa Linh Hỏa Huyệt.

Trong sát na, trong hỏa huyệt ba người bị quấy rối hỗn loạn, Hoàng Vạn Độc miễn cưỡng vận hộ tráo linh khí, dưới viêm lực trùng kích, xèo xèo rung động, mà Lâm Huy và Trọng Hoành lại ngã nhào xuống đất, kinh hô kêu thảm thiết.

Từ Huyền khẽ thở một hơi, liền khí định thần nhàn đứng ở vào hỏa huyệt.

Nghiễm nhiên hắn tựu như một pho tượng Viễn Cổ Chiến Thần, mặc cho ngươi gió táp sóng xô, cuồng phong bạo vũ đều không động đậy.

Hơn nữa, trên người hắn tản mát ra một cổ đại thế viêm lực vô hình vô chất đập vào mặt nhằm phía ba người Hoàng Vạn Độc, một cổ cảm giác thiêu đốt nóng bức trong lòng, trái tim mấy người đập loạn, cực kỳ khso chịu.

Chẳng những như vậy, Từ Huyền cổ đại thế viêm lực này còn đang liên tục kéo lên, mơ hồ có xu thế trợ giúp viêm hỏa chi khí trong Địa Linh Hỏa Huyệt.

Vù vù…

Trong Địa Linh Hỏa Huyệt nhiệt độ chợt tăng lên, cách nham bích thở gấp ra viêm hỏa nhàn nhạt.

Từ Huyền không mượn thiên địa chi lực, lại có thể thông qua bản thân, ảnh hưởng Thiên Địa vạn vật. Hắn thông qua lực lượng của mình, đến đề thăng trợ trướng hoàn cảnh trong hỏa lực hỏa lực.

Ba người Hoàng Vạn Độc, chỉ cảm thấy coi như thân ở trong căn phòng bị hỏa diễm thiêu đốt, mà cửa vào duy nhất, lại bị Từ Huyền ngăn chặn.

Thiên thời địa lợi, toàn bộ bị Từ Huyền chiếm mất.

Tại nơi dưới cổ đại thế áp bách tác dụng, vô luận là Lâm Huy và Trọng Hoành, hay Luyện Thần Kỳ Hoàng Vạn Độc đều đã bị ngăn chặn.

©©¨u G\ʏỀjX ©V¢ v ©VPI g Ǯ§ dʏÊ_ ?Â§ [Ł§u

Người trước hai người hầu như khó có thể thở dốc, thực lực khó có thể phát huy nổi năm thành, Hoàng Vạn Độc cường vận Luyện Thần nhất trọng thần thức, không chỉ không thể chiến thắng cổ viêm lực đại thế này, còn mơ hồ bị áp chế, bốn phía hỏa lãng ầm ầm lao đến.

- Luyện Thần nhất trọng, cũng không gì hơn cái này.

Từ Huyền châm chọc cười đương nhiên hắn cũng minh bạch, làm châm chọc, Hoàng Vạn Độc pháp lực pháp lực thần thông không bằng tiên tu đồng giai.

Hoàng Vạn Độc rít gào giận dữ, thần thức bỗng nhiên nhằm phía thiếu niên kia, lại vô hiệu, chợt hai tay bấm quyết, lại đánh ra vài loại tiên pháp và độc thuật, nhất nhất bắn về phía Từ Huyền.

Lâm Huy và Trọng Hoành ở trong tuyệt cảnh cũng nổi giận liều mạng công kích Từ Huyền.

Phanh đinh đinh ầm liên tiếp công kích công kích qua đi, thiếu niên ở cửa vào hỏa huyệt, vẫn đứng thẳng, vĩ ngạn cao lớn, tựa như bàn thạch bất động mãi mãi, không chút sứt mẻ.

Một người giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

Lúc này thiếu niên lấy lực một người, ngăn chặn cửa vào, cùng lực ba người, cũng mơ tưởng lay động chút nào. Đây quả thực không phải người, hoàn toàn là một biến thái.

Ba người Lâm Huy rơi vào khiếp sợ thất thần, vẻ mặt sợ hãi, trong lòng càng vô lực và tuyệt vọng cường liệt.

Vù vù…

Trong Địa Linh Hỏa Huyệt, ba người Hoàng Vạn Độc hô hấp gấp, trên trán chảy ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Luân phiên công kích một trận điên cuồng, lại không đả thương được đến một cọng lông nào của thiếu niên này. Đối phương cũng như một pho tượng đồng chú mà thành, vững như bàn thạch, không thể lay động.

Từ Huyền chiếm thiên thời địa lợi, cứ như vậy đứng chắn tại cửa vào hỏa huyệt, lại nghiễm nhiên bị vây tại một điểm cao.

Chỉ có như vậy, hắn mới có nắm chặt lớn nhất đem ba người chân chính một lưới bắt hết, mà không để lại một hậu hoạn nào.

Nhìn ba người thở dốc không ngừng, khóe miệng Từ Huyền nhếch lên một tia nghiền ngẫm:

- Các ngươi đều đánh rồi sao? Vậy thì đến phiên ta xuất thủ.

Tiếng nói vừa dứt, bốn phía cổ viêm thế cường đại kia theo Từ Huyền cách không một chưởng, hóa thành một đạo viêm lực hồng quang như phi bộc, như đại lãng chạy ào vào Địa Linh Hỏa Huyệt, tiếng bạo nổ vang lên liên tiếp.

Hoàng Vạn Độc thân là Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, có thể chống lại, cường vận pháp lực, quanh thân chống đỡ hiện lên một tầng quang tráo đạm lục sắc, dưới hồng sắc diễm lãng trùng kích, nổi lên hôi yên khiến kẻ khác buồn nôn, thân hình rung động mãnh liệt.

Thế nhưng Lâm Huy và Trọng Hoành lại bị khí thế rộng rãi này bổ trúng, bức lui đến sâu trong địa huyệt, trọng thương thổ huyết, trốn ở phía sau Hoàng Vạn Độc, trong kinh hồn táng đảm miễn cưỡng bảo mệnh.

Một kích chưa đắc thủ, Từ Huyền cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dưới tình huống khi Luyện Thần Kỳ Tiên Sư toàn lực phòng ngự, có thể bằng vào lực lượng bản thân, toàn diện áp chế ba người đối phương đã là chiến tích không thể tưởng tượng được rồi.

Lúc này, trong lòng Hoàng Vạn Độc cũng sinh ra một trận khủng hoảng, nếu như dưới tình huống đơn đả độc đấu, chính mình ở trước mặt Từ Huyền khả năng chống đỡ không quá mười chiêu. Đối phương chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, mặc dù là Luyện Khí Cửu Trọng thế nhưng cũng không có đạt được Cửu Trọng đỉnh phong. Cách Luyện Thần Kỳ chân chính còn có một khoảng. Dưới tình huống như thế còn có thể toàn

diện chiến thắng Luyện Thần Kỳ Tiên Sư nhãn hiệu lâu đời, phóng nhãn cả Hoàng Long Thành đều là chưa từng nghe thấy.

Nếu không có Từ Huyền ý tại nhất cử diệt sát ba người, muốn đơn giản giết người nào đó trong đấy quả thực dễ dàng.

- Nếu như không cận thân mượn lực lượng cơ thể, khó có thể đột phá tầng phòng ngự của Hoàng Vạn Độc.

Từ Huyền hít sâu một hơi, rất nhanh quyết định chú ý.

Đằng!

Hắn chợt rời khỏi cửa vào hỏa huyệt thân hình như độc xà, thiểm điện hướng Hoàng Vạn Độc tu vi mạnh nhất, một quyền dung hợp đại thế thôi động một cổ khí lãng nóng cháy thiêu đốt tâm can, hung hãn oanh hướng Hoàng Vạn Độc.

Không gian bên trong hỏa huyệt chật hẹp, Hoàng Vạn Độc muốn tránh cũng không được, trong mắt lệ quang chợt lóe, vận chuyển pháp lực suốt đời, trong lòng bàn tay đánh ra một tầng u lục sắc độc quang cùng Từ Huyền ngạnh đấu một kích.

Ba phanh!

Hai người quyền chưởng ngạnh đấu, Hoàng Vạn Độc nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, hướng phía sau thối lui.

Ngay khi Từ Huyền và Hoàng Vạn Độc ngạnh đỡ một kích, mặt khác một bên Lâm Huy và Trọng Hoành cắn răng một cái đón dư ba sóng khí, liều mạng chạy về phía cửa vào Địa Linh Hỏa Huyệt.

Cảnh tượng lúc này, bọn họ còn không sẽ minh bạch, dù cho lấy lực lượng ba người mình liên thủ cũng không phải là đối thủ của Từ Huyền.

Kế sách hiện nay, chính là liều mạng chạy trốn, còn có một đường hi vọng.

- Hai tên xấu xa các ngươi…

Hoàng Vạn Độc thiếu chút nữa bị tức chết, chính mình liều mạng chống đỡ Từ Huyền, hai người khác lại nhân cơ hội chạy trốn.

Trong mắt Từ Huyền lại lộ ra một tia trào phúng, chính như hắn sở liệu, một ngày chính mình buông tha cửa vào, chủ động tấn công, sẽ có người nhân cơ hội đào tẩu.

Đằng!

Hắn đột nhiên mượn lực phản chấn một kích cùng Hoàng Vạn Độc ngạnh đấu, thân hình như linh xà tại giữa không trung bắn ngược ra phía sau.

Trong nháy mắt đó, cả người hắn ổn định nằm giữa không trung. Đầu hướng về phía sau, mang theo viêm nhiệt cuồng bạo mãnh liệt, trong khoảnh khắc vọt tới lối vào.

Băng ba!

Trong đó một thân ảnh cao to lực lưỡng, bị Từ Huyền đụng vỡ ngực, kêu thảm một tiếng, thân thể rơi trên mặt đất, lập tức tắt thở bỏ mình, lưu lại thi thể huyết nhục không rõ.

Người chết đi chính là Trọng Hoành.

Một người khác tới gần cửa vào hỏa huyệt, Lâm Huy sợ đến hồn phi phách tán, trực tiếp lăn trên mặt đất, theo bậc thang hướng vào bên trong bỏ chạy.

Đem tình hình vừa rồi nhìn vào trong mắt, Hoàng Vạn Độc tim đập nhanh vô cùng, Từ Huyền này tâm kế cường đại như vậy, biểu hiện ra ý đồ công kích chính mình, kì thực là cố ý lộ ra sơ hở vì chặn giết hai kẻ tu vi yếu kém khác.

Mà trên thực tế, từ một khắc Từ Huyền ngã xuống đtấ kia, đã thiết hạ bẫy rập đem ba người bức đến tuyệt cảnh.

Nhất cử chém giết Trọng Hoành, sau đó Từ Huyền không kịp đuổi theo giết Lâm Huy, người này quá mức cẩn thận giảo hoạt, lăn lông lốc mấy vòng trở về sâu trong hỏa huyệt.

Một ngày Từ Huyền buông tay đuổi theo Lâm Huy, như vậy Hoàng Vạn Độc cũng mới có thể chạy trốn, Từ Huyền tu vi kém hơn đối phương, tốc độ cũng không phải sở trường của bản thân, không có thập thành nắm chắc.

Từ Huyền tâm tư cẩn thận, lại một lần nữa đứng chắn tại cửa vào hỏa huyệt.

Khác nhau là lần này hắn đã chém giết một người trong đó.

Trong hỏa huyệt còn lại hai người, thể xác và tinh thần đều là sợ hãi, loại tâm tình sợ hãi đối mặt với tử vong này, để Từ Huyền sinh ra không hiểu không hiểu.

Dưới tình huống thiên thời địa lợi, Từ Huyền ngang với nắm trong tay sinh tử của hai người.

Khác nhau là, vấn đề thời gian tử vong sớm hay muộn.

Thái!

Từ Huyền hét lớn một tiếng, lại xuất quyềm giết về phía Hoàng Vạn Độc.

Lần này, hắn đồng dạng cố ý lưu lại khe hở, thế nhưng Lâm Huy kia cũng không dám tái phạm sai lầm tương tự, nếu như chính mình nhân cơ hội chạy trốn ra bên ngoài, như vậy là một đường chết.

Lâm Huy trốn ở góc phòng, một mặt cảnh giác phòng bị, một mặt điều khiển pháp khí, liên tục quấy rầy công kích hạ bàn của Từ Huyền.

Hoàng Vạn Độc làm Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, vẫn đang là chủ lực, thế nhưng trong lần lượt giao kích, hắn toàn diện bị áp chế.

Mỗi một lần ngạnh đấu, Từ Huyền đều có thể mang đến cho hắn một chút thương tích, nếu lại tiếp tục kéo dài xuống, Hoàng Vạn Độc cũng kiên quyết kiên trì không được bao lâu nữa.

Về phần Lâm Huy công kích, Từ Huyền có thể không nhìn, nhưng người trước cũng tạo ra tác dụng kiềm chế nhất định.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Từ Huyền cũng không sử dụng bí kỹ, mà là vững bước áp chế.

Hoàng Vạn Độc mắt thấy cũng đã là nỏ mạnh hết đà, thở dốc không ngừng, thương thế trên người càng lúc càng lớn, không chỉ biểu hiện ra thua kém, tâm lý cũng bị đánh vào thâm uyên vạn trượng, một trận tuyệt vọng vô lực.

Chỉ là công phu mười lần hô hấp, Hoàng Vạn Độc "oa" một tiếng, bị bức đến trong góc, sắc mặt tái nhợt, người bị thương nặng.

Từ Huyền càng đánh càng hăng, song chưởng làm nhiều việc cùng lúc, "ba ba ba". Từng đợt tiếng bạo nổ kinh tâm động phách ở trong hỏa huyệt quanh quẩn, bốn phía nham bích phụt ra một tia viêm hỏa, phảng phất như đã trợ giúp thế tiến công của hắn.

Răng rắc!

Rốt cục, linh tráo phòng ngự của Hoàng Vạn Độc bị Từ Huyền ngạnh sinh đánh xuyên qua.

Hoàng Vạn Độc vừa mới chuẩn bị giãy dụa, Từ Huyền đã đến gần người, một chưởng chuẩn xác vô cùng ấn trúng trái tim của hắn, viêm quang chợt lóe người sau kêu một tiếng thê thảm, tâm mạch vỡ vụn mà chết.

Cuối cùng chém giết Hoàng Vạn Độc kia, một cái chớp mắt Lâm Huy bạo khởi lao ra khỏi Địa Linh Hỏa Huyệt chạy trốn.

Khóe miệng Từ Huyền lộ ra một tia trào phúng, nếu như hai người đồng thời chạy phương hướng khác nhau, có lẽ có chút vướng tay chân, thế nhưng một người mà nói, căn bản không có cơ hội còn sống.

Lâm Huy miễn cưỡng chạy ra khỏi cửa vào Địa Linh Hỏa Huyệt, Từ Huyền đã đuổi theo ra.

- Người đâu cứu mạng?

Lâm Huy kêu to lên tiếng, thanh âm cao vút.

Yết hầu của hắn đã bị Từ Huyền thoáng cái chế trụ, thân thể tại giữa không trung co quắp run sợ, trong mắt một mảnh sợ hãi cầu xin:

- Tha mạng, buông tha ta.

Từ Huyền có thể để ý tới ý tứ trong mắt của hắn, hoàn toàn bỏ mặc, như cầm một con gà, đem người này bắt trở lại Địa Linh Hỏa Huyệt.

Giết người, cũng phải hủy thi diệt tích.

Địa Linh Hỏa Huyệt này chính là một địa phương tốt, nham bích dong tương bên trong chốc lát phun ra viêm hỏa, có thể đem thi cốt đốt thành tro tàn.

Từ Huyền đối với sát ý cừu hận của Lâm Huy cũng không dừng một điểm nửa điểm, từ khi tiến nhập Trương thị gia tộc, người này đã không ngừng làm khó dễ, hơn nữa chưa bao giờ buông tha qua.

Răng rắc!

Sau khi tiến nhập Địa Linh Hỏa Huyệt, Từ Huyền không nói hai lời, vặn gãy cổ của Lâm Huy.

Đêm dài nhiều mộng, trước chém giết người này lại nói.

Chợt, trong cả Địa Linh Hỏa Huyệt một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại có một mình Từ Huyền.

Ngoài ra, còn có ba khối thi thể máu chảy đầm đìa.

Từ Huyền khẽ cau mày, đem ba tấm thi thể này, kéo dài tới trước nham bích dong tương của hỏa huyệt, một tia viêm hỏa, chỉ là công phu chốc lát đã đem ba cổ thi thể đốt cháy.

Về phần vết tích tranh đấu trong hỏa huyệt, Từ Huyền đánh mấy quyền, một cổ viêm lực đem vết máu hong khô, còn lại túi trữ vật pháp khí các loại vật phẩm, trừ linh thạch, tài liệu, còn lại vật khả nghi toàn bộ ném vào trong nham bích dong tương tiêu hủy.

Không đến nửa canh giờ, Địa Linh Hỏa Huyệt cùng với phụ cận cửa vào, toàn bộ vết tích, đều bị Từ Huyền xử lý sạch.

Theo lý mà nói, ba người đánh chết chính mình, Từ Huyền tự bảo vệ mình mà sát nhân, cho dù Trương gia biết được, cũng sẽ không khiển trách hắn, thế nhưng, có thể bớt chút phiền phức, Từ Huyền càng bớt lo lắng.

Ngay trong đêm đó, trong Xích Mộc Lâm xuất hiện rất nhiều Tiên Sĩ tuần tra, lục soát các nơi.

Chỉ chốc lát, có một đội Tiên Sĩ chấp pháp đi tới Địa Linh Hỏa Huyệt.

- Từ khách liêu, chúng ta vâng mệnh, ở đây lục soát thi thể Lâm Huy. Tại nửa canh giờ trước, mệnh phù của Lâm Huy phó đội trưởng ở trong tộc bị nghiền nát, hiển nhiên bị người mưu hại, nơi này là khu vực cuối cùng hắn thất tung, không biết trong lúc này, người có nghe được động tĩnh gì, hoặc phát hiện chỗ nào dị thường hay không?

Dẫn đầu một gã chấp pháp đội trưởng, thái độ cung kính dò hỏi.

Từ Huyền không khỏi âm thầm líu lưỡi, Lâm Huy này tóm lại trong tộc hạch tâm đệ tử trong tộc, vừa mới chết nửa canh giờ, người của Trương gia đã phản ứng qua đây.

Ở trong một vài thế lực lớn, hạch tâm đệ tử cùng với nhân vật trọng yếu đều là lưu lại mệnh phù chi vật, đặt trong mật địa, một ngày người nào đó ngã xuống, lập tức lập tức phát sinh báo động.

- Ta vẫn một mực bế quan tu luyện, bên ngoài phát sinh chuyện gì, cũng không hề hay biết, cũng không cảm thấy được bất kỳ động tĩnh gì.

Từ Huyền không hề bận tâm nói.

Tiên Sĩ chấp pháp đội này vẫn chưa hỏi nhiều, rất nhanh rời đi.

Trong lòng Từ Huyền thầm nghĩ, thi thể ba người kia đã sớm hóa thành tro, ngang với bốc hơi khỏi nhân gian, ai có thể tìm được thủ phạm chân chính?

Hắn yên tâm thoải mái, ở trong Địa Linh Hỏa Huyệt tiếp tục tu luyện.

Nhưng sau đó mấy ngày, Trương phủ trên dưới dẫn phát một hồi sóng to gió lớn.

Bởi vì đồng thời thất tung chết đi không chỉ có Lâm Huy, còn có hai người người khác, trong đó còn bao gồm một vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư.

Trương gia nhất thời gia tăng cường độ ở bên trong phủ truy tìm hung phạm.

Thế nhưng cả Trương phủ tìm không được một tia vết tích manh mối, chỉ biết là ba người này trước khi mất tích, từng tụ hội cùng một chỗ.

Thẳng đến ngày thứ năm, Trương thị gia tộc mời tới một vị nhân vật không tầm thường.

- Sở huynh, tình huống là như thế này… Có thể thần không biết quỷ không hay đem ba người này gạt bỏ, vả lại không lộ một tia vết tích, phóng nhãn khắp Trương phủ đều là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trương Phong đem cả sự kiện, từ đầu tới đuôi nói một lần.

Sở Đông lẳng lặng đứng đó, chắp tay sau lưng, giản đơn hỏi mấy vấn đề, sau đó nhắm mắt lại, không nói được một lời.

Một lúc lâu sau, Sở Đông mở mắt thần sắc thần sắc yên tĩnh không mang theo một tia gợn sóng phun ra một ngụm trọc khí:

- Thủ phạm, ta đã biết.

- Sở huynh không hổ là tiên diễn kỳ tài nghìn năm khó gặp của Phương Thiên Trọng Thành, nhanh như vậy đã suy đoán ra thủ phạm.

Trương Phong hơi kinh hỉ nói, vì tìm ra thủ phạm, Trương thị gia tộc lăn qua lăn lại bốn năm ngày, ngay cả một chút manh mối cũng không tìm được.

- Có quá nhiều tin tức làm môi giới, muốn suy đoán ra thủ phạm, là một chuyện rất dễ dàng, nhưng chỉ sợ… Trương huynh nếu như biết được thủ phạm chân chính, e rằng tình nguyện không biết đáp án này.

Sở Đông không quan tâm hơn thua, hình như chỉ là làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

- Rốt cuộc là ai?

Trương Phong ý thức được, thủ phạm chân chính kia hơn phân nửa là người quen biết bên cạnh mình.

Sở Đông nhìn chằm chằm vào hắn, hơi mấp máy môi, chỉ là phun ra hai chữ, hoàn toàn dùng ngôn ngữ môi.

©©Vu G\yỀjX ©Vk v ©U·I ¦}«´Ņj ¦\«´Ł§ ¦\Ôj [n9jXu

- Cái gì! Sao lại là hắn?

Thân hình Sở Đông chấn động, khó có thể tin nổi, chợt bỗng nhiên lắc đầu:

- Sở huynh có thể suy đoán ra sai lầm không? Mặc dù hắn thực lực rất mạnh, thậm chí có thể chiến thắng Luyện Thần nhất trọng Tiên Sư bình thường, nhưng nếu muốn thần không biết quỷ không hay đem ba người Hoàng Vạn Độc trống rỗng làm bốc hơi, đó hiển nhiên là không có khả năng! Trong tộc trưởng bối đều nhất trí cho rằng, tu vi thủ phạm đã ngoài Luyện Thần tứ trọng… Dựa theo lẽ thường phân tích, có thể làm làm được điểm này, chí ít phải có tu vi đã ngoài Luyện Thần tứ trọng.

- Bỏ đi các loại yếu tố trí tuệ, tiềm lực, vận khí cùng với địa lý,… Đều có thể đối với sự vật phát triển, tạo thành ảnh hưởng không thể đánh giá được. Chỉ cần kết hợp trí tuệ và địa thế, hắn hoàn toàn có thể làm được điểm này. Quan trọng hơn là, ba người này chết đi đều cùng hắn có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp. Mặc kệ là xung đột lợi ích, hay vì nữ nhân…

Trong mắt Sở Đông thoáng hiện một tia quang mang cơ trí:

- Có thể làm được điểm này, hắn ngày sau tiềm lực tạo hóa hoàn toàn không thể đo lường, thảo nào ngay cả ta cũng khó có thể suy tính số phận hướng đi của hắn. Ở trong Tiên Diễn Sư, có một loại người, bị xưng là người không có số phận định trước. Bởi vì số phận của loại người này cùng tạo hóa, trên lý luận là vô cùng lớn. Đương nhiên, người như thế gần cực hạn trong truyền thuyết, trong sách cổ đã từng có ghi chép, đến nay không thể định luận.

- Sở huynh, ngươi còn đang nói lời châm chọc, hiện tại nên làm sao bây giờ?

Trương Phong rõ ràng có chút hoang mang lo sợ, tức giận nói.

Một bên là hảo bằng hữu, một bên khác là biểu ca.

- Cái này có gì không dễ làm, vô luận là theo lẽ công bằng xử lý, hay lén giải quyết, hắn đều không có sai lầm.

Sở Đông không nóng không lạnh nói.

Trương Phong vẫn đứng ngồi không yên, chuyện này không dám nói cho những người khác, qua hơn nửa ngày, là tìm được muội muội Vũ Hàm.

Nửa canh giờ sau.

Xích Mộc Lâm, Địa Linh Hỏa Huyệt.

Từ Huyền đang ngồi xếp bằng tu luyện, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, mấy người đi vào đều rất quen thuộc.

Cửa vào hỏa huyệt rất chật hẹp mấy người là nhất nhất đi vào.

Đầu tiên là Trương Phong, sau đó là Trương Vũ Hàm, Từ Huyền thoáng lộ vẻ kinh ngạc, thẳng đến khi Sở Đông đi vào, sắc mặt của hắn lập tức ngưng trọng.

- Từ huynh, những ngày gần đây ở trong Địa Linh Hỏa Huyệt, tu luyện được thế nào?

Trương Phong có chút do dự bất định, trong lòng tràn ngập phiền muộn, không biết làm sao mở miệng.

Từ Huyền để thần sắc lo sợ bất an của Trương Phong nhìn vào trong mắt, ánh mắt lại đảo qua Trương Vũ Hàm và Sở Đông.

Trương Vũ Hàm giữa mi lộ ra vài tia sầu lo bất an, một đôi mắt đẹp lại chăm chú nhìn Từ Huyền, thần tình khác hẳn ngày xưa.

Về phần Sở Đông, hắn đứng ở cửa vào Địa Linh Hỏa Huyệt, tự tiếu phi tiếu nhìn Từ Huyền. Vị trí hắn đang đứng, vừa lúc chính là chỗ hôm trước Từ Huyền nhất phu đương quan, đồ sát ba người Hoàng Vạn Độc.

- Trương huynh có chuyện gì, không ngại trực tiếp mở miệng.

Từ Huyền cười liếc mắt nhìn Trương Phong.

Trương Phong ánh mắt né tránh, có chút bộ dáng không đành lòng.

- Huyền ca, ngươi có thể nói thật cho chúng ta biết, Hoàng Vạn Độc và biểu ca bọn họ chết có liên quan với ngươi hay không?

Trương Vũ Hàm đôi mi thanh tú khẽ nhíu, thập phần khẩn trương nhìn Từ Huyền.

Trong đáy lòng nàng hi vọng đạt được một đáp án phủ định.

Từ Huyền hơi thâm ý liếc mắt nhìn Sở Đông, bình thường không ngạc nhiên nói:

- Nghĩ đến Sở huynh đã nói cho các ngươi chân chính chân chính.

Nghe được lời ấy, trong lòng Trương Phong và Trương Vũ Hàm đều là máy động, trong lòng bọn họ cũng là vạn phần mong đợi, Sở Đông suy tính là sai lầm, dù sao không có bằng chứng, nhưng là kết quả cuối cùng.

- Huyền ca, ngươi quá để ta thất vọng! Cho dù biểu ca thái độ làm người có không tốt, đối với ngươi không được, nhưng dù vật cũng không đáng mất mạng!

Trương Vũ Hàm mặt cười căng thẳng, mặt tựa sương lạnh, nhưng trong đôi mắt sáng hồng nhuận thấy ẩn hiện lệ quang, thương tâm cực kỳ.

Còn không đợi Từ Huyền nói, chợt nghe Sở Đông kia ách nhiên thất tiếu:

- Trương đại tiểu thư, sao ngươi có thể trách cứ Từ huynh. Lấy suy tính của Sở mỗ, lần này hắn chém giết không phải ba người, mà là nhổ một khối u ác tính trong tộc. Ngươi hẳn là cảm tạ hắn mới đúng.

Lời vừa nói ra, không chỉ Trương Vũ Hàm và Trương Phong giật mình, mà ngay cả Từ Huyền cũng có chút ngoài ý muốn.

Nghe ý tứ của Sở Đông, không chỉ không thể trách cứ Từ Huyền, ngược lại còn muốn cảm tạ hắn, đây là cái đạo lý gì?

Thế nhưng, làm Tiên Diễn Sư, bọn họ đứng ở một góc độ thường nhân không thể với tới, lý giải đối với sự vật đã là vĩ mô khổng lồ, lại thâm sâu tiếp cận bản chất.

Trải qua trầm mặc ngắn ngủi, thần sắc Trương Vũ Hàm hòa hoãn một chút.

Trương Phong vội vã hỏi:

- Từ huynh, rốt cuộc là tình huống gì?

Từ Huyền liền đem tiền căn hậu quả sự tình kể lại một lần.

- Xin hỏi Trương huynh và Vũ Hàm, ba người này không chỉ một lần mưu hại Từ mỗ cùng với người thân của ta, đặc biệt biểu ca Lâm Huy kia của ngươi, nếu như không giết bọn hắn, ta làm sao đặt chân?

Từ Huyền thản nhiên nói.

Lâm Huy ám toán đối với Từ Huyền cũng không chỉ một lần hai lần.

- Không nghĩ tới biểu ca đúng là tàn nhẫn vô tình như vậy, vì dục vọng của bản thân, liên lụy mấy người.

Trương Vũ Hàm sau khi nghe xong cũng là một trận thất vọng đau khổ.

- Mấy người này, đáng giết, đáng chết, tri nhân tri diện bất tri tâm.

Trương Phong hít sâu một hơi, hắn đồng dạng không nghĩ tới biểu ca này, lại là một người như thế.

Đổi lại là bất cứ một ai, chỉ cần có năng lực đều sẽ tru sát thật nhanh.

- Ha hả, cùng ta suy tính và phán đoán hầu như nhất trí, Từ huynh là sát nhân tự vệ, mấy người này mưu hại thất bại, chết chưa hết tội.

Sở Đông gật đầu cười nói.

Sau khi biết rõ ràng chân tướng sự tình, mấy người Trương Phong hơi thở ra một hơi.

Dưới tình huống Từ Huyền bị ba người mưu hại ám sát phản kích sát nhân, hoàn toàn hợp tình lý, cho dù việc này đưa về cao tầng gia tộc. Hơn phân nửa cũng sẽ không trị tội Từ Huyền.

Sau đó mấy ngày, Từ Huyền tạm thời xuất quan một chuyến, cùng đi mấy người Sở Đông điều tra.

Rất nhanh, tại nơi ở của Hoàng Vạn Độc, tra tìm ra Thất Độc Tán, Thiên Tiên Ngâm mấy phối phương này.

Sau khi tra ra những tang vật này, mấy người Trương Phong lại càng tâm lạnh, vì Từ Huyền đổ mồ hôi hột.

Dưới mưu tính chu đáo chặt chẽ như thế, Từ Huyền không chỉ không có việc gì, còn nghĩ đem những địch nhân đáng sợ này một lưới bắt hết.

Cái này cũng càng làm cho hai người Trương thị huynh muội minh bạch câu nói kia của Sở Đông, Từ Huyền không phải giết hai ba người, mà là thay Trương gia nhổ đi một khối u ác tính.

Có Lâm Huy loại tiểu nhân âm ngoan hẹp hòi này tồn tại, nội bộ Trương gia sớm muộn không thể an bình đồng lòng.

Từ nay về sau, Hoàng Vạn Độc hai đệ tử trong đề ra nghi vấn, như thực chất cung khai, chuyện Hoàng Vạn Độc ý đồ mưu hại Từ Huyền cùng với người bên cạnh hắn, lại cùng Lâm Huy và Trọng Hoành có mấy lần lui tới thần bí.

Nhân chứng vật chứng đều có cả, cũng đủ để cho cao tầng gia tộc một giao phó.

Sự tình triệt để tra ra manh mối, Trương Vũ Hàm có chút hổ thẹn, chủ động hướng Từ Huyền xin lỗi:

- Huyền ca, mấy ngày trước đây ta không nên không tín nhiệm ngươi, còn chất vấn như vậy…

Từ Huyền sắc mặt bình tĩnh, căn bản không có để ở trong lòng.

Nhưng càng là như vậy, Trương Vũ Hàm càng là bất an, cảm giác chính mình và thiếu niên trước mắt này khoảng cách có chút xa xôi.

Nếu như Từ Huyền thực quan tâm nàng, hoặc yêu nàng tuyệt không bình tĩnh như vậy, căn bản không lo lắng gì.

Đương nhiên Trương Vũ Hàm cũng không biết, Từ Huyền dung hợp ký ức lưỡng thế siêu nhiên và thành thục.

Chuyện này tuyên cáo một đoạn kết thúc, Trương thị gia tộc đem chân tướng công bố với mọi người, đối với Từ Huyền không có tưởng thưởng, cũng không có nghiêm phạt.

Trong lòng Từ Huyền đại khoái, nhất cử đem mấy cừu nhân dịch sát hầu như không còn, từ nay về sau hắn ở trong tộc tu luyện, sẽ không có bất cứ buồn phiền gì ở nhà nữa.

Sau khi việc này xử lý xong, Từ Huyền dự định tiếp tục bế quan.

Nhưng tại một ngày gần đây, nguyên sư huynh Nhạc Phong của Phong Vũ Môn ngoài ý muốn đưa ra cáo từ.

Nhạc Phong lại không dự định ở lại Hoàng Long Thành, muốn rời xa cố thổ này.

Đồng môn sư huynh đệ muốn rời xa Hoàng Long, bọn người Từ Huyền muốn đưa tiễn một đoạn, thậm chí tụ tập cùng một chỗ một lần cuối cùng.

Thanh Sơn Lục Cư.

Từ Huyền, Niếp Hàn, Nhạc Phong, Du Cầm, Bạch Phan tổng hợp một bàn.

Trừ Dương Tiểu Thiến và Ngụy sư huynh ra, nhóm năm người, có thể là mấy người may mắn còn tồn tại cuối cùng của Tinh Vũ Sơn.

- Nhạc sư huynh, ngươi thực dự định rời đi? Ở lại Hoàng Long Thành Trương gia, kỳ thực càng thích hợp cho ngươi tu hành hơn.

Ở trong Tu Giới này, mặc kệ thân ở nơi nào, linh mạch, bí cảnh, Thông Thần Cổ Tích, các loại tài nguyên có lợi cho tu luyện, đều là bị thế lực lớn nhỏ chiếm giữ. Cho dù rời xa Hoàng Long Thành, ngươi đồng dạng cần hoàn cảnh tu luyện nhất định, ở lại chỗ này an ổn biết bao, vì sao hết lần này tới lần khác phải đi vậy?

Từ Huyền vì hắn rót một chén rượu, cũng cẩn thận tỉ mỉ khuyên nhủ.

Mấy người còn lại ở đây, cũng đều khẽ gật đầu, đồng ý với cách nhìn của Từ Huyền.

Tại Tu Giới trong hoàn cảnh đại bối cảnh này, cho dù ngươi là một thiên tài, nếu như tại địa phương linh khí linh khí tu luyện, hiệu quả cũng giảm bớt rất nhiều.

Đây cũng là một trong nguyên nhân Từ Huyền không có rời khỏi Hoàng Long Thành, bởi vì mặc kệ ngươi đi đâu, đều không rời khỏi các loại tài nguyên tu luyện và hoàn cảnh có lợi.

- Ý ta đã quyết, chắc chắn năm sau khi trở về, hi vọng Đông Phương Bá còn sống, như vậy ta sẽ có cơ hội tự tay giết chết người này.

Nhạc Phong uống cạn một chén, đạo vết sẹo trên khuôn mặt tuấn tú, rõ ràng như trước, bằng thêm vài phần dữ tợn, càng có mị lực thành thục của nam nhân.

Mọi người cũng không khuyên giải nữa, nghĩ đến các loại tao ngộ của Nhạc Phong, Hoàng Long Thành đối với hắn hắn có thể nói là một nơi tội ác.

- Đúng rồi, Nhạc sư huynh ngươi ngươi muốn rời Hoàng Long Thành, đã tính toán sẽ đi đâu chưa?

Kiếm Tông Bạch Phan hiếu kỳ hỏi.

- Ta không chỉ có muốn rời khỏi Hoàng Long Thành, càng muốn rời khỏi Côn Vân Quốc.

Nhạc Phong hít sâu một hơi, lấy ngữ điệu kỳ lạ nào đó nói:

- Đi tới địa phương trong lòng hướng tới, trong sách cổ ghi chép khối địa phương thần bí cổ xưa kia... Trong truyền thuyết Cửu Thành Thần Hoang.

- Cửu Thành Thần Hoang?

Mấy người Từ Huyền con mắt hơi sáng ngời.

- Tục truyền, Cửu Thành Thần Hoang là một khối khu vực khổng lồ hỗn loạn, vả lại từ Viễn Cổ kéo dài đến nay, không thuộc về bất cứ thế lực và quốc gia nào. Cửu Thành Thần Hoang so với Côn Vân Quốc lớn hơn gấp trăm lần, là Thiên Đường tán tu, nơi đó có rất nhiều tài nguyên tuyệt tích hiếm thấy, thế lực hỗn loạn đan xen, hung hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại. Nhưng chỉ cần có thực lực, bất kỳ kẻ nào đều có thể xuất đầu, bởi vậy Cửu Thành Thần Hoang cũng là địa phương sáng lập vô số cường giả truyền kỳ. Nếu không phải hiện tại tu vi không đủ, lại lo lắng Từ sư đệ giành trước tiêu diệt Đông Phương gia, Niếp mỗ cũng muốn đi vào trong đó lịch lãm trở thành.

Niếp Hàn tiếc nuối nói, ngôn từ toát ra ham muốn với Cửu Thành Thần Hoang.

Từ Huyền thoáng gật đầu, hắn cũng không muốn vĩnh viễn ở lại một linh thành nhỏ, nhưng nắm giữ ký ức kiếp trước hắn minh bạch thật sâu, tu hành chi đạo, cần từng bước tiến lên, thật cao ngạo, một khi chân chính trượt chân sẽ là thâm uyên vạn trượng.

Tinh Vũ Sơn nhất mạch còn lại không được bao nhiêu người, tổng hợp Thanh Sơn Lục Cư, vì Nhạc Phong quyết định hành trình tiễn đưa.

- Nhạc sư đệ bảo trọng, Cửu Thành Thần Hoang hỗn loạn hung hiểm, cũng không thể so với Hoàng Long Thành, không có tu vi Luyện Thần Kỳ, đều rất khó đặt chân.

Niếp Hàn ngữ khí trịnh trọng khuyên bảo nói.

Tiến nhập Trương gia tới nay, mặc dù Nhạc Phong gian khổ tu luyện, tu vi đột phá đến Luyện Khí thất trọng, thế nhưng lấy thực lực như vậy, đi đến Cửu Thành Thần Hoang trong truyền thuyết, vẫn có vẻ không đủ.

Nhưng đối với quyết tâm của hắn, mấy người đều cảm thấy bội phục.

- Cửu Thành Thần Hoang xa xôi cỡ nào, trước đây, Phương Thiên Trọng Thành, Côn Vân Quốc Đô, đều lưu lại dấu chân lịch lãm của ta, chung quy có một ngày, ta sẽ đến nơi truyền kỳ kia.

Nhạc Phong mỉm cười đứng dậy, hướng mọi người cáo từ:

- Các vị sư huynh đệ sư muội, tương lai tái kiến.

Đêm đó, Nhạc Phong lặng yên rời đi, hắn tại Hoàng Long Thành không có lưu lại bất cứ gợn sóng gì, quay lại cũng không mang theo một đám mây nào.

Từ Huyền ngưng mắt nhìn bóng lưng hắn buồn bã đi xa, trong lòng lại đang suy nghĩ, Nhạc Phong lần này rời khỏi, rốt cuộc là trốn tránh, hay là siêu việt?

Dưới tình huống bình thường, Hoàng Long linh thành càng thích hợp cho bọn họ những Tu Giả đê giai này hơn.

Từ Huyền yên lặng trở về Thanh Sơn Lục Cư, trên đường gặp phải Sở Đông.

Sở Đông vừa lúc chuẩn bị rời khỏi Trương phủ, nhìn thấy Từ Huyền, nhàn nhạt lên tiếng kêu gọi.

Từ Huyền cũng ôn hoà, đối với Tiên Diễn Sư kỳ tài đáng sợ này, trong lòng hắn còn có tâm đề phòng.

Trong nháy mắt gặp thoáng qua, Sở Đông đột nhiên xoay người lại nói:

- Hoàng Long Thành trong vòng một hai năm sẽ có đại loạn, nếu Từ huynh không dự định rời khỏi, nên làm chuẩn bị thật đầy đủ.

Đại loạn?

Từ Huyền hơi giật mình, Sở Đông vì sao nói cho mình?

Thế lực lớn nhất Hoàng Long Thành cũng có chút như vậy, trong đó lấy Trương thị gia tộc và Đông Phương gia làm chủ quần hùng, địa vị ngang nhau.

Một ngày Hoàng Long Thành có đại loạn, tất nhiên liên lụy đến lưỡng đại gia tộc, bằng không không thể xưng là đại loạn.

Chuyện này hắn âm thầm lưu tâm, ngày thứ hai đến, trở lại Địa Linh Hỏa Huyệt, trước sau như một chuyên tâm tu luyện.

Mà nay tu vi Luyện Khí Cửu Trọng, hoàn toàn củng cố, đồng chú thân thể đại thành.

Luyện Thần Kỳ sẽ trở thành một cái hồng câu mà Từ Huyền cần vượt qua trong nhân sinh, một ngày thành công, sẽ là một bước nhảy vọt về chất, vượt lên trước luyện thể thập trọng.

©©Uu G\ʏÈjX ©UoI ĤƵ§ p\¾ d«´Ńj ¦\Ôju

Từ nay về sau trong quá trình tu luyện, không ai quấy rối Từ Huyền, có thể an tâm tu luyện.

Luyện Khí Từ Huyền cuối cùng tu luyện đột phá, thập phần gian nan, nhưng Từ Huyền lại bình tĩnh, không hề nhụt chí chút nào, tu vi vững bước đề thăng.

Chỉ tốn thời gian hai ba tháng, Từ Huyền đã công tu luyện đến Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong.

Hắn một lòng tu luyện, không nghe thấy chuyện bên ngoài.

Trong lúc này, Hoàng Long Thành những thế lực môn phái nhỏ lệ thuộc Đông Phương gia và Trương thị gia tộc vì tranh đoạt linh mạch tài nguyên, cũng có phát sinh chiến tranh quy mô nhỏ.

Loại chiến tranh quy mô nhỏ này, trừ không có Ngưng Đan kỳ cường giả xuất thủ, quy mô không thua gì ban đầu Tinh Vũ Sơn bị diệt.

Bình tĩnh mấy trăm năm, Hoàng Long Thành sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Môn phái nhỏ chiến đấu này còn không đủ để rung chuyển cả Hoàng Long Thành, rất nhanh ngừng công kích.

Nhưng mà, sau đó, một ít thế lực trong phạm vi Hoàng Long Thành liên tiếp có ma sát chiến đấu, hoặc sáng hoặc tối, ít nhiều cùng lưỡng đại gia tộc điều khiển thân ảnh.

Hoàng Long Thành yên bình hiện lên tầng tầng sóng ngầm, khiến không ít thế lực Tu Giả kinh hãi bất an.

Có chút Tu Giả sáng suốt hoặc thương nhân, ngửi được tín hiệu nguy hiểm trong đó, đều rời khỏi Hoàng Long Thành, đi trước linh thành xung quanh, thậm chí trực tiếp đi đến Phương Thiên Trọng Thành.

Ban đầu, những môn phái thế lực nhỏ này chinh chiến cũng không thấy lưỡng đại gia tộc nhúng tay vào.

Thế nhưng một tháng sau, Trương thị gia tộc tại Vân Thủy Bộc Bố mới khống chế Thông Thần Cổ Tích. Bị môn phái lệ thuộc Đông Phương gia công kích, Trương gia tổn thất một gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, Luyện Khí tu sĩ mười mấy người, nếu không phải có đại trận củng cố, chỉ sợ cũng toàn quân bị diệt.

Chuyện này để trên dưới Trương gia tức giận!

Cao tầng gia tộc mời dự họp khẩn cấp, cũng bao gồm rất nhiều thủ lĩnh cùng trận doanh.

- Quả thực buồn cười, Đông Phương gia này liên tiếp khơi mào tranh đấu, lại tập kích Thông Thần Cổ Tích mà bản tộc trực tiếp khống chế, hiển nhiên là muốn phát động chiến tranh đại quy mô, cùng Trương gia ta nhất quyết tử chiến.

- Lưỡng tộc giằng co lẫn nhau mấy trăm năm, Đông Phương gia lại nhịn không được nữa, chẳng lẽ là do lần trước tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích thất bại.

Cao tầng Trương gia và chúng nhân vật thủ lĩnh nghị luận đều, đa số người lòng đầy căm phẫn.

- Muốn chiến thì chiến! Hoàng Long Thành này sớm muộn muốn tranh ra một bá chủ.

Trương gia lão tam Trương Thiên Khôi vẻ mặt cường thế lạnh lùng nói.

Gia chủ Trương Thiên Luân gật đầu than thở:

- Xem ra chiến tranh không thể tránh được, thông cáo toàn bộ thế lực thuộc hạ Trương gia Trương gia cùng sản nghiệp liên quan, toàn diện chuẩn bị chiến tranh…

Không lâu sau, thế lực Trương gia chủ động xuất kích, tập kích mấy chỗ quáng địa của Đông Phương gia.

Đông Phương gia không chút nào tỏ ra yếu kém, đem một ít sản nghiệp của Trương gia nhổ tận gốc.

Lưỡng tộc tranh phong, triệt để khơi mào, chiến hỏa dần dần thiêu đốt đông đảo thế lực xung quanh Hoàng Long Thành.

Về phần trong Hoàng Long Thành, có linh thành phủ đóng quân, trực đãi trọng thành, thậm chí Côn Vân Quốc Đô địa vị siêu nhiên, lưỡng tộc giao chiến hiện nay còn không có hại đến trong linh thành.

Khi ngoại giới chiến hỏa lan tràn, Từ Huyền vẫn như trước ở trong Địa Linh Hỏa Huyệt bế quan tu luyện, lúc này khí tức trên người hắn ẩn ước có xu thế siêu việt tầng thứ Luyện Khí, bằng được Luyện Thần Kỳ Tiên Sư.

Hiển nhiên hắn chỉ còn nửa bước nữa là tiến vào Luyện Thần Kỳ.

Một tháng trước, Từ Huyền đã bước vào Luyện Thần Kỳ đỉnh phong, thế nhưng hắn cũng không có lập tức sử dụng Độc Hỏa Tam Dương Đan.

Độc Hỏa Tam Dương Đan chính là tam phẩm linh đan trân quý, dược hiệu của nó đối với Luyện Thần Kỳ Tiên Sư rất tốt, cũng khó có thể tiêu hóa, cho dù Ngưng Đan kỳ cường giả dùng nó cũng có tác dụng nhất định.

- Độc Hỏa Tam Dương Đan có thể giúp ngươi tại sau Luyện Thần Kỳ, rất nhanh tu luyện ra thể tu chân chính viêm hỏa. Chân viêm chi hỏa không chỉ có thể luyện thể, còn là đòn sát thủ cường đại.

Tàn hồn kiếp trước cũng đưa ra kiến nghị tương đồng.

Từ Huyền đơn giản một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, phát động đại thế trên người, linh diễm trong Địa Linh Hỏa Huyệt nhất thời cuộn trào mãnh liệt bốc lên, quanh quẩn bốn phía, trên người hắn dâng lên một cổ lực lượng tinh thần pháp lực siêu việt nhục thân, như Thái Cổ Man Thú rít gào trầm thấp, kinh hồn bất định.

Cổ thần thức lực lượng này vốn từ thân thể huyết nhục của Từ Huyền, lại càng chất phác nguyên thủy, chậm rãi mở rộng, một trượng hai trượng, ba trượng…năm trượng…

Dần dần, cổ lực lượng này thậm chí che lấp uy áp thần thức Luyện Thần nhất trọng.

Sau đó hai ngày, tại Xích Mộc Lâm Tiên Sĩ chấp pháp tuần tra cảm thụ được cổ uy áp đáng sợ này, trong lòng rung động, không dám tiếp cận.

- Hiển nhiên là Từ khách liêu ở trong Địa Linh Hỏa Huyệt, hắn đang trùng kích Luyện Thần Kỳ sao?

- Cổ khí tức này đã không kém gì Luyện Thần Kỳ, lẽ nào đã tấn chức thành công…

Tu Giả chấp pháp tuần tra, đại khái lộ ra thần sắc ước ao kính nể.

Rất nhanh, tin tức này truyền đến cao tầng Trương gia.

Trương Vũ Hàm trước tiên chạy tới, còn không có tiếp cận Địa Linh Hỏa Huyệt, nàng đã cảm thụ được cổ uy áp kinh hồn kia không dám tự tiện xông vào.

- Tốc độ Huyền ca đột phá Luyện Thần Kỳ so với trong tưởng tượng còn muốn nhanh hơn, mà nay trong tộc chính là lúc dùng người, ngay cả ca ca đều đi ra ngoài chinh chiến, nhiều thêm một vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư sẽ ngang với trong tộc tăng thêm một phần hi vọng chiến thắng.

Trong mắt Trương Vũ Hàm lộ ra tia sáng kỳ dị, lẩm bẩm nói.

Vì phòng ngừa Tu Giả khác quấy rối, Trương gia phái ra Tu Giả phong tỏa Địa Linh Hỏa Huyệt.

Sau đó mấy ngày, cổ khí tức uy áp kỳ dị kia còn đang từ từ kéo lên, đến ngày thứ năm cổ lực lượng tinh thần cùng loại với thần thức đó thậm chí đạt được trình độ khiến Luyện Thần nhất nhị trọng Tiên Sư kinh sợ.

- Tốt, Viễn Cổ thể tu thần cảm, ngươi cơ bản nắm trong tay, loại lực lượng linh hồn này vốn từ huyết nhục khí thần, so với thần thức của Tu Giả hậu thế càng tiếp cận bản chất hơn. Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đồng giai nếu là cùng ngươi so đấu lực lượng thần thức, đó chính là tự tìm tử lộ.

Sưu!

Bỗng nhiên, một đạo ánh sáng mờ kinh hồng, từ Trương gia xuyên toa mà đến, tốc độ nhanh đến chỉ có thể nhìn chỉ có thể nhìn được một đạo hư ảnh.

Quang hà kia ở trên bầu trời Xích Mộc Lâm đứng thẳng, hiện ra một lão giả bình thường mộc mạc, chính là đại trưởng lão Trương gia, tiền bối thu Du Cầm làm đệ tử.

- Người này vừa mới đột phá Luyện Thần Kỳ, cảnh giới lực lượng đã vượt qua đồng gia không ít. Nhân vật này xuất từ Trương gia thực sự là rất may mắn.

Thiên trưởng lão vỗ tay mỉm cười.

Lại qua hai ngày nữa, cổ lực lượng tinh thần kỳ dị kia kéo lên đến cực hạn, sau đó bắt đầu thu liễm ngưng luyện, dần dần mai danh ẩn tích.

Bên ngoài Địa Linh Hỏa Huyệt, mấy người Trương Vũ Hàm không khỏi chờ mong, Từ Huyền thành công đột phá Luyện Thần Kỳ, hẳn là sẽ hiện thân đi ra.

©©£u G\ʏỀjX ©U© v ©U¨I |Q§ GʉH ±«Đ§ w«9ju

Nhưng kỳ quái là từ đó tới nửa tháng sau, Từ Huyền không có xuất quan, ngược lại tại cửa vào hỏa huyệt, thiết hạ cấm chế cường đại.

Mọi người suy đoán, hắn muốn mượn cơ hội này củng cố tu vi.

Thế nhưng, một tháng trôi qua, Từ Huyền vẫn không có xuất quan.

Mấy người Trương Vũ Hàm, Từ Huệ Lan, Du Cầm vài lần muốn tới gần, lại bị một cổ khí tức viêm nhiệt thiêu đốt tâm thần chấn nhiếp.

Rất hiển nhiên, Từ Huyền vẫn đang bế quan tu luyện.

Ngay một tháng sau khi Từ Huyền đột phá, một đạo kiếm khí băng lãnh như hàn tinh từ một địa phương của Trương gia bắn thẳng lên cao, nhất thời lại quấy đảo thiên địa linh khí, phong vân rung động, sản sinh các loại dị tượng.

Lại có một người, đột phá Luyện Thần Kỳ, hơn nữa thanh thế kinh người.

- Kiếm Ý trùng tiêu.

Cao tầng Trương phủ rung động, khí tức kiếm đạo lạnh lẽo trùng tiêu kia, cả Trương phủ đều có thể cảm thụ được.

- Đây quả thật là kiếm đạo kỳ tài nghìn năm khó gặp, phóng nhãn cả Côn Vân Quốc cũng là chưa từng nghe thấy. Xem ra là trời giúp Trương thị gia tộc ta, địa vị bá chủ Hoàng Long Thành tất thuộc về Trương gia, nếu trong hai người này có một người có thể lưu lại phụ trợ Trương gia, tương lai trăm năm xưng bá Phương Thiên Trọng Thành cũng không phải việc khó.

Trương gia đại trưởng lão khuây khoả thở dài nói.

Dưới tình huống cường giả lưỡng tộc ngang hàng chiến đấu, trung tầng cường giả tranh phong, mới là then chốt ảnh hưởng chiến tranh thắng bại.

Nửa tháng sau, Niếp Hàn xuất quan được cao tầng Trương gia tôn sùng là thượng tân.

Vì nghiệm chứng thực lực của Niếp Hàn, một vị Luyện Thần nhị trọng Tiên Sư trong tộc ứng chiến, chẳng ngoài ý liệu đã bị Niếp Hàn tam kiếm đánh bại.

Việc này cũng khiếp sợ cao tầng Trương phủ.

Biết được việc Hoàng Long Thành lưỡng tộc đại chiến, trong mắt Niếp Hàn lệ mang chớp động:

- Thông qua chiến tranh chém giết, tìm kiếm càng nhiều đá mài đao, tu vi của ta mới có thể càng tinh tiến.

Ngày thứ hai, Niếp Hàn quả quyết rời khỏi Hoàng Long Thành, gia nhập trong chiến tranh Tu Giới. Có thể lường trước, hắn một kiếm đạo tinh anh này gia nhập, tất nhiên sẽ trở thành ác mộng của địch nhân Đông Phương gia.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, Niếp Hàn gia nhập chiến tranh Hoàng Long Thành, không đến nửa tháng, liên tục chém giết ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, nhất thời dương danh Hoàng Long Thành, uy chấn tứ phương.

Nhưng mà, Trương phủ trong Xích Mộc Lâm, thiếu niên so với Niếp Hàn đột phá còn sớm hơn một tháng kia, đến nay còn không có xuất quan!

Rất nhiều Trương gia đệ tử không khỏi suy đoán, thiếu niên kia từng tại Hoàng Long Thành sáng tạo kỳ tích kia, hắn lúc này rốt cuộc đang ở trong tình huống thế nào?

Vì sao, hắn chậm chạp không xuất quan?

Từ lúc ban đầu Từ Huyền tiến nhập Địa Linh Hỏa Huyệt đến nay, chớp mắt đã qua hơn nửa năm, Hoàng Long Thành chiến tranh Tu Giới toàn diện triển khai, tiến nhập thời kì náo động lưỡng đại gia tộc tranh đoạt địa vị bá chủ.

Tại hai tháng gần nhất, trong Hoàng Long Trương phủ lại có hai gã hậu bối tài tuấn trước sau tấn chức Luyện Thần Kỳ.

Một tháng trước, Niếp Hàn tấn chức Luyện Thần Kỳ, Kiếm Ý trùng tiêu, ngang trời xuất thế gia nhập Hoàng Long chinh chiến. Thời gian nửa tháng nhất cử dương danh, uy chấn tứ phương.

Nghiễm nhiên Niếp Hàn trở thành người nổi bật trong đám hậu bối tài tuấn của Hoàng Long Thành, kiếm quyết bá đạo lãnh khốc của hắn, thẳng khiến địch nhân nghe tiếng mà chạy, hầu như được tôn sùng là người trẻ tuổi thực lực mạnh nhất của Hoàng Long Thành.

Nhưng mà, đông đảo đệ tử Trương phủ đều biết, trước khi Niếp Hàn ngang trời xuất thế, Trương gia còn có một vị tài tuấn, không chỉ tuổi so với Niếp Hàn nhỏ hơn, còn đột phá Luyện Thần Kỳ sớm hơn một tháng.

Người này chính là Từ Huyền.

Chúng trưởng bối cao tầng Trương phủ đang sợ hãi than Niếp Hàn cường đại đáng sợ, cũng âm thầm quan tâm một thiếu niên khác vẫn bế quan không ra.

Từ Huyền rõ ràng so với Niếp Hàn tấn chức Luyện Thần Kỳ sớm hơn, lại chậm chạp không chịu xuất quan.

Tính đến lúc này, đã cách thời điểm Từ Huyền đột phá Luyện Thần Kỳ ngoài hai tháng, cũng là nửa tháng sau khi Niếp Hàn rời khỏi Hoàng Long Trương gia tham dự chiến tranh Tu Giới.

Xích Mộc Lâm một dải, canh phòng sâm nghiêm, lực lượng phòng thủ không kém gì cấm địa Trương phủ.

- Không nghĩ tới chiến tranh Tu Giới tới nhanh như vậy, ai, không biết bao nhiêu người sẽ bỏ mệnh ở trong chiến tranh này. Cũng may chúng ta ở lại thủ vệ Trương phủ, không cần lên chiến trường.

Một gã đệ tử tuần tra than thở.

- Hừ, thực không có chí khí! Chiến tranh là một cơ hội tốt để hiển lộ thân thủ, gần nhất Niếp Hàn ngang trời xuất thế kia nhất cử uy chấn Hoàng Long Thành. Hơn nữa ở trong chiến tranh là dễ dàng phát tài nhất, chỉ cần thực lực đủ mạnh, chém giết địch nhân, chiến lợi phẩm so với bình thường lĩnh bổng lộc mạnh hơn gấp chục lần, trăm lần.

- Đúng rồi, nghe nói Từ Huyền khách nhân đang bế quan trong Xích Mộc Lâm này, so với Niếp Hàn gần đây dương danh Hoàng Long, còn muốn sớm hơn một tháng đột phá Luyện Thần Kỳ. Nghe đồn người này thực lực không kém gì Niếp Hàn, hơn nữa còn có thể đáng sợ hơn.

- Không thể nào, khi Niếp Hàn đột phá, thế nhưng tạo thành dị tượng Kiếm Ý trùng tiêu, được xưng là một kiếm đạo kỳ tài nghìn năm khó gặp, ngày sau càng có thể trở thành nhân vật truyền kỳ Côn Vân Quốc, loại tư chất này người phương nào có thể theo kịp?

- Ngươi không biết tình huống, Từ Huyền kia tại tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích, còn không có đột phá Luyện Thần Kỳ, lại có thể vượt cấp chiến thắng Đông Phương thiếu chủ, suýt nữa đem Đông Phương Bá ác bá kia giết chết.

Phụ cận đệ tử gia tộc tuần tra, nghị luận đều.

- Để cho người không thể suy đoán là Từ Huyền kia đến nay vẫn còn đang bế quan.

- Đây thật khiến người chờ mong, đến lúc đó hắn xuất quan, cũng gia nhập chiến tranh Hoàng Long, sẽ là một phen tình hình thế nào?

Bốn phía Địa Linh Hỏa Huyệt, nơi đây càng trú đóng một đội Tu Giả chấp pháp, lại có ba vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, tự mình tọa trấn.

Lấy cửa vào hỏa huyệt làm trung tâm một cổ khí tức nóng bức lan tràn phương viên một hai mươi trượng, phụ cận không có một ngọn cỏ, đất đai nứt nẻ, một ngày dẫm lên, dưới chân lập tức bốc lên khói xanh.

- Đã hai tháng, ca ca còn không có xuất quan.

Từ Huệ Lan một tháng gần đây, thủy chung có chút lo nghĩ, khuôn mặt tràn ngập u sầu.

Nửa tháng trước, Du Cầm còn làm bạn bên cạnh, sau lại bị đại trưởng lão mang đi, nói chí ít phải đột phá Luyện Thần Kỳ mới xuất quan.

Hơn nửa năm, Từ Huệ Lan lại cũng tu luyện đến Luyện Khí thất trọng, thậm chí tới gần Luyện Khí bát trọng.

Trừ Từ Huệ Lan ra, Trương Vũ Hàm một tháng gần đây cũng hầu như mỗi ngày đều tới đây chờ.

- Huệ Lan yên tâm, Huyền ca cho tới bây giờ chỉ là sáng tạo kỳ tích, không có để mọi người thất vọng, tin tưởng lần này xuất quan, hắn sẽ so với bất cứ lúc nào trong dĩ vãng đều phải cường đại hơn.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trương Vũ Hàm lộ ra lúm đồng tiền, trong mắt lộ ra càng nhiều chờ mong.

Trừ nhị nữ ra, ba vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư trấn thủ ở đây cũng đều liên tiếp nhìn kỹ tình huống Địa Linh Hỏa Huyệt.

Trong đó một thanh niên cao ngạo mái tóc rối loạn, chính là Trương Cuồng lúc trước tham dự tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích.

- Trương Cuồng, thương thế của ngươi cũng dưỡng được không sai biệt lắm, vẫn còn muốn tiếp tục tham dự chiến tranh?

Một vị lão giả khác mỉm cười hỏi.

- Mấy tháng chinh chiến, tuy rằng ta bị thương trí mạng, nhưng sau khi trở về gia tộc, cũng rất nhanh đột phá Luyện Thần nhị trọng. Chúng ta những Tu Giả này thường ngày quá an nhàn, trải qua chiến tranh ma luyện, có thể nghiền ép càng nhiều tiềm lực, đối với tu vi có xúc tiến lớn lao. Mấy ngày nữa, ta sẽ quay về chiến trường, không thể thua kém Niếp Hàn và thiếu chủ bọn họ.

Trương Cuồng trong giọng nói lộ ra vài phần hùng tâm tráng chí.

Coi như mấy người thấp giọng đàm luận, nhiệt độ cao nóng bức vốn phát ra từ trong Địa Linh Hỏa Huyệt kia, bắt đầu chậm rãi thu liễm.

Người ở xung quanh hỏa huyệt, con mắt đều là sáng ngời, đều nhận thấy được biến hóa này.

Vừa mới bắt đầu, loại biến hóa này còn tương đối thong thả.

Sau một lát, đất đai bị thiêu đốt xung quanh Địa Linh Hỏa Huyệt, nhiệt độ lấy tốc độ có thể nhận biết giảm chậm xuống.

Lúc này tại sâu trong Địa Linh Hỏa Huyệt.

Hô…

Linh hỏa bốn phía dong tương nham bích, hữu khí vô lực tán động, so với dĩ vãng ảm đạm hơn rất nhiều.

Thiếu niên ngồi xếp bằng ở giữa linh hỏa nhàn nhạt kia, cả người hắn lại là dâng lên một tầng viêm quang rất mỏng, bất quá đây không phải hỏa diễm bình thường, mà là có thể so với chân hỏa tồn tại. Trong ám hồng lộ ra vài tia bích quang quỷ dị, tản ra khí tức khiến linh hồn thiêu đốt run rẩy, ngoài ra, lòng bàn tay thiếu niên kia hiện lên một đoàn viêm hỏa như thực chất, ám hồng trong sáng, mỹ lệ động nhân, ở trung ương viêm hỏa còn có một tia bích u quang.

Đoàn viêm hỏa kia đang chậm rãi co rút lại trong lòng bàn tay của thiếu niên, cũng hóa thành lưu quang nhè nhẹ, thu nhập trong cơ thể, dung nhập trong cốt cách huyết nhục, phân tán tứ chi bách hải… Đây đúng là lực lượng hoàn toàn đến từ thân thể huyết nhục.

Viêm hỏa đáng sợ kia hoàn toàn là từ trong thân thể huyết nhục tế luyện ra, đây là chuyện đông đảo Tu Giả trong Tu Giới không thể tưởng tượng được.

Tu Giả, nguồn suối lực lượng ban đầu đều là từ đan điền mà ra.

Nhưng mà, Viễn Cổ thể tu, cả nhục thân đều là nguồn suối lực lượng, là căn cơ và tu vi không thể bị người khác phá hủy, hơn nữa đây là lực lượng hoàn toàn toàn bộ thuộc về chính mình.

- Thành!

Từ Huyền nhìn chằm chằm viêm hỏa trong tay cuối cùng chợt lóe rồi biến mất, khóe miệng hiện lên mỉm cười.

- Ha hả, lần này ngươi thật ra cơ duyên đầy đủ, không chỉ hấp thu Độc Hỏa Tam Dương Đan, viêm lực, tu luyện ra chân viêm hoàn toàn thuộc về chính mình, còn hấp thu độc viêm đáng sợ trong đan dược này, dùng nó tế luyện nhục thân, tăng cường chống lại đối với độc lực của thân thể. Quan trọng hơn là, trong chân hỏa của ngươi, nhiều thêm một lọi viêm độc quỷ dị đa đoan.

Tàn hồn kiếp trước cười dài nói.

Bản thân Từ Huyền là thể chất thiên hỏa thuộc tính, tu luyện ra chân hỏa, viêm liệt nhiệt độ cao, có thể nói chí viêm chí cương, thế nhưng lúc này, còn dung hợp một loại viêm độc quỷ dị đáng sợ.

- Uy lực viêm hỏa này, ta cũng đều không thể đánh giá được, diệt sát Tu Giả đã ngoài Luyện Thần tam trọng hẳn là không có vấn đề.

Tàn hồn kiếp trước thoáng lộ vẻ chờ mong nói.

- Ai biết Độc Hỏa Tam Dương Đan này uy lực lại bá đạo như vậy, so với một viên Xích Xà Quả cường đại gấp chục lần, dẫn đến ta bế quan thời gian dài như vậy, lại thêm vài phần hỏa hầu, nói không chừng có cơ hội trùng kích Luyện Thần nhị trọng.

Từ Huyền mặt mày rạng rỡ nói.

Dứt lời, hắn chậm rãi thu liễm lực lượng toàn thân, điều tiết khí tức, đứng dậy, hoạt động gân cốt.

PHỐC lạp!

Kết quả khẽ động này, một thân pháp y hóa thành bột mịn, cả người xích lõa trong không khí.

Từ Huyền thất thần, vội vã lấy ra y phục thay đổi.

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

- Ca ca!

- Huyền ca, ngươi xuất quan rồi?

Từ Huyền nghe ra được là thanh âm của Huệ Lan và Vũ Hàm.

Thế nhưng nhị nữ còn không dám tự ý tiến đến, Từ Huyền đi ra khỏi Địa Linh Hỏa Huyệt, thấy được mọi người bên ngoài Địa Linh Hỏa Huyệt.

Hắn hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy hộ pháp cho mình.

Trương Vũ Hàm vội vã hỏi:

- Huyền ca đột phá Luyện Thần Kỳ một hai tháng rồi, sao còn chậm chạp không ra?

- Một là vì củng cố tu vi, thứ hai là vì tu luyện một loại viêm hỏa thần thông.

Từ Huyền mỉm cười ngắn gọn nói ra.

Mà những người còn lại, bao gồm mấy người Trương Cuồng đều ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn, thấy Từ Huyền không được tự nhiên.

Dù cho lực lượng của Từ Huyền trở về huyết nhục, thu liễm khí tức, nhưng dù sao mới xuất quan không lâu sau, ba vị Luyện Thần Tiên Sư quan sát hắn, vẫn cảm thụ dược một loại áp bách không hiểu, tâm thần không tự chủ được khô nóng, môi cũng phát khô. Cảnh giới càng cao, loại cảm thụ này ngược lại càng mãnh liệt.

- Từ Huyền, xem ra lần này sau khi xuất quan, tu vi của ngươi so với Luyện Thần nhất trọng cùng giai đều phải lợi hại hơn rất nhiều.

Trương Cuồng vẻ mặt hứng thú nói.

Trải qua lần chiến tranh này ma luyện, Trương Cuồng tu vi tăng lên, thực lực đại tăng, khi ánh mắt chạm nhau, trong mắt mơ hồ lộ ra vài phần chiến ý.

Từ Huyền cũng rất khiêm tốn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không hiện sơn thủy, hiện tại thực lực của hắn chính mình cũng không để ý.

Không bao lâu, mấy trưởng bối cao tầng gia tộc chạy tới nghênh đón, dẫn đầu một lão giả Luyện Thần bát trọng là đại bá của Trương Vũ Hàm Trương Thiên Bạc.

- Từ Huyền, lần này ngươi xuất quan vừa đúng, trong tộc chính là lúc dùng người.

Trương Thiên Bạc lại cười nói.

Từ Huyền lại là vẻ mặt nghi hoặc, vội vã hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hắn một mực bế quan, đối với chuyện bên ngoài, căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Trương Vũ Hàm vội vã đem tình huống của Hoàng Long Thành nói ra một lần.

- Hoàng Long Thành chiến tranh?

Từ Huyền thất kinh, không nghĩ tới thế cục Hoàng Long Thành trở nên nhanh như vậy.

Trước khi bế quan, Sở Đông hữu ý vô ý nói qua với hắn, trong một hai năm gần nhất Hoàng Long Thành tất có đại loạn.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã phát sinh chiến tranh Tu Giới, chờ hắn xuất quan, đại loạn đã nổi lên.

- Hắc hắc chiến tranh Tu Giới đây chính là chuyện tốt! Ma luyện tu vi của ngươi là một phương diện, một điểm quan trọng hơn là thông qua chiến tranh Tu Giới có thể cướp đoạt càng nhiều tài nguyên, ngươi tấn chức Luyện Thần Kỳ, cách giai đoạn Ngân Cương Chi Thể cũng kém không xa, vừa lúc thiếu khuyết đại lượng linh thạch và tài liệu, đây chính là cơ hội kiếm tiền tốt a.

Trong đầu lại truyền đến thanh âm của tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền trong lòng nhất thời đại động, mà nay linh thạch trong tay hắn hầu như hao hết, tài liệu còn lại không được bao nhiêu. Chiến tranh Tu Giới không chỉ có thể ma luyện tu vi, càng có thể chém giết địch nhân, thu hoạch chiến lợi phẩm. Huống hồ, địch nhân của trận chiến tranh này đều là người của Đông Phương gia, giết cũng được giải hận.

©©¢u G\ʏỀjX ©UV v ©UUI g Ǯ§ w«´Ņj b_j\ i\Îju

- Văn bối nguyện ý gia nhập chiến tranh, vì gia tộc hiệu lực.

Từ Huyền nghĩa bất dung từ nói, trong lòng cũng nghĩ đến vô số tài liệu và linh thạch kia.

- Tốt!

Trương Thiên Bạc trầm ngâm chỉ chốc lát, gật đầu nói:

- Như vậy do ba người các ngươi, Từ Huyền, Trương Cuồng, Thành Mộc đái lĩnh năm mươi đệ tử gia tộc, trợ giúp trợ giúp Thanh Mộc trấn.

- Về phần thủ lĩnh…

Trương Thiên Bạc có chút do dự, ánh mắt ánh mắt Từ Huyền và Trương Cuồng.

- Đại bá, ta tin tưởng Huyền ca có thể đảm nhiệm được chức trách này, lần trước tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích, hắn cũng từng lập đại công.

Trương Vũ Hàm đề nghị nói.

- Ừm.

Trương Thiên Bạc gật đầu, hiển nhiên cũng đối với Từ Huyền tràn ngập chờ mong, vừa mới chuẩn bị hạ quyết định.

- Chờ một chút!

Trương Cuồng đột nhiên đứng ra:

- Đại bá, ta cho rằng, vị trí thủ lĩnh còn cần người chỉ định.

Khi Trương Thiên Bạc ý động, quyết định để Từ Huyền đảm nhiệm thủ lĩnh xuất chinh, Trương Cuồng đột nhiên đứng ra, hiển nhiên không phục, muốn tranh đoạt vị trí thủ lĩnh.

- Ý của ngươi là?

Trương Thiên Bạc tự tiếu phi tiếu nói, giữa thanh niên nhân tranh cường đấu thắng, hắn cũng không phản đối.

- Luận tư lịch, ta đã từng tham gia chiến tranh, kinh nghiệm so với Từ khách liêu phong phú hơn; luận tu vi, ta đạt được Luyện Thần nhị trọng cũng còn hơn hắn một bậc. Đại bá lại để hắn đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh, sợ rằng không đủ để phục chúng.

Trong mắt Trương Cuồng chớp động chiến ý cường liệt, nhìn chằm chằm Từ Huyền:

- Không bằng như vậy, để ta và Từ Huyền so đấu thử một chút, xem ai càng có tư cách đảm nhiệm thủ lĩnh hơn, như vậy cũng công bình công chính.

- Nói có lý.

Gia tộc trưởng bối gia tộc cũng đều gật đầu tán thành.

Trương Thiên Bạc gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Từ Huyền, lại cười nói:

- Từ khách liêu thấy thế nào?

- Vị trí thủ lĩnh, vãn bối cũng không thèm để ý, ta trên chiến trường là muốn giết địch báo thù, ma luyện tu vi.

Từ Huyền thần sắc bình thản nói.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, cảm tình Từ Huyền này đối với vị trí thủ lĩnh căn bản không phải rất lưu ý. Trên mặt Trương Vũ Hàm có vài phần buồn bực, nàng vì Từ Huyền cố gắng vị trí này, đối phương lại căn bản không thèm để ý. Hiểu ra được, đái lĩnh bốn năm mươi tinh anh đệ tử của gia tộc, đây cũng là một phần công việc béo bở, dưới tình huống nắm giữ thực quyền ở trong chiến tranh có thể đạt được càng nhiều chỗ tốt.

- Từ Huyền, ngươi không cần khiêm tốn, ta biết ngươi tuyệt đối có thực lực cùng ta đánh một trận. Hôm nay ta tìm ngươi tỷ thí, không chỉ vì vị trí thủ lĩnh, càng muốn cùng ngươi đường đường chính chính đánh một hồi, thuận tiện nghiệm chứng một chút thực lực của. Trong khoảng thời gian ngươi bế quan này, đông đảo trưởng bối trong gia tộc đối với ngươi là vô cùng chờ mong.

Trong mắt Trương Cuồng lấp lánh, thản nhiên nhìn thẳng Từ Huyền, trên người tản mát ra một cổ khí thế lẫm lẫm cuồng bạo, một thân pháp bào không gió tự động.

- Vậy được rồi.

Từ Huyền chỉ đành đáp ứng, bản thân đối phương đã có ý khiêu chiến chính mình.

Trưởng bối gia tộc Trương Thiên Bạc, đều vẻ mặt hứng thú và chờ mong, chuẩn bị quan sát hai đại tài tuấn trong tộc này tỷ thí.

Công phu chốc lát, mọi người dịch bước đến diễn võ trường.

Từ Huyền và Trương Cuồng đứng cách xa nhau mười trượng, trưởng bối chúng đệ tử gia tộc ngoài tràng đều vẻ mặt chờ mong cùng đợi.

- Không nghĩ tới vừa mới xuất quan, đã gặp phải đối thủ Luyện Thần nhị trọng.

Từ Huyền trong lòng thở dài một hơi, trên mặt lại không sợ hãi.

Trương Cuồng hít sâu một hơi, trong cơ thể pháp lực như đang sôi trào, quanh thân mơ hồ hiện lên một tầng hồ quang lôi văn, chưa xuất thủ, đã tản ra khí tức bạo ngược kinh tâm, đồng thời thần thức Luyện Thần Kỳ cũng áp bách đến.

Đối mặt với uy áp thanh thế như vậy, đổi là Tu Giả Luyện Khí Cửu Trọng, sợ rằng ngay cả ý niệm động thủ trong đầu cũng đều không dậy lên nổi, đã bị ngăn chặn áp bách.

Thế nhưng Từ Huyền chỉ là bình thản tùy ý đứng tại chỗ, bộ dáng không vội không nóng.

Trương Cuồng sắc mặt ngưng trọng dưới thần thức cùng khí cơ va chạm, hắn từ trên người đối phương cảm thụ được một cổ áp bách thiêu đốt nhân tâm, phảng phất như đang đối mặt không phải một người, mà là một tòa hỏa sơn khổng lồ.

Đằng!

Trương Cuồng bạo khởi xuất kích, thân hình ở trên diễn võ trường xẹt qua một đạo tử sắc tàn quang, trong hư không hồ quang lóe ra, áp lực bất an.

Công phu trong chớp mắt, một mảnh lôi văn đan vào nhau lóe ra tử sắc, từ lòng bàn tay Trương Cuồng bắn ra, cách khống vẻ ra xa một trượng, tựa như mãng xà ở trong lôi minh thiểm điện, oanh về phía Từ Huyền.

Vừa ra tay liền quả quyết bá đạo, cả quá trình thẳng thắn lưu loát, trong nháy mắt bạo phát tiên pháp công kích đáng sợ.

Rất nhiều đệ tử gia tộc quan chiến, không khỏi lộ ra thần sắc kính nể ước ao, Luyện Thần Kỳ Tiên Sư này công kích, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng có thể diệt sát Luyện Khí Tiên Sĩ.

Một kích này của Trương Cuồng uy năng thậm chí để trưởng bối gia tộc động dung khen ngợi, cho dù là một tòa thiết điêu, dưới một kích bạo khởi này cũng có thể hóa thành nát bấy.

Ti ti…

Một tia lôi văn chạm đến chạm đến thân thể, Từ Huyền đã cảm thụ được cảm giác tê dại yếu ớt, trong cơ thể sinh cơ khí huyết mơ hồ đã bị áp chế.

Hắn chỉ là hơi vận Nguyên lực một chút, trên người tự động hiện lên một tầng hỏa quang trong sáng, xa xa nhìn lại, hình như một hỏa nhân phụ thể bán trong suốt.

Trên tràng, thần sắc mọi người nhất thời biến đổi, bốn phía nhiệt độ trong khoảnh khắc tăng lên, chỉ cảm thấy trong lòng bất an, miệng lưỡi khô khốc, sợ hãi không hiểu.

Từ Huyền không ra tay còn tốt, chỉ là vừa mới ngưng tụ lực lượng, trong khí lực cường đại của hắn toả ra khí tức đã đủ để cho sinh linh bình thường sợ run rung động.

Trương Cuồng cảm giác được thân hình rơi vào trong hỏa hải, thể xác và tinh thần đều là bị thiêu đốt, trên người chảy ra mồ hôi hột.

Thế nhưng, dưới tình huống hắn chủ động xuất thủ, Lôi Điện tiên pháp kia đã trùng kích gần Từ Huyền, vẫn đang chiếm tiên cơ.

Nhưng vào lúc này, Từ Huyền đã xuất thủ!

Trong mắt hắn lệ mang chợt lóe, đơn chưởng không vội không chậm bổ ra về phía trước, trong sát na một đạo viêm quang gào thét kinh hãi, thế tựa trường hà phi bộc, đem tất trở ngại phía trước trảm thành phấn toái.

Động tác chất phác hồn nhiên kia cũng như động tác chẻ củi bình thường.

Phanh ầm!

Viêm lực hỏa quang kinh người, trong lúc va chạm, phát sinh từng trận bạo hưởng, lấy xu thế bẻ gãy nghiền nát đem một mảnh tử sắc lôi quang trước mắt cuộn trào mãnh liệt thôn phệ tê toái, thậm chí càng có một cổ viêm lực cương liệt như phong mang trảm đến trước người Trương Cuồng.

Chớp mắt giao thủ, cao thấp lập tức phân ra.

Đằng đằng đằng…

Thân hình Trương Cuồng liên tục thối lui, sắc mặt hoảng sợ. Trong tiếng kêu rên, một cổ khí tức dữ dằn chạy ào trong cơ thể, toàn thân tựa như đặt trong hỏa lô, bị thiêu đốt đến mồ hôi nóng chảy ròng, thân thể mơ hồ run rẩy.

Nếu như chỉ là lực lượng viêm liệt mạnh mẽ vừa rồi, tối đa để hắn chịu thiệt bị thương, nhưng trong cổ viêm lực kia của đối phương, còn ẩn hàm một loại viêm độc ăn mòn huyết nhục, trong lúc nhất thời để toàn thân bị đốt khô, thống khổ bất kham.

Các đệ tử gia tộc ngoài tràng quan chiến, tâm hồn bất định, trên người nhiệt lượng thừa vẫn còn, mồ hô chưa khô.

Đám trưởng bối Trương Thiên Bạc trong mắt cũng thoáng hiện kinh nghi mỗi lần nghĩ đến giao thủ vừa rồi, hiện ra chênh lệch như vậy.

Nhưng bọn hắn cũng không biết Trương Cuồng đã may mắn, so với biểu hiện ra còn muốn lớn hơn, cổ lực lượng cương liệt cuồng bạo và viêm độc quỷ dị đáng sợ kia, đã thương đến sinh cơ khí lực của hắn.

Hoàn hảo, Từ Huyền cũng không có lập tức truy kích.

Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, trên người trở nên đằng khởi một cổ đại thế, càng là một loại uy áp tinh thần chất phác cường đại, lan tràn bốn phương tám hướng.

Thân hình Trương Cuồng đứng thẳng bất động, tâm thần rung động, đại thế và tinh thần áp bách trên người đối phương nguyên thủy cổ phác, như địa hỏa lan tràn, từng bước áp chế.

Lấy uy áp thần thức Luyện Thần nhị trọng thậm chí khó có thể chống lại, sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Trên người Từ Huyền tuôn ra thần cảm. Là một loại tinh thần cảm quan chi lực từ trong huyết nhục khí thần thăng hoa ra, so với thần thức đồng giai càng chất phác cường đại hơn.

Thần cảm từ trong khí lực thể tu cường đại diễn sinh ra, lấy bản thân thân thể cảm thụ ngoại giới, thu phát đều như bản năng.

Thân thể sinh linh bình thường, đều nắm giữ thính, thị, khứu, xúc, năm loại cảm giác. Mà thần cảm, loại lực lượng này, đem bản năng thân thể những cảm quan này dung hợp ngoại phóng, so với sinh linh cường đại hơn gấp trăm lần.

Từ Huyền không cần tận lực mà làm, thần cảm từ trong thân thể ngoại phóng, dễ dàng khống chế gió thổi cỏ lay trong phương viên trăm trượng, cái này so với Luyện Thần Kỳ Tiên Sư cùng giai muốn cường đại hơn nhiều.

Sau khi giao phong một kích, Trương Cuồng hoàn toàn bị áp chế, vô luận là lực lượng bản thân, hay là phương diện tinh thần.

Các trưởng bối cao tầng Trương gia giật mình không nhỏ, Từ Huyền này vừa xuất quan, đã có thể lực áp Tu Giả Luyện Thần nhị trọng. Hơn nữa nhìn tình hình, hắn đến nay vẫn chưa sử dụng toàn lực.

Hai người chảy ra vài phút, trên trán Trương Cuồng chảy ra mồ hôi to bằng hạt đậu, hô hấp đã có vẻ gấp gáp.

Lấy xu thế như vậy tiếp tục, có lẽ không cần giao thủ, Trương Cuồng ngay tại tâm lý đã thua rồi.

Lỗ!

Ngay sau đó một khắc, thân hình Từ Huyền nhoáng lên, như một hỏa nhân, thôi động một tầng sóng nhiệt, trong khoảnh khắc bức bách đến trước người Trương Cuồng.

Trương Cuồng cắn răng một cái, cả người pháp lực điên cuồng dũng nhập, hai tay huy vũ ra một mảnh điện xà, nhất thời Phong Lôi ngâm động, pháp quang bắn ra bốn phía, trực diện chụp xuống Từ Huyền, lấy công bù thủ.

Phanh ầm!

Một quyền giống như tinh thiết xích đồng kia mang theo thanh âm kinh tâm bạo hưởng, đã không thể ngăn trở cự lực, đem tiên pháp và tầng phòng hộ của Trương Cuồng nát bấy.

- Không tốt!

Các trưởng bối Trương gia bên ngoài tràng quan chiến, kinh hô liên tục, không nghĩ tới Từ Huyền công kích mạnh như vậy, một quyền này đánh xuống hầu như có thể trí mạng.

Lúc này, bọn họ nghĩ cách cứu viện đã không kịp nữa.

Một quyền này lực bạo phát quá mạnh mẽ.

Bành sưu… Trương Cuồng bị một quyền trực tiếp oanh bay ra.

Trong phạm vi tầm nhìn, thân thể Trương Cuồng từ lớn biến thành nhỏ, dĩ nhiên bị đánh bay hơn một trăm thước, cuối cùng tựa như một hòn đá nhỏ, bay rơi xuống đỉnh chóp một tòa Linh Các năm tầng ở gần đó.

- Oa!

Khi ở giữa không trung, Trương Cuồng đã phun ra một búng máu.

Từ Huyền tại một quyền nổ nát tiên pháp và tầng phòng hộ của hắn, cũng là bị dọa vừa động, vội vã thu hồi vài phần lực lượng, cũng đem kình đạo thay đổi đẩy lên, lúc này mới tạo thành tình hình Trương Cuồng biến thành phi nhân không trung.

Sau khi đạt được Luyện Thần Kỳ, lực lượng cơ thể của Từ Huyền cường đại cỡ nào, tùy tiện một quyền mấy vạn cân cũng không dừng, huống hồ còn có viêm lực cương liệt kia tương trợ?

Nhìn Trương Cuồng lăng không bay ra trăm mét, mọi người ngoài tràng đang xem cuộc chiến, ai nấy trợn mắt há hốc mồm, không ít người con mắt đi theo thân ảnh của Trương Cuồng, cái cổ thiếu chút nữa bị vặn gãy.

Thẳng đến Trương Cuồng bay ra hơn một trăm thước, rơi xuống trên đỉnh một tòa Linh Các, mọi người mới phản ứng qua đây.

Trong lúc nhất thời, mọi người chấn động kinh hãi, trong ánh mắt nhìn phía Từ Huyền không chỉ có lộ ra kinh khủng, càng mang theo vài phần như nhìn quái thai.

Từ Huyền ngượng ngùng cười, một quyền kia bản thân phát ra tám chính thành lực lượng, cuối cùng trước mắt thu hồi vài phần, hóa lực làm đẩy.

- Chậc chậc, Hỏa hệ thể chất, thật đúng là khiến kẻ khác yêu thích và ngưỡng mộ, lực bạo phát kết hợp lực lượng cơ thể cường đại của ngươi quả thực là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Ngươi một quyền này nếu như liên tục bạo phát hơn mười quyền, ai cũng không thừa thụ được.

Trong đầu truyền đến tiếng tán thán của tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền nắm giữ Nguyên lực viêm hỏa thuộc tính, lực bạo phát của bản thân kinh khủng, huống hồ còn có thể tu ngạo thị tất cả phương thức tu hành.

Sau một lát, mọi người đều từ trong khiếp sợ hoảng hốt nhìn qua đây, có trưởng bối gia tộc bay đến trên đỉnh Linh Các, xem xét tình huống của Trương Cuồng.

Kết quả để mọi người buông ra một hơi thở, Trương Cuồng chịu một ít nội ngoại thương, nhưng cũng không tính rất nghiêm trọng, thật ra bản thân hắn bị dọa đến không nhẹ, khi đi xuống, lúc nhìn về phía Từ Huyền đều nhịn không được run rẩy một chút.

- Hoàn hảo Từ khách liêu thời khắc mấu chốt thu tay lại, đem lực đạo hóa giải đi ra ngoài, không phải hài tử này cho dù không chết, cũng phải nằm trên giường mấy tháng.

Trong đó một lão giả Luyện Thần ngũ trọng thoáng lộ vẻ khiếp đảm nói.

Trương Thiên Bạc thì thấp giọng lẩm bẩm:

- Thời khắc mấu chốt còn có thể đem lực lượng thu hồi và hóa giải, nếu không có nắm trong tay đối với lực lượng đến mức tận cùng, đó là còn lưu dư lực, Từ Huyền này rốt cuộc là loại tình huống nào?

Hai chiêu ngắn ngủi, một hồi tỷ thí, phân ra thắng bại, đệ tử gia tộc ngoài tràng quan chiến, trên mặt vẫn là một bộ dáng kinh hồn chưa định, trong ánh mắt nhìn phía Từ Huyền pha chút sợ hãi kính nể,...

Đây còn là đối thủ cấp bậc Luyện Thần nhị trọng Tiên Sư, nếu như đổi là bọn họ những Luyện Khí Tiên Sĩ này, ở trước mặt lực lượng đáng sợ của thiếu niên kia, e rằng sẽ giống như tờ giấy bay ra.

Trương Cuồng sau khi trở về diễn võ trường, còn vẻ mặt khiếp đảm, nghĩ mà sợ, nếu như không phải Từ Huyền thủ hạ lưu tình, hậu quả hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Tràng tỷ thí này, Trương Cuồng huynh còn muốn tiếp tục không?

Từ Huyền thấy hắn trở lại diễn võ trường, không có phản ứng gì, cũng không tỏ thái độ chịu thua, lại không ra tay công kích, liền lên tiếng nói.

- Không không không...

Trương Cuồng nhất thời giật mình một cái, đầu lắc như trống bỏi, vội vã giơ tay nói:

- Tràng tỷ thí này, Trương mỗ không biết lượng sức, cam bái hạ phong. Về phần vị trí thủ lĩnh này, tin tưởng Từ khách liêu có thực lực đảm nhiệm được, Trương mỗ cũng nhất định nghe theo điều khiển, không hề oán hận nửa câu.

Trong lời nói, hắn đã không còn vẻ ngạo khí như dĩ vãng nữa, nhìn thiếu niên này khách khí, dễ bảo.

©©Pu G\yỀjX ©U£I ¦_Łq -_Ńj ¦\ʍ G_Łju

Trương Thiên Bạc mỉm cười gật đầu, nhìn mọi người quanh bốn phía:

- Kết quả tỷ thí đã hoàn toàn đi ra, lần này thủ lĩnh xuất chinh viện trợ chính là Từ khách liêu, nghĩ đến chư vị không có ý kiến gì chứ?

- Không ý kiến, hoàn toàn đồng ý!

- Do Từ khách liêu đảm nhiệm thủ lĩnh, chúng ta tâm phục khẩu phục.

Chúng đệ tử gia tộc đều gật đầu phụ họa, trên mặt tràn ngập kính nể.

Kết quả như vậy, để Trương Vũ Hàm vui vẻ, trán phóng lúm đồng tiền tươi đẹp động nhân:

- Chúc mừng Huyền ca, lần này xuất chinh tin tưởng ngươi nhất định có thể sáng tạo kỳ tích vãn hồi cục diện Thanh Mộc trấn.

Từ Huệ Lan cũng là vẻ mặt vui mừng rạo rực, vì thực lực kinh người lúc này của ca ca mà cảm thấy tự hào.

- Chư vị trưởng bối và huynh đệ xin yên tâm, lần này viện trợ xuất chinh, Từ mỗ tất sẽ toàn lực ứng phó.

Từ Huyền chiến ý dâng trào, khẳng định nói.

Thấy Từ Huyền tích cực thái độ tự tin như vậy, mấy trưởng bối Trương Thiên Bạc liên tục gật đầu, vuốt râu mỉm cười, trẻ nhỏ dễ dạy.

Nhưng bọn hắn nào biết đâu rằng Từ Huyền lúc này cũng là tâm hoa nộ phóng:

- Quá tốt, chiến tranh Tu Giới này cũng là cơ hội phát tài, hiện tại ta là thủ lĩnh, nắm giữ số phận và tài lộ của chính mình.

Cùng ngày, Trương Thiên Bạc để Từ Huyền cùng ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư viện trợ gọi vào cùng nhau, thương nghị quyết sách.

- Lần này xuất chinh, là vì viện trợ Thanh Mộc trấn. Các ngươi hẳn là biết, Thanh Mộc trấn là đại bản doanh và nơi bắt đầu của Trương gia ta. Nếu như nơi đó bị công phá Trương gia sẽ khó có thể đặt chân tại Hoàng Long Thành nữa.

Trương Thiên Bạc đem tình huống bên kia Thanh Mộc trấn đơn giản nói ra một chút.

Cho tới bây giờ Thanh Mộc trấn đang ở trong công thủ chiến gay cấn, thế lực Trương gia tại mấy ngày gần đây, sĩ khí giảm xuống, rơi vào hạ phong.

Từ Huyền lại nói ra nghi hoặc của bản thân:

- Trương bá phụ, cường giả lưỡng đại gia tộc đông đảo, phái ba vị Luyện Thần Kỳ Tu Giả chúng ta thật có thể xoay chuyển cục diện được không? Hơn nữa trong tộc hoàn toàn có trưởng bối Luyện Thần tứ trọng, thậm chí đã ngoài thất trọng.

- Ngươi có điều không biết, trận chiến tranh này, lan đến rất rộng lớn, lan tràn cả Hoàng Long Thành mấy nghìn nơi. Thanh Mộc trấn chỉ là một trong rất nhiều khu vực chiến tranh. Luyện Thần Kỳ Tu Giả trong tộc số lượng cũng không nhiều lắm, đối với bất cứ một chiến khu nào, lực lượng có thể trợ giúp cũng là có hạn. Hơn nữa, lưỡng tộc cường giả đỉnh phong chân chính đang ở trong trạng thái chế hành lẫn nhau. Chân chính quyết định thắng bại ngược lại là các ngươi những lực lượng trung tầng này, đây cũng là nguyên nhân vì sao gia tộc coi trọng các ngươi như vậy.

Trương Thiên Bạc mỉm cười giải thích nói.

Từ Huyền nhất thời cũng minh bạch tình huống lưỡng tộc chinh chiến đối kháng.

Như là những Luyện Thần Cửu Trọng, thậm chí lực lượng mũi nhọn Ngưng Đan Kỳ kia, trong lưỡng tộc cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, vả lại đang ở trong cục diện kiềm chế cân đối. Nếu không có như vậy, Trương gia và Đông Phương gia cũng sẽ không là cục diện địa vị ngang nhau, e là sớm đã xuất hiện tình huống nghiêng về một bên. Những cường giả giống như lông phượng và sừng lân này, cho dù xuất thủ, cũng chỉ có thể chế hành lẫn nhau, khó phân thắng bại.

Bởi vậy, then chốt chân chính ảnh hưởng thắng bại, ngược lại là những lực lượng trung tầng Luyện Thần Kỳ bình thường này. Bọn họ mới là trụ cột vững vàng đại chiến của lưỡng tộc.

Nếu như trong lực lượng trung tầng của một tộc có thể đánh bại một phương khác, như vậy hẳn là tộc đó có cơ hội tiêu diệt hoặc trục xuất một tộc khác, trở thành bá chủ Hoàng Long Thành!

Từ Huyền không khỏi hưng phấn, cái này ý nghĩa chính mình tồn tại, trình độ nhất định có thể ảnh hưởng thắng bại lưỡng tộc chinh chiến.

Dù sao trận doanh lưỡng tộc con số Luyện Thần Kỳ đều từ chỉ có hơn trăm người, giết một hai người, không đủ để ảnh hưởng đại cục vĩ mô, nhưng nếu giết mười người, hai mươi người, thậm chí càng nhiều hơn thì sao?

Một ngày Trương gia thủ thắng, sẽ có hi vọng để Đông Phương gia bị diệt, chí ít có thể trục xuất khỏi Hoàng Long Thành.

Sau đó, Trương Thiên Bạc lại hướng ba người Từ Huyền dặn dò một ít chi tiết, đại thể cùng tình hình chiến đấu thực tế của Thanh Mộc trấn có liên quan.

Chỉnh đốn qua loa một ngày, đêm khuya ngày thứ hai đoàn người xuất phát.

Từ Huyền, Trương Cuồng, Thành Mộc, tam đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đái lĩnh năm mươi đệ tử tộc, chia thành tốp nhỏ lặng yên rời khỏi Hoàng Long Thành.

Thế nhưng, mặc kệ bí mật cỡ nào, trước mặt mọi người ở bên ngoài Hoàng Long Thành hội hợp, vẫn là bị thế lực Đông Phương gia phát hiện, phái ra đại lượng binh lực, truy kích vây bắt.

Đương nhiên, Trương thị gia tộc cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, cũng phái ra cường giả trong tộc, đái lĩnh đại lượng Tu Giả chặn lại binh lực của Đông Phương gia, vì viện binh của bản tộc tranh thủ cơ hội.

Trong lúc nhất thời, lưỡng tộc trên trăm Tu Giả, tại phụ cận Hoàng Long Thành đánh cho khí thế ngất trời, pháp khí và quang mang đủ màu đem bóng đêm nhuộm thành ban ngày.

Dưới thế lực bản tộc yểm hộ, Từ Huyền dẫn một đám viện binh hữu kinh vô hiểm thoát ly khu vực Hoàng Long Thành.

Sau đó, mọi người cưỡi một tòa phi chu pháp khí dài đến hai ba mươi trượng hướng phía Thanh Mộc trấn bay đi.

Trong bóng đêm, phi chu thật lớn bao phủ một tầng thanh huy mông lung, bốn phía tiếng xé gió gào thét, chịu tải bốn năm mươi Tiên Sĩ, gia tốc bay về phía trước.

Pháp khí phi chu này bản thân lấy linh thạch luyện trận lực lượng khu động, nhưng cần nhiều Tu Giả liên thủ điều khiển.

Từ Huyền đứng lặng trước phi chu, bóng đêm gió mát, nhìn đêm tối vô tận phía trước, trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Dù sao tình huống trực tiếp tham dự chiến tranh Tu Giới như vậy, đây cũng là lần đầu tiên trong đời của hắn, huống hồ lần này còn lấy hắn làm thủ lĩnh, dẫn theo viện binh tham chiến.

Ánh mắt đảo qua một đám Luyện Khí Tiên Sĩ trên phi chu, năm mươi người tu vi thấp nhất cũng có Luyện Khí tứ trọng. Trong đó có một phần tư người nắm giữ tu vi đã ngoài Luyện Khí thất trọng.

Chỉnh thể mà nói, đội hình như vậy phóng nhãn khắp khu vực Hoàng Long Thành thực lực không tầm thường, lại thêm tam đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, hầu như có thể tiêu diệt một ít tiểu gia tộc không ra hồn.

Trừ Từ Huyền và Trương Cuồng ra, một vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư trung niên khác tên là Thành Mộc, khoảng ba bốn mươi tuổi, lời nói và việc làm tương đối ổn trọng, đối với Từ Huyền và Trương Cuồng hai vị hậu bối tài tuấn này thập phần khách khí, quyết định cũng không phản đối, chỉ là thỉnh thoảng theo kinh nghiệm của chính mình đưa ra một ít kiến nghị.

Dù sao luận tiềm lực, Từ Huyền và Trương Cuồng tuổi trẻ như vậy đã đạt được Luyện Thần Kỳ, ngày sau thành tựu khẳng định có thể siêu việt hắn.

Pháp khí phi chu chở mọi người đi khoảng một hai ngày, do mấy người thay phiên chấp chưởng, mắt thấy đã cách Thanh Mộc trấn không xa nữa.

- Thành tiên sinh ý tứ, là từ vị trí bình nguyên phía đông bắc Thanh Mộc trấn tiếp cận, cùng thế lực trong tộc hội họp sao?

Từ Huyền hơi trưng cầu nhìn phía Thành Mộc Tiên Sư.

©©ku G\yỀjX ©U¢I dQ_ ĤIj\ d_Ŀj ~¾§u ros

- Chính là ý này, giải đất bình nguyên không dễ dàng bị mai phục, trong quá trình đi tới một mục đích. Hơn nữa chính diện và hậu phương đều hẳn là có một chút binh lực của Đông Phương gia, đối với Thanh Mộc trấn tiến hành giáp công.

Thành Mộc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

- Ta phản đối.

Trương Cuồng trầm giọng nói:

- Làm viện binh, chúng ta có thể từ khu vực thế lực địch quân bạc nhược hơn, từ phía sau tập kích giết qua đó, cùng đồng tộc tại Thanh Mộc trấn hình thành tiền hậu giáp kích chi thế, đối với Đông Phương gia tạo thành tổn thất nhất định. Chỉ có như vậy, mới có thể tạo được tác dụng viện trợ và xoay chuyển chiến cuộc, mà không phải nghĩ làm sao tránh né cùng địch nhân giao phong, không phải chúng ta dù là cùng đồng tộc Thanh Mộc trấn hội hợp, cũng vẫn là phòng thủ, bị vây trong bị động.

Hai người này kiến nghị, một bảo thủ ổn trọng, một hiểm trung cầu thắng.

Từ Huyền thoáng trầm ngâm, nghĩ Trương Cuồng kiến nghị càng thêm mê người, chính mình đến chiến trường, không phải là vì giết địch, thu được chiến lợi phẩm sao?

Lấy ra địa đồ Thanh Mộc trấn, quan sát trong chốc lát, Từ Huyền rốt cục làm ra quyết định:

- Từ sông nhỏ phía bên này giết đi vào, nơi đây chật hẹp, khả năng có thế lực địch quân nhỏ.

Thành Mộc môi máy động một chút, muốn nói mà thôi, hắn biết hai người này đều là thanh niên nhân, có chi tâm hiếu thắng hiếu chiến, chính mình cũng ngăn trở không được.

Pháp khí phi chu rất nhanh chuyển hướng, đi tới một cái sông nhỏ ở bên cạnh Thanh Mộc trấn.

Còn không có tiếp cận, trong sông nhỏ kia đột nhiên xuất hiện một ít thân ảnh tu sĩ Đông Phương gia.

- Phát hiện viện binh Trương gia.

- Mọi người chuẩn bị chiến đấu.

Lúc đầu, nhân số không nhiều lắm, thế nhưng sau đó, trong sông nhỏ ba đào cuộn trào mãnh liệt.

Ông…

Một cái cung điện nhỏ ngân sắc, từ trong sông từ nhỏ trồi lên, một hơi thở bay ra vài chục Tu Giả, một ngự vật phù không, đằng đằng sát khí.

Sưu sưu sưu!

Trong cung điện ngân sắc nhỏ càng bay ra ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, ở giữa một vị cung trang mỹ phụ, hai bên trái phải hai gã nam tử, phân biệt là Luyện Thần nhất trọng và nhị trọng.

Mà cung trang mỹ phụ ở giữa kia tu vi cũng đạt được Luyện Thần tam trọng.

Không đến một hồi, trong sông nhỏ kia, lục tục bay ra năm sáu mươi gã Tu Giả, cấu thành trận thế, chờ đợi xuất kích.

Lưỡng phương đối diện, Đông Phương gia hiển nhiên chiếm ưu thế, đặc biệt trên tu vi Luyện Thần Kỳ, ổn định vượt lên bên phía Trương gia.

- Ai, ta sớm đã nói qua, không thích hợp mạo hiểm, trong sông nhỏ này có mai phục, còn không biết có bao nhiêu binh lực.

Trong mắt Thành Mộc mang theo vài phần lo lắng, hình như có oán giận Từ Huyền không nghe sách lược ổn thỏa của mình.

Trong mắt Trương Cuồng thoáng hiện một tia bất an, nhưng nghĩ đến thực lực đáng sợ của Từ Huyền, có lẽ có lực liều mạng, cắn răng nói:

- Chúng ta buông tay đánh một trận, còn có hi vọng!

Trên mặt Từ Huyền gợn sóng không sợ hãi, thần sắc trấn định, thản nhiên nói:

- Các ngươi nghe ta chỉ huy, nhất định có thể thắng lợi.

Hai người Trương Cuồng và Thành Mộc, con mắt đều là sáng ngời, có thể bị cổ tự tin này cảm nhiễm.

- Trương Cuồng, ngươi đi kiềm chế mỹ phụ cung trang Luyện Thần tam trọng kia! Thành Mộc, ngươi ngăn cản Luyện Thần nhị trọng võ tu… Nhớ kỹ một điểm, các ngươi trong lúc đó tận lực phỉa cách gần một chút.

Từ Huyền truyền âm mệnh lệnh nói.

Nghe được sách lược, Thành Mộc nhíu mày: Từ Huyền này để địch nhân tu vi cao đều giao cho hắn và Trương Cuồng, chính mình lại chiếm tiện nghi nhất.

- Sát tiến Thanh Mộc trấn!

Từ Huyền mắt như lãnh điện, sát phạt quả đoán, ra lệnh một tiếng. Đệ tử Trương gia đều rời khỏi phi chu, cấu thành trận thế, sát về phía sống nhỏ.

Đây là trận chiến đầu tiên hắn gia nhập trong chiến tranh Hoàng Long, là thành hya bại, thường thường tại một ý niệm đã định kết cục.

Từ Huyền bình tĩnh quả đoán, ra lệnh một tiếng, chúng Tu Giả Trương gia rời khỏi phi chu, giết về phía địch nhân trên bầu trời sông nhỏ.

Cử động như vậy để cung trang mỹ phụ dẫn đầu Đông Phương gia hơi động dung, dưới tình huống thực lực rõ ràng ở hạ phong, đối phương còn dứt khoát chủ động công kích như vậy.

Cung trang mỹ phụ mặt tựa lãnh sương, quát một tiếng:

- Chư vị nghe lệnh, toàn thể xuất kích, đem những viện binh Trương gia này một lưới bắt hết… Thanh Mộc trấn một thân một mình sớm muộn cũng sẽ rơi vào tay giặc.

Đông Phương gia cũng không tỏ ra yếu kém chút nào. dưới tam đại Luyện Thần Tiên Sư cung trang mỹ phụ đái lĩnh, năm sáu mươi Tu Giả tại phụ cận bờ sông„ một hồi đánh trận quy mô nhỏ.

Trong lúc nhất thời, quang mang pháp khí và tiên thuật các màu tại giữa không trung đan xen, trong đó cũng không thiếu võ tu cận thân xung phong liều chết.

Trương gia bên này, con số tiên tu đông đảo, vả lại đều là tinh anh trong tộc, toàn thể công kích, quang mang huyễn lệ, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, mặc dù trên nhân số có tình thế xấu, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thua được Đông Phương gia.

Hạ tầng đám Tu Giả giao phong, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Chân chính nắm giữ thắng bại cũng là Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đối chiến.

Sưu sưu...

Lưỡng tộc Luyện Thần Kỳ cường giả đều bay về phía giữa không trung, nghênh hướng đối thủ của mình.

Dựa theo sách lược của Từ Huyền, Trương Cuồng chủ động giết về phía cung trang mỹ phụ tu vi cao nhất, Thành Mộc thì nghênh hướng Luyện Thần nhị trọng võ tu nam tử.

- Trương gia sẽ để các ngươi những tiểu bối này đến tiếp viện Thanh Mộc trấn?

Cung trang mỹ phụ cười lạnh một tiếng, ngọc thủ bấm quyết, một ngụm phi kiếm lam oánh, huyễn hóa ra từng đạo băng lệ quang quyển, băng quang vụ khí tứ tán, bao phủ khu vực phương viên mấy trượng.

Trương Cuồng không đợi tiếp cận, cả người băng lãnh run lên, trong tay họa xuất từng đạo lôi hình cung, đánh về phía cung trang mỹ phụ.

Nhưng mà, cung trang mỹ phụ kia là một vị tiên tu tạo nghệ bất phàm, trước người tạo nên một tầng thủy lam sắc quang mạc, rung động từng trận đem những lôi hình cung này hấp thu hóa giải.

Hưu hưu phanh phanh...

Ngược lại là nàng ngọc thủ vung lên, băng quang quyển huyễn lệ trong rít gào tê rống, chốc lát lại bắn nhanh ra hơn mười đạo u lam quang thúc đem Trương Cuồng bức đến tán loạn chung quanh.

Chỉ là công phu mấy lần hô hấp, Trương Cuồng đã bị cung trang mỹ phụ kia tiên pháp áp chế, chật vật bất kham.

Hắn dù sao bước vào Luyện Thần nhị trọng không lâu sau, cung trang mỹ phụ kia, vô luận tu vi, hay là kinh nghiệm tác chiến đều so với hắn không ít.

Về phần Thành Mộc, thực lực cũng dừng lại tại Luyện Thần nhất trọng bình thường, bị một vị Luyện Thần nhị trọng võ tu khác của Đông Phương gia áp chế.

Vừa mới giao thủ, hai vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư thủ lĩnh Trương gia, vì tu vi chênh lệch, lập tức bị đối thủ áp chế, liên tục bại lui, tràn ngập nguy cơ, sĩ khí giảm xuống.

Duy nhất có thể chiếm thượng phong là Từ Huyền, hắn cùng với vị Luyện Thần nhất trọng võ tu của Đông Phương gia kia giao chiến, có vẻ dễ dàng thích ý.

Khi chiến đấu, hắn không chỉ quan sát toàn cục, cũng bất động thanh sắc đem đối thủ bức về phía khu vực hai người Trương Cuồng, Thành Mộc giao chiến.

©¨·u G\yỀjX ©UPI dQ_ ĤƱj\ d_Ŀj ~¾§u r©s

Tên Luyện Thần võ tu cùng Từ Huyền giao chiến kia, cực kỳ khó chịu, cũng không thấy đối phương làm sao phát lực, lại nhẹ nhàng đơn giản, khiến cho chính mình liên tiếp bại lui, hoàn toàn bị thiếu niên này dắt mũi đi.

- Trương gia viện binh, các ngươi những tiểu mao đầu này sao? Ha ha ha! Chẳng lẽ là trời muốn vong Trương thị gia tộc?

Tên Luyện Thần nhị trọng võ tu nam tử kia để Thành Mộc đánh cho hoa rơi nước chảy, càn rỡ cười to.

Lúc này trong chiến đấu, thủ lĩnh Đông Phương gia chiếm ưu thế tuyệt đối, mơ hồ ảnh hưởng sĩ khí chiến đấu phía dưới.

Trương Cuồng trong lòng lo lắng, lấy thực lực của Từ Huyền, theo lý thuyết có thể rất nhanh giải quyết Luyện Thần nhất trọng võ tu mới đúng, hắn đang đánh cái chủ ý gì.

Mắt thấy sĩ khí Đông Phương gia tăng nhiều, sắp sửa áp chế chúng đệ tử Trương gia.

Đúng thời khắc này, Từ Huyền để đối thủ của mình, bức bách đến gần Thành Mộc, trong mắt lệ quang chợt lóe.

Rồi đột nhiên!

- A!

Một đạo tiếng kêu thảm thiết thê lương, từ không trung truyền đến, lại là đến từ hậu phương Thành Mộc giao chiến.

Phác thông!

Tên võ tu Đông Phương gia cùng Từ Huyền giao chiến kia, cả ngực đã bị đánh xuyên qua, thi thể cháy đen, mới rơi xuống đất.

Mà Từ Huyền trước tiên bắt lấy túi trữ vật của người này.

Không làm bất cứ gì dừng lại!

Sưu!

Từ Huyền hóa thành một đạo hỏa ảnh kinh nhân, giống như thiểm điện đánh úp về phía tên Luyện Thần nhị trọng võ tu cùng Thành Mộc giao thủ kia.

Cái gì!

Luyện Thần nhị trọng võ tu kia trong lòng hoảng hốt, đã né tránh không kịp.

Bởi vì Từ Huyền lúc trước giao chiến, cố ý để vòng chiến này kéo lại gần, đó là ý đố liên sát!

Ba ầm!

Cận thân một sát, trong lòng bàn tay Từ Huyền bắn ra một đạo xích sắc quang đào như kinh hồng, bốn phía nhiệt độ chợt kéo lên, đã bẻ gãy nghiền nát, băng toái tầng chân lực của Luyện Thần nhị trọng võ tu kia.

- A!

Tên võ tu cùng Thành Mộc giao chiến này, sau lưng bị đánh xuyên qua, cả nội tạng bị viêm bạo chi lực hóa thành bột mịn, tiêu diệt tại chỗ.

Một đạo tiếng kêu thảm thiết cùng thanh âm lúc trước cách nhau chỉ có hai lần hô hấp. Nói cách khác, Từ Huyền tại hai lần hô hấp, liên tục chém giết hai gã Luyện Thần Kỳ võ tu.

Nhất cử trong lúc đó, xoay chuyển chiến cuộc!

Phía dưới Luyện Khí Tiên Sĩ giao chiến, khi thi thể thứ nhất hét thảm một tiếng rơi xuống đất, còn không có phản ứng lại, cỗ thi thể thứ hai đã lại rơi xuống.

Thành Mộc cũng ngây ngốc tại chỗ, trợn mắt trừng trừng, nhìn đối thủ đem chính mình áp chế đến không hề có lực hoàn thủ, bị Từ Huyền từ hậu phương tập sát, hơn nữa còn là liên sát người thứ hai.

- Cái này… Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đông Phương gia còn lại một vị cung trang mỹ phụ thực lực mạnh nhất sợ đến hoa dung thất sắc.

Một khắc trước, Đông Phương gia Luyện Thần Kỳ Tiên Sư còn chiếm ưu thế lớn lao, nhưng chỉ là công phu chớp mắt, hai gã Luyện Thần Kỳ đồng bạn khác, đã bị cùng một người lôi đình liên sát.

Phía dưới đông đảo đệ tử giao chiến đều kinh ngạc đến ngây người.

Từ Huyền diệt sát gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư thứ hai, sau đó, cấp tốc tháo xuống túi trữ vật của hắn, lại một chiến lợi phẩm lớn.

- Đến phiên ngươi chết!

Trong mắt Từ Huyền hàn quang chợt lóe, dừng tại trên mặt cung trang mỹ phụ còn lại cuối cùng, thân như đại điểu, bay về phía đối phương.

Sau khi tấn chức Luyện Thần Kỳ, làm Viễn Cổ thể tu, Từ Huyền đem năng lực nắm giữ nhục thân ngắn ngủi hoành độ hư không, duy trì liên tục hơn mười lần hô hấp không thành vấn đề.

Nhục thân hư độ lực bạo phát rất mạnh, thân hình Từ Huyền gào thét một tầng quang mang đạm hồng sắc, bốn phía cuồng phong gào thét, khí lãnh viêm nhiệt cường đại, theo đó đập vào mặt phóng đi.

Trương Cuồng thấy tình thế đại hỉ, theo Từ Huyền cùng nhau truy sát đến.

- Đông Phương đệ tử toàn bộ lui lại.

Cung trang mỹ phụ nghiến răng nghiến lợi, đạp một kiện pháp khí phi hành, xoay người chạy về phía khu vực phụ cận sông nhỏ.

Mặc dù nàng tại tu vi chiếm ưu thế, nhưng biết rõ không phải đối thủ của ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, huống hồ trong trận doanh đối phương còn có một thiếu niên thực lực đáng sợ như vậy?

Khi Từ Huyền lôi đình liên sát hai gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, thắng bại đã định.

- Thì ra là thế, hắn đúng là dùng loại sách lược này, lấy dài thắng ngắn, nhất cử xoay chuyển càn khôn.

Trên mặt Thành Mộc lộ ra một tia thần sắc bừng tỉnh.

Trương gia bên này, thực lực mạnh nhất là Từ Huyền, nếu như hắn ngay từ đầu ứng chiến cung trang mỹ phụ tu vi cao nhất, có thể cũng có phần thắng nhưng hai bên thế tất có một hồi chém giết thảm liệt.

Nếu như giao chiến, hắn biểu hiện ra lực lượng cường đại, rất nhanh chém giết địch nhân, thế tất kinh động người còn lại, khiến cho đối phương phòng bị.

Mà Từ Huyền ngay từ đầu lại ẩn dấu thực lực, để đối phương bức đến phụ cận Thành Mộc giao chiến, không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền bẻ gãy nghiền nát, Lôi Đình song sát nhất cử định thắng bại.

Một ngày đồng thời ít đi hai Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, Đông Phương gia bên này đã vô lực xoay chuyển trời đất.

- Các ngươi tiêu diệt đào binh, nữ nhân này do ta truy sát.

Từ Huyền tại giữa không trung quát một tiếng, phi khoái đuổi theo, giết về phía cung trang mỹ phụ.

Trương Cuồng cũng không trễ nải, trở về cùng với Thành Mộc đái lĩnh chúng đệ tử, đem Tu Giả Đông Phương gia giết được quân lính tan rã. Tại trước mặt Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, Luyện Khí Tiên Sĩ bình thường trong nháy mắt liền bị diệt.

Làm Luyện Thần tam trọng tiên tu, cung trang mỹ phụ kia phi hành rất nhanh, Từ Huyền nhục thân hoành độ, nổi lên lực bạo phát cường đại, mắt thấy đuổi theo, lập tức phát động thế tiến công.

Bang bang bang!

Từ Huyền liên tục tam quyền oanh kích, tầng tầng hỏa lãng viêm lực, trong từng trận bạo hưởng, đem cung trang mỹ phụ đánh cho y phục rỗi loạn, hoa dung thất sắc.

Bất quá nữ nhân này chung quy vẫn là Luyện Thần tam trọng Tu Giả, dưới tình huống kiệt lực phòng ngự và chạy trốn, Từ Huyền trong khoảng thời gian ngắn cũng không dễ dàng chém giết.

Liên tục tam quyền oanh kích, sau đó, thân hình Từ Huyền đi xuống. "Đặng đặng" Sau đó trên mặt đất bỗng nhiên mượn lực, lần thứ hai nhục thân hoành độ, giết về phía cung trang mỹ phụ.

Lấy tần thứ hiện nay của Từ Huyền, nếu như bằng vào pháp khí phi hành, hắn là đuổi không không kịp tiên tu tu vi cao hơn bản thân, huống hồ tốc độ cũng không phải ưu thế của hắn. Đây cũng là một trong nguyên nhân hắn không cho Trương Cuồng cùng nhau truy sát, tốc độ của Trương Cuồng khẳng định cũng đuổi không kịp cung trang mỹ phụ một lòng muốn chạy trốn.

Thế nhưng Từ Huyền nhục thân hoành độ bạo phát tốc độ có thể trong khoảng thời gian ngắn vượt qua đối phương, thể chất và lực lượng viêm hỏa thuộc tính, lực bạo phát mạnh mẽ.

Công phu vài lần hô hấp, Từ Huyền lần thứ hai đuổi theo, cung trang mỹ phụ hết hồn. Thiếu niên này là vị nhân tài mới xuất hiện của Trương gia sao? Không ngờ kinh khủng như vậy! Người này không phải kiếm tu, khẳng định không phải Niếp Hàn gần đây uy chấn tứ phương, như vậy hắn là ai?

Rất nhanh, trong đầu nàng hiện lên một đáp án.

©¨ou G\ʏỀjX ©Uk v ©£·I G_Łj ¦∂H\ b_j\ i XʏÎ_u

Bang bang bang bang Từ Huyền cận thân, sau đó lại từng đợt quyền oanh, cung trang mỹ phụ kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng tràn ra vết máu, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

- Ngươi là Từ Huyền phải không?

Cung trang mỹ phụ cắn chặt hàm răng, cố nén thương thế, dưới chân pháp khí phi hành hóa thành kinh chiến hà quang, trong khoảnh khắc giật lại cự ly bốn năm trượng, tránh thoát một nửa công kích của Từ Huyền.

Mà lúc này cung trang mỹ phụ kia thân hình lung lay run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

- Trương gia có thể xuất hiện kỳ tài như ngươi, không biết đến tạo hóa nào, thế nhưng hôm nay đã định trước, ngươi giết không được ta.

Cung trang mỹ phụ đột nhiên bay xuống phụ cận sông nhỏ.

Quanh thân Từ Huyền gào thét trận trận hồng quang, trong khoảng thời gian ngắn phù không, híp mắt nhìn chằm chằm nước sông chảy xiết phía dưới.

Thình thịch!

Trong sông nhỏ đột nhiên bắn ra một nam tử cao lớn lực lưỡng, kinh hô một tiếng:

- Phiền muội, đây là tình huống gì, sao ngươi lại bị một tiểu bối truy sát đến nông nỗi như vậy?

Khí tức trên người nam tử kia, so với cung trang mỹ phụ đều phải mạnh mẽ hơn một mảng lớn, tu vi càng đạt đến Luyện Thần tứ trọng.

Sắc mặt Từ Huyền ngưng trọng, Luyện Thần Cửu Trọng đồng dạng là cứ tam trọng, một phần ranh giới.

Luyện Thần tứ trọng cường giả này so với cung trang mỹ phụ Luyện Thần tam trọng cường đại hơn không chỉ một bậc nửa trù.

Từ Huyền đang do dự, có nên tiếp tục truy sát hay không.

- Đông Phương Lâm, ta và ngươi liên thủ diệt sát người này, đem hắn bóp chết từ trong nôi, nếu không hắn tất thành một đại tai họa của Đông Phương gia trong tương lai.

Cung trang mỹ phụ mặt tựa hàn sương, trong mắt hiện lên hận ý, bắt đầu thi triển tiên pháp.

Không chờ bọn hắn xuất thủ trước.

- Đừng tưởng rằng như vậy, ta cũng không dám giết ngươi!

Sắc mặt Từ Huyền trầm xuống, trong tiếng hừ lạnh bạo khởi giết về phía cung trang mỹ phụ.

Dưới tình huống lấy một chọi hai hắn lại vẫn còn dám truy sát không tha!

- Cứu ta….

Mắt thấy Từ Huyền phi khoái cận thân, cung trang mỹ phụ đang thân thụ trọng thương, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Sưu sưu!

Một thân ảnh cao to phi khoái hiện lên, chắn ở trước mặt cung trang mỹ phụ, đón đỡ tam quyền của Từ Huyền. "bang bang ầm" Trong hư không tiếng vang liên tục, dư ba sóng khí cường đại cuốn theo tất cả phương viên mười trượng, phía dưới nước sông dâng lên mấy thước cao, đằng khởi một mảnh nhiệt độ cao chưng khô vụ khí.

Bang bang oanh!

Từ Huyền và thân ảnh cao to kia giao thủ, chỉ ở điện quang hỏa thạch.

Bịch bịch…

Sau khi giao phong ngắn ngủi, hai người nhất tề lui về phía sau.

Đông Phương Lâm biến sắc, hơi giật mình, lúc này cảm giác cái tay kia tê dại, lực lượng của đối phương cũng quá kinh khủng, đồng thời, một cổ viêm độc quỷ dị đáng sợ, theo khí huyết lan tràn trong cơ thể, thiêu đốt độc thực sinh cơ. Cũng may tầng thứ chân lực võ tu của hắn, so với Từ Huyền mạnh hơn mấy trù, trong khoảnh khắc đem hóa giải áp chế.

Sưu đinh đinh đinh hầu như là cùng một cái chớp mắt, cung trang mỹ phụ thừa cơ chém ra liên tiếp hàn quang trong suốt, phủ đầu rơi xuống trên người Từ Huyền, kích khởi một trận Hỏa Tinh, chợt vài tiếng "ti ti" Bốc lên vài đạo khói xanh, bên ngoài thân chỉ để lại vài tia vết tích thật nhỏ, nhưng không có bên ngoài thân thương tổn mang tính thực chất.

Chỉ thấy Từ Huyền cả người tựa như xích đồng, trên da thịt thậm chí mơ hồ phiếm ra một tia ngân trạch không thể cảm thấy. Thân thể đồng chú đại thành viên mãn, gần với tầng thứ Ngân Cương Chi Thể, miễn dịch đối với tiên pháp, thập phần cường đại.

Thân là Viễn Cổ thể tu, nắm giữ Nguyên lực viêm hỏa thuộc tính, Từ Huyền thuộc về loại Tu Giả công kích và phòng ngự đều siêu cường.

Đông Phương Lâm và cung trang mỹ phụ hoảng hốt, hấp một ngụm lãnh khí, lúc này thiếu niên kia công kích và phòng ngự đều đáng sợ như vậy, nghiễm nhiên là không có sợ hãi, thảo nào dưới tình huống như vậy còn dám quả quyết đánh tới.

- Một chọi hai?

Từ Huyền nhíu chặt mày lại, sắc mặt trầm xuống, trên người bỗng nhiên tản mát ra một cổ đại thế, cả người hiện lên một tầng viêm quang bán trong suốt, như hỏa thần phụ thể.

Trong lúc nhất thời, bốn phía nhiệt độ lại đột nhiên tăng lên, khí tức viêm liệt thiêu đốt cìmg thần cảm chi uy nguyên thủy cổ phác, áp bách tứ phương, để sinh linh bình thường thể xác và tinh thần rung động.

Ngô ông…

Bỗng dưng, Từ Huyền chậm rãi mở ra lòng bàn tay, hiện lên một đoàn chân viêm trong sáng đỏ sậm, bên trong hiện lên một tia bích lam u quang, kinh tâm động phách khí tức lan tràn ra.

- Đi!

Đông Phương Lâm đỡ cung trang mỹ phụ thụ thương không nhẹ, cũng không để ý đệ tử Đông Phương gia còn lại bị giết đến hoa rơi nước chảy, hướng phía xa phi độn đi.

Trong khoảnh khắc, hai người độn ra một hai mươi trượng, cung trang mỹ phụ không giải thích được nói:

- Ngươi ta hai người liên thủ hẳn là có phần thắng nhất định, người này bất quá là Tu Giả Luyện Thần nhất trọng.

- Trên người kẻ này hầu như tìm không được kẽ hở, dưới đấu lực, chúng ta chiếm không được tiện nghi. Huống hồ, ngươi thụ thương không nhẹ, chờ Luyện Thần Tiên Sư khác của Trương gia chạy tới, tình thế sẽ không hay.

Đông Phương Lâm vẻ mặt kiêng kỵ nói.

- Từ sau Niếp Hàn, Trương gia lại xuất hiện cao thủ trẻ tuổi đáng sợ như vậy, nếu lần này đại chiến không thể tiêu diệt Trương gia, trong vài chục năm tới, Đông Phương gia gặp nguy rồi.

Cung trang mỹ phụ khẽ thở dài.

Sưu sưu!

Hai người Đông Phương Lâm vừa mới đào tẩu không lâu sau, Trương Cuồng và Thành Mộc bay nhanh chạy tới viện trợ.

Hô...

Quanh thân Từ Huyền một tầng viêm quang bán trong suốt thu liễm vào trong cơ thể, trong lòng bàn tay đoàn chân hỏa đỏ sậm trong sáng kia, hóa thành diễm lưu phản hồi trong cơ thể, bích lam u quang chợt lóe liền biến mất.

- Hai người kia chạy thế nào?

Thành Mộc không hiểu chút nào nói.

- Nếu như không nhìn lầm, một người trong đó là Đông Phương gia Đông Phương Lâm, Luyện Thần tứ trọng võ tu, nổi danh dũng mãnh thiện chiến, từng ở trên chiến trường chém giết Luyện Thần Kỳ Tiên Sư của bản tộc. Thấy thế nào đi tới, thần tình hai người này lại bối rối đào tẩu?

Trương Cuồng hơi kinh nghi, đã thấy cổ khí tức chí viêm kinh tâm nhiếp hồn của Từ Huyền, trong chớp mắt thu liễm không còn, khôi phục khí tức tầm thường.

Rất hiển nhiên, vừa mới có một tràng giao phong giằng co, lại trên đường hấp tập một đoạn.

- Trước truy sát còn lại đào binh!

Từ Huyền không chút nào chần chờ, thân hình hóa thành đạm hồng sắc Hỏa Ảnh, hướng phụ cận sông nhỏ chạy trốn Tu Giả địch quân giết đến.

Mất đi thủ lĩnh Luyện Thần Kỳ, Tu Giả Đông Phương gia còn lại, quân lính tan rã, bị giết nhiều hơn phân nửa.

Nơi Từ Huyền đi qua, không có một gã Tu Giả, có thể chống đối một chiêu, đều là trong nháy mắt bị mất mạng.

- Báo Từ thủ lĩnh, trong sông nhỏ chưa nộp một pháp khí phi hành cung điện.

Một gã Tu Giả báo lại.

Từ Huyền phi thân chạy tới nơi nào đó gần sông nhỏ, quả nhiên phát hiện tòa cung điện nhỏ ngân sắc kia, bị đệ tử Trương gia chiếm cứ.

- Không sai không sai.

Từ Huyền mỉm cười gật đầu, loại phi hành pháp khí đại hình này, giá trị cực cao.

Hồn thể đều là do tài liệu cấp bậc pháp khí đúc thành, nhưng thắng tại thể tích khổng lồ, có thể so với trên vạn kiện tài liệu pháp khí, tối trọng yếu là luyện trận trên pháp khí, bao trùm cả cung điện, tập phi hành và phòng ngự nhất thể.

- Không nghĩ tới mới trận chiến đầu tiên, đã thu được chiến lợi phẩm lớn như vậy.

Trong mắt Trương Cuồng lóe ra vẻ hưng phấn.

Thành Mộc mặt lộ vẻ kinh ngạc, lại trầm mặc không nói, tâm tình thoáng có thất lạc, trước hắn vẫn là phái bảo thủ, không kiến nghị cùng địch nhân giao phong.

Nhưng không ngờ, Từ Huyền anh minh thần võ, sát phạt quả đoán, thủ chiến đại thắng, liên sát hai đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, còn thu được tiểu phẩm phụ như vậy.

- Trước đem vật ấy thu lại đã, chờ trở về gia tộc, mọi người phân phối.

Từ Huyền phân phó Trương Cuồng đi xử lý chiến lợi phẩm cung điện này.

Loại chiến lợi phẩm công cộng này, hắn tự nhiên không có khả năng quang minh chính đại độc chiếm, như vậy khẳng định sẽ ruốc lấy chê ước.

Từ Huyền diệt sát hai đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, thu được túi trữ vật, chiến lợi phẩm phong phú, thứ phẩm, linh thạch mấy nghìn khối, linh khí hai ba kiện, còn lại tài liệu linh đan cũng không hề ít.

Hắn đánh giá, những linh thạch và tài liệu này, đủ để duy trì chính mình tu luyện đến Luyện Thần nhị trọng, thậm chí đạt được giai đoạn chú thể Ngân Cương Chi Thể.

Một hồi chiến đấu quy mô nhỏ, liền để Từ Huyền thoát khỏi nghèo khó làm giàu, tự nhiên là tâm hoa nộ phóng, đối với Hoàng Long chinh chiến càng phát ra có vẻ chờ mong.

Tàn hồn kiếp trước nói được không tệ, đối với người có thực lực mà nói, chiến tranh chính là cơ hội cướp đoạt tài nguyên phát đại tài.

Giữa lúc đoàn người thu dọn chiến trường, phương hướng Thanh Mộc trấn bay ra hơn mười gã Tu Giả, lần này là Tu Giả Trương gia.

Trong đó một gã pháp bào lão giả, Từ Huyền có quen biết. Chính là năm xưa tại Trương Thiên Linh Lâu tên Tiên Sư họ Hồ kia, từng vì chính mình làm công chứng viên, cũng hộ tống hắn rời khỏi Hoàng Long linh thành.

- Chúng ta đến trễ, bên này chiến đấu đã kết thúc?

Lão giả họ Hồ thoáng lộ vẻ kinh ngạc nói.

Trương Cuồng cười ha ha:

- Hồ lão, ở đây địch nhân đã sớm bị chúng ta giết được tổn thất quá nửa, chạy trốn tán loạn…

- Sao có khả năng? Phụ cận sông nhỏ này do ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư Đông Phương gia trú đống, tu vi đều so với các ngươi cao hơn. Hơn nữa khu vực này, còn có Luyện Thần tứ trọng cường giả ẩn núp, trước đây Tiên Sư bản tộc từng bị bị tập kích giết qua.

Bên cạnh Hồ lão, một vị trung niên cẩm bào khác, vẻ mặt không tin tưởng, còn nói thầm bất mãn:

- Thanh Mộc trấn thế cục không tốt, trong tộc sao lại phái ra mấy thanh niên nhân không ra hồn qua đây.

Cẩm bào trung niên,, một thân tu vi đạt được Luyện Thần tam trọng, trong lời nói không chỉ có nghi vấn chi tâm còn có chút bộ dáng xem thường.

Trương Cuồng vừa nghe lời này, nhất thời có chút không vui, trầm giọng nói:

- Trương Đức Thúc! Chúng ta có lòng tốt qua đây chinh chiến, viện trợ Thanh Mộc trấn, còn lập đại công, chém giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư, ngươi chính là đến hoan nghênh chúng ta như vậy sao? Ghét bỏ chúng ta tu vi không đủ?

Hắn cũng là người có ngạo khí, thái độ ngữ khí của Trương Đức kia khiến người ta rất không sảng khoái, cũng không để ý đối phương thân phận trưởng bối, trực tiếp phát tác tại chỗ. Còn nữa Trương Đức này chỉ là đường thúc Trương gia, cũng không phải trưởng bối tối hạch tâm.

- Cái gì! Chém giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư? Chỉ bằng các ngươi sao?

Trương Đức thất kinh, vẻ mặt nghi vấn.

Ngay cả Hồ lão cũng là vẻ mặt không thể tưởng tượng. Một đội viện binh do hậu bối trẻ tuổi lĩnh đạo vừa mới đến Thanh Mộc trấn, đã chém giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư?

- Thành Mộc hắn nói là thật sao?

Trương Đức trầm giọng hỏi.

Thành Mộc miễn cưỡng xem như người thế hệ trước, ổn trọng bảo thủ, hắn nói hẳn là có thể tin được.

- Xác thực như vậy.

Thành Mộc không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại giơ ngón tay chỉ về phía Từ Huyền:

- Lần này thủ lĩnh viện binh là Từ Huyền khách nhân, hai Luyện Thần Kỳ võ tu kia đều do hắn một mạch liên sát, nhất cử xoay chuyển chiến cuộc.

- Chính là hắn? Liên sát hai gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư.

Trương Đức vẻ mặt kinh ngạc, ngây ngốc một chút.

Trương Cuồng hừ lạnh một tiếng, để người phía dưới đem thi thể hai đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đưa ra.

- Không sai, hai người này thật là Tiên Sư Đông Phương gia, lão phu từng cùng bọn chúng đánh qua vài lần đối mặt. Nhìn tử trạng vết thương rõ ràng xuất từ cùng một người.

Hồ lão gật đầu nói, lộ ra dáng tươi cười vui mừng, vỗ vỗ vai Từ Huyền, vẻ mặt hòa ái:

- Năm xưa ta cùng thiếu chủ quả nhiên không nhìn lầm người, ngươi biểu hiện ra hoàn toàn không kém gì Niếp Hàn. Hắn gia nhập chinh chiến, trong nửa tháng chém giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư ngươi vừa mới đến một ngày, đã liên tục giết hai gã Tiên Sư, lập được đại công, ta chắc chắn hướng gia chủ báo lên việc này.

Trương Cuồng còn lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Đức kia:

- Từ khách liêu không chỉ nhất cử liên sát hai gã Luyện Thần Tiên Sư, còn đánh trọng thương Đông Phương gia Phiền Cửu Cô, nếu không có Luyện Thần tứ trọng Đông Phương Lâm chạy tới, cố gắng đã thành công. Các ngươi nếu là trở lại sớm một điểm tiền hậu giáp kích, Đông Phương gia địch nhân này ai cũng đừng hòng chạy trốn!

Trương Đức nghe vậy, trên trán thẳng chảy ra mồ hôi lạnh, lập tức trầm mặc không nói được lời nào, mắt lộ ra kinh dị, chốc lát quan sát thiếu niên trấn định bình tĩnh kia, sự tích có liên quan tới đối phương, hắn mơ hồ nghe được, không nghĩ tới so với trong nghe đồn còn muốn đáng sợ hơn vài lần.

- Phiền Cửu Cô tấn chức Luyện Thần tam trọng đã nhiều năm, tạo nghệ tiên pháp bất phàm, lại bị Từ huynh đệ đánh trọng thương, suýt nữa đánh chết. Đông Phương Lâm kia thực lực kinh người, ngươi đụng với hắn, không có thụ thương chứ?

Hồ lão trong vui mừng kinh hỉ, không khỏi quan tâm tình huống của Từ Huyền.

Dù sao Luyện Thần tứ trọng là một ranh giới không nhỏ, Từ Huyền đụng phải có thể bảo trụ tính mệnh, thì hẳn là không tệ.

- Nguyên khí thoáng có chút tiêu hao, thượng tích không đáng ngại.

Từ Huyền ngữ khí bình tĩnh, trên mặt ít nhiều có chút tiếc nuối.

Không có đánh chết Phiền Cửu Cô kia, hắn xác thực có chút không cam lòng, bất quá khi hắn sử xuất đòn sát thủ, nỗ lực lưu lại Đông Phương Lâm và Phiền Cửu Cô, hai người này lại bỏ chạy.

- Ta mơ hồ thấy được, Từ khách liêu cùng Đông Phương Lâm kia từng có giao thủ, chúng ta còn không có chạy tới, Đông Phương Lâm lại đột nhiên mang theo Phiền Cửu Cô đào tẩu.

Trương Cuồng cũng là đưa ra nghi hoặc.

- Bọn họ chạy, ta đuổi không kịp.

Từ Huyền lắc đầu cười khổ, Luyện Thần tứ trọng cường giả đã vượt qua phạm vi truy sát của hắn, trừ phi đối phương nguyện ý đánh một trận.

Lời vừa nói ra, mấy người Trương Đức trong lòng lại nhấc lên kinh đào hãi lãng.

Từ Huyền nói giản đơn, nhưng trong lời nói tin tức cũng hiện ra, hắn không chỉ không chỉ truy sát Phiền Cửu Cô, còn cả đem Đông Phương Lâm cùng nhau đẩy lùi.

- Thật có chiến tích đại khoái nhân tâm, các ngươi những viện binh này, tin tưởng nhất định có thể xoay chuyển thế cục Thanh Mộc trấn.

©¨©u G\yỀjX ©£oI ¦\Đ§ d_j\ ĤǰjX ¦yÊHu ros

Hồ lão kích động không ngớt, Trương gia có thể xuất hiện người dũng mãnh thiện chiến như vậy, xem như là may mắn, giả như lấy thời gian, chẳng phải là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi sao.

Có chút Tu Giả, trời sinh là có thể chiến đấu, sức chiến đấu chính là hơn xa Tu Giả cùng giai, có thể nói chiến tranh kiêu tử trong Tu Giới.

Trương Đức xấu hổ không ngớt, ngượng ngùng cười:

- Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên, tin tưởng các ngươi có thể ở trong chinh chiến đại phóng tia sáng kỳ dị.

Một nhóm viện binh này của Từ Huyền rất nhanh tiến nhập Thanh Mộc trấn.

Thời kì chiến loạn, trên trấn một mảnh quạnh quẽ, đại thể dân trong trấn đều đóng cửa không ra, hoặc tránh né tại địa phương an toàn bí mật.

Sưu sưu sưu!

Giữa không trung, thường xuyên có Tu Giả phi hành vãng lai, binh lực các nơi điều khiển một bên thế cục ngưng trọng gấp gáp.

- Thế lực của Đông Phương gia, thời khắc cũng không buông tha quấy rầy và công kích, các loại sách lược, liên tiếp xuất hiện, hai tháng gần đây, Thanh Mộc trấn chưa bao giờ an bình trong chốc lát. Tuy rằng trận doanh Trương gia ta đã đến vài lần viện binh, nhưng thế lực Đông Phương gia cũng là từng bước áp sát…

Trong quá trình phi hành, Hồ lão vẻ mặt có chút lo âu nói.

Từ Huyền cước đạp trên pháp khí phi hành, bằng phẳng phi hành, nhíu mày lại, từ thế cục hiện nay mà xem, Thanh Mộc trấn Trương gia vẫn bị vây trong trạng thái áp chế bị động.

Đông Phương gia áp dụng sách lược đánh nghi binh quấy rầy, hư hư thực thực, phán đoán không ra, Trương gia Thanh Mộc trấn chỉ có thể phòng thủ bị động„ xuất động đại lượng Tu Giả chủ động xuất kích, cẩn thận Đông Phương gia điệu hổ ly sơn, quân chủ lực chân chính thừa hư mà giết vào Thanh Mộc trấn.

- Thế lực của Trương gia chúng ta, cũng không dám mạo hiểm xuất kích đại quy mô sao?

Trương Cuồng vẻ mặt phiền muộn nói.

- Không phải không dám, mà là không thể! Đối với Trương gia mà nói, Thanh Mộc trấn thực sự quá trọng yếu, nơi này là căn cơ của bản tộc, chiếm rất nhiều tài nguyên, bao gồm linh mạch, quáng địa, bí cảnh, ở đây cuồn cuộn không ngừng vì gia tộc cung cấp huyết dịch mới, một ngày nơi này thất thủ, Trương gia sẽ mất đi tư cách cùng Đông Phương gia tranh phong.

Hồ lão thở dài thật dài, trên mặt mang theo một chút bất đắc dĩ.

Từ Huyền vẻ mặt trầm ngâm, Trương gia cho tới bây giờ bởi vì các loại nguyên nhân, đều cực kỳ bảo thủ trầm ổn, bị vây trong khoảng thời gian ngắn hoàn cảnh xấu bị động, có thể sẽ không bị thua, chỉ khi nào duy trì liên tục quá lâu, sĩ khí giảm xuống, thể xác và tinh thần uể oải, Thanh Mộc trấn chung quy sẽ bị công phá.

Đoàn người đi qua Thanh Mộc trấn, tiến nhập một mảnh núi non trùng điệp ở hậu phương, khu vực này vân vụ quấn quýt, có đại trận bao phủ, giữa không trung chốc lát có Tu Giả bay đi qua, có đại lượng Tu Giả trấn thủ.

Từ Huyền cảm thụ được một cổ linh khí ba động một cổ, trong ngọn núi phía trước, rõ ràng có đại hình linh mạch địa thế dễ thủ khó công….

Hô!

Trong vân vụ đột nhiên mở ra một lỗ hổng, một gã thiếu niên tuấn nhã tác phong nhanh nhẹn bay ra, chính là Trương gia thiếu chủ.

- Ha ha, Từ huynh rốt cục xuất quan đến đây chinh chiến.

Trương Phong vẻ mặt kinh hỉ, mang theo mấy người từ trong sơn lĩnh ra nghênh đón.

Nguyên lai, phiến núi non trùng điệp này chiếm hai phần thổ địa Thanh Mộc trấn, gọi là Trương Thiết Lĩnh. Nơi này là nơi khởi nguyên của Trương gia.

Mấy trăm năm trước, linh mạch phía dưới Trương Thiết Lĩnh mới dần dần thức tỉnh, vả lại còn duy trì liên tục trên trăm năm kéo lên, hơn xa linh mạch khác tại Hoàng Long Thành.

Trong lúc thống trị thiết lĩnh Trương thị tiểu gia tộc còn vô ý phát hiện bí cảnh Thượng Cổ môn phái lưu lại.

Khi đó Hoàng Long Thành, Đông Phương gia và Tinh Vũ Môn mấy thế lực lớn này, đứng thế chân vạc, áp chế lẫn nhau. Trương gia tại kẽ hở của rất nhiều thế lực sinh tồn, cực kỳ điệu thấp, mượn cơ hội linh mạch thức tỉnh, cùng với các loại tài nguyên phụ trợ trong bí cảnh, trăm năm ngắn nủi trưởng thành, sau đó trở thành thế lực duy nhất có thể cùng Đông Phương gia chống lại.

Hoàng Long Đông Phương gia truyền thừa, có thể ngược dòng đến ngàn năm trước, thậm chí càng lâu hơn. Mà Trương thị gia tộc quật khởi, chỉ có mấy trăm năm, có thể thấy được người sau gian khổ kinh doanh và thế lực rất mạnh mở rộng.

Tiến nhập chỗ sâu trong Trương Thiết Lĩnh, tiền phương xuất hiện một tảng lớn ngọc bích Sơn Trang do Linh Các cung điện đứng sừng sững mà thành, dung nhập sương mù dày đặc và dãy núi thâm thúy kia, trong to lớn khổng lồ, lộ vẻ yên lặng phiêu xa.

Một đường đi, biết được trận chiến mở màn của Từ Huyền đại thắng, Trương Phong vui vẻ sảng khoái.

- Bị Đông Phương gia áp chế một hai tháng, rốt cục nghe được tin tức đại khoái nhân tâm, ta sẽ giúp ngươi thỉnh công với phụ thân.

Không bao lâu, tại Trương Thiết Lĩnh Sơn Trang trong một tòa ngân sắc linh tháp như hạc giữa bầy gà, Từ Huyền nhìn thấy gia chủ Trương Thiên Luân.

Trương Thiên Luân khí sắc không tốt, ngồi ở trên bồ đoàn, còn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hơi cười nói:

- Từ khách liêu mới xuất quan, đã đến Thanh Mộc trấn viện trợ chinh chiến, thực không dễ dàng, một đường này thuận lợi chứ? Có tao ngộ địch nhân Đông Phương gia hay không?

Từ Huyền thầm giật mình, nhìn tình hình Trương gia chi chủ, dĩ nhiên thụ thương không nhẹ.

Còn không đợi hắn đáp lời, Trương Phong vội vã cướp đoạt nói:

- Phụ thân, Từ huynh vừa tới Thanh Mộc trấn, giành lấy đại thắng, liên sát Đông Phương gia hai gã Luyện Thần Tiên Sư, đánh trọng thương Phiền Cửu Cô, kể cả đẩy lùi Đông Phương Lâm, thế không thể đỡ, đây chính là tin tức đại khoái nhân tâm a.

- Việc này có thật không?

Trong đôi mắt bình tĩnh của Trương Thiên Luân lóe lên một trận kinh hãi:

- Theo ta được biết, Phiền Cửu Cô kia là Luyện Thần tam trọng tiên tu thế hệ trước của Đông Phương gia, Đông Phương Lâm càng là Luyện Thần tứ trọng võ tu chiến lực không tầm thường.

Sau đó, do Trương Cuồng lên tiếng, đem quá trình giao chiến nói một lần.

- Thật không nghĩ tới, Trương gia ta có thể nhiều lần xuất hiện kinh diễm chi tài bực này, khoảng thời gian trước, Niếp Hàn xuất thế xuất thế, trình độ nhất định xoay chuyển hoàn cảnh xấu, ổn định tài nguyên quáng địa lớn nhất Trương gia ta. Mà hôm nay, ngươi vừa đến Thanh Mộc trấn, áp chế nhuệ khí Đông Phương gia, có thể nói lập được đại công.

Trương Thiên Luân đại hỉ tán thán, lại ký thác kỳ vọng cao nói:

- Nửa tháng trước, ta cùng với Đông Phương gia chủ lực liều mạng, song phương đều có người bị thương nặng, trong ngắn hạn sẽ không xuất chiến. Lưỡng tộc tại Thanh Mộc trấn, Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đều có một hai chục người. Thế nhưng Tu Giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng lại không có người khác. Có lẽ ngươi đến, có thể xoay chuyển hoàn cảnh xấu của Thanh Mộc trấn.

Luyện Thần Cửu Trọng, mỗi một trọng đều có chênh lệch không nhỏ, khi đạt được Luyện Thần thất trọng sẽ càng trở nên gian nan.

Lưỡng tộc Tu Giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng, đều có một hai chục, làm lực lượng cao đoan, đầu nhập các đại chiến khu cùng với trấn thủ yếu địa, thập phần hữu hạn. Về phần Luyện Thần Cửu Trọng phóng nhãn cả Hoàng Long Thành đều là có thể đếm được trên đầu ngón tay, hầu như là nhân vật đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp.

©¨¨u G\yỀjX ©£©I ¦\Đ§ d_j\ ĤǰjX ¦yÊHu r©s

Đại bộ phận Luyện Thần Tiên Sư, tu vi đều dưới Luyện Thần tứ trọng có thể nói có thể nói là lực lượng trung kiên trong chinh chiến.

- Xét thấy ngươi tại trong tộc, nhiều lần lập được đại công, làm gia tộc hãnh diện. Ở đây, ta lấy danh nghĩa người, tặng cho ngươi một kiện pháp bảo, hi vọng có thể trợ giúp ngươi phát huy ở trên chiến trường.

Trương Thiên Luân đưa tay, chậm rãi phách về phía túi trữ vật.

Pháp bảo?

Từ Huyền đối với cái này lại là không quá mong đợi, làm Viễn Cổ thể tu pháp bảo chân chính thích hợp với hắn, cũng không có nhiều lắm.

Trương Thiên Luân mở ra lòng bàn tay, lộ ra một kiện ám đồng Khổng Tước cỡ bàn tay, có bảy cái lĩnh vũ, toàn bộ co rút lại cùng một chỗ.

Vật ấy vừa ra, bên trong không hiểu xao động vài phần.

Từ Huyền tâm tình kích động, lập tức bị Thất Linh Đồng Tước kia hấp dẫn, viêm tính Nguyên lực trong cơ thể lại sinh động rung động vài phần so với thường ngày.

- Thất Linh Đồng Tước này là một kiện thần thông loại kỳ bảo, chí ít là phẩm chất linh khí, thích hợp lực lượng viêm hỏa thuộc tính, uy năng thật ra bất phàm. Nhưng không biết vì sao, hỏa thuộc tính tiên pháp, khống chế vật ấy, sẽ có trở lực không nhỏ, uy lực là lớn, nhưng tiêu hao thập phần kinh khủng, không phải rất thích hợp sử dụng. Về phần pháp lực thuộc tính khác, nó căn bản không có phản ứng, theo giám định, kiện kỳ vật này hẳn là cần pháp lực chí viêm vô cùng thuần khiết, mới có thể thuận buồm xuôi gió sử dụng. Đáng tiếc Trương gia không có hạng người thiên phú dị bẩm này, nhưng thật ra Từ khách liêu, ta cảm giác được trên người ngươi có một loại lực lượng viêm hỏa thuần khiết cổ phác, liền lập tức nghĩ đến vật này.

Trương Thiên Luân giải thích trong chốc lát, mỉm cười để Khổng Tước ám đồng thần bí kia giao cho Từ Huyền.

Từ Huyền hơi lộ ra kinh ngạc, tiếp nhận thất linh ám đồng Khổng Tước này, liền cảm giác được Nguyên lực và huyết dịch viêm hỏa thuộc tính trong cơ thể mơ hồ sôi trào.

Ô!

Thất linh Khổng Tước kia mặt ngoài trán phóng một tia diễm quang thanh oánh bán trong suốt, trong hư không quanh quẩn một tia thanh âm rung động từ xa xưa, bên trong tia sáng này, nhất thời minh ám bất định. Mấy người ở đây không hiểu tim đập nhanh hơn.

- Di, ngươi nhanh như vậy tìm được pháp bảo thần thông loại thích hợp với bản thân, xem ra, vật này là một kiện kỳ vật truyền thừa từ xưa, cần huyết mạch nào đó hoặc lực lượng đặc thù mới có thể sử dụng thuận buồm xuôi gió.

Trong đầu truyền đến tiếng kinh dị của tàn hồn kiếp trước có thể để hắn động dung cũng không có nhiều.

Ầm đồng Khổng Tước kia ở giữa bàn tay Từ Huyền, hiện ra những dị tượng này, cũng để mấy người Trương Thiên Luân giật mình.

- Xem ra vật này cuối cùng cũng tìm được chủ nhân chân chính.

Trương Thiên Luân vẻ mặt cảm khái, lại mang theo vẻ vui mừng.

Hắn sở dĩ tặng đi vật này, một là giá trị của nó hơn xa linh khí bình thường không biết bao nhiêu lần, lấy đó biểu thị coi trọng đối với Từ Huyền. Thứ hai, Từ Huyền xác thực nắm giữ viêm lực tinh thuần cổ phác hơn so với Hỏa hệ Tu Giả, điểm ấy lần trước tại tranh đoạt Thông Thần Cổ Tích, sử dụng Long Chi Nộ Tức đã có thể thấy được một chút.

- "Đa tạ gia chủ ban thưởng hậu.

Từ Huyền vẻ mặt vui mừng, liên tục nói lời cảm tạ, từ lúc bước lên con đường thể tu, hắn tựa hồ gặp phải kiện pháp bảo đệ nhất chân chính phù hợp với nguyên lực của bản thân sử dụng.

Tàn hồn kiếp trước trước đây từng nói qua, làm thể tu, sử dụng pháp bảo, bao gồm trọng hình pháp bảo, cùng với phụ trợ và thần thông loại.

Kiện ám đồng Khổng Tước này rõ ràng chính là một kiện thần thông loại pháp bảo, cùng loại hình như phi kiếm rất có khác biệt.

Bên này Tại gia cũng không nán lại bao lâu, Trương Phong mang theo Từ Huyền đi tham quan Sơn Trang trong đại thiết lĩnh.

Đại thiết lĩnh là trọng địa hạch tâm của Trương gia tại Thanh Mộc trấn, so với Hoàng Long Thành Trương phủ đều phải trọng yếu hơn, Tu Giả trấn thủ cũng càng nhiều.

Ngay cả phụ mẫu Từ Huyền cũng bị dàn xếp ở bên trong sơn trang tại đại thiết lĩnh.

Cùng ngày Từ Huyền tại Sơn Trang gặp qua phụ mẫu.

Hôm nay cách một năm, Từ phụ Từ mẫu nhìn thấy nhi tử, lệ nóng doanh tròng.

Trong đó Từ phụ chân thương đang sử dụng Tam Linh Lộc Huyết, sau đó đã khỏi hẳn.

Từ Huyền cảm thấy vui mừng lại là một tâm sự khác.

Lúc này trong lòng hắn càng là hạ quyết tâm, chinh chiến Thanh Mộc trấn chính mình không chỉ muốn giết địch đoạt bảo, càng phải tận hết khả năng đem Đông Phương gia đánh tan.

Sau khi đi tới đại thiết lĩnh, Trương Thiên Luân cũng không có lập tức để Từ Huyền gia nhập chinh chiến, mà là để hắn trước dành thời gian luyện hóa kiện Khổng Tước kỳ bảo kia.

Ám đồng Khổng Tước kia ở Hoàng Long Thành nhiều lần qua tay, kinh lịch mấy trăm tuổi tác, rốt cục gặp phải chủ nhân thích hợp, ngay cả Trương Thiên Luân cũng thập phần chờ mong, vật ấy sẽ có hạng uy năng nào.

Từ Huyền tại Trương gia an bài trong mật thất tại linh điện, chuẩn bị luyện hóa Khổng Tước kỳ vật kia.

Pháp bảo cần luyện hóa mới có thể phát huy uy năng chân chính, không luyện hóa mà nói, cũng không phải không thể dùng chỉ là chỉ là không thể sử dụng như ý, uy lực cũng không đủ phân nửa.

Trước khi luyện hóa, hắn muốn thử đã.

Từ Huyền hít sâu một hơi, viêm liệt nguyên lực chất phác trong cơ thể trở nên rót vào trong đó.

Ô ông…

Chợt, ám đồng sắc Khổng Tước kia phóng xuất phóng ra một tia thải quang mê ly, tuấn lệ tinh oánh, như một kiện báu vật nghệ thuật.

Trong quá trình Từ Huyền duy trì liên tục rót vào Nguyên lực, thải quang lấp lánh, Khổng Tước phiêu phù ở giữa không trung. "Phốc" một tiếng, dĩ nhiên mở ra một cái trong bảy cái linh vũ, bốc lên một đạo diễm quang cao thanh vài thước, khí tức khiếp người.

Trong mật thất, Thất Linh Đồng Tước kia trán phóng ra oánh quang mỹ lệ mê ly, giống như đã sống lại, cũng bỗng nhiên nhếch lên một cái linh vũ thanh diễm thiêu đốt, cổ khí tức uy áp kia đủ để cho Luyện Thần Tiên Sư bình thường kinh hãi.

Từ Huyền cảm giác sâu sắc Thất Linh Đồng Tước này thần thông chi lực khá đáng sợ, dù cho hiện tại hắn vẫn chưa luyện hóa bảo vật này, cổ diễm hỏa thần thông kia cũng đủ để diệt sát Tu Giả Luyện Thần nhất nhị trọng.

Kế tiếp mấy ngày, Từ Huyền bắt đầu luyện hóa Thất Linh Đồng Tước này, Viễn Cổ thể tu thần cảm từng chút thẩm thấu trong kiện bảo vật linh kỳ này, có vẻ thập phần tối nghĩa thong thả.

Đây còn là thần cảm của hắn so với thần thức Tu Giới càng cường đại cổ phác hơn, tốc độ luyện hóa pháp bảo cần phải nhanh hơn mấy lần.

Lấy tốc độ như vậy tiếp tục xuống, Từ Huyền cũng khó có thể dánh giá được cần bao nhiêu thời gian.

Hắn mở ra lòng bàn tay, chảy ra từng sợi viêm hỏa nhiệt độ cao nóng cháy, mơ hồ tràn đầy bích u dị quang theo thần cảm cùng nhau thâm nhập trong đồng sắc Khổng Tước.

Mượn chân viêm chi hỏa, có thể đẩy nhanh thật lớn tốc độ luyện hóa, đây là thường thức mọi người đều biết trong Tu Giới.

Thậm chí có chút Tu Giả nắm giữ chân hỏa cường đại, thông qua loại phương pháp này quanh năm suốt tháng luyện hóa pháp bảo, có thể đem một kiện pháp bảo chuyển hóa làm bản mạng pháp bảo của chính mình.

©¨Vu G\ʏỀjX ©£¨ v ©£VI dÔj ¦\ƶ [9_ ¦\9h G_Łju

Bản mạng pháp bảo uy năng so với luyện hóa bình thường còn mạnh hơn vài phần, uy năng vô cùng lớn không gì sánh được.

Từ Huyền không hy vọng xa vời đem vật này luyện hóa làm bản mạng pháp bảo. Bởi vì dưới tình huống bình thường một vị Luyện Thần Tiên Sư, muốn đem một kiện linh khí luyện hóa làm bản mạng pháp bảo, cần hơn mười năm, vả lại phải quanh năm suốt tháng liên tục luyện hóa.

Kết quả, dưới chân viêm phụ trợ, Từ Huyền luyện hóa tốc độ nhanh hơn gấp mười lần, so với trong tưởng tượng trong tưởng tượng nhanh hơn rất nhiều.

Một tia chân viêm kia theo thần cảm thẩm thấu tiến vào ám đồng Khổng Tước, Từ Huyền trong u minh sản sinh một loại cảm ứng thân mật tương liên.

Mấy ngày qua đi, Từ Huyền và Thất Linh Đồng Tước này sản sinh tâm niệm tác động.

Lúc này, hắn chỉ cần tâm thần ý động, Thất Linh Đồng Tước kia sẽ trán phóng ra oánh quang bảo khí nhè nhẹ, linh hoạt đa dạng vờn quanh thân mình, hoạt bát vui vẻ như một tiểu hài tử.

- Di, kiện dị bảo này linh tính so với trong tưởng tượng mạnh hơn rất nhiều, chẳng lẽ là bởi vì trong quá trình ngươi luyện hóa đã kích hoạt có chút năng lực đã ngủ say của nó?

Tàn hồn kiếp trước hơi ngạc nhiên nói.

Từ Huyền thoáng lộ vẻ kinh ngạc, Thất Linh Đồng Tước này thật là một pháp bảo có linh tính nhất mà hắn từng thấy, thế nhưng trước khi chưa luyện hóa, cũng không có biểu hiện kinh diễm như vậy.

Sơ bộ luyện hóa bảo vật này, sau đó, Từ Huyền tâm thần khẽ động, Thất Linh Đồng Tước kia run rẩy trong lúc đó bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một quang đoàn cỡ viên đan, từ trong miệng tiến nhập trong cơ thể.

Hắn đem Thất Linh Đồng Tước thu vào trong cơ thể, lấy huyết nhục thể tu mạnh mẽ Nguyên lực rèn luyện.

Đột nhiên, khỏa Nguyệt Quang Bí Châu ở sâu trong cơ thể kia, tràn đầy ra một tia quang lưu thần bí nhu hòa, thông qua huyết nhục của Từ Huyền hiểu rõ được Thất Linh Đồng Tước.

Thất Linh Đồng Tước đầu tiên là run lên, tiện đà hoàn toàn bình tĩnh trở lại, một tia quang lưu thần bí kia ôn nhu như từ mẫu, thừa thụ tẩy rửa nó, dị thường điềm tĩnh thoải mái.

Từ Huyền và Thất Linh Đồng Tước tâm thần tương liên, có thể bắt được cảm xúc của nó. Mỗi đêm sau khi hắn tỉnh ngủ, thân thể cũng sẽ có loại cảm thụ tương tư này.

Tàn hồn kiếp trước cũng lập tức chú ý biến hóa này, thấp giọng nói:

- Công hiệu của Nguyệt Quang Bí Châu này, không chỉ có thể tác dụng thân thể, ngay cả pháp bảo cũng có thể.

Từ Huyền chỉ là sơ bộ luyện hóa Thất Linh Đồng Tước, xuất môn một chuyến, phát hiện mấy người Trương Cuồng và Thành Mộc đã sớm đến trợ giúp chiến đấu, mà hắn hiện nay không có nhiệm vụ.

Thấy thế hắn lại tốn hao thời gian mấy ngày, tăng mạnh luyện hóa Thất Linh Đồng Tước.

- Tốc độ luyện hóa này cũng quá nhanh, lấy xu thế như vậy tiếp tục xuống, chẳng phải là chỉ cần nỗ lực luyện hóa một năm, là có thể đem kiện bảo vật này biến thành bản mạng pháp bảo của ta sao?

Từ Huyền giật mình không nhỏ.

Tăng mạnh luyện hóa Thất Linh Đồng Tước, sau đó Từ Huyền không hề dừng lại, lập tức rời khỏi mật thất.

Hắn đến Thanh Mộc trấn, không có thể an nhàn tu luyện như vậy, không lên chiến trường giết địch, từ đâu thu được chiến lợi phẩm?

Khi Từ Huyền chủ động tìm được Trương Phong, người sau đang chi viện cho Trương Thiết Lĩnh hậu phương.

Hậu phương Trương Thiết Lĩnh là một mảnh sơn lâm hoang vu, địa thế phức tạp bên này là khu vực chủ yếu Đông Phương gia quấy rầy tập kích Trương gia.

- Cha ta nói, ngươi chí ít phải mất nửa tháng, mới có thể luyện hóa sơ bộ kiện pháp bảo kia, hình như còn chưa có phân phối nhiệm vụ cho ngươi.

Trương Phong kinh ngạc nói:

- Lẽ nào, Từ huynh kiện pháp bảo kia của ngươi đã luyện hóa thành công?

- Thành công rồi.

Từ Huyền gật đầu, trên thực tế ba ngày đầu hắn đã luyện hóa sơ bộ, sau đó lại tốn thời gian hai ngày tăng mạnh luyện hóa.

- Từ huynh hiện nay ngươi không có nhiệm vụ, không bằng theo chúng ta cùng đi chi viện hậu phương Trương Thiết Lĩnh. Hai người chúng ta chưa từng có cùng nhau kề vai chiến đấu đấy.

Trương Phong mỉm cười đề nghị nói.

- Được.

Từ Huyền đáp ứng, chỉ cần có cơ hội lên chiến trường giết địch, hắn đã thoả mãn rồi.

Trương Phong đái lĩnh hai ba mươi gã Tu Giả, cùng với Từ Huyền hướng phía hậu phương Trương Thiết Lĩnh bay đi.

Công phu nửa chén trà nhỏ, phá vỡ sương mù dày đặc, bên tai truyền đến một trận tiếng đánh nhau hỗn loạn.

Ngoài Trương Thiết Lĩnh, ba bốn gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đái lĩnh một hai trăm Luyện Khí Tiên Sĩ, đối diện Trương Thiết Lĩnh phát động công kích.

Bên này Trương thị gia tộc có ba vị Luyện Thần Tiên Sư, lấy củng cố trận pháp phòng ngự làm chủ, cũng không chủ động xuất kích.

Trong đó hai người Trương Đức, Hồ lão, Từ Huyền nhận thức, một vị hồng bào Tiên Sư Luyện Thần tứ trọng hắn chưa từng gặp qua.

Lại thêm Trương Phong và Từ Huyền, Trương gia phòng thủ một bên, cộng lại đã có năm đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, vượt lên một bên Đông Phương gia.

- Ha ha ha! Trương gia một đám rùa đen rút đầu, có dám đi ra cùng chúng chính diện tác chiến hay không?

Một tiếng cuồng tiếu quen thuộc từ trong trận doanh Đông Phương gia truyền đến.

Từ Huyền tập trung nhìn vào, đó là một thanh niên tóc tím, độc nhãn dữ tợn, trên người toả ra sát khí bạo ngược bạo ngược, đứng ngạo nghễ hư không, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương gia Tu Giả trong đại trận phòng ngự.

Đông Phương Bá.

Từ Huyền sắc mặt ngưng trọng, nhìn khí tức lúc này, tu vi của Đông Phương Bá kia đã lại cánh đạt đến Luyện Thần tam trọng. Hiểu ra được đồng dạng tại chiến tranh ma luyện, Trương Phong cũng là khó khăn lắm tấn chức Luyện Thần nhị trọng không lâu.

Đông Phương Bá từ ngày ấy tại Thông Thần Cổ Tích bại bởi Từ Huyền. Sau đó trở lại dưỡng thương tốt, càng phát ra gian khổ tu luyện, dưới huyết mạch tác dụng, tốc độ tu luyện của hắn so với dĩ vãng nhanh hơn không chỉ gấp đôi, lại thêm chiến tranh gột rửa, tiến bộ cũng là cực kỳ nhanh.

- Trương huynh, chúng ta con số Tiên Sư bên này chiếm ưu thế, không bằng đi ra ngoài nghênh chiến.

Từ Huyền đề nghị nói.

Nếu như chỉ là bị động phòng thủ, đối với Từ Huyền mà nói không có nhiều ý nghĩa.

- Có đạo lý.

Trương Phong hơi trầm ngâm, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn:

- Hôm nay có Từ huynh tương trợ, chúng ta đi ra ngoài giao đấu, phần thắng không nhỏ, nếu như kỳ khai đắc thắng, có thể đánh ra một khẩu khí.

- Trăm triệu lần không thể.

Người nói là vị hồng bào Tiên Sư tu vi tối cao của Trương gia kia.

Từ trên thân của người này, Từ Huyền cảm thụ được một cổ khí tức lửa nóng, hiển nhiên là Tu Giả tinh thông Hỏa hệ tiên pháp.

- Vì sao không thể? Nếu như vẫn bị động xuống phía dưới, Thanh Mộc trấn sớm muộn sẽ bị công phá.

Từ Huyền thản nhiên nói.

- Ngươi sợ rằng không biết, Đông Phương Bá kia mặc dù chỉ có tu vi Luyện Thần tam trọng, nhưng người này nắm giữ huyết mạch truyền thừa, thực lực có thể khiêu chiến Luyện Thần tứ trọng Tiên Sư, lúc trước lão phu cùng hắn đã giao thủ qua. Bỏ đi Đông Phương Bá, địch quân còn có một vị Luyện Thần tứ trọng Tiên Sư. Dưới tình huống như vậy, chúng ta dù cho nhiều ra một người, không chỉ không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn bị rơi vào hoàn cảnh xấu, Trương Thiết Lĩnh là căn cơ của Trương gia, trăm triệu lần không thể buông lỏng, gia chủ cũng từng nói ra, đem phòng thủ làm chủ.

Hồng bào Tiên Sư đạm mạc nói ra.

Thực lực của Đông Phương Bá có thể so với Luyện Thần tứ trọng, cứ như vậy, đối diện tương đương có hai vị Luyện Thần tứ trọng Tiên Sư.

- Đông Phương Bá giao cho ta.

Trong mắt Từ Huyền lóe ra thần quang lãnh liệt:

- Cứ như vậy, ba người các ngươi đánh hai người khác, hiển nhiên chiếm ưu thế.

- Chỉ bằng ngươi?

Hồng bào Tiên Sư lệ thuộc trận doanh Trương gia kia, nhưng quanh năm không ở Trương phủ, không nhận thức Từ Huyền.

Hồ lão vội vàng nói:

- Vị này chính là Từ khách liêu trong gia tộc, lần trước Thông Thần Cổ Tích tranh đoạt, suýt nữa giết chết Đông Phương Bá, lần này viện trợ Thanh Mộc trấn, từng liên sát hai gã Luyện Thần Tiên Sư.

Nghe nói lời ấy, hồng bào Tiên Sư kia thoáng thu hồi chi tâm coi thường, hiển nhiên cũng nghe nói qua sự tích của Từ Huyền.

- Thực lực của Đông Phương Bá đã không phải ngày trước, một ngày ngươi có sơ xuất, chính mình bỏ mệnh là chuyện nhỏ, nhưng nếu bởi vậy để địa phương công tiến đến, vậy có thể sẽ hại đến cả gia tộc.

Hồng bào Tiên Sư thập phần cố chấp.

- Tiểu lão nhi cảm giác được, Từ khách liêu có thể đảm đương cái này.

Hồ lão lại cười nói, hắn từng chứng kiến Từ Huyền sáng tạo kỳ tích.

- Ta cũng tin tưởng Từ huynh.

Trương Phong đưa tay vỗ vỗ vai Từ Huyền:

- Hôm nay, sẽ là lúc chúng ta kề vai chiến đấu.

Cuối cùng còn lại Trương Đức Luyện Thần tam trọng, ngượng ngùng cười:

- Mặc kệ công thủ, ta không có bất cứ ý kiến gì.

Kể từ đó, ba đấu với một, hồng bào Tiên Sư không thể tránh được, huống hồ trong đó còn có thiếu chủ tham dự.

- Được rồi, chúng ta đi ra ngoài nghênh chiến, thế nhưng không được cách đại trận quá xa.

Hồng bào Tiên Sư thở dài, tổ chức chúng Tu Giả, xuất sơn xuất sơn nghênh chiến.

Hô!

Bỗng nhiên, trận pháp Trương Thiết Lĩnh mở ra một lỗ hổng phương viên hơn mười trượng, Trương gia Tu Giả đột nhiên từ trong núi giết ra.

Biến hóa này để Đông Phương gia tứ đại Luyện Thần Tiên Sư, thần sắc khẽ biến.

Trước đó, Tu Giả Trương gia vẫn bốn bề yên tĩnh, cố thủ đại trận, cũng không tham công, không ngờ hôm nay lại đột nhiên giết đi ra.

Người dẫn đầu, có năm đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư.

- Ha ha ha… Nguyên lai là nhiều thêm một tiểu oa nhi Luyện Thần Kỳ, thảo nào dám chủ động xuất kích. Các huynh đệ, chúng ta cùng nhau giết đến Thanh Mộc trấn!

Đông Phương gia một vị đại hán Luyện Thần tứ trọng mặt đen, không kiêng nể gì cả cười to.

- Là hắn?

Đông Phương Bá độc nhãn dữ tợn, dừng hình tại trên người một thiếu niên ở trong đó, trên mặt nhất thời lộ ra cừu hận khắc cốt minh tâm:

- Ta muốn giết chết ngươi…

Hắn hét lớn một tiếng, bên ngoài thân tán động một tầng sát khí tử sắc, ở trên hư không xẹt qua một đạo tàn ảnh, hung mãnh đánh về phía Từ Huyền.

Tình hình như vậy, để Đông Phương gia đại hán mặt đen Luyện Thần tứ trọng có vẻ kinh ngạc, thế nhưng hắn rất nhanh đã bị Trương gia hồng bào Tiên Sư công kích.

Ba ba bang bang…

Lưỡng đạo thân ảnh ở trên hư không phi khoái giao kích, bắn ra bạo hưởng kinh người để Tiên Sư Tiên Sĩ còn lại hết hồn.

Võ tu đấu với thể tu, tự nhiên là cận thân đấu tranh, bá chủ chi tranh.

Giao thủ trong chốc lát, thân hình hai người đều liên tục bạo thối.

Thân thể Đông Phương Bá tại giữa không trung nhoáng lên, cánh tay tê dại, một cổ viêm độc ở trong cơ thể quấy nhiễu, khó chịu cực điểm.

Sát!

Thân hình Từ Huyền như Hỏa Ảnh, tại một trận bạo hưởng gào thét lại cùng Đông Phương Bá giao thác va chạm, một cổ sát khí nhiệt lãng cuồng bạo, đem Tu Giả phụ cận tách ra, khó có thể gần người.

So sánh với chiến đấu chấn động nhân tâm này, Tu Giả còn lại tiên pháp lại nhiều vẻ huyễn lệ, cũng có vẻ mờ ảo.

Chỉ chốc lát, Đông Phương Bá liền kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình rút lui.

Trương gia hồng bào Tiên Sư bị dọa vừa động:

- Tiểu tử này thực lực không ngờ đáng sợ như vậy!

- Điều này sao có thể.. Thiếu chủ lại bị áp chế?

Võ tu mặt đen kinh ngạc vạn phần.

Dưới liên tục giao thủ, Đông Phương Bá bị lực bạo phát viêm liệt cường đại của Từ Huyền áp chế, kinh sợ không ngớt.

Từ Huyền mặc dù chiếm ưu thế, nhưng thời khắc giao thủ, cũng có chút vướng tay chân, Đông Phương Bá có lực lượng huyết mạch, trong công kích bá đạo còn ẩn chứa một cổ sát khí đáng sợ, lực phá hoại rất mạnh.

Lực lượng huyết mạch thêm gia tộc truyền thừa võ đạo bí kỹ để thực lực của Đông Phương Bá hơn xa cùng giai, đủ để chống lại Luyện Thần tứ trọng ở trên ranh giới.

Mà trên thực tế, Từ Huyền chỉ cần có thể khiên chế trụ Đông Phương Bá, đối với những người khác của Trương gia mà nói, đã đại biểu thắng lợi ngày sau. Huống chi, Từ Huyền không chỉ kiềm chế được, mà là áp chế Đông Phương Bá trên trình độ nhất định, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ ảnh hưởng sĩ khí.

Một bên khác, Trương Phong và bốn người hồng bào Tiên Sư đối phó ba gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư của Đông Phương gia, tự nhiên là dư dả.Trương gia bốn vị Luyện Thần Tiên Sư chỉ cần nhảy ra một vị, là có thể ảnh hưởng chiến cuộc.

Công phu chỉ chốc lát, Đông Phương gia Tu Giả hiện ra thế bại lui, tử thương tăng thêm.

- Không tốt! Thiếu chủ cùng người này giao chiến, sợ rằng sẽ thiệt thòi.

Xa xa sơn lâm, hiện lên một cung trang mỹ phụ vóc người xinh đẹp, chính là Phiền Cửu Cô mấy ngày trước bị Từ Huyền đánh trọng thương.

Ngoài Phiền Cửu Cô ra, bên cạnh nàng còn ẩn núp một lão nhân khô gầy như que củi, bao phủ dưới hắc bào, một thân ma khí âm hàn lạnh lẽo khiếp người.

- Tiểu oa nhi Luyện Thần nhất trọng này, thực lực thật ra không tầm thường, nếu như thiếu chủ thông minh một chút, đem người này dẫn qua đây, chúng ta chợt tập kích, liên thủ diệt sát hắn chí ít có chín thành nắm chắc.

Lão giả khô gầy này khí tức quỷ dị, càng là một vị Tu Giả ma đạo, một thân tu vi đạt được Luyện Thần tứ trọng.

- Người này không thể coi thường, cho dù liên hợp hai ba vị Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, cũng không nhất định có thể chém giết, quan trọng là bảo hộ thiếu chủ.

Phiền Cửu Cô rõ ràng không cho là đúng, Từ Huyền lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ, dưới liên thủ tối đa có thể kích thương hắn, muốn giết chết đối phương, cơ hội cũng không lớn.

Coi như hai người này nghị luận đối sách, chiến đấu trước đại trận Trương Thiết Lĩnh rốt cục xuất hiện tình huống nghiêng về một bên.

Trương Phong, Hồ lão, Trương Đức, hồng bào Tiên Sư bốn người đái lĩnh Tu Giả Trương gia đem một phương Đông Phương gia giết đến quân lính tan rã.

Đông Phương Bá cũng liên tục bại lui, vẻ mặt thâm độc dữ tợn, vừa đánh vừa lui, thần sắc có chút không cam lòng.

Từ Huyền theo thuỷ triều truy sát áp bách Đông Phương Bá thắng không nổi chính mình, lại không hoàn toàn chạy trốn, hiển nhiên có bí kỹ hoặc đòn sát thủ gì đó có thể trở mình.

Đương nhiên Từ Huyền cũng không lo lắng, hắn đồng dạng cũng có con bài chưa lật của mình.

Không bao lâu, phía trước xuất hiện một mảnh sơn lâm rậm rạp, địa thế phức tạp.

- Không thích hợp lại đuổi nữa.

Trương Đức và Hồ lão liếc nhau, thấp giọng hô một tiếng.

Hiện tại Trương gia đã đạt được chiến quả thắng lợi, phía trước địa thế phức tạp, đạo lý giặc cùng đường chớ đuổi, tất cả mọi người đều minh bạch.

©¨Uu G\ʏỀjX ©£UI -_Ŀh [Â9 b_j\ b\ʍjX

Trương Phong ở trong hưng phấn cũng lãnh tĩnh hơn bình thường, thả chậm tốc độ truy kích lộ ra vẻ cảnh giác.

Giữa không trung, hai thân ảnh cận thân giao thác, bỗng nhiên phân ra.

- Từ Huyền! Trừ nhục thân mạnh mẽ, công kích cường đại ra, ngươi còn có thần thông gì nữa?

Đông Phương Bá tựa hồ thăm dò tình huống của Từ Huyền, trong vẻ mặt lãnh tiếu, song chưởng mở ra, huyết mạch trong cơ thể gấp gáp rung động, toàn thân hiện lên một tầng tử sắc sát quang dày một thước, một cổ cuồng phong bạo ngược để cây cối phụ cận tàn phá thành một mảnh hỗn độn.

Càng làm cho người ta kinh tâm là, trong lòng bàn tay Đông Phương Bá đột nhiên lộ ra một tầng tử sắc huyết quang yêu dị, dường như Ác Long dữ tợn nữu khúc, càng ở giữa không trung điên cuồng nhảy múa, rít gào khẽ kêu, để sinh linh phương viên vài dặm, thể xác và tinh thần đều run rẩy.

Cái này do huyết mạch dẫn đạo truyền thừa bí kỹ, để Trương gia phàm là Luyện Thần Tiên Sư, sắc mặt đại biến.

- Không tốt! Đây là Huyết Sát Tử Quang trong lời đồn của Đông Phương gia có thể khắc chế đại đa số tiên pháp thế gian, sinh linh dính phải sẽ lập tức hóa thành huyết thủy…

Hồ lão sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ kịp nhắc nhở nói:

- Từ huynh đệ, mau tránh ra!

- Khặc khặc… Thiếu chủ lại học được Huyết Sát Tử Quang bí thuật này coi như là Luyện Thần trọng trọng Tiên Sư cũng không dám ngạnh đỡ nó. Chúng ta cùng nhau chặn lại, tiểu tử kia chết chắc.

Lão giả khô gầy ẩn nấp trong sơn lâm, cười quỷ dị phi thân bắn về phía Từ Huyền.

- Bí thuật này e là sẽ tiêu hao tinh huyết, thiếu chủ không để ý đại giới muốn giết chết tiểu tử họ Từ.

Phiền Cửu Cô không dám chần chừ, theo lão giả khô gầy cùng nhau giết về phía Từ Huyền.

Sưu sưu trong sơn lâm đột nhiên bay ra hai gã Luyện Thần Tiên Sư, đồng thời giết về phía Từ Huyền, một biến cố này hoàn toàn chuẩn bị không kịp.

Tình hình lúc này, Từ Huyền tương đương với phải đối mặt với ba đại Luyện Thần Tiên Sư.

- Không xong! Nhanh đi cứu Từ huynh!

Trương Phong trong con người hiện lên kinh sợ, nghĩ cách cứu viện Từ Huyền.

Thế nhưng Đông Phương gia ba người võ tu mặt đen lại lập tức xuất thủ ngăn cản, cho dù không thể chặn đứng thành công, cũng có thể kéo dài bọn họ thời gian hai ba lần hô hấp.

Thời gian hai ba lần hô hấp, ở trong cao thủ giao chiến, đủ để quyết định mấy lần sinh tử.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Đông Phương Bá trong lòng bàn tay ngưng tụ ngưng tụ Huyết Sát Tử Quang đáng sợ, sau đó, trước tiên đánh về phía Từ Huyền.

Một cổ cảm giác nguy cơ, trong lòng Từ Huyền lan tràn ra, thần cảm liên tục nhảy lên, Nguyệt Quang Bí Châu trong cơ thể cũng thấp giọng run rẩy một tiếng, tựa hồ đang dự báo cái gì đó.

- Hừ, ai nói ta chỉ có thân thể, không có thần thông?

Từ Huyền cười lạnh một tiếng, không chút nào né tránh, hít sâu một hơi, giữa bàn tay bỗng nhiên ngưng tụ ra một đoàn viêm hỏa thiêu đốt nhân tâm, bên trong bích u tàn quang lóe ra không ngừng.

Trong sát na, toàn thân trên dưới của hắn hiện lên một tầng hồng sắc diễm quang, như một hỏa diễm thần nhân, khí tức nóng rực phô thiên cái địa đánh về phía bốn phương tám hướng, nơi đi qua, cây cối đều hóa thành cháy đen, Tu Giả bị lan đến gần, pháp bào trên người lập tức thiêu đốt, điên cuồng tê rống. Đông Phương Bá huy vũ ra sát tử quang như tử long, vừa mới tiếp cận trước người Từ Huyền, thanh thế lập tức giảm mạnh ba phần.

Phanh phốc xuy xuy…

Trong tay Từ Huyền viêm bạo chân hỏa cương liệt trong khoảnh khắc cùng Tử Sát huyết quang kia đan vào cùng một chỗ, khí thế người trước cuồng bạo, lại cùng với một cổ viêm hỏa độc quang, thẩm thấu đến trước người Đông Phương Bá. Chỉ là một phu một lần hô hấp, Huyết Sát Tử Quang liên tục bong ra từng màng bại lui, trong lúc hai người giao kích đằng khởi một cổ tử hắc sắc yên khí.

- Ngao tê!

Đông Phương Bá ngao kêu một tiếng, trên trán mồ hôi nóng chảy ròng, cả người bị độc viêm ăn mòn thiêu đốt, cùng chân lực sát khí giao nhau, trên da đen tím một mảnh, trên pháp bào từng phiến cháy đen.

Hiển nhiên bản mạng viêm hỏa của Từ Huyền đã thắng dễ dàng Đông Phương Bá một bậc, người sau thống khổ kêu rống, Huyết Sát Tử Quang toàn bộ thu hồi hộ thể, liên tục bại lui, như chó nhà có tang.

Từ Huyền cũng kinh dị không ngớt, không nghĩ tới chính mình mượn Độc Hỏa Tam Dương Đan cùng với đặc tính bản thân tu luyện ra chân hỏa lại kinh khủng như vậy.

Lấy xu thế này tiếp tục xuống phía dưới, cố gắng có cơ hội chém giết Đông Phương Bá. Chỉ là lúc trước hắn chuẩn bị không kịp.

- Chịu chết đi!

Vừa vặn vào lúc này, trong mắt lão giả khô gầy kia lệ quang lóe ra, từ bên sườn tập kích mà đến, một trảo hóa thành âm hàn hắc khí cuồn cuộn đâm về phía đầu Từ Huyền.

Từ Huyền chỉ đành buông tha truy sát Đông Phương Bá nhưng giữa lòng bàn tay độc viêm hỏa, thuận thế vung lên, hung hăng đánh về phía lão giả khô gầy.

Lão giả khô gầy là Luyện Thần tứ trọng ma tu, trên đường tập kích, vốn tưởng rằng có cơ để thừa nhịp, cũng không ngờ được Tử Sát huyết quang chỉ đáng sợ của Đông Phương thiếu chủ kiên trì một tức công phu cũng đã bại lui.

Xích sắc viêm hỏa cùng với bích u dị quang trong khoảnh khắc để âm hàn ma khí của lão giả khô gầy thôn phệ hoàn toàn, bẻ gãy nghiền nát hình như người trước vừa vặn đem người sau khắc chế, dường như hỏa diễm gặp phải cây cỏ khô.

- Không tốt…

Lão giả khô gầy như đặt mình trong hỏa hải, Từ Huyền kia chân hỏa viêm độc cương liệt đã tập hợp đến phụ cận muốn tránh cũng không được.

Hắn miễn cưỡng vận khởi hộ thể ma khí, lại bị viêm độc chi hỏa kia đơn giản đột phá rất nhanh đốt cháy ở trên người.

Trong sát na, thân thể lão giả khô gầy bị viêm quang đốt cháy tàn phá, càng có bích u viêm độc ăn mòn vào trong cơ thể, nội ngoại dày vò, thân thể rất nhanh đỏ bừng như đèn lồng.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương liên miên, truyền khắp bầu trời sơn lâm, lấy tu vi ma khí Luyện Thần tứ trọng của lão giả khô gầy lại không cách nào ngăn trở viêm độc chân hỏa kia phá diệt ăn mòn, rất nhanh cả người ở giữa không trùng ào ào thiêu đốt, trong tuyệt vọng phát sinh tiếng hò hét.

- Giết…Theo ta!

Thế nhưng không ai cứu hắn, Đông Phương Bá cũng thừa thụ độc hỏa dư lực thiêu đốt ăn mòn, trên khuôn mặt xanh đen dữ tợn, cường lực áp chế cổ viêm độc đáng sợ này, trong sợ hãi vô cùng, chạy về phía xa.

- Chậc chậc, viêm độc chân hỏa này uy năng so với ta dự liệu còn muốn đáng sợ hơn, chí cương chí viêm, trong cuồng bạo lại quỷ dị khó chơi, hoàn toàn áp chế thế gian đại đa số tiên pháp thần thông, đối với công pháp ma đạo kia càng là khắc tinh thiên địch.

Trong đầu truyền đến tiếng sợ hãi than của tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền cũng giật mình một cái, liên tục bước lên phía trước, nhặt lấy túi trữ vật của lão giả khô gầy.

Đây chính là ma tu Luyện Thần tứ trọng, chiến lợi phẩm của hắn tất nhiên hơn xa Luyện Thần nhất nhị trọng.

Hưu đinh!

Đúng lúc này một đạo băng kiếm lam oánh từ giữa không trung bổ tới, Từ Huyền né tránh không kịp, trên cánh tay nhiều ra một đạo vết máu, thân hình nhoáng lên tại chỗ.

©¨£u G\yỀjX ©££ v ©£¢I ¦\Ł GʉH ±n9´ G\«´Ňju

Từ Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng bệch, viêm độc chân hỏa uy lực mặc dù kinh khủng, thế nhưng đối với thể tu nguyên khí tiêu hao thập phần lớn, khó có thể duy trì liên tục thi triển.

Phiền Cửu Cô kia giết qua đây, còn không có từ trong thế cục đột biến phản ứng lại, đầu tiên là Đông Phương Bá tê rống trong thống khổ đào tẩu, sau đó Luyện Thần tứ trọng ma tu bị đốt cháy trí mạng trong khoảnh khắc, tử vong đã định.

Băng kiếm của Phiền Cửu Cô trảm đến trên người Từ Huyền cũng tạo thành thương tổn nhất định, lại kích khởi hung tính của hắn, mặt lộ ra sát khí:

- Cùng nhau lưu lại đi.

Lúc này Đông Phương Bá đã liều mạng đào tẩu, chỉ còn Phiền Cửu Cô lẻ loi một mình.

Phiền Cửu Cô sắc mặt tái nhợt, ngay cả phi kiếm cũng không quan tâm, hóa thành một đạo thanh hà hướng phía xa bay đi.

Từ Huyền nguyên khí tiêu hao không ít, lại cắn răng truy kích.

Nhưng tốc độ xác thực không phải ưu thế của hắn, trong khoảng thời gian ngắn xông tới giết qua, Phiền Cửu Cô kia dưới toàn lực phòng ngự, mặc dù có thể tạo thành một ít thương tổn, nhưng khó có thể lập tức diệt sát.

Mà một phía khác, đám người Trương gia cả kinh chưa định, sắc mặt ngây dại.

Viêm hỏa thần thông của Từ Huyền này cũng quá kinh khủng, lại nhất cử diệt sát Luyện Thần tứ trọng Tu Giả.

Sưu sưu!

Phiền Cửu Cô và Từ Huyền một trước một sau, một chạy một đuổi.

Khoảng cách truy kích xa, Từ Huyền không có ưu thế, thể tu hoặc võ tu chủ yếu là dựa vào cận chiến công kích.

So với tốc độ bình thường, Phiền Cửu Cô còn hơn hắn, Từ Huyền chỉ dựa vào tốc độ bạo phát trong thời gian ngắn cũng rất tiêu hao nguyên khí. Vả lại mỗi lần bạo phát cận thân, chỉ có thể công kích trong chớp mắt, đối phương toàn lực phòng ngự, thừa thụ thương tổn nhất định, lại kéo gần cự ly.

- Nếu cận chiến không được…

Từ Huyền sắc mặt trầm xuống, há mồm vừa phun.

Hưu một Khổng Tước thanh oánh trong sáng, phá không mà đến, thấy gió liền biến lớn, thanh thế kinh người. "Phốc" kéo dài đến vài thước, Thanh Viêm thiêu đốt linh vũ, hóa thành một đạo diễm quang như kinh hồng.

- Cái gì! Là kiện pháp bảo này sao? Thất Linh Đồng Tước tại Hoàng Long Thành truyền lưu mấy trăm năm đều không thể phá giải tìm hiểu, thế nào ở trong tay hắn dĩ nhiên hoàn toàn thay đổi.

Trương gia vị Luyện Thần tứ trọng hồng bào Tiên Sư kia tròng mắt trợn trừng lớn, phiền muộn nói.

Hồng bào Tiên Sư là tiên tu tinh thông Hỏa hệ pháp thuật, liếc mắt nhận ra lai lịch của Thất Linh Đồng Tước, vẻ mặt khiếp sợ thần tình không thể tưởng tượng.

Thất Linh Đồng Tước ở trong Hoàng Long Thành truyền lưu mấy trăm năm, nhiều lần qua tay chưa bao giờ tìm được chủ nhân chân chính, không nghĩ tới lúc này lại ở trên tay Từ Huyền phát huy uy năng như vậy.

Hưu…

Đồng tước trong suốt thanh diễm thiêu đốt kia, tựa như trân bảo nghệ thuật hiếm thấy, lấy tốc độ áp đảo, trong khoảnh khắc đuổi theo Phiền Cửu Cô.

Tốc độ phi hành của Tu Giả và tốc độ công kích của pháp bảo hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

- Đó là cái gì?

Phiền Cửu Cô vừa mới bay ra vài chục trượng, tâm thần không hiểu rung động, cảm thụ được một cổ khí tức chí viêm khiến linh hồn sợ hãi, từ phía sau truyền đến, dưới áp lực đáng sợ đó, nàng hô hấp hít thở không thông, thân thể mềm mại suýt nữa đứng thẳng bất động chậm chạp ở đó.

Chờ thần thức của nàng thấy rõ đường viền đại khái của Thất Linh Đồng Tước, tâm trạng hoảng sợ, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, người sau công kích, đã tập trúng phía sau, muốn tránh cũng không được.

Phốc bồng…

Lấy đồng tước hóa thành nửa thân thanh oánh, dẫn động thanh diễm huyễn lệ như cánh hoa, bắn trúng Phiền Cửu Cô.

- Ô ông…

Trên người Phiền Cửu Cô kiện cung trang pháp y kia, bỗng nhiên trán phóng ra một tầng ngũ sắc quang hà, hình thành một đạo phòng ngự dày một thước.

Nhìn tình hình, đó đúng là một kiện linh khí phòng ngự!

Linh khí phòng ngự cần tài liệu, hơn xa linh khí, giá trị cao hơn mấy lần, tại Hoàng Long Thành, Luyện Thần Tiên Sư nắm giữ linh khí phòng ngự, chỉ có số ít. Một ngày nắm giữ linh khí phòng ngự, Luyện Thần Tiên Sư cùng giai công kích không dễ dàng đột phá được.

Nhất thời, trên Thất Linh Đồng Tước thanh diễm và ngũ sắc hà quang kia đan vào cùng một chỗ, Phiền Cửu Cô thân thể mềm mại tại giữa không trung nhoáng lên, tầng phòng hộ chợt ảm đạm.

"Phốc" Một tiếng, trong Thất Linh Đồng Tước kia duy nhất mở rộng ra linh vũ thanh oánh, bỗng nhiên gào thét chói tai, ở trên hư không xẹt qua một đạo diễm hỏa quang nhận, cường thế đột phá linh khí phòng ngự, diễm quang huyễn lệ như cánh hoa, trong chớp mắt thẩm thấu đi vào, lại ẩn chứa thần thông đáng sợ, lúc hô hấp khiến Phiền Cửu Cô toàn thân thiêu đốt.

Phiền Cửu Cô giãy dụa trong chốc lát, trong tiếng kêu tuyệt vọng thảm thiết, thân hình từ giữa không trung rơi xuống.

Biến hóa như vậy để song phương giao chiến kinh hãi không ngớt.

Chỉ chốc lát công phu, đây đã là người thứ hai bị Từ Huyền chém giết.

Chiêu thứ nhất bản mạng viêm hỏa miểu sát lão giả khô gầy, chiêu thứ hai Thất Linh Đồng Tước truy sát cự ly xa, bẻ gãy nghiền nát diệt sát Phiền Cửu Cô.

Hô...

Từ Huyền hít sâu một hơi, sắc mặt trắng bệch, khí sắc không tốt, đạp pháp khí phi hành đi qua, thu túi trữ vật và băng băng lam oánh kia của Phiền Cửu Cô.

Thất Linh Đồng Tước uy năng mặc dù đáng sợ đáng sợ, thế nhưng một kích chi lực kia đã tiêu hao tròn hai thành rưỡi nguyên lực của Từ Huyền.

Lại thêm lúc trước, cùng Đông Phương Bá giao chiến, thi triển bản mạng viêm hỏa, phá trừ, đẩy lui Huyết Sát Tử Quang, cùng với diệt sát hắc bào ma tu cũng tiêu hao năm sáu thành nguyên lực.

Đặc biệt bản mạng viêm hỏa có thể diệt sát Luyện Thần tứ trọng Tu Giả ở cửa trên, tiêu hao kinh khủng nhất, trong lúc tác chiến không thể duy trì liên tục.

Những thứ này đều là đòn sát thủ của Từ Huyền lần này lần này hiện thế đều là một kích trí mạng, khiếp sợ toàn trường.

Dưới tình huống lúc này, Đông Phương gia bị liên tục giết đi hai đại Luyện Thần Tiên Sư, lại thêm thiếu chủ chạy trối chết, sĩ khí càng thêm rơi xuống, bị Tu Giả Trương gia giết đến bỏ chạy tứ tán.

- Sưu...ô ô...

Thất Linh Đồng Tước quang mang ảm đạm, phản hồi bên người chủ nhân, xung quanh Từ Huyền chớp động, hoạt bát khả ái, linh tính kinh người.

Từ Huyền hé miệng, Thất Linh Đồng Tước hóa thành cỡ viên đan thu nhập trong cơ thể, hắn quyết định trường kỳ rèn luyện pháp bảo này.

Thất Linh Đồng Tước là thần thông pháp bảo thích hợp sử dụng hiếm có đối với Từ Huyền, uy năng lại lớn như thế, bù đắp công kích viễn trình không đủ của hắn.

- Không tệ, cận thân tác chiến ngươi ngươi đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, mà bảo vật này lại gia tăng thủ đoạn công kích viễn trình của ngươi. Nếu như ngươi còn có thể đạt được một kiện pháp bảo phụ trợ tăng phúc tốc độ, vậy thì không thể tốt hơn.

Tàn hồn kiếp trước cười đưa ra lời bình.

Kỳ thực luận tốc độ phi hành bình thường, Từ Huyền cũng không tính là chậm, so với đồng giai phải nhanh hơn không ít. Thế nhưng so sánh với công kích và phòng ngự có thể nói là kinh khủng của hắn thì ảm đạm thất sắc.

Tỷ như nói truy sát Phiền Cửu Cô Luyện Thần tam trọng tiên tu như vậy, tốc độ bình thường đuổi không kịp, mà trong khoảng thời gian ngắn ngưng tụ bạo phát tốc độ, cực kỳ tiêu hao nguyên khí, mà lại không thể rất nhanh đánh chết đối thủ.

Nếu như lại đổi là Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, Từ Huyền là thúc ngựa cũng đuổi không kịp, do đó cũng chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Đông Phương Bá đào tẩu.

Cũng may, Thất Linh Đồng Tước bù đắp thật lớn năng lực truy sát của Từ Huyền, về phần pháp bảo phụ trợ tăng phúc tốc độ, cái này tạm thời là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Dù sao dưới đông đảo pháp bảo phụ trợ, có thể tăng phúc tốc độ thật lớn đều là cực kỳ hiếm thấy, chỉ có thể nhìn kỳ ngộ tương lai.

Từ Huyền nguyên khí đại tiêu hao, không có tiếp tục truy sát địch nhân, nuốt phục linh đan, điều tức khôi phục tại chỗ.

Liên tục giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư, bao gồm Luyện Thần tam trọng và Luyện Thần tứ trọng, lần này thu hoạch đủ gấp mấy lần lần trước, chỉ là thứ phẩm linh thạch, đã có hơn vạn khối, pháp bảo và các loại tài liệu khác, phải đợi Từ Huyền sau khi trở về chỉnh lý đã.

Lại qua nửa canh giờ, Từ Huyền mượn đan dược điều tức, khôi phục một hai phần nguyên khí, mà Trương gia và Đông Phương gia chiến đấu cũng đã kết thúc.

Đám người Trương Phong, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, truy sát vài dặm, chém giết hơn mười gã Tu Giả của Đông Phương gia, có thể nói phong cảnh đại thắng, nhẹ nhàng vui vẻ đến cực điểm.

Từ cố thủ Thanh Mộc trấn tới nay, đám Tu Giả Trương gia vẫn cố thủ bị động, chưa bao giờ nhẹ nhàng vui vẻ đại chiến cùng giết địch như vậy.

- Ha ha ha! Lần này giết được Đông Phương gia hoa rơi nước chảy, thực sự là sảng khoái!

Mấy người Trương Phong đái lĩnh chúng Tu Giả trở về, vui mừng dào dạt.

Mà ngay cả hồng bào Tiên Sư lúc trước đối với Từ Huyền có thành kiến, cũng là vẻ mặt hồng quang, đã sớm vứt bỏ hậm hực lúc trước.

- Lần này xuất quân chiến thắng giòn giã, chủ yếu là được lợi từ công lao của Từ huynh đệ.

Hồ lão dáng tươi cười tường hòa nói, từ lần đầu tiên Hoàng Long Thành đổ chiến, sau đó, hắn đã đối với thiếu niên này sản sinh chờ mong, mà đối phương cũng chưa từng để hắn thất vọng, lần lượt sáng tạo kỳ tích.

- Nói được không tệ.

Mấy người còn lại cũng đều gật đầu tán thưởng, đông đảo Luyện Khí Tiên Sĩ đi theo mà chiến, trong ánh mắt nhìn về phía Từ Huyền, lại có càng nhiều kính nể và sùng bái.

- Lúc đó Từ huynh đã bị ba người kia công kích, chúng ta đúng là lo lắng muốn chết, nhưng không nghĩ tới Từ huynh dũng mãnh phi thường như vậy, sát chiêu bẻ gãy nghiền nát, khiến người chấn động tâm linh, ngay cả Đông Phương Bá không ai bì nổi kia đều mang theo đuôi chạy trốn, thực sự là đại khoái nhân tâm a!

Trương Phong thoải mái cười to, đi tới ôm lấy Từ Huyền.

- Theo ta được biết, Từ khách liêu là một vị thể tu, lại nắm giữ viêm hỏa tinh thuần đáng sợ như vậy, còn trở thành chủ nhân Thất Linh Đồng Tước.

Hồng bào Tiên Sư kinh ngạc vô cùng nói, trong mắt lóe ra hưng phấn khó có thể che giấu ước ao.

Sau đó, hắn lại truy vấn Từ Huyền làm sao luyện hóa và mở ra Thất Linh Đồng Tước.

- Loại bảo vật này, cần người hữu duyên, người điều kiện phù hợp mới có thể nắm giữ sử dụng.

Từ Huyền lấp lứng cái nào cũng được ứng phó vài câu.

Thất Linh Đồng Tước là một kiện kỳ bảo tương đối đặc thù, đã định trước chỉ có rất ít người có thể luyện hóa sử dụng.

Hồng bào Tiên Sư có chút uể oải, muốn hắn Luyện Thần tứ trọng tiên tu, tinh tu Hỏa hệ tiên pháp, đối với loại kỳ bảo Hỏa hệ thần thông này, không thể tránh được, cuối cùng lại bị một thể tu nắm giữ.

Thể tu từ lúc nào trở nên mạnh mẽ như vậy?

Từ Huyền dị số này để người xung quanh hắn, ấn tượng đối với thể tu, biến đổi thật lớn, thậm chí sản sinh kính sợ.

Trận chiến này qua đi, Từ Huyền trở lại Trương Thiết Lĩnh, nắm chặt thời gian khôi phục nguyên khí, về điểm thương thế nhỏ này không thèm để ý.

Trong lúc này, tin tức tốt một trận chiến đại thắng đã truyền khắp cả Trương gia đóng ở Thanh Mộc trấn, nguyên bản sĩ khí cực thấp, lập tức tăng trở lại.

Tin tức này cũng để gia chủ Trương Thiên Luân cười đến toe toét.

Dù sao lúc này đây là đại thắng chính diện giao chiến, chém giết đúng là Luyện Thần tam tứ trọng Tu Giả.

Trong Hoàng Long Thành đánh trận, Luyện Thần tứ trọng Tu Giả xem như lực lượng tương đối cao, dù sao đại đa số Luyện Thần Kỳ Tu Giả tu vi đều trước tam trọng, đạt được đã ngoài tứ trọng ít hơn.

Từ Huyền vừa đến Thanh Mộc trấn không lâu, liền chém giết bốn vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư của Đông Phương gia, trên trình độ nhất định đủ để xoay chuyển chiến lực cân đối của song phương.

Chiến tích kinh người như thế, không chỉ đem tên Từ Huyền oanh động cả Thanh Mộc trấn, càng làm cho địch quân Tu Giả kinh sợ.

Có thể lường trước được, không cần bao lâu, cái tên Từ Huyền sẽ truyền khắp Hoàng Long Thành, chiến tích quang mang của hắn, thậm chí còn hơn Niếp Hàn lúc trước ngang trời xuất thế.

Có thể bởi vì chiến cuộc này, mấy ngày sau đó Đông Phương gia công kích quấy nhiễu hoàn toàn đình chỉ.

Thanh Mộc trấn hơn hai mươi dặm, ở trong khe sâu bí mật, trong một tòa cung điện tạm thời.

- Buồn cười, một Luyện Thần nhất trọng Tu Giả lại xoay chuyển ưu thế mà chúng ta thật vất vả đạt được.

Gia chủ Đông Phương Uy, ngồi trên ghế thủ vị, vẻ mặt giận dữ, hầu như vỗ án dựng lên.

Ở trong cung điện này, tụ tập mười tên Luyện Thần Tiên Sư, bao gồm cả Đông Phương Bá khí sắc không tốt, cùng với Đông Phương Lâm, võ tu mặt đen mấy người này.

- Phụ thân, Từ Huyền kia không biết là quái thai từ đâu đến, tu vi không đến Luyện Thần nhị trọng, thực lực thực lực kinh khủng như vậy, hài nhi nắm giữ huyết mạch truyền thừa, hầu như đều đánh không lại hắn. Chúng ta nhất định phải tìm cách phái ra cao thủ, đem người này chém giết.

Trong mắt Đông Phương Bá thoáng hiện lên hận ý.

- Sóc tiên sinh, ngươi có ý kiến gì không? Đông Phương gia ta trước đây đánh trận, sở dĩ có thể vẫn áp chế Trương gia, cũng đa phần là nhờ ngươi vị Tiên Diễn Sư này điều hành.

Đông Phương Uy nhìn phía bên cạnh thân một vị văn sĩ trung niên.

Trung niên văn sĩ này tu vi đạt được Luyện Thần nhị trọng, thần tình nhàn đạm, lúc này thấy Đông Phương gia chủ đặt câu hỏi, mới lên tiếng nói:

- Từ Huyền người này, suy tính vô cùng tối nghĩa, hiển nhiên không tầm thường. Bất quá gia chủ cứ yên tâm đi, lực lượng một người khó có thể ảnh hưởng cả đại cục chinh chiến. Chúng ta sở dĩ nhiều lần thiệt hại, là bởi vì đánh giá sai thực lực Luyện Thần nhất trọng của đối phương. Đã như vậy, chúng ta để hắn xem như Tu Giả Luyện Thần tứ trọng đối đãi, vả lại đối phương có đòn sát thủ chém giết cùng giai, báo cho toàn bộ Luyện Thần Tiên Sư trong tộc. Thử nghĩ, ở trong Hoàng Long đại chiến lớn như thế, một Luyện Thần tứ ngũ trọng Tu Giả có thể ảnh hưởng cả chiến cuộc không? Ha hả.

Sóc tiên sinh nói xong lời cuối cùng, còn thản nhiên cười khẽ.

Lời vừa nói ra, mọi người trên tràng con mắt đều là sáng ngời, Tiên Diễn Sư từ góc độ và đối đãi với vấn đề chính không tầm thường.

©¨¢u G\yỀjX ©£P v ©£kI i_Ńh -ʁ gÊ_u

- Sóc tiên sinh nói có lý, hiện tại bên ta liên tiếp tổn thất, thực lực không bằng Trương gia, qua hai ngày sẽ lại có viện binh, đến lúc đó do Sóc tiên sinh chủ đạo, nhất định có thể hóa giải hoàn cảnh xấu.

Đông Phương Uy tức giận toàn bộ tiêu tán, mặt lộ tiếu ý.

- Còn một việc khác cần gia chủ gia tăng lực độ, Hoàng Long Thành Sở Đông là tiên diễn kỳ tài khó gặp. Chỉ cần hắn ra khỏi thành, không tiếc tất cả đại giới ám sát. Tiên Diễn Sư cũng không để lực lượng nhỏ bé để vào mắt.. Bọn họ đứng ở ngoài cuộc, chú ý đối với khống chế toàn cục. Như vậy, một hồi không có đối thủ, thắng bại còn có ý nghĩa sao?

Sóc tiên sinh thong dong trấn định, bộ dáng nắm chắc thắng lợi.

Từ ngày đó Trương gia lần đầu phản kích chiến thắng, xoay chuyển chiến cục, sau đó làm bên công đánh, Đông Phương gia bình tĩnh một đoạn thời gian. Đây cũng chính là làm tốt chuẩn bị luân phiên tác chiến, Thanh Mộc trấn Trương gia uể oải bất kham, có được thời cơ thở dốc điều chỉnh.

Từ Huyền tại khôi phục nguyên khí rất nhiều, cũng thanh lý một chút chiến lợi phẩm.

Lần trước chém giết hai gã Luyện Thần Tiên Sư, tu vi phân biệt là tam trọng và tứ trọng, thu hoạch khá phong phú.

Trừ hơn vạn thứ phẩm linh thạch ra, còn có vài kiện linh khí. Như linh khí bình thường, ngọc giản công pháp các loại, đối với Từ Huyền thân là thể tu mà nói, không có nhiều tác dụng.

Phiền Cửu Cô là nữ tiên tu, vài món linh khí, Từ Huyền đều lưu lại có thể suy xét đưa cho Huệ Lan và Du Cầm.

Duy nhất thông dụng chính là linh đan và tài liệu, Từ Huyền không chút do dự thu nạp.

Nhưng thật ra ma tu khô gầy kia trong túi trữ vật phát hiện một cái hắc sắc ti võng thảm, còn là pháp khí phi hành cấp bậc linh khí.

Từ Huyền dùng bản mạng viêm hỏa, yên diệt thần thức luyện hóa ấn ký trong đó, lấy Nguyên lực thôi động, rất nhanh mặt ngoài phi thảm kia hiện lên một tầng hồng sắc hoa văn, bốn phía tạo nên một trận ám sắc âm phong. Ngồi ở bên trên, thật ra khá thoải mái, quan trọng hơn là so với pháp khí phi hành vốn có của Từ Huyền phải nhanh hơn bốn năm lần. Dù sao cũng là linh khí phi hành, so với pháp khí phi hành giá trị cao hơn đâu chỉ thập bội.

Trong lúc luyện hóa hắc sắc ti thảm này, Từ Huyền kinh hỉ phát hiện, hắc sắc ti thảm này không chỉ có thể vận dụng phi hành, còn có thể hóa thành dạng lưới, vây khốn địch nhân.

Sưu hô...

Thần cảm khẽ động, hắc sắc ti thảm kia ở giữa không trung bay phất phới, thấy gió liền biến lớn, bỗng nhiên kéo dài mở rộng, chớp động một tầng ám hồng sắc ti võng, giống như mạng nhện từ giữa không trung hạ xuống. Trong ti võng kia còn ẩn chứa một cổ niêm tính, vật thể bị nhốt trong đó rất khó chạy trốn.

Từ Huyền thậm chí đã thử qua, lấy chút ít viêm hỏa gia tăng, hắc sắc ti thảm kia nhất thời chảy ra một tia diễm miêu đỏ sậm quỷ dị, khí tức kinh người, là biện pháp tốt để vây khốn địch nhân.

- Pháp bảo diệu dụng quả nhiên không tầm thường. Bất quá ta là thể tu, tất cả lấy thân thể làm căn bản, không thể quá dựa vào pháp bảo, hơn nữa chân chính áp dụng pháp bảo, đa phần là loại thần thông phụ trợ, hoặc là những pháp bảo trọng hình trong truyền thuyết kia.

Từ Huyền rất rõ ràng phương hướng của chính mình, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ sử dụng pháp bảo loại công kích và phòng ngự.

Một khắc sau, trong túi trữ vật của ma tu khô gầy, Từ Huyền tìm được hai khỏa hắc châu âm khí lượn lờ.

Hắc châu này khi cầm lên trên tay, Từ Huyền nhất thời cảm thụ được một cổ hàn ý âm lãnh, cả người không được tự nhiên.

Đợi cho nhận ra lai lịch của hắc châu này, sau đó trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh.

Nguyên lai khỏa hắc châu này là một loại Âm Lôi Châu thập phần âm ngoan trong ma đạo. Uy lực vô cùng lớn không gì sánh được, nhưng điều kiện luyện chế rất hà khắc. Luyện chế hạt châu này cần thu thập âm ma chi khí và âm lôi hiếm thấy. Âm ma chi khí còn tốt, một ít địa phương đặc thù có thể sưu tập được, thế nhưng âm lôi kia càng thêm hiếm thấy, là trăm năm khó gặp.

Âm Lôi Châu là tài liệu và luyện chế thủ đoạn cao thấp, chia làm phẩm cấp chắc chắn, trong truyền thuyết một ít Âm Lôi Châu cao cấp sử dụng thoả đáng, ngay cả cường giả Đan Đạo Tam Cảnh đều có thể diệt sát.

Đương nhiên, Âm Lôi Châu của ma tu khô gầy này là loại tương đối bình thường, đẳng cấp tài liệu không cao.

Dù cho như vậy, Từ Huyền để tàn hồn kiếp trước ước định, cho ra kết luận người: loại Âm Lôi Châu phẩm cấp này hoàn toàn có thể diệt sát Tu Giả dưới Luyện Thần thất trọng. Nói cách khác, vật ấy sử dụng thoả đáng, diệt sát Luyện Thần ngũ lục trọng Tu Giả chỉ là giở tay nhấc chân mà thôi.

Biết được uy năng của nó, trong lòng Từ Huyền sau một lúc sợ hãi, nghĩ đến vật ấy cũng nhất định là đòn sát thủ bảo mệnh của ma tu khô gầy kia, lúc đó còn không kịp sử dụng, đã bị chính mình diệt sát trong khoảnh khắc. Âm Lôi Châu này, tuyệt đối có uy năng trọng thương Từ Huyền, nếu là hai khỏa cùng dùng, sẽ càng nguy hiểm.

- Đây chính là bảo bối a.

Từ Huyền mừng thầm, đem hai khỏa Âm Lôi Châu bảo quản, sau đó tạm coi là vật bảo mệnh.

Chiến lợi phẩm phong hậu, Từ Huyền chỉnh lý nửa ngày mới phân loại xong, trong đó một ít ma đạo công pháp hắn thoáng nhìn qua, không có hứng thú.

Tương đối hữu dụng vẫn là một ít linh đan thường dùng, thí dụ như khôi phục thương thế và nguyên khí, hoặc là tăng thêm tốc độ tu luyện.

Loại tài nguyên này tổng hợp lại vận dụng đều có thể tăng thêm tu vi của Tu Giả.

Từ Huyền không khỏi cảm khái, thảo nào cường giả có thể ở trong chiến tranh Tu Giới ma luyện tu vi, rất nhanh đề thăng thực lực. Nghĩ đến Niếp Hàn kia, mấy người Trương Phong đều là như vậy, tu vi tất nhiên đột nhiên tăng mạnh.

Đại khái bảy tám ngày trôi qua, Thanh Mộc trấn an bình lần thứ hai rơi vào chiến loạn.

Nguyên lai Đông Phương gia kia lại tới một nhóm viện binh, bù đắp khe hở tổn thất lần trước, đối với Thanh Mộc trấn phát động công kích quấy nhiễu ùn ùn, so với dĩ vãng càng thêm khó chơi hơn.

Từ Huyền lại mừng rỡ không ngớt, rất tích cực đi xuất chiến.

Gia chủ Trương Thiên Luân cũng an bài nhiệm vụ cho Từ Huyền. Lần này cùng với mấy người Trương Phong cố thủ hậu phương Trương Thiết Lĩnh, nhìn tình huống dành cho phản kích, nhưng nghiêm cấm rời khỏi ngoài năm dặm Trương Thiết Lĩnh.

- Từ khách liêu, ta tin tưởng thực lực của ngươi, nhưng ai không có tâm hiếu thắng. Đông Phương gia có một vị Tiên Diễn Sư, dụng binh như thần, bằng vào lực lượng binh lực ngang nhau, có thể vững vàng áp chế bên ta thời gian dài như vậy.

Trương Thiên Luân lời nói thấm thía.

- Gia chủ yên tâm, mục đích của ta là giết địch, không bắt buộc thắng lợi.

Từ Huyền vẻ mặt trầm ổn nói.

Giết địch thu được chiến lợi phẩm, là động lực lớn nhất của hắn trên, cái này so với thủ đoạn thu hoạch linh thạch và tài nguyên bình thường, mạnh hơn gấp trăm nghìn lần.

Lúc này đây xuất chinh, Từ Huyền chờ mong vô cùng, vừa rồi cùng Trương Phong kề vai chiến đấu.

Nhưng sự thực chứng minh, không ai có thể vĩnh viễn một đường thuận lợi.

Đi tới hậu sơn Trương Thiết Lĩnh, trấn thủ trong chốc lát, Từ Huyền và mấy người Trương Phong lần thứ hai xuất kích.

Lần này, địch ta song phương đều có ba gã Luyện Thần Tiên Sư, đều tự có một vị Luyện Thần tứ trọng Tu Giả.

Trên tu vi mà xem, hẳn là tương xứng.

Tình huống cổ quái xuất hiện!

- Toàn bộ thối lui!

Võ tu Đông Phương gia mặt đen vừa mới nhìn thấy Từ Huyền, thần sắc biến đổi, lập tức đái lĩnh Tu Giả đào tẩu. Tình huống như vậy để mọi người kinh ngạc.

- Thủ lĩnh, sao lại không đánh?

Một gã đệ tử Đông Phương gia kiềm chế không được hỏi.

- Đánh cái gì! Từ Huyền kia có thực lực chém giết Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, liều mạng mà nói, chúng ta chỉ có một con đường chết.

Võ tu mặt đen hừ lạnh một tiếng, không chút do dự lui lại.

Tu Giả Trương gia cũng không dám đuổi quá xa, Trương thị gia tộc có Tiên Diễn Sư điều khiển, xuất quỷ nhập thần, lúc trước có người hiếu thắng truy sát, bị mai phục đánh chết.

Từ Huyền vốn cho rằng, đây là tình huống ngẫu nhiên, thế nhưng mấy ngày kế tiếp tình huống tương đồng nhiều lần phát sinh.

Đông Phương gia không hề để Từ Huyền coi như Luyện Thần nhất trọng Tu Giả, đánh giá cao thực lực của hắn, nếu không có ưu thế cực lớn, cũng sẽ không xuất thủ.

Nhưng thật ra phương hướng khác của Thanh Mộc trấn bị Đông Phương gia lần lượt quấy rầy tập kích, khổ không nói nổi.

Từ Huyền cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội xuất thủ duy nhất lần xuất thủ kia, hắn một mình đối mặt hai gã Tu Giả đã ngoài Luyện Thần tứ trọng của Đông Phương gia song phương cũng không có chiếm nửa điểm tiện nghi.

Mặc dù viêm hỏa của Từ Huyền thập phần đáng sợ, có thể cận thân diệt sát Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, nhưng Tu Giả Đông Phương gia cùng hắn giao thủ cực kỳ cẩn thận, hơi có vô ý lập tức kéo giãn cự ly.

Tốc độ xác thực không phải sở trường của Từ Huyền, Luyện Thần Tiên Sư cao hơn hắn mấy trù, nếu muốn cố ý bỏ chạy cũng khó có thể duổi kịp.

- Từ huynh, Đông Phương gia này hình như sợ ngươi rồi, mỗi lần giao chiến đều qua loa.

Trương Phong vẻ mặt cổ quái nói.

- Có thể nói là sợ ta, nhưng càng nhiều là ước định chính xác thực lực của ta, Đông Phương gia Tiên Diễn Sư kia thực không tầm thường, loại phương pháp này cũng nghĩ ra được.

Từ Huyền ít nhiều có chút phiền muộn.

Ban đầu hắn đến Thanh Mộc trấn, liên tục chém giết Tiên Sư, đều là thành lập tại địch nhân nguyện ý giao thủ, thậm chí đánh giá thấp coi thường tu vi Luyện Thần nhất trọng của hắn.

Mà nay, Luyện Thần Tiên Sư bình thường của Trương gia nhìn thấy Từ Huyền liền kéo giãn cự ly, hoặc là hai Luyện Thần tứ trọng Tu Giả liên thủ vây công, hơn nửa còn thập phần cẩn thận.

Dưới tình huống như vậy, muốn giết địch khó khăn cỡ nào?

Liên tiếp sáu bảy ngày trôi qua, Từ Huyền trừ chém giết một ít lâu la ra, không có thu hoạch gì khác.

Tại duy trì liên tục chinh chiến, Đông Phương gia chiến thuật xuất quỷ nhập thần, thường thường xuất kích, đều thẳng chỗ yếu hại, các loại sách lược ùn ùn. Trương gia bên này vĩnh viễn khó có thể thăm dò suy nghĩ của đối phương.

Mắt thấy bên phía Trương gia Thanh Mộc trấn dần dần bị vây trong hoàn cảnh xấu, bị quấy rầy không có an bình trong chốc lát, uể oải bất kham, thập phần bị động.

Từ Huyền nhiều lần điều động, chấp hành các loại nhiệm vụ cũng có chút buồn chán.

Thấy thế, Từ Huyền đơn giản giảm thiểu số lần xuất chiến, xuất ra một bộ phận thời gian tiến hành tu luyện.

Lúc này đã trải qua chinh chiến ma luyện, Từ Huyền cách Luyện Thần nhị trọng cũng không xa nữa.

Chú thể giai đoạn Ngân Cương Chi Thể cũng sắp sửa hoàn thành.

Từ Huyền dự đoán, chỉ cần tu luyện thành Ngân Cương Chi Thể, đem công kích có thể không nhìn trình độ tiên pháp, có thể đơn thương độc mã, giết vào thiên quân vạn mã, thong dong lấy thủ cấp người đứng đầu. Đến lúc đó, loại sách lược hiện này của Đông Phương gia đối với Từ Huyền sẽ suy giảm lớn.

Dù sao khi rèn đúc thân thể, Từ Huyền còn không dám một mình giết vào trong đám Tu Giả địch quân, đối mặt đông đảo Tu Giả pháp thuật công kích, pháp bảo công kích, hạn chế ràng buộc các loại thủ đoạn. Một ngày rơi vào đó sẽ khó có thể chạy trốn.

Nhưng nếu tu luyện thành Ngân Cương Chi Thể, trừ thân thể mạnh mẽ đề thăng thật lớn ra, nhục thân còn nắm giữ một loại công kích chấn động ngoại bộ, miễn dịch đối với pháp lực cũng tăng nhiều, có thể không nhìn công kích của Luyện Thần Tiên Sư bình thường.

Đến lúc đó, Từ Huyền muốn giết người nào đó, cho dù xung quanh có bao nhiêu người công kích ngăn cản, cơ bản có thể không nhìn đến. Chỉ cần thực lực so với mục tiêu mạnh hơn rất nhiều, muốn giết thì giết, ai cũng không chạy được.

- Lấy tốc độ tu luyện hiện nay, trong một tháng có cơ hội tu luyện thành Ngân Cương Chi Thể, thậm chí đột phá Luyện Thần nhị trọng.

Từ Huyền hạ quyết tâm, cải biến trọng điểm, lấy tu luyện làm chủ, thỉnh thoảng chạy tới chiến trường, đem Luyện Thần Tiên Sư của Đông Phương gia một trận luống cuống tay chân.

Chỉ là, Từ Huyền không bảo chứng được Thanh Mộc trấn có thể bảo vệ một tháng hay không.

Lưỡng đại gia tộc Tu Giả tác chiến, tu vi chí ít đã ngoài Luyện Khí tứ trọng, nhân số đạt được bốn năm trăm!

Trong lúc này, gia chủ lưỡng đại gia tộc cũng đôi lúc xuất thủ, Từ Huyền tự biết nhân lực, không thể xoay chuyển cục diện, cục diện chờ mong sớm ngày tu luyện thành Ngân Cương Chi Thể.

Một ngày này, gia chủ Trương Thiên Luân tìm được Từ Huyền, giao phú một vài nhiệm vụ bí mật.

- Chuyện này, bất kỳ kẻ nào cũng không muốn tiết lộ.

Trương Thiên Luân dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Ngươi cũng có thể nhìn ra, lần này lưỡng tộc chinh chiến, bên ta thiếu khuyết Tiên Diễn Sư, do đó khắp nơi bị quả chế. Trương gia ta đã liên hệ với thiên tài Tiên Diễn Sư Sở Đông, thế nhưng hắn bị Đông Phương gia nhìn chằm chằm.

- Ý tứ của ngài là phái ta đi tiếp ứng Tiên Diễn Sư Sở Đông.

Trong đầu Từ Huyền nhất thời hiện lên một thân ảnh thiếu niên thâm thúy lãnh tĩnh.

- Đúng rồi, đi Hoàng Long Thành tiếp ứng Sở Đông Tiên Diễn Sư, Thanh Mộc trấn bên này Đông Phương gia Tiên Sư đại bộ phận đều sợ ngươi, đối với ngươi rất quen thuộc, thế nhưng Hoàng Long Thành bên kia, rất nhiều người không nhận ra ngươi, thậm chí không quá hiểu được tình hình...

Trương Thiên Luân nói đến đây, cũng khó trnash khỏi lộ ra một tia giả dối âm hiểm.

Trong mật thất, gia chủ Trương Thiên Luân lại cùng Từ Huyền thương nghị một ít chi tiết.

- Nhiệm vụ lần này, ngươi đơn độc hành động, không dẫn người chú ý, vả lại có thể xuất kỳ bất ý. Ở đây, ta tặng ngươi một đồ vật, cố gắng có thể dùng được.

Gia chủ Trương Thiên Luân từ trong túi trữ vật lấy ra một kiện áo choàng đen kịt như âm ảnh.

- Đây là Hắc Dạ Phi Phong trăm năm trước từ Cửu Thành Thần Hoang xa xôi lưu lạc ra, vật này là một kiện linh khí loại phụ trợ. Một là có thể gia tăng tốc độ di động của ngươi, hai là có thể dung nhập trong đêm đen, cho dù là đối mặt Tiên Sư đã ngoài Luyện Thần thất trọng cũng có trọng đại nắm chắc thoát khỏi lục soát. Thật sự mà nói, kiện bảo vật này giá trị so với linh khí bình thường gấp chục lần, lão phu tặng cho ngươi cũng rất tiếc, nhưng tiếc rằng nhiệm vụ lần này thập phần trọng yếu, lại không có nhân thủ thích hợp.

©¨Pu G\yỀjX ©¢· v ©¢oI d_Ŀj K_Ń§ ?9 i XyÎ_u

Đem kiện Hắc Dạ Phi Phong này giao cho trong tay Từ Huyền, trên mặt Trương Thiên Luân rõ ràng có chút đau lòng.

Tiếp nhận vật này, Từ Huyền không khỏi mừng rỡ, Hắc Dạ Phi Phong này tựa hồ rất thích hợp với chính mình.

Ẩn nấp và gia tốc, hoàn toàn bù đắp có chút phương diện không đủ của Từ Huyền.

Chính như lời tàn hồn kiếp trước đã nói, thể tu cần một ít pháp bảo loại phụ trợ. Đặc biệt Từ Huyền, cận chiến không gì cản nổi. Phòng ngự thân thể siêu cường, lực bạo phát cũng rất biến thái, nhưng chung quy có chút đơn nhất, nhiều chút pháp bảo phụ trợ, có thể đáp lại các loại tình huống.

Cáo biệt Trương Thiên Luân Trương Thiên Luân, Từ Huyền trở lại luyện hóa Hắc Dạ Phi Phong, chỉ dùng một ngày đêm đã luyện hóa hoàn toàn, so với tốc độ luyện hóa Thất Linh Đồng Tước thì nhanh hơn rất nhiều.

Từ Huyền mượn Hắc Dạ Phi Phong này, thử nghiệm một phen, cảm giác thân thể nhẹ nhàng từng đoạn, tốc độ di động nhanh hơn hai ba thành, hành động cũng càng linh hoạt hơn.

Tăng thêm hai ba thành tốc độ cũng xem như không tệ, mặc dù không phải đặc biệt mạnh mẽ, nhưng Hắc Dạ Phi Phong lại chủ yếu vẫn là hiệu quả ẩn nấp.

Từ Huyền dựa theo Trương Thiên Luân chỉ điểm, nghiên cứu trong chốc lát, rất nhanh nắm giữ bí quyết.

Hắc Dạ Phi Phong tại chỗ rung lên, một tầng âm ảnh di động lướt qua, dâng lên một tia ba động mịt mờ, chợt thân ảnh Từ Huyền biến mất tại chỗ.

Không phải biến mất, mà là dung nhập hoàn cảnh xung quanh mình, mắt thường nhìn không thấy, đối với thần thức lục soát cũng có hiệu quả lừa dối nhất định.

Tiến vào trong bóng tối, phi phong này hiệu quả ẩn nấp có thể gia tăng gấp đôi.

- Ha hả, có kiện áo choàng này làm đại giới, thật ra đáng giá để ta xuất thủ một lần.

Từ Huyền cảm thấy rất thoả mãn.

Buổi tối ngày thứ hai, hắn chủ động xin chỉ thị xuất thủ.

- Nhanh như vậy đã luyện hóa thành công?

Trương Thiên Luân thoáng có chút kinh ngạc, cũng không có hỏi nhiều, rất nhanh an bài xuống phía dưới.

Chiều sâu là lúc Trương Thiên Luân đái lĩnh Tu Giả gia tộc, lần thứ hai cùng Đông Phương gia chủ nghênh chiến, hai đại Luyện Thần Cửu Trọng cường giả giao chiến, thanh thế lớn, còn lại Luyện Thần Tiên Sư liên tục thoái nhượng, tràng diện hỗn loạn, chiến đấu gay cấn.

Từ Huyền mượn bóng đêm, trong lúc hỗn loạn lặng yên rời khỏi Thanh Mộc trấn.

Thỉnh thoảng gặp phải Tu Giả Trương gia, Từ Huyền mượn hiệu quả ẩn nấp tại chỗ của Hắc Dạ Phi Phong.

Sưu sưu!

Đỉnh đầu Tu Giả bay qua, đối với Từ Huyền phía dưới gần trong gang tấc nhìn như không thấy.

Từ Huyền tâm hoa nộ phóng, mượn đêm tối yểm hộ, chỉ là công phu chén trà nhỏ đã thoát khỏi Thanh Mộc trấn.

Chạy đi một ngày đêm, Từ Huyền đã tới ngoài Hoàng Long Thành.

Đợi cho đêm khuya, Từ Huyền đột nhiên một mai ngọc phù trong tay, một tia đạm quang không thấy được nhằm phía Thiên Hư toả ra một tia ba động kỳ dị, mượn thứ này cùng một phương cảm ứng khác, thông tri Trương gia bên trong thành, theo kế hoạch bắt đầu hành động.

Từ Huyền lập tức ẩn núp tại một góc tối tại cửa chính của Hoàng Long Thành.

Ước chừng nửa canh giờ sau, phụ cận cửa thành đột nhiên truyền đến thanh âm tranh đấu kinh hãi.

Đinh đinh phanh phanh…

Vừa mới bắt đầu chỉ là Luyện Thần Tiên Sư, sau đó tăng thêm tới hơn mười vị Tiên Sư, sau đó giết ra càng nhiều Luyện Khí Tiên Sĩ, tràng diện phi thường hỗn loạn.

Trong này càng có cường giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng.

- Ta giữ chân hắn, các ngươi mang Sở Đông rời khỏi.

Một đạo thanh âm già nua chấn động bầu trời đêm, trên cao một cổ bào lão giả, hai tay vũ động một mảnh Hỏa Diễm Phong Bạo, bao quát phương viên bốn năm trượng, khí thế lớn kinh tâm, pháp quang chói mắt, đem một khu vực bóng đêm nhuộm thành ban ngày, đem lão giả nổi lên như cao lớn trong sáng.

Từ Huyền hơi kinh hãi, vị này không phải Trương gia đại bá Trương Thiên Bạc sao?

Vì để Sở Đông xuất chinh, ngay cả Trương phủ trưởng bối tu vi cao nhất Luyện Thần bát trọng, cũng đều xuất động.

Cùng Trương Thiên Bạc giao chiến, là Đông Phương gia một vị lão giả đầu trọc, một chưởng cắt ngang ra, đánh ra một mảnh ngân sắc quang ban thứ phá hư không, đem diễm quang pháp thuật thật lớn kia tầng tầng xé rách, sóng khí kình phong cuồng bạo trực tiếp gạt bỏ gạt bỏ bốn năm tên Luyện Thần Tiên Sư ở phụ cận, trọng thương một vị Luyện Thần Tiên Sư không may.

Từ Huyền thầm đổ mồ hôi lạnh, Tu Giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng, thực lực lại cường đại như vậy, đổi làm chính mình không biết có thể kiên trì mấy chiêu.

Mà ở trên này, hai đại gia chủ tu vi càng đạt được Luyện Thần Kỳ đỉnh phong đáng sợ, chạm đến ranh giới Đan Đạo Tam Cảnh, đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp Hoàng Long Thành trong nháy mắt đã diệt sát Luyện Thần Tiên Sư bình thường.

Hai đại Luyện Thần bát trọng Tu Giả ở trên không trung giao chiến, kinh tâm động phách, khí thế to lớn, chấn động quần hùng.

Từ Huyền không có thời gian quan tâm những thứ này, hắn rất nhanh ở trong đám người giao chiến tìm được thiếu niên lạnh lùng thâm thúy kia.

Tu vi của Sở Đông đạt được Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong, dưới Luyện Thần Tiên Sư của Trương gia hộ tống hướng sâu trong bóng đêm bỏ chạy.

Thế nhưng, Đông Phương gia lực lượng ngăn cản không thể coi thường, gắt gao quấn lấy, không chút nào buông tha.

Cho dù tại phương diện nhân số thực lực hai bên tương xứng, thế nhưng Trương gia phải bảo vệ Sở Đông có chút bó tay bó chân.

Từ Huyền tương đối nhẫn nại không có lập tức xuất thủ, trước chờ đợi trong chốc lát, lưỡng đại gia tộc hơn trăm Tu Giả tinh anh chém giết cùng một chỗ, đủ loại quang hoa cùng tiếng va chạm vang lên để chiến đấu tiến nhập gay cấn.

Từ Huyền mượn công hiệu của Ám Dạ Phi Phong lặng lẽ đi tới gần.

Trong quá trình di động rất nhanh, Hắc Dạ Phi Phong khó có thể duy trì hiệu quả ẩn thân nhưng nếu chỉ là chậm rãi di động trong bóng đêm, lại có thể duy trì hiệu quả ẩn nấp.

Khi hắn tiếp cận một vị Luyện Thần nhị trọng Tiên Sư của Đông Phương gia trong vòng vài thước, người sau đột nhiên cảm ứng được cái gì, kinh hô một tiếng:

- Người nào!

Thế nhưng đã muộn.

Phốc một đạo viêm lực nóng cháy cuồng bạo như phi bạo trảm trúng vị Luyện Thần nhị trọng Tiên Sư này. Người sau ngay cả phản ứng cũng đều không kịp, thân thể bị xuyên thủng, nội tạng bị chấn nát, thi thể bay ngang ra ngoài.

Từ Huyền cũng không quản chiến lợi phẩm gì cả, Nguyên lực trong cơ thể bắn ra, Hắc Dạ Phi Phong sưu sưu rung động, bay nhanh nhằm phía một vị Luyện Thần tam trọng tử bào lão giả ở gần đó.

Luyện Thần tam trọng lão giả này đang cùng Trương gia Tiên Sư giao chiến, vừa mới nghe được tiếng kêu thảm thiết, một cổ khí tức viêm bạo thiêu đốt từ bên cạnh sướng đánh đến.

- Không tốt!

Tử bào lão giả trong lòng run lên, trong hoảng loạn bị Trương gia Tiên Sư bức lui.

Từ Huyền thuận thế qua đây, một quyền hung hăng oanh kích mà đến, một mảnh xích sắc viêm khí phá tan tầng phòng hộ của lão giả kia.

Thoáng chốc, lại một đạo tiếng kêu thảm thiết, phá cao không, kinh động rất nhiều Tu Giả của hai bên.

- Là Từ khách liêu!

Đệ tử Trương gia rất nhanh nhận ra thân phận của Từ Huyền.

- Tới hay lắm!

Sở Đông thấp giọng hô một tiếng, hướng phía Từ Huyền tới gần, lúc này Đông Phương gia liên tục bị diệt hai đại Luyện Thần Tiên Sư đã kinh hoảng hỗn loạn.

Liên tục giết một vị Luyện Thần nhị trọng và tam trọng Tiên Sư, Từ Huyền cũng không có thỏa mãn và buông tay.

Giết!

Hắn hét lớn một tiếng, cả người hiện lên một tầng đạm hồng viêm quang, giết về phía một vị Luyện Thần tứ trọng võ tu trung niên.

Võ tu trung niên kia trong lòng vừa động, nhưng dù sao cũng là Luyện Thần tứ trọng cường giả, bay nhanh thoát khỏi đối thủ, trong tay cầm một thanh trường kích, bổ ra một đạo Liệt Hỏa khí thúc dài một trượng. Chân lực mạnh mẽ kia lại cũng là hỏa thuộc tính, công kích lực bạo phát rất mạnh!

Từ Huyền xông lên, huy quyền đánh ra một mảnh xích sắc quang lãng, hai người ngạnh đấu giao kích, "phanh bành" phát sinh bạo hưởng chấn động nhân tâm, viêm khí hỏa lãng để Tu Giả phụ cận tách ra, kinh tâm hỗn loạn.

Hô sưu!

Từ Huyền mạnh mẽ vận Nguyên lực, đón từng trận viêm khí hỏa lãng, trên người quanh quẩn diễm quang đạm hồng sắc, giống như hỏa diễm quang nhân, trực tiếp vọt tới gần võ tu trung niên.

Nếu như đổi làm Thanh Mộc trấn Đông Phương gia Tu Giả, cho dù là võ tu cũng tuyệt đối sẽ không để Từ Huyền tới gần người như vậy.

Trung niên kia không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, thân là võ tu, tự nhiên không sợ hãi cận thân tác chiến, trường kích quét ngang đến.

Từ Huyền hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay phụt ra một đoàn diễm quang đỏ sậm, bên trong bích u quang kinh hồn chợt lóe, hóa thành một đạo viêm hỏa độc xà, theo trường kích vọt tới gần võ tu trung niên.

Phanh băng!

Từ Huyền ngạnh đấu trường kích, thân hình rút lui, nhưng võ tu trung niên này cũng kinh hô một tiếng, bị viêm hỏa cương liệt đáng sợ thiêu đốt, vả lại có viêm độc xâm nhập trong cơ thể, nội ngoại dày vò, thân thể rất nhanh đỏ bừng một mảnh.

Ba ba phanh Từ Huyền lại liên tục tam quyền bức bách, võ tu trung niên rất nhanh hóa thành một đoàn hỏa cầu, trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể cháy đen từ giữa không trung rơi xuống.

Phác thông!

Lại một cụ thi thể Luyện Thần Kỳ từ giữa không trung hạ xuống.

Lần này là Luyện Thần tứ trọng cường giả!

Từ Huyền một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, liên sát ba người!

Trong sát na, lưỡng đại gia tộc Tu Giả đều là khiếp sợ, rất nhiều người thậm chí ngây ngốc ra tại chỗ.

Thời gian mười lần hô hấp, liên sát ba đại Luyện Thần Tiên Sư, hơn nữa tu vi người này còn hơn người kia một bậc.

Cái này đã đánh vỡ kỷ lục của Từ Huyền tại Thanh Mộc trấn, càng đánh vỡ kỹ lục từ khi Hoàng Long chinh chiến tới nay.

Từ Huyền nguyên khí tiêu hao không ít, lại đảo qua mấy ngày nay tại Thanh Mộc trấn áp ức nhẹ nhàng vui vẻ không ngớt.

Chính như gia chủ Trương Thiên Luân sở liệu, Hoàng Long Thành bên này Đông Phương gia Tiên Sư không giống Thanh Mộc trấn bên kia sợ hãi và cảnh giới đối với Từ Huyền, thời khắc bảo trì cự ly.

- Từ huynh thực sự là dũng mãnh phi thường hơn người, chúng ta đi.

Sở Đông bay đến phụ cận, cười nhạt một tiếng.

Từ Huyền một phát túm lấy hắn, giết ra ngoài.

Lúc này Đông Phương gia Tiên Sư đã bị liên tục giết mất ba người, thế cục đại loạn, những Luyện Khí Tiên Sĩ còn lại căn bản không đủ ngăn cản.

Từ Huyền bẻ gãy nghiền nát, liên sát năm sáu gã Luyện Khí Tiên Sĩ, hướng sâu trong bóng đem bỏ chạy.

- Đừng để cho hắn chạy thoát, đây là tử lệnh của cao tầng gia tộc không thể để Sở Đông sống rời khỏi Hoàng Long Thành.

Đông Phương gia vẫn không hề sợ hãi sinh tử đái lĩnh Tu Giả giết qua.

Từ Huyền mang theo Sở Đông vừa mới bay vọt hơn mười trượng, phía sau có linh khí phá không phóng tới.

- Muốn chết!

Từ Huyền sắc mặt trầm xuống, một chưởng đem kiện linh khí kia đánh nát, chợt há mồm vừa phun, một cái Khổng Tước thanh oánh mỹ lệ, ở trong bóng đêm xẹt qua quang thải huyễn lệ mê ly, linh vũ dài vài thước run run, xẹt qua một đạo diễm miêu thanh oánh như cánh hoa.

- Diệc...

Tên Luyện Thần Kỳ tiên tu truy đuổi đến chết không tha kia bị thanh sắc diễm quang đốt thành tro tàn, đồng thời Khổng Tước diễm quang bắn ra trên người Luyện Khí Tiên Sĩ ở gần đó, dù cho dính một mảnh nhỏ, liền phi khoái lan tràn toàn thân. Trong đó một gã thiếu niên tiên tu trong tiếng kêu thảm thiết, dứt khoát chặt đứt một cánh tay bị hỏa diễm thiêu đốt, mới bảo trụ một mạng.

Thảm trạng như vậy để Tu Giả đuổi theo phía sau nhất tâm kinh hãi.

Hưu!

Thất Linh Đồng Tước hiển lộ thần uy, sau đó, hóa thành một đạo đạm quang mê ly phản hồi trong cơ thể Từ Huyền.

Nắm giữ bảo vật này, bù đắp thật lớn khả năng giết địch cự ly xa của Từ Huyền, Tu Giả Đông Phương gia ở trong kinh hãi, nào còn dám kiệt tận toàn lực truy sát nữa.

Ước chừng công phu nửa chén trà nhỏ, Từ Huyền mang theo Sở Đông chạy vội thoát khỏi khu vực Hoàng Long linh thành, phía sau không còn thân ảnh nào truy sát nữa.

- Cuối cùng cũng giết đi ra.

Từ Huyền hơi thở dốc, vừa rồi giết được tuy rằng sảng khoái, nhưng nguyên khí cũng là tiêu hao quá bán.

- Không nghĩ tới Thanh Mộc trấn bên kia lại phái Từ huynh qua đây tiếp ứng, theo ta được biết, ngươi tại tiền tuyến chiến khu hẳn là có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Sở Đông thoáng ngoài ý muốn nói.

Từ Huyền đem tình huống Thanh Mộc trấn đại khái nói ra một lần, trong lời nói có chút phiền muộn.

Mới vừa vào Thanh Mộc trấn, hắn cũng là liên tục chém giết địch nhân, thu được chiến lợi phẩm, thật không thoải mái. Nhưng tiếc rằng, Đông Phương gia hoàn toàn cải biến sách lược, rất nhiều Luyện Thần Tiên Sư đối với Từ Huyền đều kiêng kỵ và cẩn thận vô cùng, nếu không có hai Tu Giả đã ngoài Luyện Thần tứ trọng liên thủ, căn bản không cùng hắn giao đấu.

Sở Đông sau khi nghe xong, mặt không biểu tình nói:

- Chính xác ước định thực lực của ngươi, đối đãi tựa như Tu Giả đẳng cấp càng cao hơn, đây hiển nhiên là sách lược của Tiên Diễn Sư Đông Phương gia.

Sư!

Từ Huyền một tay vung lên, một cái hắc sắc ti chất phi thảm, phiêu phù ở trước mặt hai người, phi thảm kia mặt ngoài lưu chuyển một tầng quang lưu đỏ sậm, tiếng gió thổi phần phật.

- Sở huynh đi lên đi, chúng ta phải gia tốc chạy đi, bằng không dễ bị cường giả Đông Phương gia đuổi theo.

Từ Huyền để Sở Đông cùng ngồi ở trên hắc sắc phi thảm.

Đây dù sao cũng là một kiện linh khí phi hành, tốc độ của nó đủ để bỏ qua tuyệt đại đa số Tu Giả Đông Phương gia.

- Tại không trung phi hành, tốc độ là chậm, nhưng rất bị địch quân bắt được hành tung và phương vị của chúng ta.

Sở Đông mặc dù nói như vậy, vẫn cười ngồi vào trên phi thảm.

- Xem ra Sở huynh nhất định là có thượng sách gì rồi.

Từ Huyền lại cười nói.

Sở Đông lấy ra một tấm địa đồ Hoàng Long Thành, ánh mắt yên tĩnh sâu xa, vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng hư hoa trên bản đồ:

- Từ vị trí này, đi phía trước phi hành mười dặm, sau đó chuyển hướng tây bắc gần trăm dặm, lại từ bầu trời trấn nhỏ trung lập này trực tiếp vượt qua...

Nếu như là Từ Huyền, hơn phân nửa dựa theo lộ tuyến an toàn hơn bình thường mà đi.

Thế nhưng lộ tuyến của Sở Đông nhiều lần ngoằn ngoèo, lại từng bước tính toán, mấy chỗ vị trí trong đó nhìn như mạo hiểm, lại vượt qua xảo diệu con đường bình thường.

Cuối cùng tính toán, lộ tuyến của Sở Đông không thể so với lộ tuyến bình thường xa hơn nhiều.

©¨ku G\ʏỀjX ©¢©I ¦Ʃ jX ?ʏÊH g ʏ« ¦ϑj\

Từ Huyền ôm loại suy nghỉ thử nghiệm này, gia tốc phi hành theo lộ tuyến của Sở Đông.

Phi hành trăm dặm, Từ Huyền muốn thở dốc điều tiết một chút, Luyện Thần Kỳ thần thông phi hành, bản thân duy trì liên tục không dài, huống hồ hắn trải qua một phen chinh chiến. Địa phương nghỉ tạm này cũng là Sở Đông tính toán tốt, vừa vặn ở trong một u cốc bí mật.

Một đường này đi đến, lại không có gặp phải một địch nhân Đông Phương gia nào, cũng không có người truy sát qua đây.

Từ Huyền cảm thấy kinh ngạc, phải bội phục năng lực tính toán của Sở Đông.

Hiểu ra được, hắn lấy linh khí phi hành tại không trung nhanh chóng, động tĩnh không nhỏ, không có tao ngộ một địch nhân nào, xác thực không thể tưởng tượng.

- Ta cũng không thể bảo chứng, dựa theo lộ tuyến này, nhất định sẽ không gặp phải địch nhân, thế nhưng có thể bảo chứng, đây là một lộ tuyến tỷ lệ tao ngộ địch nhân nhỏ nhất.

Sở Đông biểu tình và ngữ khí lãnh tĩnh đến không nhìn ra chút tâm tình ba động nào.

Dùng linh đan, điều tức mấy canh giờ, Từ Huyền tiếp tục mang theo Sở Đông, án theo lộ tuyến dự đinh mà đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Từ Huyền lấy hắc ti phi thảm cùng với Sở Đông kinh qua một trấn nhỏ trung lập.

Quy mô trấn nhỏ này, không kém gì Bình Hoa Trấn, Luyện Thần Tiên Sư từ giữa không trung lướt ngang mà qua, thân ảnh khiến cho rất nhiều Tu Giả và dân trong trấn chú mục.

- Mọi người mau nhìn là Tiên Sư!

Trên trấn tạo thành một mảnh oanh động nhỏ.

- Vương Lý trấn là một thế lực trung lập, trong lưỡng tộc chinh chiến trước khi không có phân ra thắng bại rõ ràng chiến hỏa sẽ không lan tràn ở đây.

Sở Đông ngữ khí rất tùy ý.

Cao điệu như vậy từ trên trấn nhỏ phồn hoa bay qua, xuất tận danh tiếng, dẫn người ngưỡng mộ kính nể, đối với Từ Huyền mà nói vẫn là lần đầu tiên.

Hai người nghênh ngang từ trên không trung Vương Lý trấn bay qua, cực kỳ thuận lợi, không có tao ngộ bất cứ tình huống gì.

Sau đó, dựa theo lộ tuyến đã định trước, lại chuyển hướng vài lần, đã cách Thanh Mộc trấn chỉ có hai ba trăm dặm.

Thanh Mộc trấn lưỡng tộc chinh chiến chiến khu trọng yếu, trong khu vực phương viên hai ba trăm dặm, đều khó thoát chiến hỏa.

- Đã đến thời khắc mấu chốt.

Sở Đông hít sâu một hơi, xuất ra địa đồ nhiều lần suy tính.

Lúc này, tốc độ phi hành của hai người dần dần chậm lại.

Rốt cục, khi hai người tới gần Thanh Mộc trấn hai trăm dặm, đã phát hiện địch tung của Đông Phương gia.

Hai người không hề phi hành, rơi xuống trên mặt đất cẩn thận tiến lên trăm dặm.

- Vả lại chỉ có một trăm dặm, chúng ta trực tiếp giết vào đi sao.

Từ Huyền vẻ mặt dễ dàng nói.

- Không thích hợp, nếu như là một mình ngươi, tự nhiên không có vấn đề. Nhưng nếu lại có thêm ta nữa, phần thắng cũng không đến bốn thành. Ngươi đưa ta bay đi Thanh Mộc trấn, tốc độ có hạn, tin tức liên quan đến ta thoát khỏi Hoàng Long Thành chắc chắn cao thủ Hoàng Long Thành đi đầu một bước truyền tới Thanh Mộc trấn. Lúc này, Đông Phương gia chắc chắn nỗ lực lực lượng lớn nhất, lục soát bắt giết chúng ta…Khu vực một trăm dặm cuối cùng này, chính là nguy hiểm trùng trùng.

Sở Đông lãnh tĩnh phân tích nói.

Từ Huyền tán thành gật đầu, vô luận là chính mình, hay Sở Đông Tiên Diễn Sư này đều là người Đông Phương gia muốn giết thật nhanh.

Lúc này, hai người mình rơi xuống, Đông Phương gia sao lai buông bỏ cơ hội này?

- Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?

Hiện tại Từ Huyền cuối cùng cũng minh bạch độ khó của nhiệm vụ này, một mình hắn trở về Thanh Mộc trấn là không thành công…Quan trọng là phải mang theo Sở Đông cùng nhau trở lại.

Lúc trước chinh chiến, Trương gia vẫn bị áp chế, đa phần là bởi vì Tiên Diễn Sư Đông Phương gia bày ra.

Một ngày Sở Đông thiên tài Tiên Diễn Sư này thành công cùng Trương gia Thanh Mộc trấn hội hợp, tất nhiên sẽ xoay chuyển thế cục chiến tranh, đây là tình huống Đông Phương gia cực kỳ không muốn thấy.

Nếu như đơn giản nói cả Hoàng Long chi tranh vĩ mô, Đông Phương gia lòng muốn giết Sở Đông càng lớn.

- Ta lo lắng nhất là những nhân tố không thể khống chế, hoặc là biết rõ kia, cũng vô pháp cải biến thứ đó.

Sở Đông nhẹ nhàng thở dài rốt cục ở trên bản đồ lại vẽ ra một lộ tuyến cuối cùng.

Thấy rõ lộ tuyến này, Từ Huyền cũng hít một ngụm lãnh khí, hắn có thể hiểu được lộ tuyến này trải qua khu vực, là vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu. Có đại lượng Tu Giả Đông Phương gia canh giữ.

Lộ tuyến này so với bất cứ một lần nào lúc trước, đều phải mạo hiểm hơn, hầu như là cùng địch nhân không coi vào đâu đi đến.

- Tin tưởng lúc này người của Trương gia Thanh Mộc trấn sẽ không thể không hiểu được tình huống của chúng ta, càng sẽ không đứng nhìn bàng quan. Vị trí này, lưỡng tộc giao phong khả năng cực lớn. Tận lực kiềm chế lực lượng của Đông Phương gia rất có lợi cho chúng ta hành động.

Sở Đông ánh mắt lóe ra nói.

Con mắt Từ Huyền không khỏi sáng ngời chỉ dựa vào lực lượng hai người xông vào đi qua, cơ hội rất nhỏ. Nhưng nếu dưới tình huống lưỡng phương đánh trận, tuyệt đối có cơ hôi thừa cơ lẻn vào, càng có cơ hội đạt được Trương gia tiếp ứng.

- Được cứ như vậy đi!

Từ Huyền và Sở Đông thương nghị một ít chi tiết, đợi cho trời tối, mới hướng phía trước chậm rãi tới gần.

Lúc này, thân ảnh Tu Giả Đông Phương gia liên tiếp có thể thấy được.

Cũng may có bóng đêm yểm hộ, hai người chỉ phải cẩn thận, không gặp được Luyện Thần Tiên Sư hoặc thâm nhập quá mức, cũng không dễ dàng bị phát hiện.

- Nếu như đêm khuya qua đi lưỡng tộc không có chinh chiến, chúng ta liền theo đường cũ trở về.

Sở Đông trầm ổn lãnh tĩnh nói.

Rất đáng tiếc, đêm đó khu vực này đều là Tu Giả Đông Phương gia lui tới lăng không, không có bất cứ dị động nào.

Trước hừng đông, Từ Huyền và Sở Đông rời khỏi khu vực hiểm cảnh trùng trùng này.

Tối ngày thứ hai, tiếp tục tiến nhập chờ đợi.

Vẫn là không hề có động tĩnh.

Nhưng Sở Đông và Từ Huyền đều là cực kỳ có lòng kiên trì.

Rốt cục tại đêm ngày thứ tư, khi hai người lại lẻn vào khu vực hiểm cảnh này, Tu Giả Đông Phương gia liên tiếp dị động.

- Bên kia đánh nhau rồi, mau qua trợ giúp.

- Mọi người cẩn thận, phái một bộ phận người qua đó, người còn lại bất động tại chỗ, cẩn thận đề phòng.

Trong trời đêm Tu Giả mặc lăng lui tới.

Cơ hội đến rồi!

Từ Huyền và Sở Đông liếc nhau, mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc này, Tu Giả Đông Phương gia đại lượng điều động thế cục gấp gáp và hỗn loạn.

Dưới loại tình thế này, quá trình hai người tiềm hành dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng tại một khắc đó, tiền phương có ba gã Tu Giả ngự vật phù không, hướng bên này bay tới.

- Chúng ta trở lại đùa giỡn một tiểu thông minh, tin tưởng Từ huynh có thể vô thanh vô tức đánh chết hai gã Luyện Khí Tu Giả…

Sở Đông tự tiếu phi tiếu nói.

Mắt thấy, ba gã Tu Giả phía trước đã chạy tới phụ cận.

- Tiền tuyến chinh chiến, nhân số không đủ ba người các ngươi mau theo chúng ta cùng đi trợ giúp.

Sở Đông sẳng giọng quát lớn nói, bộ dáng ra lệnh.

Ba gã Tu Giả kia tu vi đều tại Luyện Khí tứ trọng đến thất trọng, chợt đối mặt tình huống như vậy, nhất thời đều cả kinh.

©V·u G\ʏỀjX ©¢¨ v ©¢VI ĤDzjX ?ÀjX -Îj

Đang khi nói chuyện, Sở Đông rất tự nhiên tới gần, tư thái từ trên cao nhìn xuống chất vấn.

- Vị đại nhân này là?

Trong đó một thanh niên cẩn trọng nói, hiển nhiên đã bị trấn trụ.

- Ta là thân vệ thân vệ chấp pháp dưới trướng gia chủ, tiền tuyến tình hình chiến đấu không ổn, cần gấp viện binh.

- Không đúng, trên người hắn cảm ứng không được khí tức lệnh bài trong tộc.

Trong đó một vị trung niên đột nhiên biến sắc.

Thế nhưng gắn liền với thời gian đã muộn.

Sư!

Thanh âm của trung niên kia mới nói đến phân nửa, một đạo bóng ma trống rỗng từ trong bóng đêm nhảy ra, tựa như thiểm điện tập đến phụ cận "Răng rắc" một tiêng vặn gãy cổ của trung niên này.

Nguyên lai Từ Huyền mượn Hắc Dạ Phi Phong hiệu quả ẩn nấp, khi Sở Đông hấp dẫn chú ý của bọn họ, đã lặng yên ẩn núp qua đây.

Hai người khác kinh hãi, một cổ cảm giác mát lạnh kéo tới, chuẩn bị hô to lên.

Sưu sưu!

Sở Đông trong tay bắn ra một cái trường tiên xích sắc, thoáng cái quấn lấy yết hầu của một kẻ trong đó.

Từ Huyền phía sau Hắc Dạ Phi Phong rung lên, bóng đen đỏ sậm quang phong chợt lóe, đưa tay chế trụ cổ kẻ còn lại, bóp chặt lấy yết hầu.

Phác thông!

Tông sắc Luyện Thần của Sở Đông cũng lưu loát quấn chết một gã Luyện Khí Tiên Sĩ khác.

Muốn tiêu diệt ba vị Luyện Khí Tiên Sĩ, đối với hai người Từ Huyền mà nói, có thể nói là dễ dàng không gì sánh được. Nhưng muốn vô thanh vô tức giết chết như vậy, không kinh động những người khác lại thập phần khó khăn.

Cả quá trình kỳ thực rất mạo hiểm, trí mưu, thời cơ phối hợp không sai một chút.

- Nhanh thay y phục của bọn họ, còn có lệnh bài thân phận nữa.

Sở Đông thanh âm gấp gáp, hai người hỏa tốc đem thi thể kéo tới một góc, thay y phục và lệnh bài thân phận của Tiên Sĩ chấp pháp Đông Phương gia.

Sau đó, Từ Huyền và Sở Đông phân biệt bước lên một kiện pháp khí phi hành nghênh ngang hướng bên trong bay tới.

Lúc này, Đông Phương gia điều động binh lực tình thế gấp gáp hỗn loạn, thật không có chú ý hai kẻ xa lạ này.

- Tiền tuyến căng thẳng căng thẳng, hoả tốc viện trợ!

Hai người Từ Huyền thậm chí trà trộn vào trong viện binh của Đông Phương gia. hướng phía Thanh Mộc trấn "giết đến".

Đêm khuya.

Vị trí chính đông của Thanh Mộc trấn, trước một mảnh sơn cốc địa thế kinh hiểm.

Lưỡng tộc tộng cộng mấy trăm Tu Giả, ở đây triển khai một hồi quyết đấu đại quy mô, pháp bảo muôn hình muôn vẻ ở trong trời đêm gào thét, "đinh đinh phanh phanh…" Giao kích chấn hưởng, linh quang pháp diễm huyễn lệ nhiều vẻ, ở trong va chạm trán phóng ra màu sắc như pháo hoa.

Trong lúc nhất thời, trong trời đêm đầy sao trăng sáng, ảm đạm thất sắc.

Rống ngô giữa không trung, thậm chí có phi cầm linh thú, ở giữa không trung giằng co tê rống, cùng chủ nhân cùng nhau kề vai chiến đấu.

Tối nay chinh chiến, song phương tổng cộng đầu nhập gần hai mươi vị Luyện Thần Tiên Sư, trong đó lại có thể thấy được thân ảnh Tu Giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng. Trong tiếng nổ lớn bạo hưởng, diễm khí cường đại cùng phong bạo nhằm phía bốn phương tám hướng đem thế cục càng thêm thảm liệt.

Từ Huyền vừa mới đuổi tới, đối mặt với tràng cảnh to lớn như vậy, tâm thần cũng có chút rung động.

Đây là chiến đấu quy mô lớn nhất nhìn thấy được từ lúc hắn gia nhập Thanh Mộc trấn chinh chiến chinh chiến. Xem tinhf hình, lương tộc đều gia tăng viện binh đối với Thanh Mộc trấn bên này.

Cần biết, Hoàng Long Thành lưỡng tộc trận doanh con số Luyện Thần Kỳ Tiên Sư đều tự gia tăng, cũng có một hai trăm người.

Nhưng lưỡng tộc chiến hỏa, lan tràn khắp các nơi ở Hoàng Long Thành, chỉ là một vị trí chiến khu tại Thanh Mộc trấn đã đầu nhập nhiều cường giả và binh lực như vậy.

- Ta suy tính một mạch, đã đạt đến cực hạn, tất cả cũng tiến hành hoàn mỹ, nhưng có thể thành công hay không, sẽ phải xem một lần công phu kế tiếp.

Sở Đông hít sâu một hơi, cùng Từ Huyền thương nghị, tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Lúc này, nếu như hai người tùy tiện tới gần phía Thanh Mộc trấn, sẽ lập tức lọt vào đông đảo Tu Giả Trương gia công kích pháp thuật phô thiên cái địa.

Ở trên chiến trường hỗn loạn, phía đông bắc một tòa phi chu đầu rồng phiêu phù trong trời đem, có thể đem cả tình huống song phương giao chiến nhìn một cái không sót gì.

Lúc này, trong lầu các trên phi chu đầu rồng, ánh đèn sáng tỏ.

- Sở Đông kia chung quy vẫn là tiên diễn kỳ tài nổi danh trong Phương Thiên Học Phủ, sau khi rời khỏi Hoàng Long Thành đã vô tung tích, thậm chí thoát được thiên la địa võng ta tầng tầng bố cục.

Sóc tiên sinh lộ vẻ chán nản nói.

Bên cạnh hắn Đông Phương gia chủ, thần tình câu thúc cung kính cũng không có ngồi ở thượng vị.

Trên thủ vị, đang ngồi một mỹ nữ tử thướt tha, mi tựa trăng rằm, mắt tựa những vì sao trong trời đêm, trên khuôn mặt trái xoan, một mảnh tuyết trắng, nhìn qua tựa hồ chỉ có trên dưới hai mươi tuổi, tư sắc thượng đẳng, nhưng thần sắc cử chỉ lại lộ ra vài phần băng lãnh, quanh thân một cổ khí tức kỳ hàn ngưng huyết.

Lúc này Đông Phương Uy vẻ mặt kính nể, Sóc tiên sinh thần tình có chút mặt ủ mày chau.

- Ta tới nơi này, không phải nghe các ngươi nhiều lời vô ích.

Bạch thường nữ tử thanh âm lãnh liệt để Đông Phương Uy và Sóc tiên sinh tâm thần run lên.

- Đổng khách nhân, lần này là chúng ta sơ sẩy, người chặn đánh giết kia thực không thể theo lẽ thường theo lẽ thường được, nhưng tin tưởng bọn hắn nhất định sẽ xuất hiện.

Đông Phương Uy cười khổ nói.

Vị bạch y nữ tử họ Đổng này, tên là Đổng Băng Vân chính là nhất đẳng khách nhân của Đông Phương gia, vinh dự trưởng lão.

Ở trong tộc, nhị đẳng khách nhân đều là Luyện Thần Kỳ tu vi, nhất đẳng khách nhân đó là tối cao, về phần vinh dự trưởng lão càng thêm cực kỳ hiếm thấy.

Nắm đó, vì để Đổng Băng Vân trở thành khách nhân bản tộc, Đông Phương gia đúng là đã xuất nhiều máu, nỗ lực đại giới cực lớn, thậm chí lão tổ cũng tự mình đứng ra.

Lần này cũng thật vất vả mới thỉnh được nàng xuất thủ.

- Đổng khách nhân, người đợi thêm ba ngày nữa, Sở Đông kia thân là thiên tài Tiên Diễn Sư, tất nhiên không đi con đường bình thường. Thế nhưng, mặc kệ hắn thiên tư rất cao, chung quy vẫn là tu vi có hạn, toàn bộ suy tính chỉ có thể nhắm vào sinh linh thoát phàm tam giai.

Tiên Sư Tiên Sư vẻ mặt cười làm lành nói.

- Một Tiên Diễn Sư nho nhỏ, lại thêm một thể tu suy thoái đã khiến các ngươi chân tay luống cuống. Nếu không có nhìn tại mặt mũi của Đông Phương Quý, ta sao lại đối với hai hậu bối trẻ tuổi như vậy xuất thủ, tự hạ thân phận.

Đổng Băng Vân vẻ mặt không vui nói.

- Đúng đúng!

Đông Phương Uy và Sóc Tiên Sư không dám quấy rối Đổng Băng Vân, đi tới trước phi chu đầu rồng, nghỉ chân ngưng mắt nhìn song phương chinh chiến kịch liệt.

- A!

Đột nhiên một đạo tiếng kêu thảm thiết từ phía sau Đông Phương gia truyền đến.

- Người nào!

Tu Giả phía sau Đông Phương gia một mảnh hỗn loạn.

Chỉ thấy một thân ảnh đạm hồng sắc ở trong đám người xuyên toa xuyên toa chém giết, một hơi thở giết chết vài gã Tu Giả.

Tu Giả phía trước của Đông Phương gia đang kịch liệt chém giết, đột nhiên giết ra một người như vậy dẫn phát một hồi hỗn loạn.

- Là hắn!

Xa xa Đông Phương Uy trên phi chu đầu rồng kinh hô một tiếng, ánh mắt dừng lại tại trên người thiếu niên kia, trong lòng đại hỉ.

Chẳng những như vậy, rất nhiều Luyện Thần Tiên Sư Đông Phương gia cũng thấy được thân ảnh kia, thất kinh nói:

- Là Trương gia Từ Huyền! Sao hắn lại từ phía sau giết đến?

- Mau phái người tru sát…

Đông Phương gia mấy Luyện Thần tam tứ trọng Tu Giả đái lĩnh hơn mười gã Tu Giả lao qua chặn lại?

- Từ Huyền đã xuất hiện, Sở Đông kia ở nơi nào?

Sóc tiên sinh ánh mắt tìm kiếm ở gần đó, rốt cục thấy được thiếu niên lãnh tĩnh, ăn mặc y bào chấp pháp của Đông Phương gia, dưới Từ Huyền yểm hộ hướng phía Trương gia tới gần.

Thái!

Từ Huyền hét lớn một tiếng, một cổ viêm khí quang ba mang theo tê rống kinh hồn tựa long sư, nhằm phía bốn phương tám hướng, phụ cận bốn năm trượng Tu Giả thấp hơn Luyện Thần Kỳ hầu như đều bị diệt sát trong nháy mắt, thất khiếu chảy máu, nội tạng bị âm ba viêm lực chấn vỡ, bên ngoài thân một tầng vết tích cháy xém.

Động tác như vậy tự nhiên kinh động Tu Giả Trương thị gia tộc.

- Là Từ Huyền, còn có Sở Đông! Nhanh đi tiếp ứng bọn họ.

Trương Phong hô to một tiếng, vẻ mặt mừng như điên, đái lĩnh rất nhiều Tu Giả giết qua.

Từ Huyền thế không thể đỡ, tại một kích viêm khí âm ba, phía sau Hắc Dạ Phi Phong rung lên, tốc độ lại nhanh hơn hai ba phần, túm lấy Sở Đông như đạn pháo bay về phía Trương gia.

Sưu sưu hưu hưu Đông Phương gia vẫn có mười đạo linh quang và pháp bảo, từ phía sau kéo tới, người xuất thủ lại là bao gồm ba gã Luyện Thần Tiên Sư.

Nếu đổi là Luyện Thần Luyện Thần Tu Giả bình thường đủ để bị mất mạng trong nháy mắt.

Tại thời khắc nguy cơ này, Nguyên lực trong cơ thể Từ Huyền bạo phát, tốc độ đề thăng tới cực hạn, như một đạo hồng sắc tàn quang, đi trước xông lên, hét lớn một tiếng:

- Tiếp được!

Hắn bỗng nhiên vận lực một cái, đem Sở Đông thoáng cái ném ra hơn trăm mét, rơi về phía Trương gia, bên kia lập tức có Luyện Thần Tiên Sư tiếp ứng.

Đinh đinh bành bành…

Như trước có hơn mười đạo thuật và pháp bảo, oanh kích đến trên người Từ Huyền. Bên ngoài thân hắn hiện ra hoa văn như xích đồng, vang lên trận trận tiếng kim thiết va chạm, đằng khởi khói đen nhàn nhạt.

Từ Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, ngạnh kháng nhiều thương tổn như thế, nhất thời khí huyết bốc lên, thụ chút thương tích.

Tránh thoát vòng công kích thứ nhất này, sau đó, hắn nhảy lên phía trước cách ra một khoảng, lại có đệ tử Trương gia tiếp ứng, đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Mà một bên khác, Trương thị gia tộc cũng có người tiếp được Sở Đông, lập tức dành cho hắn tầng tầng bảo hộ.

Từ Huyền đại hỉ, lần này kế hoạch trở về "Mạo hiểm, cũng cực kỳ thành công có thể nói là hoàn mỹ.

- Luyện Thần nhất trọng thể tu nho nhỏ, lại nắm giữ lực lượng như vậy, cũng thật là thú vị... Thế nhưng hôm nay đã định trước ngươi phải dừng lại ở đó.

Một thanh âm nữ tử kỳ dị băng lãnh, từ xa xa ngoài trăm trượng truyền đến. Thân hình Từ Huyền bỗng nhiên cứng đờ chỉ cảm thấy một cổ nguy cơ và sát ý trùng thẳng tâm linh, huyết dịch gần như đông lại, trong cơ thể Nguyệt Quang Bí Châu ô minh rung động cấp tốc cảnh báo.

Từ lúc mở ra cánh cửa tu hành tới nay, hắn chưa từng có cảm giác được áp lực kinh khủng như vậy.

Cáng đáng sợ là đối phương còn thân ở ngoài trăm trượng, chỉ bằng một thanh âm và tinh thần áp lực đã khiến Từ Huyền hầu như hít thở không thông, hoạt động cũng vô cùng khó khăn.

Dư quang khóe mắt của hắn miễn cưỡng thấy được một mỹ nữ tử bạch khiết băng lãnh, đạp một đóa hoa băng tuyết, quanh thân trán phóng một tầng quang hà mỹ lệ, uy áp cường đại để toàn trường mấy trăm Tu Giả tâm thần chấn động, hít thở khó khăn.

Nơi nàng đi qua, hàn khí lượn lờ, lan đến phương viên mười trượng, tựa như băng tuyết tiên tử đang bay lượn.

Tiếng xé gió vội vã, phi khoái đâm tới, còn cùng với hàn ý và băng tuyết lạnh thấu xương. Cự ly trăm trượng ở trước mặt đối phương, có thể chỉ là công phu vài lần hô hấp, mắt thường chỉ có thể nhìn được một đạo hư ảnh tuyết trắng không rõ, ở trong trời đêm hoành lược, hầu như không nhìn tất cả trở ngại.

Tu Giả chắn ở trước mặt nàng, vô luận là Luyện Khí Tiên Sĩ, hay là Luyện Thần Tiên Sư, trong thời gian ngắn máu đông lại, thân thể ngưng kết băng sương, từ giữa không trung rơi xuống.

Đây nghiễm nhiên là cách biệt giữa trời và đất tựa như tiên thần cao cao tại thượng đứng lặng đám mây, bao quát vô số con kiến hôi.

- Ngưng Đan kỳ Tu Giả, mau nghĩ biện pháp kéo dài thời gian.

Trong đầu truyền đến thanh âm gấp gáp của tàn hồn kiếp trước.

- Nàng kia lẽ nào chính là nữ cao nhân Ngưng Đan kỳ của Đông Phương gia, Đổng Băng Vân?

Trên tràng thiếu chủ Luyện Thần Tiên Sư nhãn hiệu lâu đời kinh dị run sợ.

- Ngưng Đan cường giả! Sao lại đột nhiên xuất thủ!

Từ Huyền tựa như rơi vào hầm băng không đáy, trong cơ thể Nguyên lực kiệt lực kiệt lực áp súc, một tầng đạm hồng sắc diễm quang trong suốt, bám vào bên ngoài thân, đồng thời Nguyệt Quang Bí Châu bỗng nhiên trán phóng một tầng nguyệt huy nhu hòa từ trong cơ thể kéo dài ra.

Lấy lực lượng bản mạng viêm hỏa, lại thêm Nguyệt Quang Bí Châu thần thông, mới khó khăn lắm xua tan cổ áp lực kia, khôi phục tự do.

- Đổng Băng Vân, Đông Phương gia nhất đẳng khách nhân, vì giết ta và Từ Huyền, Đông Phương gia có thể thỉnh nàng xuất thủ?

Sở Đông tâm thần rung động, cường giả tầng thứ Đan Đạo Tam Cảnh, đã vượt qua phạm vi cực hạn suy tính của hắn.

- Từ Huyền, tranh thủ kéo dài thời gian!

Sở Đông kinh sợ hò hét một tiếng.

Từ Huyền tâm thần rùng mình, Sở Đông nói cùng tàn hồn kiếp trước cư nhiên không mưu mà hợp. Đừng nói là Ngưng Đan kỳ cường giả, coi như là cường giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng liền vượt qua cực hạn ứng phó của hắn.

Tránh được truy sát, hoặc giả nghịch sát đối phương đều là tình huống không có khả năng.

Hưu trong chớp mắt, Đổng Băng Vân bay vụt mà đến, một mảnh băng vụ hàn khí để Tu Giả nơi nàng đi qua tránh thoát, hoặc trực tiếp đông lại mà chết.

Từ Huyền hít sâu một hơi, thân hình cấp tốc rút lui, há mồm vừa phun, một cái Khổng Tước ngọc lưu ly mỹ lệ, nhếch lên một cái linh vũ thanh diễm thiêu đốt, cấp tốc nghênh hướng Đổng Băng Vân.

- Chút tài mọn.

Đổng Băng Vân ngọc thủ vung lên, một đạo bạch khí quang thúc lấp lánh, bắn trúng Thất Linh Đồng Tước, thanh diễm trên người nó trong khoảnh khắc ảm đạm ô minh run lên thu nhỏ lại lui về trong.

Di!

Đổng Băng Vân hơi lộ ra dị sắc, tiện tay một kích chỉ dùng một hai phần pháp lực, lại bị đối phương hóa giải hơn phân nửa.

Nàng ngọc tụ khẽ múa, một mảnh bông tuyết xoay tròn, hình thành một mảnh bạch sắc lãnh vụ bảy tám trượng, từ trên cao chụp xuống.

- A!

Bốn phía Tu Giả kêu thảm thiết liên tục, trên người bảy tám gã Tu Giả ngưng kết thành tượng băng sương, trong nháy mắt tử vong…

Mắt thấy Thất Linh Đồng Tước lui bại rơi xuống, Từ Huyền hít sâu một hơi, há mồm phun ra một đoàn ám hồng sắc viêm hỏa, bên trong bích u dị quang kinh thiểm.

Hắn đem bản mạng chân hỏa rót vào trong Thất Linh Đồng Tước!

©Vou G\ʏỀjX ©¢U v ©¢£I i\Îj gŃj\ ¦_Ŀj GỀu

Ngô ông trong sát na, Thất Linh Đồng Tước kia tăng vọt tới bảy tám thước, trán phóng quang gai mắt kinh người.

- Cách cách! Cách cách!

Đồng tước kia lại đồng thời triển khai hai cái linh vũ cỡ cánh tay, vốn trên thanh sắc linh vũ còn nhiều ra một cây tử sắc linh vũ, thanh, tử hai tầng quang quang giao thác, hình thành một cổ lưỡng sắc diễm quang kinh hồn động phách, hung hăng nghênh hướng bạch sắc lãnh vụ kia và bông tuyết xoay tròn….

Tại bản mạng chân hỏa của Từ Huyền rót vào, Thất Linh Đồng Tước kia bộc phát ra uy năng đáng sợ, càng triển khai cái linh vũ thứ hai, thanh, tử lưỡng chủng diễm quang giao thác hình thành một đạo lưỡng sắc diễm quang dài đến một trương, một đạo kinh hồng vũ quang hoành lược hư không, hung hăng bổ trúng bạch sắc lãnh vụ và khỏa bông tuyết của Đổng Băng Vân huy vũ mà đến.

Bạch sắc băng vụ và lưỡng sắc diễm quang kia va chạm, lập tức tứ phân ngũ liệt, đằng khởi tảng lớn thủy khí và khói xanh, hướng bốn phương tám hướng phóng đi, bao phủ phương viên một hai mươi trượng.

Nhìn tình hình Thất Linh Đồng Tước tựa hồ tựa hồ chống đối một hai, nhưng nếu thực lực Ngưng Đan kỳ cường giả chỉ như thế, còn không bằng tìm khối đậu hũ đập đầu chết.

Đinh đinh phốc phốc phốc trong bạch sắc lãnh vụ tan vỡ, một mảnh bông tuyết khỏa lạp bay nhanh xoay tròn, liên miên đánh lên Thất Linh Đồng Tước, người sau quang hoa trong nháy mắt ảm đạm hơn phân nửa, liên tục thu nhỏ lại bại lui.

Càng đáng sợ là còn có bông tuyết khỏa lạp tàn dư bay ra phủ về phía Từ Huyền.

Những khỏa bông tuyết kia, nhìn như bé nhỏ không đáng kể, thế nhưng tại thần thông của Ngưng Đan kỳ cường giả, mỗi một khỏa chí ít tương đương với toàn lực toàn lực của Luyện Thần cường giả.

Phụ cận lưỡng tộc Tu Giả kinh tâm không ngớt, Ngưng Đan kỳ cường giả thực lực lại mạnh mẽ như vậy. Mà Từ Huyền biểu hiện cũng vượt quá mọi người tưởng tượng, trước mặt Ngưng Đan kỳ cường giả không có bị lập tức tiêu diệt, đây cố nhiên có nguyên nhân Đổng Băng Vân không đế ý tùy tâm xuất thủ, cũng có thể thấy được thực lực của hắn.

Hưu hưu hưu, còn lại hơn mười khỏa bông tuyết ở trong trời đêm hoa lên, qua từng đạo không thể nắm lấy quỹ tích, cấu thành một mảnh lưu vũ, chụp xuống đầu Từ Huyền, một cổ nguy cơ trí mạng bổ tới.

Từ Huyền lúc này có thể làm chỉ là tận lực kéo dài thời gian, nếu Đông Phương gia xuất động Ngưng Đan kỳ cao nhân, như vậy Trương gia không có khả năng không có một chút tin tức và phản ứng.

Ni!

Hắn không dám dùng thân thể ngạnh đấu, trong tay chém ra một cái hắc sắc ti thảm, đột nhiên mở rộng thành lớn, mặt ngoài hiện lên một tầng ám hồng sắc hoa văn,, âm phong cổ đãng, hình thành một hộ võng thật lớn, chắn ở trước mặt.

- Đinh đinh đinh…

Vừa mới tiếp xúc một cái, hắc sắc ti thảm hỏa tinh bắng ra khắp nơi, mặt ngoài ám hồng sắc hoa văn lập tức tiêu diệt, cả hắc thảm hình võng "chi chi" rung động, nghiễm nhiên vượt qua cực hạn.

Từ Huyền cắn răng một cái, đêm mấy tia bản mạng viêm hỏa còn lại cuối cùng rót vào trong đó.

Ô ông!

Hắc sắc ti thảm quang mang đại thịnh, phòng hộ hắc võng dấy lên từng sợi ám hồng sắc diễm quang, uy năng tăng nhiều, trong lúc nhất thời lại đón đỡ một hai lần hô hấp.

Nhưng mà Ngưng Đan kỳ Ngưng Đan kỳ làm cao nhân siêu việt thoát phàm tam giai, thần thông tiên pháp, không thể so sánh theo lẽ thường.

Phốc phốc xuy trong lúc đó ba khỏa bông tuyết, xẹt qua một đạo lãnh quang đẹp mắt, dạng tiêm trùy, đem hắc võng xé mở một lỗ thủng, đâm về phía thân thể Từ Huyền. Trong sát na, Từ Huyền thẳng cảm thấy hàn khí tập thân, một cổ khí đông lạnh hầu như đem máu đông lại.

Đinh đinh phốc!

Bên ngoài thân Từ Huyền lóe ra quang trạch như xích đồng, bắn ra một tia hỏa hoa, trong đó có một khỏa bông tuyết, lại đâm vào cánh tay nửa thốn, tiên huyết chảy nhỏ giọt xuống.

Từ Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, từ lúc gia nhập chinh chiến tới nay, lần đầu bị chính diện đột phá tầng phóng ngự như vậy.

Lực xuyên thủng xuyên thủng cường đại kia, để thân hình Từ Huyền chấn động, thiếu chút nữa thổ huyết, nếu đổi làm Luyện Thần Tiên Sư bình thường, lực một kích này đủ để khí quan và xương cốt trong cơ thể chấn vỡ.

Dù cho thân thể Từ Huyền vô cùng cường hãn, cũng chịu thiệt không nhỏ, càng cảm thấy một cổ hàn ý rót vào trong cơ thể, một tầng sương lạnh sương lạnh đã lan tràn cả cánh tay, thể xác và tinh thần đều bị cổ hàn ý kia bao phủ, ham răng cũng đang run lên.

Cũng may hắn là thể chất viêm hỏa thuộc tính, một cổ hồng quang nóng cháy cường đại từ trong cơ thể phụt ra, đem cở hàn ý băng lãnh này xua tán sáu bảy phần.

Lần thứ hai công kích này, Từ Huyền miễn cưỡng vượt qua được, thụ thương tổn nhất định.

- Di!

Trên không trung Đổng Băng Vân như băng thiên nữ thần, trên mặt lộ ra một tia động dung, vừa rồi theo tay vung lên, đã thi triển năm thành pháp lực thần thông, dĩ nhiên chỉ là để người này thụ thương.

Mà kỳ thực, Từ Huyền nguyên khí tiêu hao bảy tám phần, chân hỏa hao hết, Thất Linh Đồng Tước ảm đạm trở về, hắc sắc ti thảm bị xé rách, lấy loại tiêu hao cùng bí thuật này làm đại giới, mới miễn cưỡng kéo dài thời gian được vài phút.

- Thực sự là không thể ngờ được, Trương gia có thể có thiên tài như vậy, đáng tiếc ngươi thời vận không tốt, đã định trước phải chết. Đổng Băng Vân ta sẽ để ngươi chết được oanh oanh liệt liệt…

Đổng Băng Vân mặt tựa hàn sương, ánh mắt thanh lãnh, mở ra ngọc thủ, một mảnh bông tuyết rậm rạp xoay tròn quanh thân, chừng hơn trăm khỏa khiến người sợ hãi.

Một viên bông tuyết có thể để Luyện Thần Tiên Sư bình thường mất mạng, như vậy nếu đổi thành trăm viên thì sao?

Trong từng trận lãnh vụ chấn khiếu, hơn trăm khỏa bông tuyết đáng sợ kia, dĩ nhiên ngưng tụ ở trước mặt Đổng Băng Vân thành một cái thủy tinh băng kiếm dài một trượng, hàn khí lăng liệt kinh tâm khủng bố đâm thẳng tâm hồn Tu Giả ở đây.

Khó có thể tưởng tượng, trăm viên bông tuyết ngưng tụ thành thủy tinh băng kiếm này, sẽ đem đến cho ban thân lực công kích cỡ nào.

Nhưng có thể xác định, dưới một kiếm này, cho dù là Luyện Thần Cửu Trọng cường giả, cũng đủ giết chết mười lần có thừa.

- Cạc cạc dát… Đổng tiểu cô nương ngươi khó tránh khỏi cũng quá nóng ruột, Hoàng Long chinh chiến này mới có mấy tháng, ngươi Ngưng Đan kỳ cao nhân này đã bắt đầu nhúng tay vào chiến tranh.

Một tiếng cười âm tà từ bốn phương tám hướng trong trời đêm truyền đến, quanh quẩn phương viên hơn mười dặm.

Tiện đà một đạo tiếng chim hót bén nhọn chói tai thiết cát trời đêm, kinh sợ tâm hồn, không biết là dị thú phương nào.

Đổng Băng Vân tay cầm thủy tinh băng kiếm thân thể mềm mại hơi cứng đờ, đôi mắt đẹp hướng về phía trước.

- Ở bên trên!

Phía dưới Tu Giả đột nhiên phát hiện cái gì đó, đều hướng phía trên bầu trời nhìn lại.

Chỉ thấy giữa mây đen phía chân trời, một con kim sắc đại điêu dài cỡ hai ba trượng, vỗ cánh bay lượn mà đến, trên lưng điêu nằm một trung niên đại thúc thần tình nhàn nhã, trong tay nắm hai khỏa đại thiết cầu, trên cao nhìn xuống, cười tủm tỉm quan sát Đổng Băng Vân phía dưới.

- Là Điêu đại thúc, quá tốt rồi.

Trương Phong vẻ mặt kinh hỉ nói, nhận ra thân phận người nọ.

- Không ngoài sở liệu, cuối cùng cũng đến.

Sở Đông buông ra một hơi thở dài, Đan Đạo Tam Cảnh cường giả vượt qua cực hạn hắn có thể suy tính được.

- Là ngươi…

Đổng Băng Vân vừa thấy được trung niên nam tử này, lập tức nghiến răng nghiến lợi, phản ứng cực đại, khuôn mặt xinh đẹp giống như phẫn hận.

- Ai nha, Băng Vân tiểu mỹ nhân, nhìn ngươi bộ dáng khẩn trương, chúng ta lại không có thâm cừu đại hận gì, Không phải là năm mới tại Phương Thiên Học Phủ, nhân lúc ngươi tắm mở hai mắt, nhìn trộm một hai kiện y phục thiếp thân thôi sao, hà tất bởi vì chút chuyện nhỏ này…

Trung niên đại thúc kia vẻ mặt hèn mọn cười nói.

Lời vừa nói ra, đông đảo Tu Giả trong lưỡng tộc chinh chiến đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Đổng Băng Vân đó là Băng Vân tiên tử cao cao tại thượng, chưa từng có người dám đối với nàng có nửa điểm bất kính, huống hồ là đùa giỡn vô sỉ như vậy.

- Ta muốn giết chết ngươi!

Đổng Băng Vân hoàn toàn bị chọc tức giận, trong xấu hổ và giận dữ cực độ hầu như mất đi lý trí quát một tiếng, thân hình hóa thành một đạo hàn hà băng lãnh, giết về phía Điêu đại thúc hèn mọn kia.

Lúc này, nàng ngay cả nhiệm vụ nguyên bản là giết Từ Huyền và Sở Đông đều lười quản, trực tiếp giết về phía Điêu đại thúc trên đỉnh đầu, có thể thấy được đối với người kia cừu hận sát ý cường liệt cỡ nào.

- Ha ha ha! Đến đây đi đến đây đi, đánh là tình, mắng là yêu.

Điều đại thúc mặt dày vô sỉ, một trận cười gian, trong tay lưỡng khỏa đại thiêt cầu vung tay bay ra, hóa thành đại quang cầu đường kính một trượng, kim mang xán lạn, mang theo một trận quang phong ông minh trầm trọng, nghênh về phía Đổng Băng Vân.

Đinh đinh đang đang…

Trong tay Đổng Băng Vân thủy tinh băng kiếm vẽ ra một đạo hàn hà băng lãnh dài vài chục trượng để hai khỏa thiết cầu kim mang xán lạn kia băng khai, nhưng trong tay băng kiếm cũng ảm đạm một phần, ngọc thủ một điểm, hóa thành băng tinh quang vũ khắp bầu trời, tựa như châu chấu lao đầu về phía Điêu đại thúc.

- Ai nha, ngươi muốn giết đại điêu của ta a.

Điêu đại thúc một trận hoảng loạn, trong tay xuất hiện một mặt thuẫn bài cổ đồng, chân lực rót vào trong đó, đột nhiên hình thành một kim thuẫn như thực chất cao tới hai ba trượng, tại khắp bầu trời băng tinh quang vũ trùng kích, phát sinh một chuỗi thanh âm kim thiết va chạm kinh tâm, một mảnh một mảnh hàn khí băng tiết đâm ra bốn phương tám hướng.

Ngưng Đan kỳ cường giả giao thủ, bị vây tầng mây phía chân trời, thẳng đánh cho mây đen rải rác, tiếng sẩm nổ vang, tiếng bạo hưởng liên miên không ngừng, vả lại trong chốc lát càng đánh càng xa.

Tu Giả phía dưới ngay cả năng lực nhúng tay vào cũng không có.

Trên hư không càng là hướng lên trên, áp lực càng lớn, thậm chí còn có Thiên Cương phong cường đại, cổ khí lưu kia có thể trực tiếp tê toái Tu Giả bình thường.

Lấy Tu Giả trình tự Luyện Khí tối đa chỉ có thể tại phụ cận tầng trời thấp bay đi. Cho dù là Luyện Thần Tiên Sư có thể phi hành tại độ cao một hai trăm trượng, cao hơn nữa sẽ không chịu nổi.

Thế nhưng Ngưng Đan kỳ cường giả, lại có thể đánh tới trên tầng mây, quả thực là siêu nhiên thế ngoại.

- Từ huynh, ngươi không có chuyện gì chứ?

Trương Phong rất nhanh đái lĩnh rất nhiều Tu Giả, đem Từ Huyền bao quanh bảo vệ.

- Chịu một chút thương tích, điều dưỡng mấy ngày là có thể khôi phục.

Từ Huyền vẻ mặt khiếp sợ, nhìn xa hai đại Ngưng Đan kỳ cường giả phía xa thân ảnh biến mất tại phía chân trời.

Hắn trăm triệu lần không ngờ tới, Ngưng Đan kỳ cường giả lại sẽ vì chính mình và Sở Đông xuất thủ. Bất quá nhìn tình hình lúc này, nữ tử Ngưng Đan bạch y băng khiết kia, căn bản không có để hắn và Sở Đông hai người ở trong lòng.

Bởi hai đại Ngưng Đan kỳ va chạm, chiến trường lưỡng tộc tranh phong triệt để bị quấy rầy, Tu Giả đều lui binh.

Trên phi chu đầu rồng, Đông Phương Uy đứng lặng ở mũi thuyền, ngửa mặt lên trời thở dài:

- Chẳng lẽ là thiên ý, ngay cả Ngưng Đan kỳ cường giả xuất thủ, cũng không có thành công chém giết người này…

Sóc tiên sinh đứng ở bên cạnh, nhắm mắt lại, hai tay bay nhanh bấm đốt ngón tay tính toán, giữa trán hiện lên một âm dương đoàn thần bí, trong mắt phóng ra một đạo hư quang nữu khúc, hóa thành ba động vô hình, lướt về phía trong thiên địa.

Phốc!

Đột nhiên, hắn phun ra một búng máu, vẻ mặt tái nhợt, lẩm bẩm"

- Từ Huyền này rốt cuộc nắm giữ thiên cơ nào, suy tính so với cao nhân Ngưng Đan kỳ còn muốn khó khăn hơn. Dưới tình huống bình thường, Tu Giả tu vi cùng ta tương xứng quyết khó có loại tình huống này….

- Sóc tiên sinh, ngươi làm sao vậy?

Đông Phương Uy giật mình không nhỏ, vội vã đỡ lấy hắn.

Hầu như là đồng thời, Sở Đông nhìn phía phi chu đầu rồng, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng:

- Suy tính Từ Huyền nhân mệnh thiên cơ? Còn bị phản phệ thụ thương? Thực sự là ngu xuẩn! Mặc dù ngươi là Luyện Thần Kỳ Tiên Diễn Sư, nhưng hiện tại thụ thương, vậy càng thêm không phải đối thủ của ta, tràng đối dịch này, còn có cái ý nghĩa gì?

Công phu nửa chén trà nhỏ sau, Từ Huyền và Sở Đông đều được hộ tống đến Trương Thiết Lĩnh Thanh Mộc trấn.

Gia chủ Trương Thiên Luân, tự mình tiếp kiến hai người, thần tình lộ vẻ kích động:

- Từ khách liêu, Sở hiền chất, để các ngươi chấn kinh rồi. Tình hình chung Ngưng Đan kỳ cao nhân là sẽ không đơn giản nhúng tay vào chiến tranh. Trương gia ta tuy rằng lưu ý đến Đổng Băng Vân đi đến Thanh Mộc trấn, nhưng không nghĩ tới nàng sẽ lại nhúng tay vào, trái với ước định„ xuất thủ đối với một tiểu bối.

Trái với ước định?

Từ Huyền trong lòng rùng mình, đây là ý nghĩa gì, từ nay về sau Hoàng Long chinh chiến, chế hành giữa Ngưng Đan kỳ cường giả bị bị đánh vỡ.

Làm số rất ít người nắm giữ lực lượng uy hiếp trên đám mây Hoàng Long linh thành, Ngưng Đan kỳ cường giả trong lúc đó tự nhiên tồn tại ước định không muốn người biết.

Bằng không chỉ cần xuất động một Ngưng Đan kỳ cường giả, là có thể dễ dàng đánh tan tiêu diệt một đoàn đội hơn trăm Tu Giả.

Khi Từ Huyền đề xuất nghi ngờ của bản thân, gia chủ Trương Thiên Luân trầm ngâm nói:

- Cái này khả năng không lớn, dù sao Ngưng Đan kỳ thật muốn hạ sát tâm mà nói, ngay cả lão phu cũng khó may mắn tránh khỏi. Đối với việc này, cao tầng Trương gia ta tự nhiên sẽ hướng Đông Phương gia đưa ra nghi vấn.

Ngưng Đan kỳ cường giả không để ý đại giới muốn giết chết người nào đó trong Thoát Phàm Tam Giai, là không ai có thể ngăn trở, nhưng là bọn hắn trong lúc đó tất nhiên còn có ước định khắc chế. Bằng không, ngươi giết ta một Luyện Thần ngũ trọng Tiên Sư, ta cũng có thể giết ngươi một Luyện Thần lục trọng Tiên Sư, như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

- Từ huynh đại có thể yên tâm. Chế hành giữa Ngưng Đan kỳ sẽ không bị đơn giản đánh vỡ. Hơn nữa, Đổng Băng Vân sẽ không lại xuất thủ với ngươi nữa, nữ nhân này xuất từ Phương Thiên Học Phủ hai mươi năm trước, tâm cao khí ngạo, sẽ không nhiều lần xuất thủ đối với một hậu bối.

Sở Đông lại cười nói.

Từ Huyền nghe vậy cũng thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn không nghĩ tới có một ngày sẽ cùng Ngưng Đan kỳ cường giả đối mặt, thậm chí suýt nữa bỏ mệnh.

©V©u G\ʏỀjX ©¢I -_Ŀh [Â9 d«´Ńj b\∂u

- Lần này chỉ là Ngưng Đan sơ kỳ Tu Giả, so với lần trước kém hơn nhiều, bất quá...Vừa rồi hình như có người thôi động bí thuật, muốn cưỡng ép thăm dò ngươi nhân mệnh thiên cơ, đáng tiếc người nọ tu vi quá thấp, ngược lại bị phản phệ thụ thương.

Trong đầu truyền đến thanh âm chế nhạo của tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền lập tức nghĩ đến Đông Phương gia Tiên Diễn Sư kia. Có Ký Ức Tinh Hải bao phủ xuống, muốn rình coi nhân mệnh thiên cơ của hắn, nào có dễ dàng như vậy?

Tại chỗ Trương Thiên Luân nán lại chốc lát, Trương Phong bồi Trương Thiên Luân và Sở Đông cùng nhau rời khỏi.

- Từ huynh, lần này Sở Đông có thể bình yên tiến nhập Thanh Mộc trấn, cũng thật nhiều phiền phức ngươi.

Trương Phong vẻ mặt cảm kích nói.

- Có thể dưới tay Ngưng Đan kỳ cường giả chạy thoát được, có thể dự liệu, tên của Từ huynh tất sẽ truyền xa tứ phương.

Sở Đông đầu tiên là cười, lại bất đắc dĩ thở dài nói:

- Lần này ta suy tính kế hoạch, tuy nói hoàn mỹ, thế nhưng cường giả cấp bậc Kim Đan đại đạo, hoàn toàn không nằm trong phạm vi tính toán của ta.

- Ta biết Sở huynh đã tận lực, lần này có thể bình yên trở về Thanh Mộc trấn, kế hoạch của ngươi công lao không thể nói không lớn.

Từ Huyền cũng biết rõ, Tiên Diễn Sư cũng không phải thần không gì không biết, bọn họ cũng sẽ có sơ hở, hoặc có nhân tố không thể nắm trong tay.

Cáo biệt Trương Phong và Sở Đông, Từ Huyền trở về mật thất linh điện dưỡng thương.

Trên thực tế, Từ Huyền thụ thương không tính là nặng, chỉ cần nghỉ dưỡng mấy ngày, là có thể khôi phục.

Hắn lo lắng là một việc khác.

Phốc!

Hắn mở miệng, phun ra một đồng tước ảm đạm vô quang, cầm trong tay kiểm tra trong chốc lát, phát hiện mặt ngoài cũng không có vết tích tổn thương.

Từ Huyền rõ ràng nhớ kỹ, vật này khi cùng Ngưng Đan kỳ cường giả giao chiến, tựa hồ có chút tổn thương.

Quan sát một lúc lâu, hắn chỉ có thể xác định, tài liệu chế tạo nó rất cứng rắn, thương tổn của nó có thể đến từ linh tính bên trong.

Đem Thất Linh Đồng Tước thu hồi trong cơ thể, Từ Huyền cứng rắn chỉ cảm thấy Nguyệt Quang Bí Châu kia lại phân hoá một tia thanh lương tế lưu, rót vào trong Thất Linh Đồng Tước, xúc tiến nó sản sinh một chút biến hóa không muốn người biết.

Không thể không nói, Nguyệt Quang Bí Châu này công hiệu và thần bí khó có thể thăm dò.

Thất Linh Đồng Tước không có trở ngại, Từ Huyền buông ra một hơi thở, lại lấy ra hắc sắc ti thảm kia. Đây là một kiện linh khí phi hành, cũng có công hiệu phụ trợ, lúc này trên hắc sắc ti thảm có một lỗ thủng cỡ bàn tay trẻ con, khu vực khác cũng có vài vết rách.

Kiện linh khí phụ trợ này tại thời khắc cuối cùng cũng tạo được không ít tác dụng, thập phần hiếm có, Từ Huyền có chút tiếc nuối và bất đắc dĩ.

Hắn nghĩ thầm, có nên tìm một vị Luyện Khí Sư tu bổ linh khí này hay không.

Thế nhưng rất nhanh, trong mắt, linh quang chợt lóe:

- Vì sao phải tìm ngươi tu bổ, tự ta lẽ nào không thể tu bổ được sao?

Trong ký ức kiếp trước, cũng có rất nhiều môn học thức, kiếp trước tại phương diện luyện khí có tạo nghệ bất tục.

Căn cứ kinh nghiệm và ký ức kiếp trước mà xem, Từ Huyền một đời này tu luyện ra bản mạng viêm hỏa là chân hỏa tuyệt hảo để luyện chế pháp bảo.

Dù cho có ký ức kiếp trước cảm ngộ, muốn cho Từ Huyền lập tức luyện chế một kiện pháp bảo, nhưng có thể có chút phiền phức, nhưng chỉ là tu bổ một kiện pháp bảo mà nói, hắn là không khó.

Hai ba ngày sau, đợi cho nguyên khí triệt để khôi phục, Từ Huyền lấy ra hắc sắc phi thảm, lại lấy ra tài liệu luyện khí chắc chắn không sai, những cái này đều phù hợp với thể chất viêm hỏa thuộc tính của chính mình.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, ký ức kiếp trước cảm ngộ, phảng phất như hóa thành một loại bản năng, trong tay Từ Huyền viêm hỏa nhẹ nhàng nhảy lên, hóa thành từng sợi diễm lưu rất nhỏ, chỉ chiếm một phần trăm tổng lượng.

Bản mạng viêm hỏa của Từ Huyền, nhiệt độ cực cao, chỉ chốc lát, đã nung chảy phần lớn tài liệu, hóa thành dung dịch nóng chảy thật nhỏ, dung nhập trong hắc sắc phi thảm.

Trong hắc sắc ti thảm từng sợi hồng quang lưu động, theo trăm nghìn nhánh mạch lạc, hướng phía lỗ thủng và vết rách hội tụ đến.

Quá trình này nhìn như giản đơn, nhưng nếu là để một người không hiểu luyện khí đến làm, rất dễ phá hư trận pháp mạch lạc trên pháp bảo, lại tổn hao nhiều linh tính trong đó, dẫn đến hoàn thành tu bổ, sau đó uy năng giảm mạnh.

Hơn nữa, tài liệu thuộc tính phân rõ, dung hợp với nhau, thẩm thấu, không chỉ là một môn học vấn, còn cần kỹ xảo kỹ càng.

Từ Huyền ở trên chiến trường nhiều lần giết địch, tài liệu luyện khí tốt, hoàn toàn không cần lo lắng cùng tiếc nuối, trực tiếp hướng bên trong đúc luyện.

Mục tiêu của hắn không chỉ có riêng tu bổ pháp bảo cực hạn, càng muốn đem tinh luyện trên cơ sở nguyên bản đề thăng phẩm chất của nó.

Ước chừng công phu nửa chén trà nhỏ, hắc sắc ti thảm tu bổ hơn phân nửa, mà viêm hỏa của Từ Huyền tiêu hao cũng cực lớn.

Thấy thế, Từ Huyền lấy ra một đỉnh lô cổ sắc, đầu nhập tài liệu, trong tay hồng quang liên tục hư điểm.

Rất nhanh, trong cái miệng nhỏ đỉnh lô kia, phun ra từng sợi diễm lưu.

Từ Huyền khống chế diễm lưu đỉnh lô này, sau đó dẫn động nó tu bổ hắc sắc ti thảm.

Chân hỏa lô, dưới tình hình chung, hắn đều là dùng để rèn luyện nhục thân, đây vẫn là lần đầu tiên dùng để luyện khí.

Bất quá hiệu quả cũng không sai, duy trì liên tục rất mạnh.

Từ Huyền nhân cơ hội này, khôi phục viêm hỏa.

Hai ngày sau, hắc sắc ti thảm hoàn toàn tu bổ tốt. Từ Huyền lại dùng bản mạng viêm hỏa và hỏa tinh linh quáng tốt nhất tinh luyện.

Vừa mấy ngày, hắc sắc ti thảm trong tay Từ Huyền từ một màu đen ban đầu, dần dần hiện ra một phần ám hồng sắc, thuộc tính thoáng có biến hóa, phẩm chất có chút tăng lên, sử dụng càng thuận buồm xuôi gió.

- Đại công cáo thành.

Giữa trán Từ Huyền lóe ra vui sướng, thân hình nhảy lên, ngồi ở trên hắc sắc phi thảm, bốc lên một tia khí lưu đỏ sậm, "sưu" Trong chớp mắt bay đến giữa không trung, lại hướng thiết lĩnh trọng địa bay đi.

Hắn rõ ràng cảm giác được, tốc độ linh khí phi hành này tăng phúc một chút, trong khoảng thời gian ngắn hiệu quả gia tốc bạo phát so với trước đây mạnh hơn rất nhiều.

Bế quan bảy tám ngày, chiến cuộc trên Thanh Mộc trấn, thay đổi rất nhiều, Tu Giả đến đi xuyên toa, chiến ý dạt dào, mặt mày rạng rỡ.

Từ Huyền không bao lâu tìm được Trương Phong, biết được thời gian gần đây, Trương gia dần dần xoay chuyển thế cục.

- Dựa theo sách lược của Sở Đông, ngày ấy ngươi tĩnh dưỡng, sau đó, bên ta Ngưng Đan kỳ khách trực tiếp xuất thủ, giết chết Đông Phương gia hai gã Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, còn lấy hòa nhau chuyện lần trước. Hôm nay sĩ khí Đông Phương gia rơi xuống, binh lực điều động không bằng trước đây linh hoạt và từng ra bách biến…

Trương Phong mặt mày rạng rỡ nói.

Trong lòng Từ Huyền lại rõ ràng, Đông Phương gia Tiên Diễn Sư kia, lần trước thôi động bí thuật, muốn cưỡng ép thăm dò bản thân nhân mệnh thiên cơ, kết quả bị phản phệ thụ thương, năng lực tính toán giảm đi.

Mà một bên Thanh Mộc trấn này, có Sở Đông tọa trấn, bày ra chinh chiến, dưới khả năng diễn toán đáng sợ, vài lần xuất kích, đều là quỷ thần khó lường, thẳng kích sơ hở yếu hại của Đông Phương gia.

©V¨u G\yỀjX ©¢P v ©¢kI [9_ g Ä§ W_¾q GQjX

Từ Huyền không có tự thân tới chiến trận, nhưng có thể lường trước tiền căn hậu quả trong đó.

Tiên Diễn Sư chính là một đại thủ vô hình, nhìn không thấy hành quân bố trận gì, cũng nhìn không thấy bọn họ thi triển tiên pháp kinh thiên, nhưng mỗi một chi tiết cải biến, đều ở trong u minh ảnh hưởng sự vật phát triển.

Từ Huyền minh bạch, Tiên Diễn Sư truy cầu chính là nắm trong tay đại cục vĩ mô, chính mình cùng bon họ không nằm một hệ thống đồng nhất, không có thể so sánh với tính toán.

Hắn chỉ truy cầu lực lượng thuần túy nhất, đỉnh phong nhất, có thể đem tất cả hệ thống nát bấy lực lượng.

Khi tìm được Sở Đông, hắn đang đứng trên bầu trời trận pháp thiết lĩnh, nhìn ra bầu trời trên bầu trời phía xa, mấy Tu Giả lục tục qua đây hội báo tin tức.

- Tới vừa lúc, còn kém một bước cuối cùng, chúng ta là có thể phát động một kích trí mạng, chân chính quyết định thắng bại.

Thấy Từ Huyền qua đây, Sở Đông mỉm cười, từ phía trên rơi xuống.

Ầm ầm!

Chính vào lúc này, phía chân trời mây đen cuồn cuộn.

Ầm!

Một hồi mưa phùn liên miên, trút xuống tiếng gió thổi gào thét.

Từ Huyền cảm giác có chút đột ngột khác nhau tầm thường.

- Đông Phương gia Tiên Diễn Sư xuất quan, tràng mưa gió cấp bách này chỉ sợ là hắn nổi lên kết quả đã lâu đi.

Sở Đông nhìn lên bầu trời.

Từ Huyền giật mình không nhỏ, địch quân Tiên Diễn Sư đã có thể nắm trong tay Thiên Địa khí hậu sao?

- Luyện Thần Kỳ Tiên Diễn Sư, còn không có thể hoàn toàn trực tiếp thi hành mưa gió phạm vi lớn, nhưng bọn hắn có thể đem mưa gió trì hoãn hoặc sớm hơn nửa ngày. Tràng vũ hội này càng lúc càng lớn, lại tẩy rửa cả Thanh Mộc trấn, duy trì liên tục thời gian dài, trong lúc tác chiến không thích hợp. Hắn đang quấy rầy, phá hư bố cục của ta, vì Đông Phương gia thắng được thời gian thở dốc…

Trên miệng Sở Đông hiện lên vẻ mỉm cười.

Từ Huyền có thể lường trước được, trải qua bạo vũ trùng kích, sau đó Thanh Mộc trấn cũng nghênh đón Đông Phương gia phản công.

Thế nhưng, hắn không cần lo lắng những cái này, chuyện phiền toái đều giao cho Sở Đông. Từ Huyền chỉ phụ trách giết địch thu được chiến lợi phẩm.

- Dựa theo kế hoạch, ngươi phụ trách đông lộ hạp cốc...

Dưới Sở Đông an bài, Từ Huyền nhóm năm mươi người đội mưa gió, từ một đường nhỏ tại đại thiết lĩnh lặng yên rời khỏi, phụ trách mai phục tập kích.

Đoàn đội năm mươi Tu Giả này, lấy Từ Huyền dẫn đầu, tổng cộng ba gã Luyện Thần Tu Giả, hai người khác, phân biệt là Trương Cuồng và Trương Đức.

Theo lý thuyết, lấy thân phận của những Tu Giả, hẳn là không sợ hãi mưa giò, lúc này lại cẩn thận như vậy.

Trong bóng đêm mưa gió, đám Tu Giả Từ Huyền dọc theo đường nhỏ bí mật, lặng yên rời khỏi Trương Thiết Lĩnh.

Lộ tuyến lựa chọn cũng toàn bộ nằm trong suy tính của Sở Đông thậm chí đưa ra mấy phương pháp ứng phó kỳ biến.

Trong quá trình đi đến, mưa gió càng lúc càng lớn càng lúc càng lớn, nhưng là phạm vi bất quá mười trượng, dưới tình huống như vậy, Tu Giả dưới Luyện Thần Kỳ muốn phi hành cũng khó khăn.

Ở trong loại hoàn cảnh này, không cho phép thi triển tiên pháp, càng không thể nước mưa rơi thấm vào da.

Trong một đường đi, không ít Tu Giả đều cảm thấy gian nan, không chỉ vì nguyên nhân mưa to gió lớn, càng bởi vì lộ tuyến lựa chọn rất là hẻo lánh, leo núi vượt lĩnh, thập phần hiểm trở.

Nhóm hơn năm mươi người Từ Huyền đi rất là gian nguy, ước chừng một thời thần, tiến nhập một sơn cốc thâm thúy.

Ở đây cũng chính là đích đến theo như lời Sở Đông, Đông Lộ Sơn Cốc.

Sơn cốc rất lớn rất sâu, dưới bão tố yểm hộ, tùy tiện tìm một góc, ẩn dấu năm mươi người, hoàn toàn không là vấn đề.

- Từ khách liêu, như vậy rốt cuộc được không? Dưới mưa lớn như vậy, người của Đông Phương gia cũng có thể án binh bất động mới đúng.

Trương Đức hơi nghi hoặc nói.

- Nhìn địa đồ, ở đây cách Trương Thiết Lĩnh năm sáu dặm, tựa hồ tại bên sườn trú quân của Đông Phương gia, vừa mới nằm tại lưỡng địa tam giác điểm, công có thể đánh quân địch Đông Phương, thủ có thể viện trợ Trương Thiết Lĩnh.

Từ Huyền cũng là vẻ mặt thản nhiên, một đường này không có bất cứ sơ sẩy gì, đến được đích, trong lòng hắn đại định.

- Từ huynh rốt cuộc là kế hoạch gì? Ngươi có thể nói ra hay không?

Trương Cuồng có chút ngứa ngáy trong lòng.

Mọi người một đường mạo hiểm vượt qua bão tố, lúc này còn đang chịu tội, lại hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Trước khi đi, kế hoạch chân chính, Sở Đông đã từng nói qua với Từ Huyền.

- Tiếp qua nửa canh giờ, mưa to sẽ dần dần dừng lại, hẳn là đến lúc Đông Phương gia phản công, chờ đi!

Từ Huyền thở dài một hơi đáp.

Thời gian từng chút trôi đi, đến tận nửa thời thần sau, mưa to mới giảm nhỏ lại.

- Báo Từ Tiên Sư, xa xa ngoài vài dặm, thấy địch tung, đại khái hơn trăm người.

Một gã Tu Giả canh gác đưa tin.

Mấy người Từ Huyền vừa nhìn, quả nhiên phát hiện khe sâu phía xa, có thân ảnh Tu Giả phi hành xuyên toa.

Ở trong mưa gió, thấy không quá rõ ràng, bất quá có thể phán đoán ra nhân số đại khái.

- Hơn trăm người? Quy mô này cũng không nhỏ, vừa vặn thực thi phương án số 2...

Từ Huyền trầm ngâm chỉ chốc lát, lập tức nói:

- Đợi lát nữa xem sao!

Lại chờ thêm thời gian nửa chén trà, mưa to đã biến thành mưa nhỏ.

Từ Huyền trong lòng cảm khái, Tiên Diễn Sư đối với thiên tượng, khí hậu khống chế lại đạt đến trình độ chính xác như vậy, tất cả đều giống như Sở Đông sở liệu.

- Kế tiếp làm sao bây giờ?

Trương Cuồng nóng ruột khó nhịn.

- Giết trở về, để cho bọn họ có đi không có về.

Trong mắt Từ Huyền hàn mang chợt lóe.

- Mọi người, xuất phát.

Từ Huyền ra lệnh một tiếng, mọi người hô lạp đứng dậy, bay ra khỏi sơn cốc, hướng về phía Trương Thiết Lĩnh giết đi.

Mà lúc này, trước Trương Thiết Lĩnh đại trận, Đông Phương gia hơn trăm tên Tu Giả, cùng năm sáu Luyện Thần Tiên Sư hùng hổ phát động một trận công kích mãnh liệt.

Trước Trương Thiết Lĩnh đại trận con số Tu Giả hữu hạn, tình thế tràn ngập nguy cơ.

- Ha ha ha, thời cơ đánh lén này thật đúng là chính xác, chúng ta vừa đuổi tới Trương Thiết Lĩnh, mưa to dừng lại, giết bọn hắn trở tay không kịp.

Dẫn đầu một nam tử cao to lực lưỡng chính là Đông Phương Lâm ngày trước cùng Từ Huyền có một trận chiến, Luyện Thần tứ trọng võ tu.

Ở bên cạnh hắn còn có võ tu mặt đen, cũng là Luyện Thần tứ trọng võ tu, cười hắc hắc:

- Lần này mượn thiên thời chi lợi, Đông Phương gia chúng ta nhất cử đại phản công, ba mặt tập kích, chỉ cần một bên đắc thủ, là có thể rung chuyển cả Trương gia, để cho bọn họ thất bại thảm hại.

Sáu đại Luyện Thần cường giả liên thủ, hơn trăm Tu Giả xuất kích, rất nhanh xé rách Trương Thiết Lĩnh đại trận.

- Phá trận...Giết đi vào!

Mấy người Đông Phương Lâm đại hỉ, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài, hơn trăm Tu Giả, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, giết vào Trương Thiết Lĩnh.

Đây là lần đầu Đông Phương gia giết vào trọng địa Thanh Mộc trấn từ lúc đại chiến tới nay trước đó chưa từng có đột phá.

Tu Giả trong Trương Thiết Lĩnh hoảng loạn vô cùng, kiên trì trong chốc lát, bỏ lại đại trận không để ý, hướng sâu trong thiết lĩnh bỏ chạy.

- Không đúng! Nơi đây chính là một chỗ trọng địa của Thanh Mộc trấn, Trương gia sao có khả năng không tử thủ, chạy trốn lưu loát như vậy?

Võ tu mặt đen thần sắc đột nhiên biến đổi.

Thực sự quá khác thường!

Giết……

Chính vào lúc này, bên ngoài Trương Thiết Lĩnh, một đội ngũ hơn năm mươi Tu Giả, hạo hạo đãng đãng giết qua.

Cái gì!

Đám người Đông Phương Lâm sắc mặt trắng bệch, cả người lạnh lẽo.

Lúc này, bọn họ đã tiến nhập Trương Thiết Lĩnh, hậu phương đột nhiên có quân địch đánh tới, hiển nhiên là đã trúng kế.

Ai có thể ngờ tới, ở trong bão tố Trương gia sẽ phái ra một cổ binh lực mai phục ở bên sườn?

Thủ lĩnh đội ngũ Tu Giả này chính là Từ Huyền, hắn đạp một tấm phi thảm hắc sắc, trên người ám đồng xích quang lóe ra, xung phong đánh tới.

Giết……

Nhưng vào lúc này, Tu Giả đóng ở sâu trong Trương Thiết Lĩnh nguyên bản đang chạy trốn, lại đánh ngược về, hiện ra xu thế hai mặt giáp công.

- Nhanh chóng một chút giết ra ngoài đi!

Đông Phương Lâm trong kinh sợ kêu lên bất lực nói.

Sưu sưu sưu -

Trong hỗn loạn, trong đội ngũ Tu Giả Đông Phương gia hơn mười đạo tiên pháp bắn về phía Từ Huyền.

Đằng!

Từ Huyền mạnh mẽ phát lực đạp lên hắc sắc phi thảm, mượn tốc độ linh khí phi hành nguyên bản, thân thể bay vọt lên, bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ gấp đôi, tránh thoát hơn phân nửa công kích, như một thanh đao nhọn, trong khoảnh khắc giết đến đội ngũ Tu Giả Đông Phương gia Đông Phương gia.

- A a…

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, một đường đi qua, Tu Giả toàn bộ xương cốt đều bị đánh nát mà chết.

Từ Huyền hoàn toàn không nhìn tất cả, dùng thân thể cứng rắn đụng ra một cái thông đạo.

Đạt được cường độ thân thể tiếp cận Ngân Cương Chi Thể của hắn hiện nay, lực lượng đáng sợ cỡ nào, Tu Giả bình thường dù cho bị hắn giết qua, thân thể đều sẽ bị đánh bay, một cổ Cự Lực đem xương cốt đánh gãy, không chết cũng sẽ nửa đời tàn phế mất đi chiến lực.

Đông Phương gia Tu Giả dưới tình huống hai mặt chịu công kích, lại bị Từ Huyền sát tinh này tiến đến, trong đám người một mảnh gào khóc thảm thiết, càng phát ra hỗn loạn tuyệt vọng.

Từ Huyền giết tiến vào đoàn người, thứ nhất chính là truy sát Luyện Thần Tiên Sư.

Những Luyện Thần Tiên Sư kia tự nhiên đối với hắn sớm có sợ hãi đều chạy trốn cả,

Thế nhưng Từ Huyền không nhìn tất cả trở ngại, thân thể như man ngưu đánh tới, dọc theo đường đi, mặc kệ là pháp thuật quang mang, hay là pháp khí, thậm chí thạch bích đều trực tiếp xô đổ mà đi qua.

Phương pháp đơn giản nhất, cũng là trực tiếp hữu hiệu nhất.

Ở sau lưng Hắc Dạ Phi Phong gia trì, tốc độ của hắn tăng thêm hai ba phần, rất nhanh tiếp cận một gã Luyện Thần nhị trọng Tu Giả, hồng mang đột thiểm, một quyền nổ nát vòng bảo hộ phòng ngự, đánh xuyên qua thân thể, lấy đi túi trữ vật.

Hôm nay, Từ Huyền thậm chí chỉ bằng lực lượng cơ thể có thể trực tiếp giết chết Luyện Thần nhất trọng Tu Giả, nếu là lại thêm lực bạo phát nguyên lực, trực tiếp miểu sát Luyện Thần nhất nhị trọng Tu Giả. Dù cho Luyện Thần Luyện Thần Tu Giả toàn lực phòng ngự cũng đỡ không được hắn đụng vài cái.

Dưới hai mặt giáp công, Từ Huyền cũng không lo lắng Tu Giả Đông Phương gia có thể chạy được bao nhiêu, thoả thích tàn sát chém giết.

Chỉ chốc lát, Trương gia lưỡng lộ binh lực hội hợp, tựa như chen lẫn, đem Đông Phương gia kẹp ở giữa, chém giết cùng một chỗ.

Sau đó Trương Cuồng và Trương Đức đuổi đến, đái lĩnh chúng Tu Giả, giết vào trong đám Tu Giả Đông Phương gia.

Từ Huyền áp lực suy giảm, thân hình hóa thành một đạo đạm hồng tàn ảnh, bay nhanh giết về phía Đông Phương Lâm thực lực mạnh nhất.

Lúc trước, hắn và Đông Phương Lâm đã giao thủ, người này thực lực so với Luyện Thần tứ trọng Tu Giả cường đại hơn vài phần.

Đón nhận đến, hai người một trận va chạm kinh hồn, tiện đà đều bạo thối.

Đông Phương Lâm tự biết đơn độc cùng Từ Huyền giao thủ, sợ rằng rất nguy hiểm, lập tức kéo giãn tốc độ, hướng ra phía ngoài giết đến, lại bị Trương Cuồng một phát chặn lại.

Từ Huyền đơn thủ hoa lên, xa xa hắc sắc phi thảm hóa thành một đạo dị quang cự võng, hướng đầu Đông Phương Lâm chụp xuống.

Đông Phương Lâm cũng không phải hạng người dễ đối phó, trong tay trường đao bổ ra một đạo đao mang sắc bén, đem hắc sắc phi thảm bổ ra.

Nhưng hắc sắc phi thảm này sau khi được Từ Huyền trọng tân luyện chế, phẩm chất càng tăng tiến một tầng, không hề tổn hại chút nào.

Trương Cuồng cũng không phải ngọn đèn hết dầu, nhân cơ hội này, đầu ngón tay xẹt qua hai đạo hồ quang như như mãng xa, bay nhanh quấn lấy hai chân Đông Phương Lâm.

Đông Phương Lâm chỉ cảm thấy dưới chân tê rần, tốc độ vừa chậm, chỉ đành lấy chân lực hộ thể. Mặc dù Trương Cuồng công kích thương tổn không đến Đông Phương Lâm, nhưng là có thể thoáng kéo dài trở ngại một chút.

Khe hở thời gian này, trong cơ thể Từ Huyền Nguyên lực bạo phát, sản sinh tốc độ kinh người, từ phía sau lao tới, trong tay viêm hỏa đỏ sậm bích u kỳ quang lướt ra, hóa thành một đạo diễm lực độc xà. "Ba" một tiếng đánh về phía lưng của Đông Phương Lâm.

- Không tốt!

Đông Phương Lâm hoảng hốt, chỉ cảm thấy một cổ nguy cơ áp bách hít thở không thông kéo tới, muốn tránh cũng đã không kịp.

Hắn tự biết thực lực bản thân Từ Huyền không đủ để giết chết Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, thế nhưng đòn sát thủ bí thuật trong tay hắn lại có năng lực này.

Phốc…

Đông Phương Lâm phun ra một búng máu, sau lưng bị viêm hỏa nhiệt độ cao thiêu đốt, thẩm thấu tầng chân lực của hắn, một cổ độc hỏa đã tiến vào trong cơ thể, nội ngoại dày vò. Đổi làm tiên tu khác, sợ rằng một chân đã bước vào Quỷ Môn quan.

- Cút!

Đông Phương Lâm hét lớn một tiếng, cũng không biết sử dụng bí thuật nào, trong cơ thể chân lực tăng vọt, thẳng xông ra phương viên mấy trượng, để Từ Huyền và Trương Cuồng đánh văng ra, trên người hắn viêm hỏa cũng bị khu tán hơn phân nửa, cưỡng chế viêm độc trong cơ thể, trực tiếp hướng bên ngoài Trương Thiết Lĩnh xông vào.

Từ Huyền âm thầm thở dài, bản mạng viêm hỏa của hắn, đánh chết một Luyện Thần tứ trọng Tu Giả, chí ít phải tiêu hao phân nửa, lại tiêu hao đại lượng nguyên khí, người này thực lực không tầm thường, nếu đã chạy trốn, sẽ rất khó truy sát.

Hắn muốn bảo tồn càng nhiều nguyên khí, ứng phó sự cố đột phát khác.

Nhưng mà, Đông Phương Lâm vừa mới chạy trốn tới cửa vào Trương Thiết Lĩnh.

Bá bá!

Bên trong sườn núi, đột nhiên nhảy ra hai Luyện Thần Kỳ Tu Giả, đơn thủ vung lên, hai huyền thiết tác bay nhanh cuốn lấy hai chân Đông Phương Lâm.

- Di!

Từ Huyền sửng sốt, rất nhanh đơn thủ nhất điểm, hắc sắc phi thảm cấp tốc vọt tới.

Răng rắc răng rắc!

Hai chân Đông Phương Lâm chấn động, cường vận chân lực, trực tiếp đem xích sắt chấn vỡ.

Hô sưu -

Nhưng vào lúc này, một tấm hắc sắc cự võng từ trên trời giáng xuống, đem hắn vây nhốt trong đó, vô luận giãy dụa như thế nào đều không phá ra được.

Hắc sắc phi thảm kia trải qua Từ Huyền tinh luyện, cực kỳ cứng cỏi, làm linh khí phi hành tốc độ tự nhiên rất nhanh.

- A…

Đông Phương Lâm kêu rống một tiếng, trong cơ thể nguyên khí đại tiêu hao, bị viêm hỏa và viêm độc tàn dư phản phệ đốt cháy.

©VVu G\ʏỀjX ©P· v ©PoI Ĥà_ GʉH Ĥû Ĥŋj\

Chờ Từ Huyền bay nhanh chạy tới, Đông Phương Lâm dưới hắc sắc cự võng quấn lấy, đã bị thiêu đốt sạch mà chết, lập tức một chưởng băng sát, lấy túi trữ vật nghi hoặc hỏi:

- Các ngươi là?

- Chúng ta chịu Sở tiên sinh an bài, ẩn núp tại vách núi này, bắt giết một ít dư nghiệt tu vi cao.

- Sở Đông?

Từ Huyền mỉm cười, phân cho bọn hắn mỗi người một kiện linh khí, tài liệu linh thạch còn lại chính mình lưu lại. Hai người cũng biết đủ chém giết Đông Phương Lâm hơn phân nửa công lao dù sao cũng thuộc về đối phương.

Kế tiếp, Từ Huyền đơn giản canh giữ ở phụ cận cửa vào. Một ngày có dư nghiệt giết qua, giơ tay chém xuống, răng rắc giải quyết.

Những Tu Giả hồng nhãn kia, thương tích ỉu xìu, thật vất vả giết đến cửa vào thiết lĩnh, đột nhiên thấy Từ Huyền sát tinh này càng tuyệt vọng hơn.

Trương Thiết Lĩnh bị trận pháp thủ hộ, chỉ có một sơ hở ở đây, trấn thủ cửa vào này, Từ Huyền một người giữ ải, vạn người không thể xuyên qua, đến một giết một, đến hai giết hai, thật thống khoái.

Chiến lợi phẩm cuồn cuộn không ngừng thu vào hầu bao của Từ Huyền, tự nhiên là tâm hoa nộ phóng.

Thời khắc chém giết đang tiến hành, chiến đấu hiện ra xu thế nghiêng về một bên, hai mặt chịu giáp kích, Tu Giả Đông Phương gia quân tâm tan rã, bị giết đến không còn sức phản kháng. Đầu tiên là Từ Huyền liên trảm hai đại Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, còn lại Tiên Sư nếu không bị chết trong hỗn chiến, đó là chạy trốn tới cửa vào, lại bị Từ Huyền Lôi Đình đánh chết.

Công phu nửa chén trà, chiến đấu biến thành đơn phương tàn sát và truy sát!

Từ Huyền bên này không hề áp lực, cười dài ngồi chồm hổm trên mặt đất, một khi có người giết ra vòng vây, sẽ đối mặt với hắn bạo khởi công kích.

Lối vào hai Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, thập phần phiền muộn, Từ Huyền ở chỗ này giữ ải, bọn họ hoàn toàn ăn không ngồi rồi, đơn giản đành gia nhập trong hỗn chiến.

Kể từ đó, phụ cận cửa vào chỉ còn lại có một mình Từ Huyền, vừa ngồi chồm hổm trên mặt đất, không chớp mắt, Đông Phương gia đào binh chạy đến còn chưa kịp vui mừng đã bị người từ giữa không trung bắn rơi xuống.

- Hắc hắc, chiến lợi phẩm có nhiều thu không hết, sau trận chiến lần này, ta nhất định phải bế quan, đột phá Ngân Cương Chi Thể.

Bên cạnh Từ Huyền chồng chất mười túi trữ vật, thẳng khiến người đỏ mắt, đương nhiên, túi trữ vật của Luyện Thần Tiên Sư hắn sẽ trước tiên thu vào Ký Ức Tinh Hải.

Chiến đấu duy trì liên tục nửa canh giờ, Đông Phương gia đệ tử bị giết đến tan tác.

Một trận chiến này có thể nói là đạt được toàn thắng, tiêu diệt toàn bộ địch nhân.

- Không sai, ngày hôm nay chém giết một vị Luyện Thần Tiên Sư.

Trương Đức thanh lý túi trữ vật trong tay, thoáng có chút đắc ý nói.

Đều là Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, hắn giết chết một vị Luyện Thần Kỳ Tiên Sư, tương đương với tư bản tăng gấp đôi, đương nhiên vui vẻ thống khoái.

- Ta cũng thành công giết một tên, còn hiệp trợ Từ khách liêu giết một tên khác.

Trương Cuồng vẻ mặt thỏa mãn kiểm tra chiến lợi phẩm trong túi trữ vật.

Bất quá, khi hai người này chú ý tới gần cửa vào, Từ Huyền ngồi chồm hổm trên mặt đất thanh lý túi trữ vật, nhất thời ngẩn ra, sắc mặt có chút khó chịu.

Trước mặt Từ Huyền đúng là chất đống mười túi trữ vật, trong này, hắn đã chém giết vài Luyện Thần Kỳ.

- Ta nói Từ khách liêu, ngươi một mình ở phía sau kiếm tiện nghi, không thể cường giả gây nên như vậy.

Trương Đức có chút không cam lòng đố kị nói.

Từ Huyền chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, từ chối cho ý kiến nói:

- Cường giả? Từ mỗ không dám nhận, không có đạt được Ngưng Đan kỳ, sợ rằng còn chưa xưng được là cường giả chân chính. Huống hồ, cho dù Từ mỗ giết vào hỗn chiến, tin tưởng thu hoạch sẽ không so với hiện tại ít hơn, thế nhưng ai có thể bảo chứng, đổi là những người khác trấn thủ nơi đây có thể không hề sơ hở chặn giết toàn bộ dư nghiệt, bảo chứng lúc này toàn bộ chiến tích quân địch?

Lời vừa nói ra, Trương Đức có chút khó cãi, đổi là những người khác nói thật đúng là vị tất đã có năng lực này.

Từ Huyền tọa trấn cửa vào, một kẻ giữ quan, vạn người khó qua, đến một giết một, sạch sẽ lưu loát, phải thừa nhận chiến công của hắn. Thế nhưng người này năng lực thu liễm tài vụ cũng đặc biệt mạng thì phải?

- Đón lấy!

Từ Huyền ném ra một kiện linh khí cho Trương Cuồng, cười nói:

- Vừa rồi chém giết Đông Phương Lâm kia, làm phiền Trương Cuồng huynh hiệp trợ.

Trương Cuồng tiếp nhận kiện linh khí này, tâm trạng đại hỉ.

Cẩn hiểu rằng, Luyện Thần Tiên Sư bình thường linh khí trong tay chỉ có một đến hai kiện. Một kiện linh khí nếu là đặt ở trong Luyện Khí Tiên Sĩ, đó thật đúng là bảo vật giá trị xa xỉ, cho dù là Luyện Thần Tiên Sư cũng sẽ tâm động không ngớt.

Đương nhiên, đại bộ phận linh khí, Từ Huyền không để vào mắt, cũng không thích hợp. Một vị Luyện Thần Tiên Sư, giá trị trong túi trữ vật của hắn, linh khí tối đa chỉ chiếm một phần tư, Từ Huyền chân chính quan tâm là những linh thạch, tài liệu, đan dược các loại vật phẩm tài nguyên kia.

Chém giết địch nhân hoàn tất, sau đó, Từ Huyền quát một tiếng:

- Lưu lại những người này trấn thủ nơi đây, người còn lại theo ta đi trợ giúp khu vực tranh đấu khác.

Sau tràng bão tố đó, Đông Phương gia phát động toàn thể phản công, khu vực này đã bị công kích, chỉ là một trong số đó.

Nghĩ đến khu vực khác, cũng có chiến đấu thảm liệt, sẽ không biết tình huống cụ thể ra sao. Rất nhanh, có một bộ phận thụ thương, hoặc Tu Giả tương đối bảo thủ trú lưu phòng thủ.

Từ Huyền đái lĩnh ba bốn mươi người, giết về phía chính diện Thanh Mộc trấn, nơi đó là trọng điểm nhất.

Chờ hắn đuổi tới đây, cũng là bị dọa vừa động, chỉ thấy giữa không trung huyền phù mười kiện phi hành pháp khí đại hình khắp bầu trời pháp quang pháp bảo, xuyên toa va chạm, liên tục bạo hưởng.

Trong đó, Trương gia gia chủ Trương Thiên Luân cũng xuất thủ cùng Đông Phương Uy ở trên không trung giao đấu, thân ảnh hoảng động, đánh cho cuồng phong bạo hưởng, sóng khí quét ngang, trong phương viên trăm trượng, Tu Giả khác cũng không dám tiếp cận.

Ngoài cái đó ra, lưỡng tộc còn đều có một gã Luyện Thần thất trọng cường giả tại giữa không trung giao chiến, đồng dạng chúa tể một khu vực.

Một bên này đầu nhập Luyện Thần Kỳ cường giả, đã đạt hơn hai mươi người, Tu Giả khác ba bốn trăm người, xem ra lưỡng tộc mấy ngày nay viện binh không ít.

Tu Giả theo Từ Huyền cùng nhau chạy tới nhất thời há hốc mồm.

- Từ huynh, ngươi tới thật tốt, nghĩ đến bên kia hẳn là rất thuận lới đúng không?

Ở giữa không trung quan chiến Sở Đông, thấy mấy người Từ Huyền, thở dài ra một hơi.

Từ Huyền gật đầu, trong lòng nhất thời trong sáng, nguyên lai Sở Đông trong an bài chiến cuộc đã có một bộ phận nhân tố thắng lợi rất lớn, ký thác ở bên này của mình.

- Giết!

Từ Huyền không nói hai lời, đái lĩnh mười người Trương Cuồng, giết về phía Đông Phương gia.

Ba bốn trăm người tranh phong, gia nhập thêm ba bốn mươi người tựa hồ ảnh hưởng không lớn, nhưng sự thực cũng không phải như vậy.

Hai bên đều có không đến hai trăm người, gia nhập bốn mươi người sẽ tương đương với một bên trong đó có thêm một phần năm binh lực.

Hơn nữa Từ Huyền là thể tu duy nhất trên tràng, hắn có năng lực miễn dịch đối với công kích tiên pháp, viễn siêu thường nhân, giống như một thanh đao nhọn, đâm vào trong trận doanh của Đông Phương gia khiến cho một hồi hỗn loạn.

Đông Phương gia phải phái ra càng nhiều Tiên Sư và binh lực đến chế trụ Từ Huyền.

Sở Đông phiêu phù ở giữa không trung, nhìn Sóc Tiên Sư ở một phía khác trên không trung.

Khi Từ Huyền đột nhiên giết qua đây, Sóc Tiên Sư kia sắc mặt đại biến, thầm nghĩ không xong.

- Nếu như tràng chinh chiến này là một bàn cờ, như vậy tất cả mọi người có thể làm quân cờ trong tay Tiên Diễn Sư, nhưng duy chỉ Từ Huyền không phải, còn có Ngưng Đan kỳ cao cao tại thượng kia nữa...

Sở Đông môi khẽ khàng nhúc nhích, nghe không được thanh âm, nhưng đối diện Sóc Tiên Sư lại có thể hiểu được ý tứ của hắn, thân thể chấn động.

Dứt lời, Sở Đông ngẩng đầu, nhìn phía hai thân ảnh trên đám mây.

Đổng Băng Vân và Điêu đại thúc ở trên đám mây bao quát phía dưới rất nhiều sinh linh, hai cổ uy áp cường đại va chạm với nhau, bốn phía phong vân chấn động, vô số cường đại trong bầu không khí bị lực lượng vô hình đánh mở ra.

Từ Huyền đang ở phía dưới chinh chiến, cũng mơ hồ cảm thụ được hai cổ khí tức này.

Trong lòng hắn minh bạch, tràng chinh chiến này, một ngày có một vị Ngưng Đan kỳ đến gần hắn, sẽ có thể trong khoảnh khắc xoay chuyển chiến cục. Mặc dù Ngưng Đan kỳ cao nhân, có thể coi chiến đấu phía dưới như trò chơi, nhưng bọn hắn cũng phải tuân thủ quy tắc của trò chơi này.

Trong lòng Từ Huyền nhiệt huyết sôi trào, như vậy xem ra, ở trong Hoàng Long chinh chiến lớn như vậy, chính mình tạo ra tác dụng và phân lượng đều viễn siêu những người còn lại.

Đồng thời trong lòng hắn cũng chờ mong, nếu như một ngày nào đó, chính mình đạt được tầng thứ cũng đủ, có thể đem Ngưng Đan kỳ cao nhân cao cao tại thượng này từ trên đám mây đánh rớt xuống hay không?

- Chúng ta đến…giết!

Đúng lúc này, trong Thanh Mộc trấn lại giết ra một đội ngũ hai ba mươi Tu Giả, người đầu lĩnh chính là Trương Phong, trên người tràn đầy huyết lưu, còn có vài vết thương.

- Ha hả, Trương thiếu chủ, thấy ngươi qua đây, ta đã biết được đại cục đã định.

Sở Đông mỉm cười, lại liếc mắt nhìn Sóc tiên sinh phía đối diện.

Sóc tiên sinh mặc tựa tro tàn, hắn đã minh bạch, lưỡng phương tranh phong khác, Đông Phương gia triệt để tan tác.

Trong tranh phong quy mô lớn, Đông Phương gia và Trương gia chẳng phân biệt được trên dưới, thế nhưng hai lộ khác toàn bộ bị thua cũng đủ để ảnh hưởng chiến cuộc.

Tổng thể mà nói, Sở Đông ở trên chiến lược, thập phần ổn thỏa, tại tiểu chiến lược thắng vì đánh bất ngờ, thông qua ảnh hưởng chi tiết nhỏ trợ giúp, cuối cùng đạt được ảnh hưởng sự vật chỉnh thể phát triển mục đích.

Khi mấy người Trương Phong gia nhập không chỉ thực lực áp qua Đông Phương gia, càng trong lòng để ý tạo thành áp lực lớn lao cho quân địch.

- Giết!

Từ Huyền lòng tin tăng nhiều, cùng Trương Cuồng cùng nhau giết tiến vào trận doanh của quân địch, mở ra một lỗ hổng, nhất thời Tu Giả phía sau cũng dũng mãnh tiến vào.

- Toàn quân lui lại!

Sóc tiên sinh tay cầm trận kỳ, khó khăn nói ra mấy từ.

Binh bại như núi đổ, thậm chí không cần hắn chỉ huy, Đông Phương gia đã hiện ra hiện tượng chạy trốn.

Trong quá trình này, Từ Huyền tự nhiên không quên chém giết thêm một hai Luyện Thần Tiên Sư.

Một hơi thở truy sát trên trăm dặm, Đông Phương gia tử thương gần nửa, Trương gia mới dần dần thu binh.

Tràng chiến đấu này, có thể nói là một chiến dịch cuối cùng bảo vệ Thanh Mộc trấn, cái này cũng ảnh hưởng cả Hoàng Long chinh chiến.

Lúc ban đầu, Thanh Mộc trấn chinh chiến, hai bên chỉ phái ra một phần mười binh lực, sau đó tăng thêm đến một phần ba.

Một phần ba binh lực thắng bại ảnh hưởng đối với cả trận chiến không thể coi thường được.

Đêm đó sau khi trở lại, Thanh Mộc trấn ai nấy đều vui mừng, đặt tiệc mừng công.

Nếu luận công lao, tự nhiên lấy mấy người Sở Đông Từ Huyền, Trương Phong làm nhất, gia chủ lúc này ban cho không ít linh thạch và tài liệu trân quý.

Từ Huyền tuy rằng đạt được hơn vạn thứ phẩm linh thạch và tài liệu chắc chắn phần thưởng, nhưng đây còn xa xa không bằng thu hoạch của hắn ở trên chiến trường.

Trận chiến này qua đi, Thanh Mộc trấn hoàn toàn từ phòng thủ chuyển làm tấn công, phân công nhau truy kích đào binh Đông Phương gia.

Từ Huyền đối với truy đuổi chiến sau đó, mất đi hứng thú, đơn giản ở lại Trương Thiết Lĩnh tu luyện, trong lúc này cũng đi gặp phụ mẫu.

Một ngày này, Từ Huyền cáo biết mấy người Trương Phong và Sở Đông chính mình bắt đầu bế quan.

Luân phiên chinh chiến, tu vi của Từ Huyền có thể ma luyện tinh tiến, lại thu được nhiều tài liệu như vậy, vừa lúc có thể tấn chúc Luyện Thần nhị trọng và Ngân Cương Chi Thể.

Biết được tin tức này, Sở Đông cũng thản nhiên cười:

- Trở thành Tiên Diễn Sư tới nay trận chiến đầu tiên, kế tiếp, ta cũng muốn bế quan, suy tính rõ ràng, mười ngày sau, ta sẽ tấn chức Luyện Thần Kỳ.

Từ Huyền có chút không nói gì, đối phương ngay cả khi nào tấn cấp, đều bấm đốt ngón tay tính toán chuẩn xác như vậy.

Hắn mặc kệ việc ngoại giới, lấy ra chân hỏa lô, phàm viêm liệt Ngưng Đan, tài liệu hỏa thuộc tính bắt đầu lại một lần bế quan.

Từ Huyền cũng dự định, chậm thì nửa tháng, lâu thì một tháng, chính mình có thể thành công tấn cấp.

Mười ngày sau, tại một chỗ Trương Thiết Lĩnh đột nhiên sinh ra một cổ thần thức chi uy Luyện Thần Kỳ lại hoàn toàn khác với Tu Giả bình thường. Người tấn chức kia chính là Sở Đông.

Ngày thứ hai mươi, trong mật thất Trương Thiết Lĩnh vọt tới một cổ khí tức cường đại, vừa cảm thụ, tựa hồ là Luyện Thần nhị trọng, nhưng tỉ mỉ cảm ngộ lại có thể dọa người vừa động, cổ khí tức uy hiếp kia thậm chí mơ hồ còn hơn Luyện Thần tứ trọng Tu Giả.

Trong mật thất, Từ Huyền cũng không có xuất quan, con mắt như trước nhắm lại, da thịt trên người, nguyên bản đồng sắc dần dần rút đi, thay vào đó là một tầng ngân trạch mờ mờ...

Từ sau trận chiến ngày hôm ấy, Thanh Mộc trấn không chỉ triệt để giải trừ nguy cơ còn đem Đông Phương gia giết đến quân lính tan rã.

Từ nay về sau Thanh Mộc trấn phương viên mấy trăm dặm, không tồn tại đoàn đội Tu Giả của Đông Phương gia.

Trận chiến ấy, trên trình độ nhất định ảnh hưởng cả trận doanh của lưỡng tộc tranh phong tại Hoàng Long linh thành, lần đầu tiên xuất hiện cục diện một bên trong đó chiếm ưu thế rõ ràng.

Sau trận chiến này, cái tên Từ Huyền truyền ra xa Hoàng Long Thành, trở thành tồn tại như sát thần trên chiến trường.

Lấy tu vi Luyện Thần nhất trọng nhiều lần liên sát Luyện Thần Tu Giả, tối đa liên sát ba đại Luyện Thần cường giả, bực này bực này hầu như được xem là thần thoại.

Mà thiếu niên đã sáng tạo ra những chiến tích kia, năm nay chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, rất nhanh trở thành thần tượng của vố số Tu Giả trẻ tuổi trong Hoàng Long linh thành.

Cái tên Từ Huyền càng nhất cử áp qua Niếp Hàn lúc trước lúc trước xuất thế.

Thể tu danh từ từng bị Tu Giới quên lãng này, một lần nữa tiến nhập trong lòng Tu Giả hậu thế, tại Hoàng Long linh thành nhấc lên một tầng kinh đào hải lãng.

©VUu G\yỀjX ©P©I iXÎj GyỀjX G_ ¦\Ň

Đương nhiên, Phương Thiên Trọng Thành tương đối thống trị Lục Đại linh thành, Côn Vân Quốc khổng lồ thậm chí Tiểu Ngư Giới rộng lớn vô biên, đây bất quá chỉ là một tia gợn sóng thật nhỏ trong biển rộng.

Sau đó một khoảng thời gian, Thanh Mộc trấn triệt để khôi phục an bình, đông đảo Tu Giả hoặc là đuổi theo tiêu diệt dư nghiệt, hoặc là tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, thanh lý chiến lợi phẩm.

Sở Đông đi đầu một bước xuất quan, một là hắn từ trước khi tham chiến, đã đạt được Luyện Khí Cửu Trọng đỉnh phong. Hai là phải chủ trì đại cục chinh chiến, hắn không có thời gian củng cố cảnh giới.

Nhưng thật ra Từ Huyền trong hai mươi ngày này đột phá Luyện Thần nhị trọng, cũng không có lập tức xuất quan.

Thể tu giai đoạn chú thể, bước đầu tiên thô ráp nông cạn nhất là đồng chú thân thể, nắm giữ cường độ thân thể không tầm thường, cùng với miễn dịch đối với tiên pháp.

Chú thể bước thứ hai Ngân Cương Chi Thể đã vượt đến trình tự mới. Lúc này nhục thân chưa đạt được cường độ lực lượng cực hạn, lại có thể đem thần thông ẩn chứa trong thân thể.

Loại thần thông này vốn từ trong thân thể phát ra năng lực.

Từ Huyền ngồi xếp bằng trong mật thất, bên ngoài thân hiện ra một tia hoa văn ngân trạch nhàn nhạt, cơ thể hình giọt nước khiến cho người ta có một loại khí tức thần bí ưu nhã.

Nếu là khí huyết trong cơ thể Từ Huyền rung lên, bên ngoài thân một tia hoa văn ngân sắc nhàn nhạt kia sẽ tự động hiện lên một tầng ngân sắc cương lực trong suốt. Từ xa nhìn lại giống như mặc một kiện thủy tinh ngân giáp hơi mỏng. Cái này nếu đứng dậy đi ra ngoài tuyệt đối phong cách anh khí, mị lực mười phần, đủ để mê đảo vô số nữ Tu Giả.

Mà trên thực tế, một tầng ngân sắc cương lực trong suốt này không thể hoa lệ nông cạn như vậy, hấp dẫn con mắt của người khác, đây là bản thân Ngân Cương Chi Thể có đủ thần thông phòng ngự.

Tầng cương lực này, để Từ Huyền nắm giữ tiền vốn có thể đơn thương độc mã, giết vào thiên quân vạn mã.

- Rất không sai, so với trong tưởng tượng lợi hại hơn, từ Ngân Cương Chi Thể bắt đầu, lực lượng thể tu sẽ dần dần diễn biến làm thần thông thông triệt thiên địa.

Trong đầu tàn hồn kiếp trước khen ngợi nói.

Từ Huyền nhíu mày:

- Theo ký ức chú thể kiếp trước mà xem, tấn chức Ngân Cương Chi Thể, thể chất mỗi người khác nhau, sẽ thức tỉnh một loại thần thông đặc biệt, nhưng vì sao ta lại không có cảm giác gì.

- Thần thông ẩn nấp ở trong huyết mạch của ngươi. Nếu là thức tỉnh tự nhiên không phải nhất thời nửa khắc có thể xuất hiện, cần ngươi sau này thuần thục, chậm rãi tham ngộ.

Tàn hồn kiếp trước thản nhiên nói.

- Ẩn nấp ở trong huyết mạch?

Từ Huyền không khỏi cả kinh, đây là ý nghĩa không tệ.

- Không sai! Ngươi hiện tại tương đương với nắm giữ huyết mạch truyền thừa mỏng manh, vả lại là đời thứ nhất, người khai sáng huyết mạch truyền thừa!

Tàn hồn kiếp trước cười nói.

Từ Huyền vừa nghe, trong lòng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, bản thân một thường nhân hiện tại cư nhiên có thể nắm giữ thiên phú bằng được huyết mạch truyền thừa.

Thí dụ như Đông Phương Bá kia, hắn là rất cường đại, cũng có tư bản, thế nhưng tất cả cái này đều là truyền thừa từ lão tổ tông.

Nhưng Từ Huyền là bản thân làm Lão tổ tông khai sáng một loại huyết mạch truyền thừa.

Đương nhiên, lúc này hắn truyền thừa huyết mạch, cực kỳ mỏng manh, thậm chí còn không bằng Đông Phương Bá.

Dù sao những người thừa kế huyết mạch kia, thời kỳ đỉnh phong, không thể nghi ngờ không phải thời kì Thái Cổ, chỉ chưởng phá sơn hà, thần thông đại năng hô phong hoán vũ. Có người một tay che trời, hái nhật nguyệt, tôn làm Viễn Cổ Thần linh!

Nói cách khác, nhục thân của Từ Huyền đã thoát ly phạm trù và cực hạn của sinh linh, đem những Tiên Thiên sinh linh kia ngược dòng thời kì Thái Cổ.

So sánh với Ngân Cương Chi Thể mạnh mẽ, tấn chức Luyện Thần nhị trọng, bất quá là Nguyên lực tăng cường vài phần.

Trình tự Luyện Thần Kỳ mỗi cảnh giới nhỏ trong đó lực lượng chênh lệch đại khái kém một phần ba.

Một phần ba, nhìn như rất ít, kỳ thực tại trong cường giả tranh phong chân chính, một phần mười chênh lệch tại thời khắc mấu chốt cũng đã ảnh hưởng sinh tử.

Từ Huyền tin tưởng, hiện tại chính mình chém giết Luyện Thần tứ trọng cường giả sẽ dễ dàng hơn không ít, nếu là dưới đấu lực, thậm chí có thể uy hiếp Tu Giả đã ngoài Luyện Thần ngũ trọng. Chân chính có thể mang đến cho hắn uy hiếp sinh mệnh chỉ có cường giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng.

Sau mấy ngày củng cố, Từ Huyền tiến nhập Ký Ức Tinh Hải, thanh lý chiến lợi phẩm.

Lần này đại chiến bảo vệ Thanh Mộc trấn, Từ Huyền thu được thứ phẩm linh thạch hơn mười vạn, linh khí hơn mười kiện, các loại linh đan một hai trăm bình, tài liệu khác chồng chất như núi.

Từ Huyền đem rất nhiều tài liệu phân loại xử lý, đối với hắn tác dụng lớn, đơn giản là một ít loại thuộc tính viêm hỏa.

Sưu sưu!

Tàn hồn kiếp trước đơn thủ nhoáng lên, tài liệu chồng chất như núi kia bay ra hai vật, rơi xuống trên tay hắn, phân biệt là một khối Phật ngọc, và một mai ngọc giản.

- Ngươi phải chú ý thu thập trân bảo loại linh hồn, nếu có cũng đủ linh hồn trân bảo, lần sau đối mặt với Ngưng Đan kỳ, ta có thể trợ uy cho ngươi. Quan trọng hơn ngươi hiện tại đã tiến nhập Luyện Thần Kỳ, muốn mở ra nội dung hạch tâm thể tu kiếp trước lưu lại.

Tàn hồn kiếp trước căn dặn nói.

Từ Huyền nhìn Phật ngọc và ngọc giản trong tay tàn hồn, hai vật này hẳn là ẩn chứa lực lượng linh hồn thuần túy.

- Về phần nội dung hạch tâm kia là do kiếp trước trước khi ngã xuống, căn cứ ký ức Viễn Cổ thể tu, lấy trí tuệ tâm huyết suốt đời sở ngộ.

Nội dung hạch tâm kia cùng một loại pháp môn thể tu khác là "thông mạch" có liên quan.

Vô luận là chú thể, hay thông mạch, đều là pháp môn tu luyện Viễn Cổ thể tu, có lẽ nói là một loại trình tự. Những trình tự này, có cao thấp, nhưng chỉ cần yêu cầu đạt được, có thể đồng thời tu hành một loại, hoặc nhiều loại.

- Hai kiện bảo vật loại linh hồn này số lượng dự trữ không đủ, chỉ còn một phần mười, không đủ mở ra hạch tâm tu luyện kiếp trước.

Tàn hồn kiếp trước lắc đầu.

- Lúc rảnh rỗi ta đi Hoàng Long linh thành tìm xem, có lẽ đi đến Phương Thiên Trọng Thành càng cao cấp hơn, thử xem.

Từ Huyền mặt vô biểu tình nói, mở ra nội dung hạch tâm kiếp trước, đương nhiên là mục tiêu không cần hoài nghi.

Sau đó, hắn ngồi ở trong Ký Ức Tinh Hải hấp thu tham ngộ càng nhiều ký ức kiếp trước.

Hôm nay Ký Ức Tinh Hải mở rộng đến phương viên hơn một trăm dặm.

Khu vực phương viên trăm dặm năm này đã là không nhỏ, bao quát hơn mười khỏa thạch, cùng với ngàn vạn tinh sa thật nhỏ. Trong đó mỗi khỏa tinh thạch đều có ký ức tương đối trọng yếu của kiếp trước, nhưng còn không có xuất hiện tinh thể trong miệng tàn hồn kiếp trước.

Lần này Từ Huyền tham ngộ rất nhiều kiến thức luyện khí có liên quan, bởi vì tự thân ưu thế viêm hỏa, hắn đối với phương diện này sản sinh hứng thú.

Mấy ngày, Từ Huyền không rên một tiếng xuất quan.

Hắn ở trong Thanh Mộc trấn Trương Thiết Lĩnh chậm rãi đi lại, chuẩn bị đi gặp phụ mẫu.

©V£u G\ʏỀjX ©P¨ v ©PVI W_Ł§ ¦}Ồ -Ṇ ¦_j\ -ɱ ~Ềj

Dọc theo đường đi, Trương gia rất nhiều Tu Giả đều chủ động chào hỏi hắn,

- Xin chào Từ khách liêu!

- Mau nhìn là Từ Tiên Sư!

Không ít Tu Giả từ xa thấy được Từ Huyền, vẻ mặt hưng phấn.

Có thiếu niên Luyện Khí kỳ khác, vẻ mặt sùng bái, qua đây tìm hắn bái sư.

- Bái sư?

Từ Huyền vẻ mặt cổ quái, mặt vô biểu tình lắc đầu:

- Bây giờ ta còn chưa có già, không muốn thu đệ tử.

Thanh Mộc trấn, đại bộ phận Tu Giả cư nhiên đều nhận thức Từ Huyền, trong Tu Giả tuổi già trong mắt tràn ngập kính nể và ngưỡng mộ, tương đối Tu Giả trẻ tuổi thậm chí có vài phần bộ dáng sùng bái cuồng nhiệt.

- Cái này, cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Từ Huyền thẳng run run, chính mình cho dù dương danh Hoàng Long Thành, nhưng cũng không có khoa trương như vậy a.

Nhưng mà, sự thực chứng minh không có khoa trương nhất, còn có càng khoa trương hơn.

Trên đường thỉnh thoảng gặp thoáng qua nữ Tu Giả, đối với hắn nhìn trộm, hoặc là đỏ mặt đi qua đây, trong đó không thiếu nữ tử tư sắc không tệ.

Từ Huyền còn có tâm tình tản bộ, lập tức ngồi lên hắc sắc phi thảm, thẳng đến trong Trương Thiết Lĩnh, đi đến gặp phụ mẫu.

- Ca ca!

Một thanh âm quen thuộc truyền đến, muội muội Huệ Lan nhào vào trong lòng.

Chẳng những Từ Huệ Lan qua đây, mà ngay cả Du Cầm cũng mỉm cười thản nhiên, trong con người vô cùng thanh thuần, chớp động vẻ kinh hỉ, khóe mắt hơi ướt át, cùng Từ Huyền liếc nhìn một cái, hảo hảo cúi đầu một phen.

Lúc trước, Từ Huệ Lan cười hì hì nói:

- Cầm muội muội, ngươi coi như đây là nhà mình, cùng ta chung một ca ca.

Du Cầm chưa từng cảm thủ được ấm áp như vậy, dần dần buông ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra lúm đồng tiền như ánh bình minh, chỉ là thỉnh thoảng cùng Từ Huyền tên ca ca danh nghĩa này đối diện, tim đập như hươu chạy.

Từ phụ Từ mẫu chốc lát quan sát Du Cầm, âm thầm gật đầu, cô nương này đơn thuần thiện lương, xinh đẹp tựa hoa tuyết không nhiễm chút bụi trần, khiến người ta yêu thương.

Thời gian cách như vậy một đoạn thời gian, Du Cầm quả thực tấn chức Luyện Thần Kỳ, muội muội cũng tu luyện đến Luyện Thần bát trọng.

Từ Huyền lưu lại ở nhà, chỉ điểm nhị nữ học thức tiên pháp và luyện trận.

Trong trí nhớ kiếp trước rất nhiều học thức, hắn hoàn toàn có thể dùng thần cảm phục chế được ngọc giản, giao cho nhị nữ tìm hiểu.

Ở trong nhà không có dừng lại quá lâu, Trương Phong dã tìm tới cửa nói là thương nghị công việc chinh chiến.

Từ Huệ Lan tức giận đem Trương Phong đuổi ra khỏi nhà, người sau vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Từ huynh, Niếp Hàn cũng triệu hồi Thanh Mộc trấn, có một việc chờ ngươi thương nghị.

Niếp Hàn?

Từ Huyền hơi giật mình, Niếp Hàn không phải đang ở một chiến khu khác của Hoàng Long Thành sao?

Rất nhanh cáo biệt với người nhà, Từ Huyền theo Trương Phong cùng nhau rời khỏi.

Trong đường đi, Trương Phong âm thầm quan sát Từ Huyền, chỉ cảm thấy lúc này trên người thiếu niên có một loại khí tức áp bách khó có thể hình dung được. Loại khí tức này không phải loại thô man cuồng bạo trước đây. Ngược lại có một loại cao quý thần bí, chính diện nhìn thẳng thậm chí khiến người ta có một loại cảm giác tự ti mặc cảm.

Loại cảm giác này, như sinh linh bình thường, đối mặt sinh linh nắm giữ nội tình cao quý từ xưa, đương nhiên, Trương Phong cũng hoàn toàn nói không rõ là tình huống gì, chính là nghĩ Từ Huyền đã thay đổi rất nhiều.

- Trương huynh, lần này tìm ta, rốt cuộc có chuyện gì?

Từ Huyền bình thản không chút ngạc nhiên nói.

- Gần nhất, chinh chiến Hoàng Long chinh chiến, chúng ta từ từ bắt đầu phản công.

Trương Phong thoáng cái dừng lại, tiếp tục nói:

- Trong đó Tinh Vũ Sơn, nắm giữ một tòa bí cảnh, là vùng giao tranh, Từ huynh và Niếp Hàn đều xuất từ một mạch, không biết có hứng thú đoạt lại Tinh Vũ Sơn hay không…

- Đoạt lại Tinh Vũ Sơn?

Thân hình Từ Huyền thoáng ngừng lại, ánh mắt nhất thời lãnh lệ, trong lúc hô hấp, bên ngoài thân không tự chủ được hiện lên một tầng ngân sắc hoa văn nhàn nhạt, lướt mà qua, nhìn thấy mà giật mình.

Thân thể thon dài cân xứng kia, bỗng nhiên toả ra một cổ khí tức cường đại thần bí, chất phác mà cao quý, cũng rất nhanh thu liễm.

Đồng hành Trương Phong, tâm thần hơi bị run lên, chỉ cảm thấy trong nháy mắt, thiếu niên bên cạnh mang đến cho chính mình một cổ áp lực không hiểu. Loại áp lực này bản chất chủ yếu không phải là chênh lệch lực lượng, mà là như sinh linh cấp thấp cùng sinh linh cao đẳng cùng đứng một chỗ.

Trong Tu Giới, nhân loại cũng không phải chủng tộc duy nhất, trong sách cổ ghi chép chủng tộc trí tuệ cao đẳng trời sinh so với nhân loại cường đại hơn, cũng không ít. Thậm chí trong nhân loại có chút nắm giữ huyết mạch đặc thù, cao hơn sinh linh bình thường.

- Từ huynh lần này xuất quan, trên người biến hóa hình như không chỉ tấn chức nhất trọng đơn giản như vậy, sẽ không phải là lại tu luyện thần thông gì đó chứ?

Trương Phong kinh ngạc rất nhiều, hiếu kỳ đánh giá Từ Huyền.

Mà trên thực tế vừa rồi biến hóa trên người Từ Huyền hoàn toàn là bởi tâm tình biến hóa dẫn động khí huyết tự nhiên phản ứng. Dù sao hắn chỉ là mới vào trình tự Ngân Cương Chi Thể, còn không có chân chính nắm giữ loại thể chất ẩn chứa thần thông này.

Hơn nữa Tinh Vũ Sơn ba chữ này đại biểu ý nghĩa ở trong lòng Từ Huyền cũng là ký ức không thể xóa nhòa.

- Xác thực đang tìm hiểu một loại thần thông thể tu,, hiện nay còn không có học được.

Từ Huyền không có nói sạo.

Đạt được trình tự Ngân Cương Chi Thể, trong huyết mạch sẽ từ từ thức tỉnh một loại thần thông bản năng, chỉ là hiện nay hắn còn không có thăm dò được.

- Ha hả, nhìn phản ứng này của Từ huynh, nghĩ đến chuyện phản công Tinh Vũ Sơn, ngươi hẳn là rất cảm thấy hứng thú đúng không?

Trương Phong không có hỏi nhiều, lại cười dài nói.

- Có thể tự mình đi đoạt lại Tinh Vũ Sơn, đó tự nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Từ Huyền không rảnh nói chuyện dài dòng.

Hôm nay Hoàng Long chinh chiến dưới các loại nhân tố ảnh hưởng, Trương gia chiếm thượng phong, bắt đầu phản thủ vi công, từng bước công kích các địa bàn lớn của Đông Phương gia.

Trong đó Tinh Vũ Sơn này tự nhiên cũng là địa bàn tương đối tương đối tiếp theo trong phạm vi quản hạt của Đông Phương gia tộc.

Nửa canh giờ sau, mấy người Từ Huyền, Trương Phong, Sở Đông, Hồ lão, Trương Đức ở trong mật điện tại một chỗ trên Trương Thiết Lĩnh thương lượng.

Sở Đông vẻ mặt mệt mỏi rã rời, trong ánh mắt có thể thấy được tơ máu, mấy ngày nay, hắn một mực tính kế hoạch, phụ trách kế hoạch phản công của cả Hoàng Long chinh chiến.

Đối với Luyện Thần nhất trọng Tiên Diễn Sư mà nói, muốn chỉ huy và nắm trong tay cục diện linh thành đánh trận lớn như vậy, thập phần cật lực, huống hồ địch nhân cũng có Tiên Diễn Sư.

Đúng lúc này, bên ngoài cung điện bí mật một nam tử kiếm anh tuấn thẳng tắp, đường nét khuôn mặt tựa như cẩm thạch, ánh mắt lãnh tuấn bức nhân, quanh thân có một loại khí tràng vô hình, khi hắn đi vào đấy, trong mật điện lập tức yên tĩnh.

- Niếp Hàn!

Từ Huyền lập tức đứng dậy.

Hắn cùng với Niếp Hàn có một đoạn thời gian thật dài không có gặp mặt.

Hai người trước sau gia nhập Hoàng Long chinh chiến, đều là đột nhiên tăng mạnh, Niếp Hàn lúc này cũng tấn chức đến Luyện Thần nhị trọng.

- Nhiếp huynh ngươi cũng đến rồi, còn thiếu một mình ngươi nữa, chúng ta đang chuẩn bị thương nghị chuyện công đánh Tinh Vũ Sơn.

Trương Phong cười tới nghênh đón.

Niếp Hàn không có nhìn tới Trương Phong, lại cùng thiếu niên cao ngất cân xứng ở phía sau hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Trong hư không, phảng phất có hỏa hoa vô hình va chạm, y phục của hai người không gió tự động.

Quanh thân Niếp Hàn bay lượn một cổ Kiếm Ý bá đạo hàn lãnh, như có vô số khí đang chấn động kinh hãi, lại ẩn chứa một cổ thiết huyết tranh đoạt sát phạt chi khí. Xem ra trải qua chém giết trên chiến trường, Kiếm Ý của Niếp Hàn càng lãnh khốc vô tình hơn.

Sát khí thật nặng!

Xung quanh mọi người đều rùng mình trong lòng, đối với Niếp Hàn tràn ngập kiêng kỵ.

Mà Từ Huyền cùng hắn tương đối, bên ngoài thân ngân văn bán trong suốt di động, có thể thấy được một tầng ngân sắc cương lực, như ẩn như hiện, đã khiến thiếu niên này có vẻ càng trở nên ưu nhã, thần bí, đồng thời cũng có một cổ áp bách hít thở không thông khiến sinh linh bình thường cảm giác run sợ không hiểu.

Đám người Trương Phong thất kinh, nhìn chằm chằm vào thân thể Từ Huyền. Tầng ngân sắc cương lực lúc ẩn lúc hiện kia hoàn toàn phát ra từ nhục thân bản năng, không có bất cứ linh khí ba động gì cả, cũng không pha trộn chút nguyên lực nào.

Lúc này, trong lòng Niếp Hàn có một loại ảo giác không hề có bất cứ sơ hở gì có thể chui vào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chỉ là duy trì liên tục một hai phút, chỉ ở hai bên thăm dò hư thực và tiến triển của đối phương, cũng không có ý giao thủ.

- Xem ra Niếp sư huynh tiến bộ không chỉ có cực hạn đối với tham ngộ cổ kiếm kia, chiến trường sát phạt này cũng hình thành cho ngươi một Kiếm Ý phong cách mới.

Từ Huyền mỉm cười.

- Từ sư đệ tựa hồ cũng lĩnh ngộ được thần thông hoàn toàn mới, mấy ngày nay vẫn nghe nói sự tích của ngươi, thập phần kinh ngạc, hôm nay vừa thấy, sư huynh ta thật ra vui lòng phục tùng. Hi vọng lần này phản công Tinh Vũ Sơn, chúng ta có thể hợp tác khoái trá.

Niếp Hàn ngôn từ dần dần trịnh trọng lên.

Đám người Trương Phong, Trương Đức cũng đều đang âm thầm đánh giá thực lực hai người này.

Trong mắt Sở Đông lóe ra một tia thải quang kỳ dị, đơn giản luận lực công kích, Niếp Hàn thân là tinh anh Vương giả trong kiếm tu, cơ hồ vượt quá cùng giai, phong cách Kiếm Ý của hắn cũng là kiếm đi ngàn dặm, có đủ năng lực cực kỳ kinh diễm vượt cấp chém giết. Từ Huyền lực công kích cũng không tệ, lực trùng kích rất mạnh, dưới so sánh có thể Niếp Hàn thắng hơn nửa phần, lại có lé kém một chút. Thế nhưng luận lực phòng ngự, lực lượng cơ thể,... Niếp Hàn so với Từ Huyền kém quá xa, hoàn toàn không phải một đẳng cấp.

Năng lực tổng thể tổng hợp lại, Từ Huyền không có yếu thế hơn, công kích và phòng ngự đều rất biến thái, tự nhiên thắng dễ dàng một bậc, thậm chí để Niếp Hàn vui lòng phục tùng.

Từ Huyền cũng minh bạch những nhân tố này, mặc dù hai người cùng giai, nhưng phải thừa nhận, Niếp Hàn là có thể đối với hắn hình thành uy hiếp rất lớn.

Dù sao kiếm tu chỉ cần dựa vào công kích sắc bén nhất, có thể không cần để ý tất cả, một kiếm đi thiên hạ, một kiếm phá vạn pháp.

- Có nhị vị tham dự thời gian bắt đầu phản công chi chiến, nghĩ đến nhất định có thể mã đáo thành công.

Trương Phong vẻ mặt thần tình chờ mong.

Sau đó, nhóm mấy người bắt đầu thương nghị việc công đánh Tinh Vũ Sơn.

Sở Đông liên tục dụi mắt, trong lúc đó cũng không có phát biểu ý kiến nhiều lắm. Tinh Vũ Sơn ở trong cả Hoàng Long chinh chiến, cũng không phải một trong mấy vị trí địa lý tối then chốt kia, đem nó đoạt đến, chỉ tương đương đoạt lấy một tài nguyên, tăng thêm phần ưu thế, không tạo ra được tác dụng hết sức quan trọng.

Đương nhiên, đối với Từ Huyền và Niếp Hàn mà nói, Tinh Vũ Sơn ý nghĩa càng thêm trọng đại.

Ước chừng nửa canh giờ sau, người xác định phản công Tinh Vũ Sơn xuống tới.

Do Từ Huyền, Niếp Hàn, Trương Phong, Hồ lão, Trương Đức năm đại Luyện Thần Tiên Sư liên thủ đái lĩnh tám mươi gã Tiên Sĩ, đánh Tinh Vũ Sơn.

Mặc dù trong đoàn người không có Tu Giả đã ngoài Luyện Thần tứ trọng, thế nhưng Từ Huyền và Niếp Hàn tuyệt đối so với Luyện Thần tứ trọng Tu Giả bình thường đều phải lợi hại hơn rất nhiều.

Trương Phong thân là Trương gia thiếu chủ, cũng không phải hạng người dễ đối phó, hắn tại phương diện tiên pháp có tạo nghệ đặc biệt, trải qua chiến tranh ma luyện, sức chiến đấu chân chính cũng đã có thể vượt cấp đối kháng Luyện Thần tam trọng Tu Giả.

Hồ lão và Trương Đức đều là Luyện Thần Tiên Sư nhãn hiệu lâu đời, tu vi đều đã ngoài Luyện Thần nhị trọng, chiến lực không tầm thường.

Tổng thể mà nói như vậy một tổ hợp như vậy có thể nói cường đại, đi công đánh Tinh Vũ Sơn tựa hồ đều có dùng dao mổ trâu đi thịt gà.

Ba ngày sau.

Bình Hoa Trấn, Tinh Vũ Sơn.

Bốn kiện đại hình phi chu, trong bóng đêm quang lan di động, từ hai mặt giáp công, áp bách đến bầu trời trên dãy núi này.

Trên Tinh Vũ Sơn mơ hồ có thể thấy được sơn môn đổ nát thê lương và tràn đầy hoang tàn, không khỏi khiến người hồi tưởng lại tràng diệt môn chi chiến thảm liệt kia.

Từ Huyền ngồi ở trên một con phi chu, phía sau có hai mươi gã Tu Giả, từ phía tây đi tới, hướng thâm uyên ở giữa Tinh Vũ Sơn tới gần.

Bên cạnh thâm uyên có nửa đoạn Linh Các đổ vỡ, chính là bắc nhai tiểu các Từ Huyền đã từng ở qua.

Đột nhiên!

- Địch nhân tập kích...

Trong thâm uyên, bóng người di động.

- Giết!

Tại một phương hướng khác, ba người Niếp Hàn, Trương Phong, Trương Đức rất nhanh tao ngộ được Đông Phương gia trú quân chém giết.

Sưu sưu sưu trong thâm uyên trước sau bay ra hai ba gã Luyện Thần Tiên Sư.

Trong đó một bạch y thanh niên tay cầm một thanh tinh linh kiếm, khí thế lăng nhân, một kiếm phá không chém đến, phát ra một mảnh tàn kiếm quang ảnh, từng đạo tử sắc kiếm lãng như gió quét ngang phương viên bốn năm trượng, để Trương Đức trấn thủ một phi chu, đánh cho liên tục lăn lộn.

Trương Đức thân là Luyện Thần tam trọng tiên tu, trong tay tiên pháp và linh khí gào thét bắn ra, lại bị người này đánh cho chạy trốn chật vật, suýt nữa chết đi, trên người lưu lại vết thương.

- Cẩn thận! Là cao thủ kiếm tu Đông Phương gia, Bạch Lãng Vân.

Trương Phong kinh hô nhắc nhở nói.

Bạch Lãng Vân kia đồng dạng cũng là kiếm tu, vả lại một thân tu vi đạt được Luyện Thần ngũ trọng.

- Kiếm tu? Để cho ta tới!

Trên người Niếp Hàn bộc phát ra một cổ Kiếm Ý sát phạt băng lãnh, phá không bay vụt mà đến, trong tay linh kiếm cách không đâm tới, một mảnh hàn khí bốn phía bắn ra, vờn quanh tựa dây xích, dài đến mấy trượng, chạy vào tới tử sắc kiếm lãnh của Bạch Lãng Vân kia, phát sinh từng trận thanh âm tan vỡ kinh hồn.

- Xem ra ngươi chính là Trương gia kiếm đạo kỳ tài Niếp Hàn, Bạch Lãng Vân ta hôm nay lại muốn kiến thức một chút, ngươi có bản lĩnh gì.

Bạch y thanh niên cười ngạo nghễ, tiến ra nghênh đón, trong tay linh kiếm huyễn hóa ra tầng tầng lớp lớp tử sắc kiếm lãng hiển hiện dạng long quyển, ở trên hư không mở rộng ra bốn phía.

©V¢u G\ʏỀjX ©PU v ©P£I d«´Ńj ¦\Ôj ¦\Đ§ ¦}ẮjX

Một một phương khác Niếp Hàn trong kiếm quyết sản sinh tảng lớn tinh ban, phun ra kiếm quang băng lãnh bá đạo, bên trong chớp động tử sắc khí tức sát phạt yêu dị, giữa lăn lộn mở hồ hiện ra một hình thái tử tinh Yêu Long dữ tợn cùng người trước hung hăng va chạm nổ vang.

Đinh đinh đinh.

Hai gã kiếm tu ở giữa không trung đánh đến mạo hiểm vạn phần, trong khoảng thời gian ngắn, Bạch Lãng Vân kia không có chiếm được tiện nghi, thế nhưng hắn thắng tại pháp lực càng hùng hậu hơn. Mặc dù thế tiến công của Niếp Hàn một vòng lại thêm một vòng, bị đối phương lấy kiếm quyết mờ mịt tầng tầng thong dong hóa giải.

Tình thế đối với Niếp Hàn bất lợi, dù sao tu vi của hắn thua đối phương vài trù, không thể kéo dài lâu.

Đồng thời, hai gã Luyện Thần Tiên Sư khác của Đông Phương gia tu vi phân biệt là Luyện Thần tứ trọng và tam trọng đã đem Trương Phong và Trương Đức đánh cho liên tục bại lui.

- Nhanh tới viện trợ!

Từ Huyền và Hồ lão là từ một phương khác tấn công đến, vội vã đái lĩnh Tu Giả giết qua đó.

Hồ lão không thể nhúng tay hai đại kiếm tu tranh phong, lựa chọn đi viện trợ Trương Phong và Trương Đức tình thế càng gấp gáp hơn.

Từ Huyền trong mắt lệ quang chợt lóe, lại trực tiếp giết về phía Bạch Lãng Vân một Luyện Thần ngũ trọng Tu Giả này.

- Từ Huyền, người này giao cho ta một mình xử lý, ngươi không nên nhúng tay vào!

Niếp Hàn ở trong tranh đấu nguy hiểm hô lớn một tiếng.

- Hừ! Ngươi giết không chết hắn! Để hắn chạy ai chịu trách nhiệm?

Từ Huyền cũng không để ý, giết địch trước hết giết kẻ cầm đầu, trong mắt trong mắt càng nhiều chỉ có chiến lợi phẩm.

Sưu hô quanh thân hắn đạm hồng sắc hư quang vũ động, hóa thành một đạo kinh nhân hỏa ảnh, trực tiếp giết vào trong vòng chiến của hai người.

- Muốn chết!

Bạch Lãng Vân cười lạnh một tiếng, trong tay tử tinh linh kiếm như mãng xà trên dưới tung bay, bốn phía tử sắc kiếm lãng thành dạng gió trùng kích cuốn theo tất cả, kiếm khí đâm phá kinh minh, khiến người cực kỳ sợ hãi.

Luyện Thần ngũ trọng kiếm tu công kích đáng sợ cỡ nào, Tu Giả bình thường cận thân vọt tới, đây cùng chịu chết lại có gì khác nhau?

Thái!

Từ Huyền hét lớn một tiếng lại ngạnh sinh sát tiến vào vòng chiến của hai người, thân thể càng rơi vào trong một cơn lốc tử sắc kiếm lãng, tập gần Bạch Lãng Vân, một chưởng đánh ra Nguyên lực như hỏa vân, bạo hưởng rung động.

- Sao có khả năng!

Bạch Lãng Vân đang cùng Niếp Hàn giao phong, tâm trạng hoảng sợ.

Ở trong vòng kiếm khí cuồng bạo chấn động như vậy, đối phương còn có thể cứng rắn xông tới, đối với chính mình thực thi cận thân công kích.

Nếu là Luyện Thần nhất nhị trọng Tu Giả bình thường rơi vào trong một cơn lốc kiếm khí này, e là sớm đã bị cắn thành tro.

Đinh đinh đinh chỉ thấy thiếu niên kia, cả thân hình rơi vào trong một cơn lốc tử sắc kiếm lãng, bên ngoài thân tự động hiện lên một tầng ngân sắc cương hơi mỏng. Dưới tầng tầng kiếm lãng trùng kích, tạo nên điểm nhỏ mỹ lệ đẹp mắt.

Từ xa nhìn lại, trên người Từ Huyền tựa như bao trùm một tầng ngân sắc quang khải toàn bộ phong bế trong suốt, bằng thêm vài phần dũng mãnh phi thường và anh khí, phong cách hoa lệ làm người khác chú ý.

Mà tầng ngân sắc cương lực kia cũng không phải ngoài mạnh trong yếu không chỉ trung hoà hơn phân nửa công kích uy năng, thậm chí còn đem một bộ phận kiếm khí đánh văng ra.

Kiếm khí thẩm thấu vào tầng cương lực trong suốt, uy năng suy yếu hơn phân nửa, không thể hình thành uy hiếp thực chất đối với Từ Huyền.

Từ Huyền chịu đựng một tia đau đớn, lấy khí thế mạnh mẽ không thể đỡ, giết tiến vào vòng kiếm khí, một chưởng toàn lực phách về phía sau lưng Bạch Lãng Vân, trong sát na bộc phát ra một mảnh Nguyên lực đỏ đậm như hỏa vân, khí tức cương liệt thiêu đốt, như sơn hồng ầm ầm phóng đi, bạo hưởng chấn động.

Một chưởng này lực bạo phát thậm chí không hề thua kém Niếp Hàn kiếm đạo công kích.

Dưới tiền hậu giáp kích, Bạch Lãng Vân biết cảm giác nguy cơ không nhỏ, bởi coi thường thiếu niên từ sau đánh tới, hắn cũng bởi vậy nỗ lực đại giới.

Kiếm tu quả thật là phương thức tu hành cực đoan, dưới loại tình hình này, hắn không phải áp dụng phòng thủ, mà là một kiếm hóa tứ phương, lấy công bù thủ.

Phanh đinh, Từ Huyền uy năng một chưởng dĩ nhiên xé mở một lổ hổng khó khăn vọt tới sau lưng Bạch Lãng Vân.

Người sau kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị chấn hơn mấy trượng, ở giữa không trung phun ra một búng máu, cắn răng nhìn chằm chằm thiếu niên đánh lén từ phía sau:

- Ngươi… Ngươi chính là Từ Huyền? Dĩ nhiên từ phía sau đánh lén, đây có thẹn với danh tiếng của ngươi?

Phạm vi Hoàng Long chinh chiến cực kỳ rộng lớn, hắn chưa thấy qua Từ Huyền, cũng bình thường, thế nhưng vừa giao thủ, liền nhất thời minh bạch.

Trừ kiếm tu kỳ tài Niếp Hàn ra, Hoàng Long Thành còn có một thiếu niên uy danh càng tăng lên, lấy danh thể tu, khiến rất nhiều Luyện Thần Tiên Sư của Đông Phương gia nghe tin đã sợ mất mật.

- Ta ở trên chiến trường là giết địch báo thù, không phải cùng ngươi quyết đấu công bình.

Từ Huyền cười lạnh một tiếng, một kích đắc thủ, đánh thương Bạch Lãng Vân, sau đó từng bước bức bách.

- Từ Huyền, ngươi phá hư đá mài đao của ta, chờ trận tranh đấu này kết thúc, ngươi cần phải bồi thường tổn thất.

Niếp Hàn trong lòng có chút phiền muộn, nhưng vẫn là liên thủ giết tới, dù sao trên chiến trường này tất cả là chú ý giết địch, không nói thủ đoạn.

- Được! Lần sau cùng ngươi giao phó.

Từ Huyền thẳng thắn lưu loát, không chút do dự quyền chưởng gào thét, bạo hưởng liên tục, cận thân giết về phía Bạch Lãng Vân, trở lực không hề nhỏ thế nhưng khi Niếp Hàn gia nhập, áp lực giảm xuống.

Tại Hoàng Long Thành hai đại kỳ tài liên thủ công kích, Bạch Lãng Vân mặc dù là Luyện Thần ngũ trọng kiếm tu cao thủ cũng là liên tục bại lui không hề có lực chống đỡ.

Chỉ là mấy lần hô hấp, Bạch Lãng Vân đã bị làm cho thổ huyết.

Không có biện pháp, hai người này công kích quá biện phát, một bạo phát kinh người, một bá đạo sắc bén.

- Các ngươi hai kẻ hậu bối, có thẹn với danh thiên tài, dĩ nhiên lấy nhiều khi ít.

Bạch Lãng Vân kinh sợ đan xen, thương thế càng phát ra nghiêm trọng, dưới hai người áp bách, chỉ đành vừa đánh vừa lui, hướng phía vực sâu bỏ chạy.

- Ngươi đã nói chúng ta là hậu bối, hai đánh một mình ngươi thì thế nào?

Từ Huyền lơ đểnh nói.

- Nơi này là chiến trường, không phải chưa cho ngươi cơ hội đơn đả độc đấu, chỉ là ngươi vận khí quá kém. Cho dù một đấu với một, chúng ta cũng không sợ ngươi!

Niếp Hàn cũng không để ý cái gì, khí thế càng mãnh liệt.

- Xem như các ngươi hung ác.

Bạch Lãng Vân hổn hển tức giận, nhưng không thừa nhận cũng không được, hai hậu bối này thực sự quá biến thái, một đã khó đối phó, cả hai cùng tiến lên hiện tại hắn có thể bảo mệnh, cũng đã là vạn hạnh rồi.

Hai người Từ Huyền để Bạch Lãng Vân giết được chạy trối chết, bốn phía đông đảo đệ tử Đông Phương gia kinh hãi run rẩy, sĩ khí giảm xuống.

- Từ Huyền? Niếp Hàn? Đó không phải Trương gia thiên tài kỳ tích quật khởi, sát thần trên chiến trường sao? Bọn họ dĩ nhiên giết đến nơi này? Hơn nữa còn là nhất tề xuất hiện?

Hai Luyện Thần Kỳ Đông Phương gia khác, thấy Bạch Lãng Vân bị giết đến thê thảm như vậy, trong lòng tự nhiên xuất hiện khe hở.

Trương Phong, Trương Đức, Hồ lão ba người đánh hai người khác, dần dần hòa nhau hoàn cảnh xấu, thậm chí chiếm thượng phong.

Hai bên giao chiến, rất nhanh xuất hiện xu thế nghiêng về một bên.

- Chạy mau! Lui vào trong vực sâu…

Bạch Lãng Vân và hai gã Luyện Thần cường giả khác, miễn cưỡng chạy về phía thâm uyên.

Trong thâm uyên, hoàn cảnh ác liệt, tiếng gió thổi chấn động, Luyện Khí kỳ Tu Giả khác liền ở bên ngoài giao phong.

- Bọn họ vì sao muốn chạy vào phía trong vực sâu?

Từ Huyền nhướng mày.

Dù sao, càng đi xuống phía dưới, không gian càng chật hẹp.

Lại có địa hình Tinh Vũ Sơn này, Từ Huyền và Niếp Hàn thân là đệ tử trong sơn môn đương thời, tự nhiên càng quen thuộc hơn.

Án theo lẽ thường, những người này hẳn là hướng địa phương càng trống trải chạy trốn mới đúng.

Như vậy cũng chỉ có một khả năng…

Từ Huyền và Niếp Hàn liếc nhau, thoáng thả chậm lại tốc độ.

Đằng sưu!

Thân hình Từ Huyền đột nhiên nhoáng lên, nghịch chuyển giết về phía hai gã Luyện Thần Tiên Sư khác.

Sư!

Một cái hắc sắc võng từ trên trời giáng xuống, ràng buộc một Luyện Thần tứ trọng Tu Giả trong đó.

Luyện Thần Kỳ Tiên Sư kia không ngờ tới Từ Huyền sẽ đột nhiên nghịch chuyển giết về phía này, nhất thời bất ngờ, bị nhốt trong ti võng.

Nghênh đón, mấy người còn lại lao tới, trong khoảnh khắc diệt sát một vị Luyện Thần tam trọng Tiên Sư khác.

Hai tiếng kêu thảm thiết lần lượt ở trong trời đêm hoa phá ra.

Bạch Lãng Vân chạy ở phái trước, cũng là nỏ mạnh hết đà, trên người thương thế có thể nói là trí mạng, nếu lại kéo dài thêm một thời thần, vậy thì không cứu được nữa.

Hắn ăn vào một viên chữa thương đan, lao xuống dưới đáy thâm uyên, hô lớn:

- Người cứu mạng...

- Trong vực sâu này không chừng còn có cứu binh hoặc giả mai phục, mọi người cẩn thận.

Từ Huyền nhắc nhở nói.

Nhóm năm đại Luyện Thần Tiên Sư chậm rãi chậm rãi bay xuống bảo trì cự ly nhất định, từ bốn phía bao vây lấy Bạch Lãng Vân.

Rất nhanh, mọi người rơi xuống đáy thâm uyên, hiện lộ ở trước mặt là sơn động tử quang cuộn trào mãnh liệt, bốn phía quanh quẩn một vòng ngũ sắc kim sắc tiếng gió thổi gào thét, truyền đến một cổ khí tức rung động xa lạ.

Đây chính là cửa vào bí cảnh ngày xưa, hôm nay đã bị Đông Phương gia chiếm lĩnh, bên ngoài trận pháp đều đã thay hình đổi dạng.

- Là Bạch Lãng Vân sao? Bên ngoài phát sinh chuyện gì, lẽ nào Tinh Vũ Sơn nhanh như vậy đã bị Trương gia công phá?

Một thanh âm cứng cáp trầm thấp từ trong sơn động tử quang cuộn trào mãnh liệt truyền đến.

Thời khắc thanh âm kia vang lên, một cổ khí tức trầm trọng đáng sợ áp bách đến mọi người khó thở.

Sắc mặt Từ Huyền ngưng lại, chủ nhân thanh âm kia, e là không phải hạng Luyện Thần ngũ lục trọng Tiên Sư...

- Ông phanh!

Trong sơn động tử quang cuộn trào mãnh liệt mở ra một đạo kim sắc thông đạo, truyền đến tiếng hô kinh sợ tâm hồn.

Trong sương mù tận cùng tử quang, bóng người bỗng nhiên hoảng động, chỉ có thể bắt được một đạo tàn ảnh, trong khoảnh khắc cùng ra thông đạo, như lôi đình giết về phía năm người Từ Huyền.

Người nọ tốc độ thực sự quá nhanh, cùng với một cổ gào thét trầm trọng như núi, thoáng cái bao phủ trong lòng mọi người.

Lấy thần cảm của Từ Huyền chỉ là miễn cưỡng bắt được lão giả một thân kim bào, trên người bắn ra quang hoa thổ sắc dày nửa xích, trên đại địa mặc lăng, nắm trong tay mỗi một tiết tấu.

Phốc phanh một cổ chấn lực trầm hậu, bổ ra xa hai ba trượng, lôi ra một đạo hồng quang xán lạn, cực kỳ kinh người.

Lấy Trương Đức và Hồ lão hoảng loạn liên tục né tránh.

Trương Đức sợ đến trực tiếp bỏ chạy, Hồ lão cấp tốc lui về phía sau, lại đụng vào vách núi, miễn cưỡng vận khởi linh khí hộ tráo.

Răng rắc!

Kia hồng quang chân lực xán lạn, như nghìn cân nghìn cân, linh khí hộ tráo của Hồ lão yếu đuối tựa như một tờ giấy lập tức bị nổ nát.

- A?

Hồ lão thân hình chấn động, phát sinh một đạo kêu thảm thiết thê lương, tiện đà thân thể vỡ thành mấy khối, rốt cuộc bỏ mình.

Đồng thời, hồng quang chân lực kia dư uy còn không tiêu tan trùng kích đến trên vách núi đá, đánh ra một hố sâu đạt đến vài thước, sơn thể rung động, bụi đá bắn lên bốn phía.

Trương Đức miễn cưỡng tránh được một kiếp, bị dư ba bắn trúng, hộ tráo linh khí bị nghiền nát, phun ra một búng máu.

Nhân ảnh nọ nhảy lên, lôi đình giết chết một người, đánh trọng thương một người, mạnh mẽ bễ nghễ, kinh sợ toàn trường.

Rất nhanh, bóng người đứng lại, ở trong bụi đá hiện ra lão giả gầy gò một thân cẩm bào sắc mặt lạnh lẽo, vô hỉ vô ưu, phảng phất như đang làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Đám người Từ Huyền không khỏi hấp một ngụm lãnh khí.

Hồ lão kia chết, nhất thời để đáy lòng Từ Huyền sản sinh sát ý cừu hận cường liệt.

Hồ lão là một trong chưởng quỹ Trương Thiên Linh Lâu mà Từ Huyền lần đầu tiên tiến nhập Hoàng Long Thành quen biết, đã từng đem Độc Hỏa Tam Dương Đan giao dịch cho Từ Huyền, cũng từng cùng Đông Phương Bá đổ chiến, đảm nhượng người công chứng. Cho tới nay, Hồ lão đối với Từ Huyền tràn ngập ưu ái và chờ mong.

Mà lúc này, vị trưởng giả hiền lành ấy đã bị địch quân một chưởng đánh chết, bị chết thê thảm như vậy.

- Không tốt! Người này là Đông Phương Thạch bài danh lão tứ Đông Phương gia thế hệ trước, tên hiệu Thạch lão tứ, chính là cường giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng.

Trương Phong sắc mặt đại biến, kinh hoảng hướng phía Từ Huyền và Niếp Hàn thần thức truyền âm.

Luyện Thần thất trọng?

Mấy người Từ Huyền và Niếp Hàn tâm thần chấn động, tựa như có một khối cự thạch đặt ở ngực.

Đạt được Luyện Thần thất trọng cường giả, cũng là cả Đông Phương gia và Trương gia cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Những người này đều là cao tầng chân chính hai tộc!

Từ đại chiến cho tới bây giờ, Luyện Thần thất trọng cường giả xuất hiện số lần rất ít, đến nay thậm chí không có chết qua một người, trừ phi có Luyện Thần đỉnh phong cường giả như là Đông Phương Uy hoặc là Trương Thiên Luân xuất thủ, hoặc là Ngưng Đan kỳ cường giả cao cao tại thượng hiện thân, bằng không Luyện Thần thất trọng cường giả đã có thể hoành hành bễ nghễ.

Lúc này, khi Đông Phương Thạch từ trong bí cảnh cường thế giết đi ra, mấy người Từ Huyền trong lòng phát lạnh, đều cảm thụ được một cổ nguy cơ cường liệt.

- Tứ ca, ngươi xuất hiện thật là đúng lúc, trở lại chậm một chút, ta chỉ sợ sẽ mất mạng.

Bạch Lãng Vân lòng còn sợ hãi nói.

- Hừ! Ngươi thật xấu, cũng là kiếm đạo cao thủ Hoàng Long Thành đều biết, cư nhiên bị mấy tiểu bối bức bách đến hoàn cảnh này. Lão phu vốn định mượn nơi đây tĩnh dưỡng nửa tháng, hiện tại cũng phải sớm đi ra chùi đít cho ngươi.

Đông Phương Thạch vẻ mặt khinh thường nói.

- Tứ ca, mấy người này cũng không giống tầm thường, Trương gia thiếu chủ, Từ Huyền, Niếp Hàn, chỉ cần đem bọn họ một lưới bắt hết, nhất định có thể trói buộc khí thế của Trương gia, thậm chí có thể từ đó hòa nhau chiến cuộc.

Bạch Lãng Vân thanh âm hấp tấp nói.

- Ha ha ha! Các ngươi những tiểu bối này, thực sự là tự tìm đường chết! Hôm nay lão phu ở đây, các ngươi một kẻ cũng đừng nghĩ sống rời khỏi!

Đông Phương Thạch điên cuồng cười một tiếng, trên người hiện lên một cổ uy áp trầm trọng như núi, khiến mọi người toàn trường đều không thể thở dốc được.

©VPu G\yỀjX ©P¢ v ©PPI ?9 iXyÎ_ ĤǰjX døjX

Giờ này khắc này, năm đại Luyện Thần Tiên Sư phản công Tinh Vũ Sơn, một chết, một thương, chân chính bảo tồn chiến lực chỉ còn lại có Từ Huyền, Niếp Hàn Trương Phong.

Tu vi của ba người đều chỉ có Luyện Thần nhị trọng.

Nhưng mà, bọn họ sắp sửa đối mặt lại là võ tu Luyện Thần thất trọng mạnh mẽ, Đông Phương gia thế hệ trước Đông Phương Thạch.

Trương Đức thân bị trọng thương, một tay chống trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Mọi người chia nhau chạy, có thể chạy được một thì hay một.

Ba người bảo tồn chiến lực cuối cùng đều là nhân vật phong vân trẻ tuổi của Hoàng Long Linh Thành, tiềm lực không thể đo lường, nếu như toàn bộ chết ở chỗ này, thực sự không đáng!

- Chạy?

Từ Huyền và Niếp Hàn liếc nhau, trong mắt bắn ra thần quang kinh người hiển nhiên ý đã quyết.

Bọn họ dùng hành động biểu đạt quyết ý trong lòng.

Niếp Hàn hít sâu một hơi, trong tay linh kiếm chậm rãi giơ lên, bộ dáng kiên cường lãnh khốc, trong mắt hiện lên lãnh lệ sát phạt kiếm hình hư quang, bốn phía kiếm minh quanh co bất định, lôi kéo kiếm ý chỉ riêng hắn có. Lãnh liệt bá đạo sát phạt cuối cùng dung hợp ra ý chí quyết tử đập nồi dìm thuyền.

Thân hình Từ Huyền chậm rãi ngồi chồm hổm, trong mắt lộ ra sát ý cường liệt, bên ngoài thân tự động hiện lên tầng cương lực ngân sắc trong suốt, đồng thời có một cổ khí tức viêm lực rít gào tàn sát bừa bãi, dung hòa thành một cổ đại thế, lan tràn nhắm phía Đông Phương Thạch và Bạch Lãng Vân, bốn phía nhiệt độ chợt tăng lên, khô nóng bất kham

Hoàng Long Linh Thành hai kỳ tích chi tinh quang mang xán lạn nhất, đồng thời lưu lại, lựa chọn tử chiến đến cùng.

Từ Huyền lưu lại, không chỉ bởi vì muốn báo thù cho Hồ lão cũng không chỉ có biết được nếu như chạy trốn, tỷ lệ sinh tồn sẽ càng thấp hơn, đây càng nhiều vốn từ Viễn Cổ thể tu ở trong kẽ hở thiên địa vật lộn đặt chân, bất khuất bất khí cùng các loại man thú chống lại, muốn tìm cùng Thiên Địa đặt ngang, chú tạo cường thể nhất, nghênh khó mà lên quyết tâm.

Niếp Hàn làm kiếm cực đoan, hắn từ không biết sợ hãi, chưa bao giờ bỏ đi phòng thủ, cũng chưa từng có thói quen chạy trốn, hắn thâm tín một kiếm nơi tay, trong thiên địa này không ai có thể ngăn cản ta, cũng không có bất kỳ chuyện gì, có thể làm khó chính mình. Một kiếm nơi tay, thiên hạ có ta.

- Có một chút ý tứ, không hổ là kỳ tích chi tinh quật khởi trong Hoàng Long chinh chiến.

Đông Phương Thạch con mắt hơi nheo lại, tinh quang lóe ra, hơi tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc tại trước mặt thực lực chênh lệch tuyệt đối, ý chí chiến đấu và quyết tâm có mạnh đi nữa đều là trò cười.

- Phải không? Vậy phải xem song phương chúng ta, ai có thể sống đến cuối cùng.

Thanh âm băng lãnh của Niếp Hàn không mang theo một tia tâm tình ba động.

- Trương huynh, ngươi là thiếu chủ Trương gia, tranh thủ chạy đi, ta và Niếp Hàn không dám cam đoan có thể chiến thắng cường địch, nhưng tự tin có thể kéo dài trong chốc lát.

Từ Huyền ngữ khí cực kỳ bình ổn.

- Các ngươi…

Trương Phong tâm thần rung động, trong mắt lệ quang chớp động, hai tay nắm chặt, liên tục run rẩy.

- Đi mau! Thiếu chủ…

Trương Đức kiệt hết toàn lực, đem Trương Phong đẩy dời đi ra ngoài mấy trượng.

- Một người cũng đừng hòng chạy được, trước hết giết chết Trương gia thiếu chủ ngươi.

Đông Phương Thạch quát lạnh một tiếng hư ảnh vàng sẫm hoành lược đi, giữa hô hấp đến gần Trương Phong.

Lấy thực lực Luyện Thần thất trọng võ tu của Đông Phương Thạch, một ngày bị tới gần, coi như là Luyện Thần tứ ngũ trọng Tu Giả, đều khó có may mắn còn tồn tại khả năng.

Nhưng mà, Từ Huyền và Niếp Hàn sao sẽ làm hắn như nguyện?

Thương hưu… Niếp Hàn Nhân Kiếm Hợp Nhất, trong chớp mắt Đông Phương Thạch xuất thủ, thân hình cấp bách lướt qua, linh kiếm phá không trảm đến, trong run lên phun ra một mảnh tinh ban hàn quang lạnh lẽo, cao tốc xoay tròn, tinh liên như đinh ốc mang theo một cổ sát khí chấn nhiếp tâm hồn, chém về phía khe hở Đông Phương Thạch xuất thủ.

Đông Phương Thạch nếu muốn cận thân công kích đến Trương Phong, như vậy cũng thiết yếu thừa thụ một kích này. Không thể không nói, Niếp Hàn là kiếm đạo cao thủ cực kỳ đáng sợ, kinh nghiệm tác chiến phong phú, lại thêm ý thức nhạy cảm ý thức thiên phú chiến đấu thường nhân khó có thể với tới, đối với thời cơ bấm đốt ngón tay tinh chuẩn , giống như có thần trợ giúp.

Đối thủ cạnh tranh chính là võ tu Luyện Thần thất trọng đáng sợ, tốc độ nhanh cỡ nào, có thể làm được điểm này, đã là chuyện không thể tưởng tượng được.

Khi Niếp Hàn xuất thủ, đồng thời Từ Huyền cũng động, cả người đằng khởi một cổ đạm hồng khí tức bén nhọn thứ khiếu, nguyên lực trong cơ thể trong nháy mắt bạo phát và lực lượng cơ thể kết hợp, sản sinh tốc độ kinh người.

Tốc độ của Từ Huyền cùng Đông Phương Thạch so sánh đó là thúc ngựa không đuổi kịp. Thế nhưng hắn nắm giữ lực bạo phát đáng sợ, trong nháy mắt sản sinh tốc độ, có thể siêu việt Luyện Thần tứ ngũ trọng Tu Giả.

Dù vậy, hắn muốn ngăn cản Đông Phương Thạch cũng là không có khả năng.

Hô ba!

Hắn đơn thủ bỗng nhiên huy động, một đạo Nguyên lực đỏ sẫm thế tựa lôi đình phi bộc, hung hăng chém về phía đầu Đông Phương Thạch.

Một ngày Đông Phương Thạch cận thân bắn trúng Trương Phong, sau một khắc cũng đem một kích súc lực bạo phát của Từ Huyền nghênh đón.

Công kích kinh tâm cuồng bạo như vậy, cho dù là Luyện Thần tứ ngũ trọng Tu Giả ngạnh kháng, không chết cũng muốn bị trọng thương.

Dưới biến hóa kinh người này, Trương Đức và Bạch Lãng Vân thụ thương phản ứng lại muốn chậm hơn.

Bạch Lãng Vân phản ứng qua đây, sau đó trước tiên tránh về phía đường lui của Trương Phong, Trương Đức Trương Đức lập tức thi triển tiên pháp ngăn trở Bạch Lãng Vân.

Chân chính dẫn dắt toàn trường chính là Đông Phương Thạch quyết định.

Đồng thời thừa thụ Hoàng Long Linh Thành hai đại kỳ tài công kích, cho dù là hắn cũng ít nhiều đã bị uy hiếp.

- Hừ, tiểu nhi vô tri!

Đông Phương Thạch cười nhạt trào phúng, đối với Niếp Hàn và Từ Huyền công kích đúng là không chút nào né tránh.

Quanh thân hắn hiện lên một tầng quang mang hoàng hoàng, da tựa hóa thạch, trầm trọng như núi, cùng đại địa dưới chân hòa hợp nhất thể.

Đinh xuy…

Niếp Hàn đoạt mệnh một kiếm đâm trúng đâm trúng sau gáy Đông Phương Thạch, kiếm khí như tinh liên cùng tinh quang hoàng sắc giao thoa, tiên khởi một trận hỏa tinh.

Một kiếm kia, dĩ nhiên ngay cả tầng phòng hộ của Đông Phương Thạch cũng không có phá vỡ!

Đông Phương Thạch hầu như không có bị ảnh hưởng, thế tiến công dừng lại, vẫn như trước tập thân chém về phía Trương Phong.

Lực phòng ngự thật đáng sợ!

Niếp Hàn hầu như kinh ngạc đến ngây người, Đông Phương Thạch tu luyện võ tu chân lực chính là thổ thuộc tính, đem lực phòng ngự tăng trưởng, lại thêm tu vi Luyện Thần thất trọng, hầu như có thể không nhìn công kích dưới thất trọng.

Đương nhiên, Niếp Hàn công kích Đông Phương Thạch chậm chạp trong chớp mắt, mắt thấy hắn sẽ cận thận bắn trúng Trương Phong.

Đúng lúc này!

Phanh bồng!

Từ Huyền súc lực bạo phát một chưởng hung hăng hung hăng bổ trúng đầu Đông Phương Thạch.

Nguyên lực đạm hồng nóng chảy điên cuồng như núi kia, bắn trúng tinh quang thổ sắc quanh thân Đông Phương Thạch, lại bị chống đỡ tám chín phần uy năng, còn lại chia ra công kích xuyên thấu qua da hóa của Đông Phương Thạch.

Nhưng mà, thân thể võ tu cũng cực kỳ cường đại, huống hồ là Thổ hệ võ tu tu hành như Đông Phương Thạch.

Từ Huyền chỉ cảm thấy thân thể đối phương cùng đại địa dưới chân hợp nhất, rất nhiều thương tổn đều bị đạo nhập đại địa. Đây cũng là đạo lộ Thiên Nhân Hợp Nhất mà võ tu truy cầu, nhưng dần dần để lực lượng chuyển dời đến cùng Thiên Địa Thiên Địa dung hợp.

Bất quá, thừa thụ một kích cận thân như vậy, tâm thần tâm thần cũng là,, thân thể xuất hiện hơi mất đi.

Đơn giản là lực lượng cơ thể của Từ Huyền thực sự mạnh mẽ, đủ để đối với Luyện Thần thất trọng sản sinh trùng kích.

Thân hình thoáng rung động, Đông Phương Thạch một chưởng miễn cưỡng tiếp cận bắn trúng Trương Phong, thế nhưng dưới hai người quấy nhiễu, một chưởng một chưởng phát huy, đại thụ ảnh hưởng, chỉ còn lại có không đến lục thành công lực.

Ngay cả là sáu thành công lực cũng đủ để diệt sát hoặc đánh trọng thương Luyện Thần tứ ngũ trọng Tu Giả!

Trương Phong có thể tránh được một kiếp sao?

Sự thực chứng minh, làm Trương gia thiếu chủ, Trương Phong không có khả năng không có một chút thủ đoạn bảo mệnh nào.

Giữa bàn tay phun ra một cổ thủy lam sắc quang lưu trong nháy mắt quanh thân hình thành một quang tráo phòng hộ lam tinh.

Phốc phanh!

Đông Phương Thạch một chưởng bổ trúng mục tiêu tuyệt đại bộ phân lực lượng lại đều bị quang tráo xanh thẳm hấp thu, dòng nước rung động từng trận.

Xem tình hình đó cư nhiên là một tấm nhị phẩm linh phù.

Cho dù là nhị phẩm linh phù cũng chia đẳng cấp, như là giai nhị phẩm phòng ngự linh phù chỉ có thể ngăn trở công kích của Tu Giả dưới Luyện Thần tam trọng. Nếu là thượng giai nhị phẩm phòng ngự linh phù, thậm chí có thể ngăn trở của Luyện Thần thất bát trọng Tu Giả.

Chỉ là, trung giai hoặc giả thượng giai nhị phẩm linh phù, cực kỳ hiếm thấy, quý hiếm vô cùng. Thí dụ như nói thượng giai nhị phẩm linh phù cần Luyện Phù Sư đã ngoài Luyện Thần thất trọng mới có thể luyện chế được. Luyện Thần thất trọng Tu Giả phóng nhãn cả Hoàng Long Thành vốn có chính là phượng mao lân giác, huống hồ là Luyện Phù Sư đặc thù bàng môn.

Trương Phong lúc này biểu hiện ra linh mẫn và dũng khí, thừa thụ một kích này, sau đó thân hình lập tức rút lui, mượn lực nhảy lên.

Nhân sơ hở này, hắn lựa chọn tốt nhất hẳn là mượn lực chạy trốn.

Thế nhưng hắn không có!

Trương Phong bay lên không một vòng, lâm nguy không sợ hãi, đơn thủ hư điểm, một cái kim sắc tàm ti cứng cỏi "hưu xuy" phá không mà đi, từng sợi vàng rực, chợt lóe trong lúc đó cuốn lấy hai chân Đông Phương Thạch.

Tình huống như vậy, không chỉ Đông Phương Thạch giật mình không nhỏ, mà ngay cả Từ Huyền và Niếp Hàn đều cực kỳ ngoài ý muốn.

Trương Phong ánh mắt quyết ý quyết tâm của Trương Phong, hai người sao không rõ quyết tâm của hắn, lập tức buông tay xuất kích.

- Giết!

Niếp Hàn lần thứ hai thi triển kiếm quyết, linh kiếm kia tại không trung huyễn hóa ra một mảnh kiếm khí tinh liên, lúc này đây súc lực xuất kích để lần lượt lĩnh ngộ kiếm ý cường hoành, bảo lưu bảo lưu rót vào, chỉ thấy kiếm khí tinh liên kia quang mang tăng vọt tới hai ba trượng, băng lãnh thôi xán, hàn khí âm sâm, sát khí thấu tận xương đâm thẳng linh hồn.

Uy năng một kiếm này đủ để so với tăng phúc gấp đôi, tuyệt đối là một kiếm siêu việt cực hạn đỉnh phong của Niếp Hàn cho dù là Luyện Thần ngũ lục trọng Tiên Sư, cũng muốn tránh lui ba phần.

Trong mắt Từ Huyền sát khí càng tăng lên một chưởng một chưởng qua đi, lần thứ hai xuất kích, một đoàn bích u quang mang kỳ dị lóe ra hồng sắc viêm hỏa, "phốc" một tiếng, bắn trúng tầng phòng ngự tinh quang của Đông Phương Thạch, lực lượng mạnh mẽ lại thêm viêm lực đáng sợ quả thật là đòn sát thủ của Từ Huyền, diệt sát Luyện Thần ngũ trọng đều có nắm chắc cực lớn.

Trong đáy lòng, Đông Phương Thạch cũng không tình nguyện ngạnh kháng Niếp Hàn và Từ Huyền công kích mệnh đỉnh phong, ngay cả là hắn cũng đều cảm thấy một cổ áp lực.

Chỉ là Đông Phương Thạch bị Trương Phong đằng không ném ra kim sắc tàm ti cuốn lấy hai chân. Tàm ti kia hiển nhiên không phải phàm vật, cực kỳ cứng cỏi, hắn muốn vận lực đứt đoạn không có khả năng, muốn đánh văng ra thoát khỏi, thập phần dễ dàng Thế nhưng cái này cũng cần thời gian nhất định, dù cho chỉ là công kích nửa tức.

Công phu nửa tức để hắn không thể né tránh, Từ Huyền và Niếp Hàn lần thứ hai liên thủ tuyệt mệnh xuất kích.

Đinh đinh đinh xuy… Niếp Hàn kiếm khí tinh liên tăng vọt hai ba trượng, giã lên tầng tinh quang thổ sắc, cao tốc xoay tròn công kích một điểm bộ vị, trong khoảnh khắc ảm đạm, có vài phần lực lượng thạch đâm trúng da thịt ngoài thân cứng như cương thạch của Đông Phương Thạch, đồng thời cũng có một cổ Kiếm Ý kinh hồn khiến cho Đông Phương Bá tâm linh rung động, thầm nghĩ không ổn.

Phốc ti…

Từ Huyền bản mạng viêm hỏa dưới lực lượng mạnh mẽ biến thái thôi động, đầu tiên là đem tầng phòng ngự tinh quang kia mở ra một cái khe, tiện đà diễm hỏa thâm nhập, bên ngoài thân thể Đông Phương Thạch thiêu đốt, càng có một đoàn bích u độc viêm, thâm nhập bên trong da thịt.

Đông Phương Thạch tâm linh rung động, hỏa diễm bên ngoài thân không ngờ thiêu đốt lan tràn ra, mi tâm lại xuất hiện một tia đau nhức, trên trán chảy ra mồ hôi hột, thân thể bỗng nhiên rung động…

Dưới ba người đồng lòng, nhất thời càng để Luyện Thần thất trọng Đông Phương Thạch rơi vào trong nguy cơ. Đây là cục diện ban đầu hắn tự nhận có thể dễ dàng chém giết mọi người, trăm triệu lần không có lường trước được.

Đầu tiên là Trương Phong thân là Trương gia thiếu chủ, ngoài dự liệu của mọi người, không chạy trốn lại cam nguyện lưu lại tử chiến, đăng không nghịch tập, lấy kim sắc tàm ti đặc thù, cuốn lấy hai chân Đông Phương Thạch, thắng được thời gian đã ngoài nửa tức. Sau đó Từ Huyền và Niếp Hàn hai đại chủ lực, thể tu và kiếm tu một gần một xa lấy công kích đỉnh phong tuyệt mệnh trong khoảnh khắc thẩm thấu tàng phòng ngự của Đông Phương Thạch.

Đông Phương Thạch tự đắc là lực phòng ngự của hắn, cho dù theo đuổi mấy tiểu tử này công kích, cũng không chút nào úy kỵ.

Nhưng mà, Niếp Hàn dung nhập kiếm ý cường hoành thiên chuy bách luyện, một kiếm siêu việt cực hạn đỉnh phong, thủ độ đột phá tầng phòng ngự của hắn, mặc dù Kiếm Ý công kích không thể hình thành thương tổn thực chất đối với Luyện Thần thất trọng Đông Phương Thạch nhưng cũng lay động tâm thần của hắn, xuất hiện sơ hở.

Nếu như nói Niếp Hàn công kích, càng thiên về linh hồn, như vậy Từ Huyền cận thân công kích vừa mới viêm liệt chân hỏa, nhiệt độ cao cuồng bạo, đột phá tầng phòng ngự, để viêm hỏa thiêu đốt lan tràn, liên tục mở rộng, càng trọng điểm công kích. Chẳng những như vậy độc hỏa trong chân lực, xâm nhập bên trong, sản sinh thế tiến công nội ngoại liên hợp.

Trong lúc nhất thời, Đông Phương Thạch kinh hãi không ngớt, hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng, đả khởi mười hai phần tinh thần, chân lực mạnh mẽ từ trong đến ngoài, trước trấn thủ khí quan trong cơ thể khu trừ viêm độc cũng từng bước đem phòng ngự tập kết ở bên ngoài.

Hắn chung quy là Luyện Thần cường giả nhãn hiệu lâu đời, vả lại là võ tu am hiểu phòng ngự, muốn giết chết hắn coi như là Luyện Thần bát trọng, thậm chí cửu trọng cường giả không dễ dàng như vậy.

©Vku G\yỀjX ©PkI ¦\Ôj ¦\QjX [«´Ł§ gàH\

Đinh phốc, chịu thương, so với Bạch Lãng Vân muốn nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng Bạch Lãng Vân tu vi cùng thực lực cũng hơn xa Trương Đức nhiều lắm.

Trong khoảng thời gian ngắn giao phong, Bạch Lãng Vân chiếm ưu thế, vấn đề là hắn thương thế khả năng sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.

Hai người này chiến đấu sát biên giới, thắng bại khó định nhìn như râu ria.

Nhưng trên thực tế, một ngày Bạch Lãng Vân thắng lợi, trong lúc chiến đấu chủ lực nhúng tay, như vậy ba người Từ Huyền thật vất vả duy trì chiến đấu, sẽ thất bại trong gang tấc. Nếu như Trương Đức đánh bại Bạch Lãng Vân, lại phụ trợ đồng tâm hiệp lực ba người Từ Huyền, có thể tăng thêm phần thắng cho bên phía Trương gia, để Đông Phương Thạch triệt để rơi vào cô lập.

Hai người giao chiến, thở dốc liên tục, lại thời khắc không quên quan tâm ba người Từ Huyền cùng Đông Phương Thạch đối kháng.

- Ba tiểu tử này hiện tại liền có tiềm lực quyết đoán như vậy, giả như có thêm thời gian, vậy còn phải..

Bạch Lãng Vân kinh hãi không nói.

Một bên khác Trương Đức, giữa thần tính có chút vui mừng tự hào, tâm tình già nua, cũng hào khí dâng cao, hạ quyết định, vô luận nỗ lực bất cứ đại giới nào, nhất định phải chế trụ được Bạch Lãng Vân.

Đúng lúc này, chinh chiến trên tràng biến hóa tái sinh.

- Mở cho ta.

Đông Phương Thạch hét lớn một tiếng, tựa như tiếng sấm, nổ vang điếc tai, mặt đất dưới chân tầng tầng bắn tung tóe, hai bên vách núi rung động cát đá bay tứ tung.

Cả thân người hắn, trán phóng ra một tầng thổ sắc hoa quang thôi xán hậu trọng, tựa như hoàng kim.

Đồng thời song chưởng vung lên, thổ sắc hoa quang hóa thành sóng xung kích, quét ngang phương viên mười trượng.

Niếp Hàn linh kiếm bị đánh bay ra ngoài, cùng Từ Huyền cận thân bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đáng sợ đánh bay ngoài. "Phanh ầm" một tiếng, thân thể hắn rơi vào trong núi, bên ngoài thân tầng ngân sắc cương lực run lên ảm đạm rất nhiều.

Khóe miệng Từ Huyền tràn ra một tia máu, đây còn là hắn nếu như đổi là bất cứ một người nào trên tràng, như vậy chỉ có một con đường chết.

Trong mấy người chỉ có hắn phòng ngự mạnh nhất, có thể miễn cưỡng chống lại Đông Phương Thạch công kích, có lẽ không đến mức bị trong khoảnh khắc miểu sát.

Đông Phương Thạch đánh bay Từ Huyền, không có nghe được tiếng kêu thảm thiết hoặc tiếng xương cốt tan vỡ, hơi bị động dung thất sắc.

Mặc dù một kích kia không phải chỉ cần nhằm vào Từ Huyền, mà là hướng ra bốn phía xuất kích, phản thủ vi công. Nhưng Từ Huyền nhìn qua không có đã bị trí mạng hoặc giả trọng thương, vượt quá xa đánh giá của hắn.

Thể tu chung quy là thể tu, tổ tông thể tu chân chính cho dù là võ tu cùng giai cũng là kém hắn rất xa. Huống hồ Từ Huyền là Viễn Cổ thể tu thất truyền chân chính, trong thân thể ẩn chứa cương lực thần thông.

- Vậy thì trước hết giết chết ngươi.

Trong mắt Đông Phương Thạch bùng lên hàn quang kinh người, băng khai kim sắc tàm ti của Trương Phong, thân hình cấp bách nhảy lên, nghịch chuyển giết về phía Niếp Hàn.

Không trước hết giết chết Từ Huyền, bởi vì hắn thân thể siêu cường, là người duy nhất trong mấy người có thể chống đối Đông Phương Thạch một hai.

Cũng không giết chết Trương Phong trước là bởi vì hắn có thượng phẩm nhị giai linh phù, lực lượng của nó còn không có hao hết, một ngày công kích công kích Trương Phong, hai người khác mạnh mẽ công kích, thậm chí có thể uy hiếp đến Đông Phương Thạch.

Bởi vậy, hắn lựa chọn Niếp Hàn, chỉ có công kích, không có phòng ngự phòng ngự.

Chỉ cần giết chết Niếp Hàn, ít đi một người chủ lực chủ lực, lại giải quyết Từ Huyền và Trương Phong, vậy thì áp lực giảm đi.

- Cẩn thận!

Từ Huyền lập tức trong ý đồ của Đông Phương Thạch, kêu sợ hãi trong thân hình hóa thành một đạo hỏa hồng thân ảnh, từ sau giữa không trung đánh tới.

Nhưng tiếc rằng, Từ Huyền bị đánh bay, sau đó cách Niếp Hàn xa hơn, tốc độ cũng không như Đông Phương Thạch, muốn ngăn cản đã không có khả năng.

Đối mặt Đông Phương Thạch tình thế bắt buộc nghịch chuyển công kích, Niếp Hàn không có chút thối ý, lấy tu vi Luyện Thần nhị trọng của hắn, tựa hồ mặc kệ là công kích, hay phòng thủ, hoặc chạy trốn đều là một đường chết.

Hắn càng tình nguyện lựa chọn buông tay đấu một trận.

Ông...

Trong tay Niếp Hàn xuất hiện một thanh phá kiếm cổ sắc sặc sỡ, trên người bỗng dưng đằng khởi một cổ Kiếm Ý so với lúc trước đỉnh phong còn cường đại hơn gần gấp đôi, tinh ban kiếm hà chói mắt kinh người, tại cao tốc uốn lượn, gần như đứt gãy, cuối cùng hiện ra xu thế hư hóa trong suốt, tốc độ xoay mình tăng vài lần.

Cổ kiếm ý này được từ bí cảnh, bản thân ẩn chứa kiếm ý thần bí, chủ nhân của nó, thần bí khó lường, dung hợp có thể cho Kiếm Ý của Niếp Hàn tăng phúc gần như gấp đôi!

Một kiếm họa xuất kia, uy năng chân chính càng nhiều chuyển hóa làm công kích mặt linh hồn, tự nhiên vượt qua phạm trù công kích vật lý, tốc độ cũng vượt qua lẽ thường.

Trên nét mặt cực kỳ kinh ngạc của Đông Phương Thạch, tinh ban kiếm hà hư ảnh bán trong suốt kia, giống như vũ trụ tinh hà có thể khiến tất cả đứt gãy tê toái.

- Giáo…

Đông Phương Thạch nhất thời hiện ra một tia đau đớn thở dài, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng thậm chí tràn ra một tia máu.

Một kiếm công kích kia, siêu việt hạn chế phòng ngự bình thường, Đông Phương Thạch tu luyện là chân lực thiên hướng Thổ hệ, phòng ngự chủ yếu là nhằm vào vật lý.

Lúc này Niếp Hàn hầu như đã tiêu hao toàn bộ pháp lực, Kiếm Ý làm đại giới công kích, đi đầu một bước đả thương đến đối thủ.

Thân là Vương giả tinh anh trong kiếm tu, Niếp Hàn ý thức công kích so với bất cứ kẻ nào cũng phải mạnh hơn, mặc kệ ngươi rất mạnh, không đợi ngươi tổn thương đến ta, ta cũng phải đi đầu một bước công kích chiến thắng.

Đông Phương Thạch tâm thần bị thương, thân hình dừng lại, rơi vào hỗn loạn ngắn ngủi.

Thế nhưng dưới thực lực chênh lệch thật lớn, cho dù luận lực lượng hiện tại, hắn cũng so với Niếp Hàn cường đại hơn mấy lần, tự nhiên không có khả năng bị một kiếm trí mạng này.

Phác thông!

Niếp Hàn vô lực ngã trên mặt đất, hầu như mất đi chiến lực.

Mà lúc này, Đông Phương Thạch cách Niếp Hàn còn có một trượng, một khi khôi phục, trong chớp mắt có thể khiến đối phương mất mạng.

Rồi đột nhiên!

Hưu một đạo kim sắc ti tuyến, Như Ảnh Tùy Hình lại cuốn lấy hai chân Đông Phương Thạch.

Trương Phong lại xuất thủ, không chỉ khiến kim sắc tàm ti cuốn lấy Đông Phương Thạch, trong miệng phun ra một mảnh băng vụ, bao phủ ở trên người hắn.

Đối với tiên pháp nắm giữ và diệu dụng, đây là thiên phú của Trương Phong.

Mặc dù cái này không thể hạn chế Đông Phương Thạch, là một cơ hội Từ Huyền tranh thủ.

Sưu hô, lăng không lao về phía Từ Huyền, trong mắt hàn mang chợt lóe, trong miệng phun ra một cái Khổng Tước thanh quang lấp lánh, triển khai mtooj cái linh vũ dài năm sáu thước, đi đầu một bước bắn trúng Đông Phương Thạch.

Đông Phương Thạch cường vận chân lực, một tầng tinh quang vàng tươi bám vào bên ngoài thân, bị Thất Linh Đồng Tước bắn trúng, diễm quang lan tràn, người trước một trận ảm đạm, hầu như cũng đem tầng phòng ngự đột phá.

- Đi!

Từ Huyền phun ra đồng tước, sau đó trong tay lại trong tay một viên hắc tử sắc hạt châu.

©U·u G\yỀjX ©k· v ©koI [næjX dnjX |«jX ĤǯjX

Hạt châu kia phá không mà đi, khí tức âm u hủy diệt trong khoảnh khắc lan tràn ra, khiến cho trong lòng Đông Phương Thạch vừa động, thần thức bắt đến quang cảnh phía sau, kinh hãi thất sắc:

- Âm Lôi Châu!

Châu này, chính là Âm Lôi Châu cực có uy danh trong Tu Giới.

Mặc dù Từ Huyền đoạt được loại Âm Lôi Châu này phẩm cấp không cao nhưng cũng có thể dễ dàng diệt sát Luyện Thần ngũ lục trọng Tiên Sư.

Lúc này đồng tước kia uy năng cạn kiệt, thời cơ vi diệu sắp sửa đột phá tầng phòng ngự của hắn.

Phanh oanh một mảnh khí lãng âm hắc đan vào tử sắc lôi quang chói mắt, phía sau Đông Phương Thạch bạo tạc, chính là uy năng uy năng hạch tâm kia.

Đông Phương Thạch trong khoảnh khắc tầng phòng ngự bị tê toái, lúc này phun ra một búng máu, vì bảo mệnh, một tinh quang bắn ra bốn phía, hung hăng tảo về phía sau.

Phốc ầm ầm, hắn cư nhiên bằng vào chân lực vô cùng mạnh mẽ đem uy năng bạo tác sớm hướng về phía.

Răng rắc!

Một cánh tay trực tiếp nổ bay, mang theo lôi quang âm khí kinh khủng, chấn hướng từ hậu phương kéo tới Từ Huyền.

Từ Huyền bị dọa vừa động, không nghĩ tới Âm Lôi Châu uy lực lớn như vậy, cũng không nghĩ tới Đông Phương Thạch lại lấy phương thức hi sinh một cánh tay bảo mệnh.

Nhất thời, một cổ chân lực và âm lôi chi uy quét ngang đến trên người hắn.

Đó e là không phải khu vực hạch tâm Từ Huyền chỉ cảm thấy rơi vào một cổ khí tức kinh khủng, toàn thân khí huyết bị ngăn chặn, tầng ngân cương bán trong suốt bị tê toái.

- A!

Từ Huyền mặt lớn đỏ bừng, dưới cổ áp lực kia, huyết nhục hầu như muốn bạo tạc.

Phác thông! Phác thông!

Đông Phương Thạch và Từ Huyền đồng thời ngả xuống đất.

Đông Phương Thạch tổn thất một cánh tay, bị thương nặng đến còn bảo lưu không đủ sáu thành thực lực.

Từ Huyền lại rơi vào trong nguy cơ cực độ, cổ lực lượng kinh khủng kia hầu như muốn tê toái toàn thân huyết nhục của hắn. Nếu không phải hắn đã bước vào thể tu Ngân Cương Chi Thể, sợ rằng chỉ khoảng nửa khắc sẽ bạo thể mà chết.

Đông Phương Thạch đứng dậy, hướng Từ Huyền áp bách, vẻ mặt âm lãnh độc ác, lấy tổn thất một cánh tay của mình mạnh mẽ chân lực cùng Tu Giới Âm Lôi Châu lực lượng đáng sợ kết hợp sản sinh uy năng, lẽ nào tiểu tử này có thể thừa thụ được?

Tinh thần Từ Huyền hầu như tan vỡ, nhưng ở sâu trong cơ thể Nguyệt Quang Châu phân hoá ra từng sợi khí lưu thanh lương, để hắn rất mạnh ý chí, thôi động toàn thân tứ chi bách hài, thân thể mỗi góc khí huyết Nguyên lực.

"Ầm ầm" trong cơ thể đột nhiên truyền đến một tiếng„ huyết mạch chấn động, tựa như có một phiến cửa sắt trầm trọng, bị mở ra một cái khe.

Trong sát na, cổ áp lực khó chịu kia, bị trút xuống hơn phân nửa.

Từ Huyền chỉ cảm thấy cả người khí huyết Nguyên lực đều đang rung động, trái tim cường đại hữu lực nhảy lên.

Phanh!

Phanh phanh!

Phanh phanh phanh!

Lấy trái tim làm trung tâm, cả người khí huyết Nguyên lực chấn động, hóa thành vô hình vô hình hướng trong thiên địa lan tràn ra.

Đột nhiên, trong phương viên vài dặm vắng vẻ vô thanh.

Mấy người Trương Phong, Niếp Hàn khí huyết cả người điên cuồng bạo động, huyết quản muốn nổ tan ra, trực tiếp ngả xuống đất ôm đầu kêu gào.

Phác thông!

Đông Phương Thạch khi tiếp cận Từ Huyền năm thước lần thứ hai ngã xuống đất, chỉ cảm thấy khí huyết chân lực toàn thân không bị khống chế chấn động, hầu như muốn bạo thể mà chết, hắn sợ hãi tới cực điểm.

- Cái này....Đây là có chuyện gì?

Trong u minh thân âm hoảng hốt từ sâu trong não hải của Từ Huyền truyền đến.

Dưới áp lực và nguy cơ chưa từng có, Từ Huyền bước vào Ngân Cương Chi Thể sau đó tự sinh thần thông huyết mạch, rốt cục đã thức tỉnh!

Đạt được giai đoạn chú thể ngân cương, thể chất mỗi người khác nhau, sẽ sinh ra một loại thần thông hoàn toàn bắt nguồn từ thân thể.

Lúc này, lấy Từ Huyền làm trung tâm, trong phương viên hai ba dặm đều hướng trong u minh, nhảy lên rung động.

Từ Huyền chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch nguyên lực chấn động, trái tim cực kỳ hữu lực nhảy lên.

Cổ lực lượng chấn nhiến kinh hồn này hoàn toàn đến từ thân thể huyết nhục của bản thân.

Tấn chức Ngân Cương Chi Thể, Từ Huyền từ nguyên bản thân thể nhân loại bình thường như con kiến hôi, biến chất siêu việt, lực độ của hắn so với sinh linh bình thường cao hơn không biết bao nhiêu tầng thứ.

Lúc này, lấy trái tim Từ Huyền làm hạch tâm, khí huyết mạnh mẽ hữu lực rung động, ảnh hưởng vô hình kia tác động tất cả sinh linh.

Dãy núi ngoài một dặm, một con dã lang, đột nhiên bạo thể mà chết, trái tim bị phá vỡ, huyết quản vỡ vụn!

Phàm là sinh mệnh sinh động, đều khó siêu thoát khỏi ảnh hưởng của nó.

Phanh phanh! Phanh phanh phanh!

Tiếng tim đập gấp gáp, trong thời gian ngắn diệt sát rất nhiều sinh linh nhỏ yếu trong vòng một dặm.

Thậm chí trên tràng những người khác, khuôn mặt đều căng thẳng đến đỏ bừng. Niếp Hàn nguyên khí đại tiêu hao, hầu như vô lực chống lại, lại duy trì liên tục mấy tức, cố gắng cũng sẽ bạo thể mà chết.

Sát biên giới chỗ giao chiến, người bị thương nặng, Bạch Lãng Vân và Trương Đức vô lực quỳ rạp trên mặt đất, thống khổ không hiểu. Trên người thương thế càng nặng thêm, đối với loại lực lượng tác động huyết khí trái tim này càng là khó có thể chống lại.

Trương Phong không có thụ nhiều thương thế, nhưng dưới cổ chấn động mạnh mẽ vô hình nhảy lên này, huyết dịch cũng nhịn không được chấn động, hầu như muốn nổ tung ra, kiệt lực dùng lực khống chế, cũng là cật lực không ngớt.

Cái loại cảm giác này giống như sinh linh thấp hơn đối mặt với áp bách của sinh linh cao đẳng.

Chú thể, bản thân chính là truy cầu phương pháp tu luyện trình tự sinh mệnh siêu việt biến chất, nếu Từ Huyền có thể tu luyện đến Kim Phách Chi Thể càng cường hoành hơn, trình độ biến chất của nó, thậm chí thật sự có thể đạt được như trong truyền thuyết. Bằng vào áp bách thân thể bản thân, là có thể đưa người vào chỗ chết, trong lúc hô hấp khiến thiên địa kinh biến.

- Ngươi còn không mau khống chế lực lượng huyết mạch, như vậy không chỉ cực kỳ tiêu hao nguyên lực của ngươi, vả lại sẽ làm bị thương đến tất cả sinh linh khác ngoài bản thân.

Trong đầu tàn hồn kiếp trước nhắc nhở nói.

Dưới lực áp bách lực lượng huyết mạch đột nhiên thức tỉnh, Từ Huyền còn không kịp nắm giữ.

Cũng may sinh linh cách hắn càng gần cũng bị ảnh hưởng càng lớn.

Thí dụ như Đông Phương Thạch kia cách Từ Huyền chỉ có năm thước, trong thân thể khí huyết phiên giang đảo hải, toàn lực vận chuyển chân lực áp chế, thống khổ khó chịu nổi.

Hắn chịu thương tổn nặng như vậy, cổ thần thông huyết mạch anfy đối với hắn ảnh hưởng phi thường lớn.

Từ Huyền hít sâu một hơi, hắn chỉ cảm thấy nguyên khí trong thân thể điên cuồng tiêu hao, lập tức thử khống chế.

Hô...

Cổ tim đập vô hình kia đột nhiên giảm bớt vài phần, mọi người cảm giác dễ chịu một ít, thế nhưng không đợi thoải mái một chút, cổ vô hình tim đập kia lại đập nhanh hơn vài phần, cực kỳ khó chịu.

Điều tiết khống chế tim đập vô hình này rung động, Từ Huyền cảm giác chính là một loại bản năng, bởi vì thần thông huyết mạch bổn nguyên chính là bản thân của mình.

Hắn lợi dụng chính mình tim đập cùng khí huyết chấn động đến ảnh hưởng sinh linh trong thiên địa.

Tất cả cái này đều là thành lập tại thân thể mạnh mẽ của hắn, cao hơn sinh linh bình thường không biết bao nhiêu tầng thứ.

Từ Huyền tâm niệm lại biến đổi, tim đập bay trở về trong thiên địa, lập tức biến ảo.

Đột nhiên, ba người Trương Phong, Niếp Hàn, Trương Đức chỉ cảm thấy cả người áp lực suy giảm, tim đập vô hình kia hầu như biến mất không thấy.

- A...

Ngược lại Đông Phương Thạch kia ôm đầu kêu thảm thiết, trên da hầu như đã tràn ra máu.

Hắn vận chuyển chân lực còn lại liều mạng chống đối, lại bị gắt gao áp chế.

Thân thể là căn bản nhất của tất cả sinh linh, dù cho mạnh như tầng thứ nguyên thần xuất khiếu trong truyền thuyết, một ngày bỏ qua nhục thân, tất nhiên cũng khó có thể trong không gian trường kỳ sinh tồn, thậm chí rất nhiều thần thông đều đã bị hạn chế.

Từ Huyền lúc này sơ bộ sơ bộ nắm giữ loại thần thông bản năng này, nguyên khí trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, đem cổ lực lượng này chỉ dùng tại trên người Đông Phương Thạch và Bạch Lãng Vân.

Nếu là tại thời kì đỉnh phong, hai người này không thụ thương, đối với cổ lực lượng này tự nhiên có sức chống cự trọng đại, thậm chí Đông Phương Thạch có thể lấy chân lực mạnh mẽ trực tiếp áp chế xuống.

Thế nhưng thân thể bị trọng thương như vậy lại thêm thực lực tổn hại, đối với cổ thần thông chi lực này chống lại thật to rơi chậm lại.

- A!

Đầu tiên là Bạch Lãng Vân, kêu thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu mà chết, tâm mạch trong cơ thể đều tạc nứt ra.

Trên tràng các Tu Giả khác, bao gồm mấy người Trương Phong kinh hãi vô cùng ánh mắt nhìn về phía Từ Huyền thậm chí lộ ra vài tia sợ hãi.

Kế tiếp, còn lại Đông Phương Thạch một người cuối cùng, giãy dụa giãy dụa chống lại trên mặt đất.

Hắn chung quy là Luyện Thần thất trọng võ tu, thân thể mạnh mẽ, chân lực hùng hậu, dù cho dưới tình huống như vậy còn có thể miễn cưỡng chống lại một chút.

Một phương khác, Từ Huyền thi triển loại thần thông huyết mạch này, nguyên khí tiêu hao cũng thập phần kinh khủng, sắc mặt hơi trắng bệch. Dù sao hắn vừa mới bắt đầu thi triển thần thông huyết mạch này, thế nhưng phạm vi lớn tác dụng, chỉ là một hai lần hô hấp đã bớt thời gian gần như phân nửa nguyên khí.

Bất quá còn lại Trương Phong và Trương Đức, không phải ngọn đèn cạn dầu, phân biết lấy pháp khí, hoặc thi triển tiên pháp công kích.

Đinh đinh phanh phanh ầm, chỉ là công phu vài lần hô hấp, Đông Phương Thạch huyết nhục tung bay, thân thể lại đột nhiên bạo tác, thậm chỉ để Từ Huyền lao ra mấy thước, cả người toàn là máu.

Bởi vì bị thần thông huyết mạch của Từ Huyền áp chế, hắn hầu như không có bao nhiêu năng lực đi phòng thủ tại vây công mọi người, tự nhiên không có khả năng còn sống.

Sau khi giết chết Đông Phương Thạch Từ Huyền vô lực ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, liên tục thở dốc.

Sau đó, Trương Đức an ủi cười thản nhiên, nhắm mắt lại, rồi hôn mê đi.

- Sống đến cuối cùng, còn lại là chúng ta...

Niếp Hàn gian nan nặn ra một tia tươi cười, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, cũng mê man đi.

Cuối cùng chỉ còn lại có Từ Huyền và Trương Phong, hai người đối diện cười, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này Từ Huyền cũng là Trương Phong Trương Phong nhìn với cặp mắt khác xưa.

Một trận chiến này hắn mặc dù không phải chủ lực, nhưng thời khắc mấu chốt tạo được tác dụng phụ trợ. Là hoàn toàn không thể đo lường.

Giả như, Trương Phong không phải lựa chọn lưu lại, mà là một mình đào tẩu như vậy cục diện cuối cùng, có thể sẽ hoàn toàn khác nhau, thậm chí mấy người toàn bộ bị diệt, ai cũng đừng mơ tưởng đào thoát.

Ngồi xếp bằng nửa canh giờ, sau đó, Trương Phong khôi phục một ít nguyên khí, bay đến bầu trời thâm uyên, tổ chức đệ tử Trương gia triệt để đánh tan dư nghiệt Đông Phương gia trên bầu trời Tinh Vũ Sơn.

Từ Huyền tiêu hao cực lớn, đơn giản vẫn điều dưỡng, ăn vào mấy viên linh đan, sau đó, thương thế và nguyên khí thoáng có hồi phục.

Sau khi sự tình xử lý hoàn tất, Trương Phong lòng còn sợ hãi nói:

- Không nghĩ tới lần này tao ngộ Đông Phương Thạch, theo ta được biết, hắn lúc trước cùng một vị Luyện Thần thất trọng trưởng lão của bản tộc giao thủ lưỡng bại câu thương, nguyên lai là ở chỗ này điều dưỡng, lại sẽ đụng phải chúng ta. Cũng may chúng ta chẳng những không chết, còn ngược lại đem hắn đánh chết.

Đây chính là lần đầu diệt sát một vị Luyện Thần thất trọng cường giả từ khi lưỡng tộc khai chiến tới nay, hẳn là sẽ đối với chiến cuộc có ảnh hưởng trọng đại.

Đối với đánh chết Đông Phương Thạch, Trương Phong lần nữa cho thấy công lao và tác dụng của Từ Huyền.

Dù sao cuối cùng tạo được tác dụng quyết định vẫn là Từ Huyền.

Từ Huyền lại khẽ lắc đầu, cũng không hoàn toàn thừa nhận những điều này, tại hắn nghĩ đến, lần này có thể hiểm sát Đông Phương Thạch là do mấy người phối hợp hoàn mỹ, đều tạo được tác dụng cực lớn, thậm chí Trương Đức sát biên giới kiềm chế đều đều tác dụng không nhỏ.

Trận chiến này, mọi người nhất cử đoạt lại Tinh Vũ Sơn, diệt sát ba đại Luyện Thần Tiên Sư của đối phương, càng ngoài ý muốn diệt sát Luyện Thần thất trọng cường giả.

Phóng nhãn khắp Hoàng Long Thành, tồn tại đã ngoài Luyện Thần thất trọng có thể nói là lông phượng và sừng lân.

Nửa ngày sau, Niếp Hàn và Trương Đức mới tỉnh lại.

- Thiếu chủ, thời khắc nguy hiểm cuối cùng, ngươi không lựa chon chạy trốn, mà là lưu lại tử chiến, giống như biểu hiện kinh người này, thực khiến ta kính nể. Trương gia ta tuy rằng không có truyền thừa huyết mạch, nhưng ngươi ngày sau thành tựu cũng tuyệt không kém hơn Đông Phương Bá.

Trương Đức trong cảm khái mang theo mang theo vài tia kích động.

Làm nhất gia thiếu chủ, Trương Phong trước mắt có thể lưu lại đồng sinh cộng tử, đúng là khó có được.

- Ngươi cũng không phải kém như trong tưởng tượng.

Niếp Hàn mỉm cười. Hôm nay đồng sinh cộng tử, ấn tượng của hắn đối với Trương Phong cũng có đổi mới. Phải như dĩ vãng, hắn đối với Trương Phong cũng không có hảo cảm, thậm chí là có chút khinh thường.

Đương nhiên, để cho người chấn động, vẫn là biểu hiện cuối cùng của Từ Huyền.

- Đó rốt cuộc là thần thông gì?

Đám người Niếp Hàn ngẫm lại liền cảm thấy đáng sợ, tim đập vô hình kia, rung động huyết mạch sinh linh, tu vi nếu không đủ, thậm chí sẽ trực tiếp bạo thể mà chết.

Lúc này Từ Huyền Từ Huyền không để ý đại giới, toàn lực thi triển thần thông này, mấy người trên tràng sẽ rất khó chống lại.

- Đây chính là thần thông gần đây ta sắp sửa tìm tòi nghiên cứu, không nghĩ tới ở trong loại nguy cơ tuyệt cảnh này lại ngoài ý muốn quán thông.

Từ Huyền trong lòng cũng mơ hồ hưng phấn.

Loại thần thông huyết mạch này, chuyên môn tác dụng với sinh linh, phàm là thân thể huyết nhục, đều khó chống lại ảnh hưởng của nó.

Sau đó, mọi người tại Tinh Vũ Sơn đóng quân củng cố, phòng ngừa Đông Phương gia phản công.

Ngày thứ hai ngày thứ hai, Trương gia hai gã Luyện Thần tứ trọng Tiên Sư, bay nhanh tới đây.

- Các ngươi là viện binh Sở Đông phái tới?

Trương Phong kinh ngạc nói.

- Đúng, các ngươi mới vừa đi một ngày, Sở tiên sinh đột nhiên cảm thấy được không đúng, vội vã phái chúng ta chạy tới.

Một người trong đó đáp.

Mấy người Từ Huyền hai mặt nhìn nhau, Sở Đông cũng sẽ có lúc sai lầm.

©Uou G\ʏÈjX ©k© v ©k¨I p\ʏÈjX ¦_Ŀj ¦}ÁjX ¦\æj\

Lúc đó, thảo luận, công đánh Tinh Vũ Sơn, Sở Đông cũng không có để ở trong lòng. Tinh Vũ Sơn tuy rằng nắm giữ linh mạch, nhưng cũng không phải khu vực chinh chiến then chốt trọng yếu.

-„ các ngươi trở lại bẩm báo Sở Đông và gia chủ, Tinh Vũ Sơn chúng ta chúng ta công chiếm, vả lại Đông Phương gia Thạch lão tứ bị chúng ta liên thủ diệt sát.

Trương Phong lại cười nói.

- Thiếu chủ ngươi là nói Đông Phương gia Đông Phương Thạch kia? Người này đó là thất trọng thất trọng cường giả hiếm thấy?

Hai gã Luyện Thần Tiên Sư kinh hãi không ngớt, hoài nghi Trương Phong nói có lẽ nào là một người khác.

Dù sao tại trước mặt Luyện Thần thất trọng cường giả, Luyện Thần tam tứ trọng cường giả bình thường trong nháy mắt liền có thể diệt sát, hoàn toàn không có bất cứ lo lắng gì.

- Đông Phương Thạch kia đó là đại nhân vật Hoàng Long Thành chúng ta sao có thể nhớ lầm được?

Trương Phong sắc mặt trầm xuống.

Nghe vậy, hai gã Luyện Thần tứ trọng Tiên Sư chấn động vạn phần.

Khó có thể tưởng tượng, tin tức này nếu là truyền khắp Hoàng Long Thành sẽ mang đến loại ảnh hưởng gì.

Quả thực, thời gian không đến nửa tháng, tin tức này đã oanh động cả Hoàng Long Thành.

Thậm chí tại một khắc Đông Phương Thạch ngã xuống đó. Đông Phương gia đã biết được tin tức.

Lúc đầu, Đông Phương gia Tu Giả hoài nghi Trương gia xuất động Luyện Thần bát cửu cường giả, thậm chí Ngưng Đan kỳ cao nhân.

Nhưng sự thực chứng minh, Trương gia người có thể làm được điểm này đều đang đánh trận ở một khu vực khác, kiềm chế lẫn nhau, không có khả năng xuất hiện tại Tinh Vũ Sơn.

Sau đó biết được Đông Phương Thạch chân chính chết đi, Đông Phương gia trên dưới rung động, sĩ khí đại giảm hoàn toàn rơi vào tình cảnh xấu.

Ở trong Hoàng Long chinh chiến lớn như vậy, ngã xuống một vị Luyện Thần thất trọng cường giả, điều này đối với Đông Phương gia tộc tạo thành ảnh hưởng cực đại, vô luận là tổn thất trên thực lực hay là trên sĩ khí giảm xuống.

Có thể dự liệu được, từ nay về sau Hoàng Long chinh chiến Đông Phương gia tộc sẽ đối mặt với hoàn cảnh khốn đốn cỡ nào.

Hoàng Long Thành.

Đông Phương gia trọng địa, trong một tòa linh điện hùng vĩ.

- Đông Phương nhất tộc ta, tại Hoàng Long Thành này, đặt chân hơn một nghìn ba trăm năm, nội tình truyền thừa của hắn so với Trương thị gia tộc không biết mạnh hơn ba nhiêu lần. Không nghĩ tới hôm nay đúng là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh!

Đông Phương gia một vị trưởng lão tuổi già than thở.

So sánh với nội tình lịch sử hơn một nghìn năm của Hoàng Long Thành, Trương thị gia tộc quật khởi cường đại mới chính là hơn ba trăm năm.

Phóng nhãn Hoàng Long Thành hôm nay không có so với Đông Phương gia càng cổ lão hơn.

Mà trên thực tế, làm Đông Phương gia nắm giữ tỷ lệ truyền thừa huyết mạch nhất định, truyền thừa thậm chí không chỉ những thứ này. Tại một nghìn ba trăm năm trước, Đông Phương gia một ít tộc nhân thưa thớt ban đầu di chuyển đến Hoàng Long Thành, cũng rất nhanh quật khởi lớn mạnh, trở thành một phương thế lực uy chấn Hoàng Long Linh Thành.

- Chuyện này khẳng định là cùng Từ Huyền kia không thoát khỏi liên hệ. Từ khi hắn gia nhập Trương thị gia tộc tới nay, chúng ta Đông Phương gia vẫn không có được như ý.

Đông Phương Bá nghiến răng nghiến lợi, trong con độc nhãn kia lóe ra lệ quang kinh hàn khiếp người.

Lời vừa nói ra, Đông Phương gia còn lại các trưởng lão cao tầng, lại lơ đễnh.

Ai cũng sẽ không cho rằng, một Luyện Thần nhị trọng Tu Giả, có thể ảnh hưởng cả Hoàng Long chinh chiến, thậm chí lay động quái vật lớn như Đông Phương gia.

- Hừ! Ngươi câm miệng cho ta!

Gia chủ Đông Phương Uy quát lạnh một tiếng, đối với điều này cũng không tán thành chút nào.

Đông Phương Bá phẫn nộ không cam lòng nhắm mắt lại, hắn đối với Từ Huyền xác thực có cừu hận thật lớn. Nghĩ đến chính mình thân là đường đường Đông Phương gia thiếu chủ, nắm giữ huyết mạch truyền thừa, thiên phú siêu nhân, lại ở trước mặt thiếu niên không có thiên phú và bối cảnh nhiều lần bị nhục, nhiều lần bị thua thiệt.

- Thiếu chủ nói cũng vị tất không có đạo lý.

Đột nhiên một tiếng thở dài vang lên cùng với thanh âm của nó có vẻ không hợp nhau.

Trên tràng trở nên yên tĩnh, đơn giản là người nói này chính là Sóc tiên sinh.

- Sóc tiên sinh, chỉ giáo cho?

Đông Phương Uy động dung, vẻ mặt kinh dị còn lại trưởng lão trong tộc, cũng đều là vẻ mặt biểu tình không thể tưởng tượng.

- Trong quá trình sự vật phát triển bất cứ một chi tiết nào cũng đều có thể sản sinh ảnh hưởng tuyệt nhiên khác nhau đối với tương lai. Trong lý luận của Tiên Diễn Sư một con hồ điệp nho nhỏ rung động, cũng có thể dẫn phát một hồi hủy diệt phong bạo cả tràng diện.

Sóc tiên sinh lời vừa nói ra, mọi người đều nhíu mày.

- Đương nhiên loại khả năng này tính là rất bé, thế nhưng Từ Huyền kia một nhân mệnh thiên cơ, tràn ngập nhân tố vô cùng không thể nắm trong tay.

Sóc tiên sinh hít sâu một hơi thần tình phức tạp nói:

- Ta lật xem sách cổ, hiện nay còn không có tra được loại lai lịch này, mà có một chút có thể khẳng định. Từ Huyền người này nắm giữ tiềm lực trở thành một con hồ điệp nho nhỏ như vậy. Tác dụng của hắn rất nhiều, đã dần dần thôi động và ảnh hưởng số phận Hoàng Long Linh Thành, ai lại biết, hắn có thể đem phong bạo dẫn dắt đến bao xa?

- Đừng vội nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, địch nhân dáng vẻ bệ vệ, giết uy phong của chính mình.

Trong tộc cao tầng đều nói phản kích.

- Tin hay không tùy các ngươi. Tiên Diễn Sư không bị bất cứ tâm tình nào ước thúc, bằng phương thức khách quan suy tính sự vật phát triển. Các ngươi hồi tưởng lại từ lúc Từ Huyền người này gia nhập Trương gia đã làm được những chuyện gì, lại tạo thành ảnh hưởng gì?

Sóc tiên sinh cười lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đông Phương Uy nhíu mày chặt lại, hồi tưởng các loại kỳ tích từ sau khi Từ Huyền xuất hiện. Tranh phong Thông Thần Cổ Tích, Từ Huyền bỗng nhiên nổi tiếng khiến cho Đông Phương gia sớm phát động chiến tranh.

Thanh Mộc trấn trong chiến dịch then chốt nhiều lần xuất thủ, liên tiếp, gián tiếp ảnh hưởng chiến cuộc.

Đi trước Hoàng Long Thành, thành công để Sở Đông đón đến Thanh Mộc trấn, để chiến cuộc triệt để đại biến, thậm chí ngay cả Ngưng Đan kỳ xuất thủ, cuối cùng cũng không có đắc thủ,

Mà một lần cuối cùng này, Luyện Thần thất trọng Tiên Sư ngã xuống, cũng có hắn tham dự.

Mỗi một lần cải biến thật nhỏ, đều mơ hồ đem Đông Phương gia tộc đẩy tới một mặt bất lợi, thậm chí tựa như rơi xuống thâm uyên không đáy.

Trước sau phân tích, Đông Phương gia số ít cao tầng có chút nửa ngờ nửa tin, thế nhưng cũng không có chân chính để ở trong lòng.

Tu Giả trong quá trình truy cầu đỉnh phong đại đạo, bản thân là hành trình nghịch thiên, không quá tin tưởng số phận, bằng không chính mình gian khổ nỗ lực tu hành, lại có cái ý nghĩa gì? Bọn họ càng tin tưởng đây chỉ là một trùng hợp.

Từ đoạt lại Tinh Vũ Sơn, sau đó chiến cuộc càng thêm có khuynh hướng Trương thị gia tộc.

Nếu như nói tại Thanh Mộc trấn bảo vệ chiến, sau đó, Trương gia chỉ là chiếm một chút thượng phong, như vậy từ đó sẽ là nắm giữ ưu thế cực lớn.

Mấy người Từ Huyền tại Tinh Vũ Sơn không có dừng lại quá lâu, rất nhanh lại gia nhập trong chinh chiến.

Từ nay về sau chinh chiến, Từ Huyền không hề biểu hiện, nhưng so sánh với chiến tích kinh diễm lúc trước lại không đáng nhìn.

Nguyên lai, trong khoảng thời gian này, hắn tốn hao không ít thời gian, đi thu thập tài liệu loại linh hồn, tranh thủ mở ra nội dung hạch tâm kiếp trước lĩnh ngộ thể tu trong Ký Ức Tinh Hải.

Thoáng chớp mắt, lại hơn nửa năm thời gian trôi qua.

Hoàng Long chinh chiến phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trương thị gia tộc, trong lần lượt chinh chiến, không ngừng mở rộng ưu thế, triệt để đem Đông Phương gia áp đảo.

Đông Phương gia tộc mất đi rất nhiều địa bàn, sau đó hoàn toàn áp dụng phòng thủ bị động.

Làm Đông Phương gia nắm giữ hơn một nghìn năm lịch sử, nội tình căn cơ của nó xác thực so với Trương gia hơn một chút.

Đó là bởi vậy, Trương thị gia tộc mặc dù chiếm thế nhưng lớn lao, thế nhưng muốn hoàn toàn tiêu diệt Đông Phương gia cũng không có dễ dàng như vậy, cái này cần thời gian nhất định.

Đồng thời, sau khi chiếm được càng nhiều địa bàn, Trương thị gia tộc trong điên cuồng mở rộng cũng cần tiêu hóa và ổn định căn cơ.

Hơn nửa năm tu luyện ma luyện, Từ Huyền thu thập được ước chừng một phần ba linh hồn bảo vật.

Đồng thời, trong chiến tranh ma luyện và tu luyện, tài nguyên hùng hậu không ngừng cuồn cuộn, tiến độ tu vi so với tầm thường phải nhanh hơn mấy lần.

Thời gian hơn nửa năm này, Từ Huyền bước vào Luyện Thần tam trọng, Niếp Hàn Trương Phong cũng không né tránh, tại lần lượt ma luyện lột xác trưởng thành, cũng đều bước vào Luyện Thần tam trọng.

- Ngươi hiện tại đã sưu tập được con số một phần ba linh hồn bảo vật, cách nội dung hạch tâm thể tu kiếp trước cũng không phải quá xa.

Tàn hồn kiếp trước nói rằng.

- Ta đã tận lực, thế nhưng bảo vật linh hồn này ở trong Tu Giới bản thân chính là cực kỳ hiếm thấy, sưu tập cả Hoàng Long Linh Thành đều chỉ tìm được một ít.

Từ Huyền khẽ thở dài.

Kế tiếp, chỉ có lo lắng đi Phương Thiên Trọng Thành thử thời vận.

Côn Vân Quốc, có tứ đại thành cùng với đô thành hạch tâm.

Trong đó Phương Thiên Trọng Thành quản hạt Lục Đại Linh Thành bao gồm cả Hoàng Long Thành ở bên trong.

Trọng thành quy mô so với Hoàng Long Linh Thành tiểu thành vực như vậy, mạnh mẽ không chỉ một điểm nửa điểm.

Vì thế Từ Huyền bắt đầu làm một phen chuẩn bị.

Mà nay Đông Phương gia triệt để rơi vào bại thế, muốn nghịch chuyển cục diện, hầu như không quá nhiều khả năng.

Từ Huyền đại khái có thể yên tâm đi Phương Thiên Trọng Thành.

Ở trong chinh chiến, Từ Huyền đưa ra việc này, Sở Đông thoáng suy nghĩ, gật đầu nói:

- Phương Thiên Trọng Thành cường giả như mây, Ngưng Đan kỳ cường giả cũng không chỉ vài người. Theo ta được biết, nơi đó càng có Nguyên Đan Kỳ cường giả bước vào Đan Đạo Đệ Nhị Cảnh trong truyền thuyết.

Trước khi rời khỏi, Sở Đông còn giao cho Từ Huyền một phong mật hàm:

- Ngươi đem mật hàm này, đưa cho lão viện trưởng Phương Thiên Học Phủ. Bởi vì nửa năm gần nhất Đông Phương gia nỗ lực mượn hơi Phương Thiên Trọng Thành Ngưng Đan Tu Giả. Viện trưởng viện trưởng lực ảnh hưởng tại Phương Thiên Trọng Thành không thể coi thường. Chỉ cần qua được một cửa này. Đông Phương gia vô lực giãy dụa.

Từ Huyền gật đầu, đem mật hàm thu lại, ban đầu lặng yên rời khỏi Hoàng Long Thành.

Trên thực tế, Hoàng Long Linh Thành có truyện tống trận cổ xưa đi thông Phương Thiên Trọng Thành, nhưng sử dụng nó, giá trị sang quý.

Phương Thiên Trọng Thành cách Hoàng Long Thành chừng hơn một vạn dặm.

Phi hành đủ nửa tháng, Từ Huyền mới đi đến được Phương Thiên Trọng Thành.

Phương Thiên Trọng Thành cũng không như trong tưởng tượng, bị vây trong phố xá sầm uất phồn hoa.

Nó sừng sững một mảnh quần sơn nguy nga hiểm trở.

Tảng lớn sương mù dày đặc bao phủ khu vực, sáu tòa ngọn núi dạng tháp do nhân công mở ra, xây dựng thành trọng thành khổng lồ, chúng đồng dạng là đại trận linh tháp của trọng thành. Mặt ngoài mơ hồ phiếm ra ám thanh sắc, vô số Luyện Trận hoa văn, có thể thấy được.

Một trận lục sắc quang ban nhạt nhẽo ở trong khu vực sương mù dày đặc tràn ngập thần bí mê hoặc.

Từ Huyền khi bay tới nơi này, chậm rãi giảm xuống tốc độ, đạp một kiện pháp khí phi hành bình thường tới gần về phía trước.

Trong đường xá, Luyện Thần Tiên Sư, chốc lát có thể thấy được, so với Hoàng Long Linh Thành muốn nhiều hơn vài lần.

Ở chỗ này Tu Giả dưới Luyện Thần tứ trọng, tương đối thông thường, đã ngoài Luyện Thần thất trọng cũng là thỉnh thoảng có thể thấy được.

Về phần Ngưng Đan kỳ cường giả càng cao, nghĩ đến phóng nhãn cả Côn Vân Quốc bất cứ địa phương nào, đều thập phần hiếm thấy, cao cao tại thượng, tuyệt không đơn giản xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiến nhập chỗ sâu trong sương mù dày đặc, thấy rõ đường viền trọng thành. Nơi này dĩ nhiên là một mảnh Tiên Linh chi cảnh một mảnh thanh thủy tú, trong lúc phân bố Linh Các phủ đệ lớn nhỏ.

Bốn phía trọng thành tường thành là do thiên nhiên Linh Phong cải tạo, bị thập sắc quang hà tương liên, bốn phía sương mù dày đặc di động dừng lại rất nhiều pháp khí phi hành đại hình.

Từ Huyền hóa thành một đoàn trong ngàn vạn quang mang phi hành bốn phía trọng thành, không chớp mắt, dung nhập trong dòng người Phương Thiên Trọng Thành.

Ngay một khắc nào đó.

Sưu một đạo băng hà trắng xoá, từ ngoài vạn dặm xuyên toa mà đến, nơi đi qua, khí tức băng lãnh đến xương vô số Tu Giả cảm giác sâu sắc hàn khí chi uy kia.

Cho dù là Tu Giả đã ngoài Luyện Thần thất trọng đều cảm thấy hít thở không thông, tâm thần sợ run.

Từ Huyền trong đám người ghé mắt vừa nhìn, không khỏi bị dọa vừa động, trong băng hà quang quyển, là một nữ tử bạch khiết băng lệ, đan đạo uy áp cường địa, kinh sợ Tu Giả trong phương viên vài dặm.

Nữ tử này không phải Đổng Băng Vân thì là ai?

Từ Huyền đột nhiên còn tưởng rằng nữ nhân này là qua đây truy sát chính mình.

Mà trên thực tế, Đổng Băng Vân căn bản là nhìn hàng vạn hàng nghìn Tu Giả như con kiến hôi, cao ngạo thanh lãnh tiến vào Hoàng Long Linh Thành.

Từ Huyền tâm thần rung động, Đổng Băng Vân này đột nhiên trở lại Phương Thiên Trọng Thành có dụng ý gì?

Lẽ nào chính như Sở Đông sở liệu, Đông Phương gia không cam lòng bị thua, nỗ lực từ Phương Thiên Trọng Thành viện binh?

Từ Huyền sau khi tiến nhập Linh Thành, cũng không có đi Phương Thiên Học Phủ, bởi vì theo hắn biết được, vô luận là Đổng Băng Vân, hay là Sở Đông đều từng ở trong học phủ này.

Lúc này chuyện quan trọng nhất vẫn là sưu tập càng nhiều bảo vật loại linh hồn.

Quy mô Phương Thiên Trọng Thành quả nhiên không phải Hoàng Long Linh Thành có thể so sánh, chỉ là công phu hai ngày, Từ Huyền ở các nơi lục tục giao dịch được rất nhiều bảo vật linh hồn.

Theo tàn hồn kiếp trước nói tài liệu loại linh hồn mặc dù tại Đan Đạo Tam Cảnh vận dụng nó đều là ít.

Rất nhanh, Từ Huyền đã sưu tập được hai phần ba tài liệu linh hồn cần thiết, cách mục tiêu dự định càng lúc càng gần.

Thời gian hai ngày, Từ Huyền giao dịch được không ít linh hồn trân bảo, hầu như so với một năm thành quả nỗ lực còn muốn nhiều hơn. Bất quá, trên người Từ Huyền linh thạch cũng là tiêu hao quá bán. Ai để tài liệu loại linh hồn tại bất cứ địa phương nào, đều là cực kỳ hiếm thấy với trân quý đây?

©U©u G\ʏỀjX ©kVI ¦C ¦_Ŀj dŃj\ ros

Trải qua hai ngày hòa hoãn, Từ Huyền lúc này mới dám đi Phương Thiên Học Phủ.

Phương Thiên Trọng Thành, thống lĩnh Lục Đại Linh Thành, bao quát sơn hà địa vực phương viên hai vạn dặm rộng lớn, học phủ trong trọng thành này tự nhiên không phải học phủ Bình Hoa Trấn có thể so sánh được. Hai cái kém cách nhau xa vạn dặm.

Vô luận là Ngưng Đan kỳ Đổng Băng Vân kia, hay là Tiên Diễn kỳ tài Sở Đông đều xuất từ Phương Thiên Học Phủ, khác nhau là Đổng Băng Vân bối phận càng cao hơn, so với Sở Đông sớm hơn hai mươi năm.

Hơi chút hỏi thăm một phen, phi hành trong chốc lát, Từ Huyền đi tới một mảnh quần điện đứng sừng sững trong Phương Thiên Trọng Thành, tử quang sương mù dày đặc quanh quẩn bầu trời học phủ.

Cả Phương Thiên Học Phủ chiếm phương viên gần trăm dặm, hầu như tương đương phạm vi nửa linh thành, bầu trời học phủ có trận pháp gia tăng, lưu động từng sợi tử sắc vụ quang, mờ mịt hư huyễn, chủ yếu lấy ảo trận làm chủ, người từ ngoài đến khó có thể đơn giản tiến nhập. Hơn nữa trên cao học phủ, giữa không trung, mặt đất, chốc lát lại có Tiên Sư Tiên Sĩ tuần tra, lui tới xuyên toa, khí tức lạnh thấu xương, nhìn mà đáng sợ.

Dựa theo Sở Đông phân phó phương pháp, Từ Huyền bay đến phụ cận học phủ, lấy ra một khối lệnh bài có kí hiệu tử sắc, Nguyên lực rót vào trong đó.

Ông!

Nhất thời, một tầng tử sắc quang hoa nhàn nhạt hư vô, bao phủ bên ngoài thân, vừa mới chạm đến ảo trận kia, vụ khí phía trước chấn động rất nhỏ, mở ra một lỗ hổng.

Hắn cước đạp pháp khí phi hành, trực tiếp từ lỗ hổng, thâm nhập trong học phủ. Tiên Sư và Tiên Sĩ tuần tra gần đó thấy được Từ Huyền người từ ngoài đến này ánh mắt đều dừng lại trên lệnh bào trong tay hắn, mặt lộ vẻ kinh dị, không có ngăn cản, cũng không có chất vấn, tất cả thuận lợi.

Từ Huyền phát hiện, vị trí học phủ này cư nhiên ở vị trí hạch tâm của Phương Thiên Trọng Thành, linh khí hoàn cảnh là tốt nhất.

Hiểu ra, tất cả thế lực Tu Giới đóng quân ở đây đều là thành lập trên cơ sở linh mạch.

Một địa vực nếu không có linh mạch, chắc chắn linh khí loãng tài nguyên không đủ, Tu Giả chỉnh thể thực lực đề thăng không hơn được.

Như Phương Thiên Trọng Thành này linh mạch phía dưới dài đến bảy tám mươi dặm, có thể chống đỡ phương viên thành vực bảy tám trăm dặm, đủ gấp bốn lần Hoàng Long Thành!

- Xem ra học phủ này tại Phương Thiên Trọng Thành địa vị so với trong tưởng tượng còn muốn cao hơn.

Vẻ mặt Từ Huyền động dung.

Vị trí hạch tâm linh mạch, so với vị trí khác tốt hơn rất nhiều là địa vực tốt nhất Phương Thiên Trọng Thành, khu vực có linh khí so với không có linh mạch muốn cao hơn ngoài chục lần.

Linh khí chênh lệch gấp chục lần, cái này có thể tạo nên bao nhiêu chênh lệch thực lực? Dưới thiên phú tương đồng, đó không khác thiên tài cùng dong tài tu luyện hiệu quả khác nhau!

Kế tiếp, Từ Huyền muốn hoàn thành Sở Đông ủy thác, đem mật hàm của hắn giao cho lão viện trưởng học phủ.

Ở trong lộ trình, gặp phải một vị Luyện Khí bát trọng mặc chế phục học sinh học phủ, Từ Huyền hỏi một phen, đi tới vị trí phía sau núi học phủ.

Phía sau núi trong học phủ là một khối cấm địa, lối vào cư nhiên có hai gã Luyện Thần Kỳ nhị trọng Tu Giả dừng tay.

- Đứng lại!

Trong đó một gã Luyện Thần Kỳ Tu Giả quát lạnh hỏi.

Bất quá, Từ Huyền Từ Huyền lần thứ hai lấy ra lệnh bài tử sắc kí hiệu, thần sắc hai người này khẽ biến.

- Ta muốn gặp lão viện trưởng, đem một phong mật hàm giao cho hắn.

Từ Huyền bình thản không ngạc nhiên nói.

- Lão viện trường đang bế quan không gặp khác, bất quá ngày hôm nay vừa lúc đang tiếp khách, ta mang ngươi đi qua.

Trong đó một gã Luyện Thần Kỳ Tu Giả lại chủ động vì hắn dẫn đường.

Điều này làm cho Từ Huyền hơi giật mình, Sở Đông cho mai lệnh bài này, cư nhiên có tác dụng lớn như vậy.

Công phu nửa chén trà nhỏ, đi qua một đoạn đường nhỏ, tên Luyện Thần Kỳ thủ vệ kia đã đem Từ Huyền đưa đến một trúc mộc lầu các dựa sơn kề thủy.

Trong lầu các lịch sự tao nhã kia, mơ hồ truyền đến thanh âm.

- Báo viện trưởng, bên ngoài có một vị thiếu niên, cầm trong tay Tử Thiên Lệnh đến đây cầu kiến.

Lúc này, trong lầu các đang ngồi ba người, trên vị trí thủ vị, một lão giả tóc trắng xoá mặc ám tử sắc y bào mộc mạc, vẻ mặt nếp nhăn nhưng thần tình thân thiết hòa ái làm cho người ta có cảm giác kính ngưỡng và tín nhiệm không hiểu.

Phía dưới ngồi một nam một nữ, đều là không thể coi thường.

Nam tử kia ước chừng ba mươi tuổi, một thân Tử Ngọc pháp bào diện mạo hiên ngang, anh tuấn bất phàm, thoáng có chút thịnh khí.

Vị nữ tử kia, mặc bạch y, thanh lệ cao quý, mày tựa trăng rằm, mắt tựa sao đêm một khuôn mặt trái xoan tuyết trắng, nhìn qua tựa hồ chỉ có trên dưới hai mươi tuổi.

Chỉ là trên người nữ tử này có một tia thanh lãnh nhàn nhạt, nếu như Từ Huyền ở đây, nhất định sẽ lập tức nhận ra, đây chẳng phải là Ngưng Đan kỳ cao nhân Đổng Băng Vân năm xưa tại Thanh Mộc trấn, muốn tiêu diệt chính mình sao?

Lúc này, Đổng Băng Vân ngồi ngay ngắn phía dưới, giữa thần tình lãnh ngạo thu liễm thật to, đối với ám tử bào lão giả trên ghế thủ vị, tràn ngập kính ý.

- Tử Thiên Lệnh?

Đổng Băng Vân hơi giật mình:

- Lão viện trưởng, theo ta được biết, Phương Thiên Học Phủ gần nghìn năm qua, người có thể được lệnh bài này chỉ có ba. Hơn nữa chủ nhân lệnh bài đều là cực kỳ thần bí, được học phủ ký thác vô cùng hy vọng...

- Ha hả, nghìn năm qua, Tử Thiên Lệnh chỉ phát ra ba mai, trong đó một mai được chủ là lão hủ, bao quát một mai khác đều đã sử dụng. Chỉ còn lại có một mai cuối cùng, ta biết là ai.

Ám tử bào lão giả vuốt râu mỉm cười.

Nghe nói lời ấy, Đổng Băng Vân và thanh niên anh tuấn bên cạnh kia đều là giật mình không nhỏ.

Lấy thiên phú và tạo hóa của bọn họ, phóng nhãn cả Phương Thiên Trọng Thành khổng lồ đều là tầng thứ tối đỉnh tiêm, còn không thể đạt được Tử Thiên Lệnh.

Như vậy chủ nhân Tử Thiên Lệnh này lại sẽ là hạng nhân vật nào?

- Để hắn tiến đến.

Lão giả tóc bạc phân phó nói.

Rất nhanh, bên ngoài lầu các đi vào một thiếu niên anh tuấn cân xứng, tuổi trẻ dĩ nhiên tu luyện đến Luyện Thần tam trọng.

Thanh niên anh tuấn kia giật mình động dung, chính mình năm xưa ở tuổi này, tu vi có thể còn không bằng thiếu niên này.

- Là ngươi!

Đổng Băng Vân kinh hô một tiếng, trong mặt đột nhiên thoáng hiện một tia hàn ý, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh hãi, một bộ dáng không thể tưởng tượng được.

Hắn...chính là chủ nhân Tử Thiên Lệnh sao?

Không đúng!

Dựa theo quy định, chỉ có học sinh Phương Thiên Học Phủ, mới có cơ hội đạt được Tử Thiên Lệnh.

Từ Huyền xuất thân bình thường, căn bản không có ở lại Phương Thiên Học Phủ, sao có thể đạt được Tử Thiên Lệnh?

- Ngươi lệnh bài này là từ đâu trộm được?

Đổng Băng Vân trên ngọc dung ngưng kết một tầng sương lạnh, bên trong đột nhiên dâng lên một cổ hàn ý thấu xương, bốn phía nhiệt độ giảm xuống kịch liệt, uy áp mạnh mẽ cấp bậc Kim Đan đại đạo muốn đem Từ Huyền khó có thể thở dốc. Từ Huyền đột nhiên thấy Đổng Băng Vân, bị dọa vừa động, chính mình cố ý ở trong thành hai ngày, sao vẫn là cùng nữ tử này gặp nhau?

©U¨u G\yỀjX ©kUI ¦C ¦_Lj dŃj\u r©s

Cũng may hắn một thân tu vi tạo hóa đều ngưng kết trên nhục thân, lại thêm Nguyệt Quang Châu thần bí kia đối mặt Ngưng Đan kỳ cao nhân ẩn chứa toả ra uy áp khó có thể miễn cưỡng kháng lại.

- Trộm được? Đây là có chuyện gì?

Thanh niên anh tuấn kia khó hiểu hỏi.

- Lão viện trưởng, người này căn bản không phải học sinh Phương Thiên Học Phủ, hắn là một khách liêu của Hoàng Long Thành Trương gia.

Đôi mắt đẹp của Đổng Băng Vân lóe ra bất định nhìn chằm chằm Từ Huyền, mặc dù không có hiện ra quá nhiều sát ý, nhưng là toát ra không vui và lãnh ý rõ ràng.

- Băng Vân, an tâm một chút, không được nóng nảy.

Lão giả tóc bạc nhẹ nhàng nâng tay lên.

Trên người Đổng Băng Vân cổ hàn ý uy áp kia nhất thời biến mất, đối với lão viện trưởng rất là tôn kính.

Lão giả tóc bạc kia sắc mặt thản nhiên, hướng Từ Huyền cười nói:

- Hắn cho ngươi cầm Tử Thiên Lệnh qua đây là có thỉnh cầu gì?

- Ngài chính là... Lão viện trưởng?

Từ Huyền giật mình không nhỏ, không nghĩ tới lão viện trưởng mà Sở Đông để hắn truyền tin tới, đúng là một đại nhân vật, ngay cả Ngưng Đan kỳ Đổng Băng Vân đều đối với người này thập phần kính nể.

- Ta chính là lão viện trưởng, từ biệt Phương Thiên Học Phủ vị trí viện trưỡng đã có vài chục năm.

Lão giả dáng tươi cười ôn hòa.

- Hắn để ta đem vật ấy giao cho ngươi.

Từ Huyền vội vã để mật hàm của Sở Đông đưa cho lão viện trưởng.

Hắn cũng không có công bố hai chữ Sở Đông, tự nhiên là đối với Đổng Băng Vân đề phòng.

Lão viện trưởng mở ra mật hàm, chỉ nhìn qua chốc lát, trên mặt không chút biểu tình, nhưng thật ra ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Đổng Băng Vân và thanh niên anh tuấn một cái.

Cuối cùng, lão viện trưởng trong lòng bàn tay dị quang tản ra, cũng không thấy bất cứ quang cảnh gì, mật hàm cứ như vậy ở trước mắt trống rỗng tan rã!

- Ta minh bạch rồi.

Lão viện trưởng đối với Từ Huyền gật đầu, lại khẽ thở dài:

- Không nghĩ tới hắn sẽ đem cơ hội quý giá lần này, đưa cho một tiểu gia tộc Hoàng Long Thành.

Tiểu gia tộc?

Từ Huyền trong lòng cổ quái, lấy Trương thị gia tộc chưởng khống thế lực cường đại trong Hoàng Long Linh Thành, ở trong miệng lão viện trưởng dĩ nhiên chỉ là một tiểu gia tộc?

Hắn tâm trạng thấp thỏm chờ đợi hồi phục.

Đột nhiên, lão viện trưởng ánh mắt rơi xuống trên người thanh niên anh tuấn:

- Ca Tống, ngươi bồi vị Từ huynh đệ này, đi đến Hoàng Long Thành, giúp Trương thị gia tộc tham dự chinh chiến, tiêu diệt Đông Phương gia tộc!

Lời vừa nói ra, thanh niên gọi là Ca Tống vẻ mặt kinh ngạc, lại vô ý thức gật đầu:

- Dạ, lão sư!

Từ Huyền như phát mộng, sao lại đột nhiên thoáng cái phái đến một Ngưng Đan kỳ cường giả che chở?

Tương phản, Đổng Băng Vân lại cấp bách:

- Lão viện trưởng, ta đang chuẩn bị qua đây thỉnh cầu ngươi, để Ca Tống qua đó trợ giúp Đông Phương gia tộc, ngài không đáp ứng cũng bỏ đi, nhưng vì sao còn muốn phái Ca Tống đi giúp Trương thị gia tộc.

- Đây là học phủ quy định, muốn hạn độ lớn nhất thỏa mãn yêu cầu của chủ nhân Tử Thiên Lệnh. Còn có Băng Vân, ngươi từ giờ trở đi ở trong Phương Thiên Trọng Thành hai tháng, không được rời khỏi.

Lão viện trưởng cười nhạt như mây, nhưng trong giọng nói lại có một loại uy tín khiến người khác không dám làm trái.

Đổng Băng Vân vẻ mặt ủy khuất, khóe mắt có vài phần hồng nhuận, cũng không từng làm trái, hung hăng trừng mắt với Từ Huyền.

- Ca Tông, không bằng ngươi hiện tại bồi vị Từ huynh đệ cùng nhau đi đến Hoàng Long Thành, cũng đừng làm cho hắn bị thương tổn.

Lão viện trưởng nói xong một câu nói cuối cùng, đã đứng dậy khoát khoát tay.

Từ Huyền, Đổng Băng Vân, Ca Tống đi ra đi ra khỏi lâu các dựa sơn kề thủy kia.

Từ Huyền rất là bình tĩnh, trong lòng thầm sảng khoái, chính mình lại có thể cho Ngưng Đan kỳ mỹ nhân băng sương kia không thể làm gì được.

Lúc này, Đổng Băng Vân cho dù muốn ra tay giáo huấn hắn, cũng là không dám.

- Ha ha Từ huynh đệ, mặc kệ hắn! Ta theo ngươi cùng nhau đi đến Hoàng Long Thành, chinh chiến Tu Giới này„ chưa bao giờ tham gia qua.

Ca Tông anh tuấn bất phàm kia, thoáng lộ vẻ hưng phấn cười, mang theo Từ Huyền hóa thành một đạo hoành qua, hư không độn quang kinh nhân, trong khoảnh khắc xuyên tiến vân tiêu.

- Các ngươi….

Tại chỗ chỉ để lại Đổng Băng Vân, tức giận đến giậm chân, thiếu chút nữa thì phát điên.

Ngưng Đan kỳ cường giả tốc độ phi hành càng nằm ngoài dự liệu của Từ Huyền, công phu nửa chén trà nhỏ đã rời khỏi Phương Thiên Học Phủ, hơn nữa càng bay càng cao, càng bay càng nhanh.

Ca Tông dưới chân hắn đạp một đạo tiêu quang thanh diệu như hà, ở trên hư không họa xuất một đạo lăng quang từ đậm đến nhạt, sáng lạn mỹ lệ, dẫn động không khí chấn động, phong lực cường đại kinh người, hướng phía sau thôi động.

Từ Huyền dẫm trên đạo tiêu quang kia, chỉ cảm thấy chỉ cảm thấy vật thể phía dưới bay nhanh lui về phía sau, tiếng gió thổi phần phật, trong lồng ngực nặng nề khó chịu, bên ngoài thân bên ngoài thân một trận đau đớn rất nhỏ.

- Di! Ta quên mất…

Ca Tông đột nhiên nghĩ đến nghĩ đến cái gì, dưới chân tiêu quang lại kéo dài ra một tầng quang ba thanh oánh, bao phủ trên người Từ Huyền.

Nguyên lai phi hành tại độ cạo nhất định, trong hư không còn có áp lực cương phong cực kỳ cường đại, có thể để thân thể Tu Giả bình thường bình thường xé nhỏ nghiền nát. Lại thêm tốc độ phi hành nhanh như vậy, Luyện Thần Kỳ Tu Giả căn bản không thể thừa thụ.

Làm được một biện pháp tu bổ này, Ca Tông thoáng buông ra một hơi thở, liếc mắt quan sát Từ Huyền, hơi kinh ngạc nói:

- Thân thể ngươi thật đúng là rất cường hoành, vừa rồi ở trên cao tầng phi hành mặc lăng„ dĩ nhiên không có bị bất cứ thương tổn gì.

Được lão viện trưởng nhờ vả, Ca Tông trừ muốn đi giúp Trương gia tiêu diệt Đông Phương gia, còn phải bảo vệ Từ Huyền không bị thương hại.

Dưới Ngưng Đan kỳ cường giả mang theo, chỉ dùng thời gian hai ba ngày, hai người đã tiến nhập phạm vi Hoàng Long Thành.

Trong lòng Từ Huyền có vài phần chờ mong, hôm nay Trương gia có Ngưng Đan kỳ cường giả mới gia nhập, mà Đông Phương gia lại ít đi Đổng Băng Vân một trợ lực này, nghĩ đến ngày diệt vong sẽ không xa.

Một khi làm Ngưng Đan kỳ lực lượng uy hiếp đỉnh tiêm, mất đi cân đối, như vậy phía dưới giao chiến, đã mất đi ý nghĩa.

Bay đến một khu vực tại Hoàng Long Thành dãy núi phía trước xuất hiện một hồ nước, một thác nước khí thế bàng bạc, chảy thẳng xuống, khiến người ta có một loại trùng kích thị giác, chấn động tâm linh.

Ở đây chính là Thông Thần Cổ Tích ngày trước!

Giờ này khắc này, trước Vân Thủy Bộc Bố, năm sáu mươi gã đệ tử Đông Phương gia, đang công kích trận pháp bốn phía Thông Thần Cổ Tích.

- Giết!

- Giết đi vào, đoạt lại Thông Thần Cổ Tích!

Tu Giả Đông Phương gia sĩ khí như hồng, do ba gã Luyện Thần Tiên Sư đái lĩnh công đánh.

Làm thủ vệ Trương gia, thậm chí cũng không đưa ra kế hoạch chống lại thế nào, mà bắt đầu lui lại.

Tình hình như vậy để Từ Huyền kinh ngạc đến ngây người, hoàn toàn không thể tưởng tượng:

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, tại nửa tháng trước, Trương gia còn chiếm ưu thế tuyệt đối, gắt gao áp chế Đông Phương gia, người sau hoàn toàn không có dư địa phản kháng.

©UVu G\yỀjX ©k£I iXyjX Ĥ9j iXû ±«Q̄jX

Sao hiện tại, Tu Giả Đông Phương gia còn dám công đánh Thông Thần Cổ Tích? Thậm chí còn chiếm ưu thế rất lớn?

Trong Thông Thần Cổ Tích.

- Lưu lại một bộ phận người chống lại, người còn lại toàn bộ lui lại!

Trương Cuồng thanh âm lạnh lùng, truyền đạt mệnh lệnh.

- Thực lực của chúng ta, không kém hơn bọn hắn, nhưng vì sao lại phải lui lại?

Một vị Luyện Thần lão giả khác của Trương gia, vẻ mặt khó hiểu nói.

- Đây là bên trên mệnh lệnh toàn bộ lui lại! Cho dù có cơ hội thắng lợi, cũng không được ham chiến!

Trương Cuồng mạnh mẽ vang dội, lạnh giọng quát lớn nói.

Trong Thông Thần Cổ Tích, Tu Giả Trương gia ở trong hoảng loạn bỏ chạy từng nhóm.

Bá một tiếng, đúng lúc này, một đạo hà quang từ phía chân trời, lướt qua mà đến, đi qua thác nước, tiến nhập trong Thông Thần Cổ Tích.

Người nào!

Trương Cuồng quá sợ hãi, vội vã quay đầu lại, thấy hai gã nam tử, một người trong đó chính là Từ Huyền, một thanh niên diện mạo anh tuấn bất phàm khác, trên người toả ra khí tức cực kỳ đáng sợ để trong lòng hắn run sợ không hiểu.

- Từ Huyền, sao ngươi đột nhiên đến đây?

Trương Cuồng chợt thấy Từ Huyền, thập phần giật mình hỏi.

- Ở đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Từ Huyền vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu, chính mình mới đi hơn nửa tháng, Trương thị gia tộc đã từ ưu thế tuyệt đối, rơi xuống thế cục bại lui hiện tại.

- Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ biết là, bên kia Đông Phương gia mời tới Đan Đạo cường giả, gia chủ cùng Sở Đông hạ đạt mệnh lệnh, toàn bộ Tu Giả Trương gia rút khỏi Hoàng Long Thành.

Trương Cuồng vẻ mặt phiền muộn nói.

- Rút lui khỏi Hoàng Long Thành?

Cái này không chỉ khiến Từ Huyền khiếp sợ, ngay cả Ca Tông bên cạnh từ Phương Thiên Trọng Thành đi theo đến đây cũng hơi bị động dung.

Rút lui khỏi Hoàng Long Thành, cái này ý nghĩa Trương thị gia tộc ở trong tranh phong cùng Đông Phương gia không hề có phần thắng, trực tiếp chịu thua.

Không phải, Trương thị gia tộc tại Hoàng Long Thành mấy trăm năm khổ tâm kinh doanh thế lực và sản nghiệp, sao lại đơn giản nói buông tha?

- Không phải là thêm một vị Đan Đạo cường giả thôi sao, mà nay Đổng Băng Vân không trợ giúp Đông Phương gia tộc. Ta lại tới hiệp trợ Trương gia, đủ để xưng bá Hoàng Long Thành.

Ca Tông thần sắc trấn định, vẻ mặt ngạo nghễ nói.

Từ Huyền nghe vậy, nhãn tình sáng lên, tính ra như thế cho dù Đông Phương gia lại mời tới một vị Đan Đạo cường giả, lại vẫn là không so dược với Trương thị gia tộc bên này.

- Vị này là...

Trương Cuồng vẻ mặt thấp thỏm nhìn Ca Tông.

- Ha ha! Nhưng binh tôm tướng cua này, hà tất phải biết ta?

Ca Tông vênh váo khinh nhân, cười một tiếng dài, hắn động một đạo thanh sắc quang hà chói mắt, trong chớp mắt bay ra khỏi Thông Thần Cổ Tích.

Đột nhiên, Đan Đạo khí tức uy áp cường đại bao trùm phương viên vài dặm, khí thế kinh hồng phi bộc kia xuất hiện trong nháy mắt, hồ nước phía dưới đằng khởi lãng hoa cao mấy trượng, từng trận tiếng gió thổi, quét về phía bốn phương tám hướng.

Một sát na đó, rất nhiều Tu Giả Đông Phương gia, khuôn mặt căng thẳng đỏ bừng, hô hấp hít thở không thông, pháp lực hầu như bị ngăn chặn, khó có thể động đây.

- Không tốt, là Ngưng Đan kỳ cao nhân!

Trong đó một gã Tiên Sư Đông Phương gia sợ run kinh hãi hô lên.

- A a....

Từng đạo thanh sắc quang quyển, như nước sóng gợn thật lớn, trong chớp mắt khuếch tán, hoành lược tứ phương, thoáng cái chém giết bảy tám gã Tu Giả.

Trong đó một gã Luyện Thần Tiên Sư, hộ thể pháp quang thoáng cái nghiền nát, đổ máu mà chết.

Chỉ là một hồi, Tu Giả Đông Phương gia trận thế đại loạn, không hề có sức phản kháng.

Hai gã Luyện Thần Tiên Sư khác, mặc kệ là Luyện Thần nhất nhị trọng, hay tam tứ trọng đều là trong nháy mắt bị miểu sát, không có bất cứ lực phản kích gì.

- Chạy! Chạy mau!

Tu Giả Đông Phương gia, chạy trối chết, ôm đầu tán loạn, rơi vào âm ảnh sợ hãi tử vong.

Tương phản, Trương thị gia tộc Tu Giả khác kinh ngạc tại chỗ quan sát tràng tàn sát thiểm điện này.

Từ Huyền cũng là mắt mở trừng trừng nhìn kia Ca Tông kia trong mấy lần hô hấp, đem bốn năm mươi gã Tu Giả Đông Phương gia giết đến tả tơi.

Không đến mười lần hô hấp, Tu Giả Đông Phương gia đã chạy tứ tán quá nửa.

Trong quá trình mấy người Từ Huyền và Trương Cuồng căn bản không có động thủ chỉ là nhìn Ca Tông kia một mình biểu diễn.

Hắn cũng rốt cục minh bạch, vì sao ở trong chinh chiến trước đây, Ngưng Đan kỳ cao nhân đều là bảo trì khắc chế nhất định.

Hưu hưu bá...

Chỉ thấy thân ảnh Ca Tông ở trên hư không tầng mây mặc lăng đang lôi đình trảm sát hơn mười người cuối cùng rồi thản nhiên bay trở về.

Về phần một ít Tu Giả Đông Phương còn lại rải rác đào tẩu, hắn căn bản lười đuổi theo giết.

- Được, Từ Huyền, chúng ta cùng nhau giết trở lại Hoàng Long Thành, trực tiếp tiêu diệt Đông Phương gia tộc.

Ca Tông cười nhạt một tiếng.

Trương Cuồng thoáng chần chờ, vẻ mặt hơi khó xử nói:

- Thế nhưng cao tầng gia tộc đã truyền đạt mệnh lệnh, toàn bộ đệ tử Trương gia, bao gồm cả khách nhân toàn bộ rút lui khỏi Hoàng Long linh thành!

- Sợ cái gì, ta ở phía trước mở đường, các ngươi phụ trách truy sát tiểu lâu la.

Ca Tông có chút không nhịn được nói.

Khí tức uy áp của Đan Đạo cường giả chỉ để Trương Cuồng hết hồn, hướng Từ Huyền trưng cầu ý kiến.

- Được rồi thử xem sao!

Từ Huyền không có gì nói gật đầu, vả lại có Ngưng Đan kỳ cao nhân ở phía trước mở đường, xảy ra chuyện lớn bằng trời cũng không thể tránh được.

Có những lời này của Từ Huyền, đám Tu Giả còn lại của Trương gia đều gật đầu.

Hôm nay Hoàng Long Trương gia Từ Huyền hầu như chính là nhân vật trẻ tuổi truyền kỳ, thần thoại trên chiến trường, nói ra tự nhiên có phân lượng.

- Ha ha ha các ngươi theo ta giết trở lại Hoàng Long linh thành.

Ca Tông ngạo khí lăng vân, hóa thành một đạo hà quang kinh nhiếp tâm hồn nhằm phía phạm vi Hoàng Long linh thành.

Sau đó nửa canh giờ, dọc theo đường đi có Ngưng Đan kỳ cường giả mở đường, Tu Giả Đông Phương gia quân lính tan rã.

Thế nhưng, khi tiếp cận phụ cận Hoàng Long linh thành, phía dưới xuất hiện mấy nhân ảnh bất minh.

- Tu Giả Trương gia toàn bộ lui lại Hoàng Long Thành, các ngươi vì sao còn chạy trở lại?

Một thiếu niên mặt vàng như nến, hơi kinh hãi cấp bách, chạy bay tới, mấy người đi theo đều là Luyện Thần Kỳ Tiên Sư.

Từ Huyền chỉ cảm thấy thanh âm có chút quen tai, khi mấy người tiếp cận, Từ Huyền lập tức nhận ra, thiếu niên nhợt nhạt kia chính là Sở Đông.

Ngoài ra, trong đám người còn có Trương Phong, Trương Vũ Hàm mấy thành viên trọng yếu trong tộc.

- Sở Đông, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Từ Huyền hít sâu một hơi, trịnh trọng hỏi.

- Từ huynh, để các ngươi thất vọng!

Sở Đông cười khổ nói:

- Hôm nay Trương gia bại thế đã định, sai tại ta sơ xuất, tu vi không đủ, lại ý đố chưởng khống đại tràng diện chinh chiến, cũng sai tại ta đánh giá cao năng lực của chính mình. Ở trước lực lượng tuyệt đối tất cả trí mưu và tính toán đều tựa như hư vô.

Từ Huyền và Trương Cuồng vẫn là nghi hoặc, không quá minh bạch.

©UUu G\yỀjX ©k¢ v ©kPI Ĥ9j Ĥàn ¦9h Gèj\

Trương Phong cảm thán lên tiếng giải thích nói:

- Đông Phương gia bản tộc xuất từ Côn Vân Quốc một hai nghìn năm trước. Đông Phương đại tộc năm xưa tại thời kỳ nhất định, đối mặt nguy cơ, dần dần xuống dốc, trong đó vài tia huyết mạch phân liệt chạy ra, lặng yên ở trong Hoàng Long Thành quật khởi. Hoàng Long Đông Phương gia này truy cứu bổn nguyên của nó, có thể coi là phân nhánh của Côn Vân Quốc Đông Phương đại tộc kia. Thời gian gần đây, Côn Vân Quốc Đô thế cục đại biến, Đông Phương đại tộc lần thứ hai quật khởi. Cũng không biết Đông Phương gia từ khi nào phái ra nhân thủ mời tới Đông Phương bản tộc đáng sợ đúng lúc này!

- Ngưng Đan tiểu nhi phương nào, lại dám càn rỡ làm càn...

Một thanh âm vô tình đạm mạc tự vân tiêu phía xa truyền đến.

Ầm ầm…

Trong thiên địa phong vân cuộn trào, một thân ảnh tử hắc sắc sừng sững đám mây, lạnh lùng bao quát Ca Tông phía dưới.

- Đi mau!

Sở Đông hiếm thấy lộ ra kinh hãi cấp bách, hô hoán Từ Huyền và Trương Cuồng lập tức chạy trốn.

- Đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thấy tình hình này, Từ Huyền cũng không do dự lui lại rời đi, nhìn chằm chằm thân ảnh tử hắc sắc trên tầng mây cuồn cuộn kia, mơ hồ có thể thấy được là một lão giả tóc tím, cả người hắc khí bốc lên.

Bang bang ầm trong thiên địa lưỡng đạo thân ảnh va chạm giao thủ, chỉ là công phu mấy lần hô hấp.

- A!

Một thân ảnh thanh niên từ giữa không trung rơi xuống.

Ca Tông sắc mặt tái nhợt, kinh khủng vạn phần:

- Sao có khả năng, Kim Đan đại đạo đệ nhị cường giả Nguyên Đan Kỳ?

Phốc!

Hư ảnh thiểm điện hoảng động, một đạo tử hắc sắc quang nhận dài đến bảy tám trượng Như Ảnh Tùy Hình, cắt lấy đầu hắn.

Lập tức, Ca Tông thi thể mất đầu huyết dịch chảy ra, rơi xuống đất đã khí tuyệt bỏ mình.

Mấy người Từ Huyền chạy ra một khoảng cách không khỏi hấp một ngụm lãnh khí.

Một Ngưng Đan kỳ cường giả cứ như vậy ngã xuống?

Công phu chỉ trong khoảnh khắc, Ca Tông ngạo khí lăng vân, Ngưng Đan kỳ cao nhân cao cao tại thượng kia lại ngã xuống như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên từ Hoàng Long chinh chiến tới nay ngã xuống một vị Ngưng Đan kỳ cường giả.

Tình hình như vậy để phụ cận rất nhiều đệ tử Trương gia kinh hãi đảm chiến, tứ tán mà chạy.

- Hừ, tại trước mặt bản tọa, ngay cả Trương gia Ngưng Đan hậu kỳ lão tổ đều phải chịu thua lui lại, ngươi chính là một Ngưng Đan sơ kỳ tiểu bối cũng dám làm càn kiêu ngạo?

Trên đám mây, đạo thân ảnh tử hắc sắc kia sừng sững phía chân trời, như Viễn Cổ Ma thần, khí thế kinh thiên phóng thích ra, bao phủ phương viên hơn mười dặm.

Nhìn kỹ, lão giả tóc tím thần bí này, có chút giống với Đông Phương Bá cùng với Đông Phương lão tổ, lại hiện ra một tia thâm hắc sắc.

- Từ nay về sau, Hoàng Long linh thành này thuộc sở hữu Đông Phương bản tộc phân nhánh thống trị, bất cứ Đan Đạo cường giả nào khác dám can đảm nhúng tay vào làm trái, đừng trách bản tọa hạ thủ vô tình.

Tử hắc sắc thân ảnh thanh âm bá đạo cường thế, quanh quẩn một mảnh Thiên Địa, để rất nhiều người nghe được

Trong lúc nhất thời, Tu Giả Trương gia bỏ chạy tứ tán, tựa như chim sợ cành cong.

Cũng may, hắn chỉ là đứng ngạo nghễ trên cao, chém giết Ngưng Đan kỳ cường giả, nhất cử lập uy, sau đó, không có ý tứ tiếp tục xuất thủ.

Hắn chỉ cần chém giết mũi nhọn lực lượng uy hiếp chính mình Ngưng Đan cường giả, lập tức có thể xoay chuyển thắng bại, nhất lực định càn không. Về phần tiểu lâu la khác, tự nhiên không tới phiên hắn ra tay, tự mình đi giết.

Mắt nhìn tử hắc sắc thân ảnh kia, ở trên hư không ẩn giấu tung tích, Trương Cuồng lòng còn sợ hãi nói:

- Người này rốt cuộc đạt được hạng trình tự nào, ngay cả Ngưng Đan cường giả cũng có thể chém giết.

- Ngưng Đan kỳ, chỉ là bước vào bước thứ nhất của Đan Đạo, thế nhưng người này lại bước ra bước thứ hai, đạt được Đan Đạo viên mãn, dư thừa bạo mãn, trình độ Hải Nạp Bách Xuyên. Đừng nói là Hoàng Long Thành nho nhỏ, phóng nhãn cả Côn Vân Quốc khổng lồ, loại cường giả này, đều là phượng mao lân giác, thậm chí có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Sở Đông hít sâu một hơi, thần sắc phức tạp ánh mắt có chút lờ mờ.

Đan Đạo Tam Cảnh ở trong tiên tu càng xưng là xưng là đại đạo, bản thân đây là một trình tự đại đạo, cũng không phải một cảnh giới, hoặc một bước hai bước là có thể hoàn thành.

Xá đan đại đạo, chia làm ba cảnh giới: Ngưng Đan, Nguyên Đan, Kim Đan.

Mỗi cảnh giới chỉ là chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ nhưng mỗi một cảnh giới đột phá, so với Thoát Phàm Tam Giai cảnh giới muốn khó khăn hơn rất nhiều.

Trong đó, Ngưng Đan kỳ cường giả, sơ bộ ngưng kết đan nguyên, chú tạo Đan Đạo, đặt ở bất cứ địa phương nào của thế giới này đều là hạng cường giả, cực kỳ hiếm thấy, danh chấn một phương linh thành.

Nếu có thể ở trên cơ sở Ngưng Đan lại bước ra bước thứ hai, đạt được Nguyên Đan, có thể nói là luôn cố gắng cho giỏi hơn, sẽ sản sinh biến hóa không tầm thường, pháp lực thần thông so với Ngưng Đan hùng hậu hơn rất nhiều.

Tới Đan Đạo Tam Cảnh trình tự cao nhất Kim Đan. Phóng nhãn cả Côn Vân Quốc to lớn như vậy, tựa hồ chưa từng nghe thấy, cho dù có cũng là một ít nhân vật trong truyền thuyết được ghi chép trong cổ tịch.

- Nguyên Đan Kỳ? Thảo nào lợi hại như vậy…

Trong lòng Từ Huyền đột nhiên hiểu ra, vì sao vì sao mặc dù chiếm ưu thế rất lớn vẫn là thất bại.

Khi thực lực mạnh mẽ đến trình độ nhất định, chỉ bằng một người có thể xoay chuyển càn khôn, quyết định số phận của mọi người.

Thí dụ như Nguyên Đan Kỳ lão giả đến từ Côn Vân Quốc kia, hắn chỉ cần một người đứng ra, toàn bộ cao tầng Trương gia lập tức chịu thua.

Mặc cho phía dưới trung đê tầng Tu Giả có bao nhiêu ưu thế đều hóa thành hư vô.

Thậm chí, người nọ không cần bất cứ binh lực gì, hắn chỉ cần một mình tới đây, có thể để Hoàng Long Linh Thành chiếm làm của mình, uy hiếp hàng ngàn hàng vạn Tu Giả, ai không phục, ai dám không theo?

- Đây là nhân vật trên đỉnh của kim tự tháp, hắn một mình quyết định số phận của vô số người, ta muốn báo thù, tiêu diệt Đông Phương gia tộc, nhất định phải trở thành loại nhân vật, chúa tể số phận của sinh linh, chứ không phải thân là một thành viên trong đám chúng sinh như con kiến hôi.

Từ Huyền trong lòng mơ hồ rung động, trong mắt ngưng hiện ra quyết tâm vô tận.

Chạy!

Rời xa Hoàng Long Thành!

Chỉ cần chính mình có đủ lực lượng cường đại, chính mình có thể là chúa tể của tất cả, chứ không phải sinh tồn dưới sự che chở của thế lực khác.

Thời khắc này, Từ Huyền rõ ràng được mục tiêu ở trong lòng.

Trên đường, Từ Huyền cũng hỏi tình huống có liên quan tới muội muội và phụ mẫu.

- Ta thân là Tiên Diễn Sư, mặc dù vô lực xoay chuyển chiến cuộc, nhưng việc này tự nhiên an bài thỏa đáng chu đáo. Trận chiến này, Trương gia mặc dù thất bại, lại có thể bảo chứng đại bộ phận tinh anh Trương gia lui lại, rất nhiều thân thuộc nữ quyến được dàn xếp đến một bí cảnh của Trương gia hầu như ngăn cách với ngoại giới. Bí cảnh này là một nơi bí mật Trương gia chuẩn bị để ẩn nấp khi cần. Chỉ có lão tổ cùng số ít

người biết được, người ngoài tuyệt đối khó có thể tra ra được. Bất quá, bí cảnh ẩn nấp này, chỉ có thể chi trì hai mươi năm. Một ngày vượt lên trước hai mươi năm, sẽ có thể cùng ngoại giới triệt để ngăn cách…

Sở Đông nói xong lời cuối cùng, lại ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Từ Huyền.

- Hai mươi năm?

Từ Huyền lại không hiểu nhớ tới lúc đầu cùng Niếp Hàn đánh cuộc.

Trong hai mươi năm, ai trước tiêu diệt Đông Phương gia, tại quá khứ xem ra tựa hồ không nhỏ.

Nhưng mà hiện nay Đông Phương gia có Côn Vân Quốc Đông Phương bản tộc làm chỗ dựa vững chắc, độ khó của nó tăng thêm vài lần.

Từ nay về sau, dưới Tu Giả Đông Phương gia truy sát, rất nhiều Tu Giả Trương gia bỏ chạy tứ tán.

Từ Huyền không dám ham chiến, địch quân cường giả đã ngoài Luyện Thần trọng thỉnh thoảng gặp phải, tự nhiên cần cẩn thận.

Trước khi mọi người di tán, Sở Đông đối với Từ Huyền nói qua một câu:

- Kế sách hiện nay, chỉ có hai con đường, một là đứng ở Phương Thiên Trọng Thành, tìm kiếm che chở. Làm một phương trọng thành, dưới tình huống Côn Vân Quốc không có chân chính thống nhất cao độ, Đông Phương bản tộc kia cũng không làm gì được chúng ta. Con đường thứ hai, rời xa Hoàng Long Thành, thậm chí Côn Vân Quốc, tìm địa phương tương đối thích hợp đi đến, chính là Cửu Thành Thần Hoang trong truyền thuyết kia.

Nếu như lựa chọn con đường thứ nhất, Từ Huyền ngang với lại đi con đường như trước.

Con đường thứ hai, rời xa Côn Vân Quốc, đề thăng thực lực của chính mình trên diện rộng, chắc chắn năm sau, dùng lực lượng cường hoành bễ nghễ, quét ngang tất cả.

- Cửu Thành Thần Hoang?

Trong lòng Từ Huyền khẽ động, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Một là bởi vì Cửu Thành Thần Hoang quá mức xa xôi, không dễ dàng tới đó.

Hai là, Cửu Thành Thần Hoang hỗn loạn hung hiểm, so với cả Côn Vân Quốc lớn hơn gấp trăm lần, thậm chí trừ nhân loại Tu Giả ra còn có rất nhiều dị tộc.

Lấy tu vi Luyện Thần chỉ là vừa mới đủ tư cách tiến nhập nơi đó mà thôi.

Trong quá trình bay nhanh bỏ chạy, Từ Huyền rốt cục làm ra một quyết định. Muốn đề thăng tu vi trên diện rộng, cũng chỉ có lựa chọn con đường thứ hai, càng là địa phương hung hiểm có khiêu chiến, sẽ đại biểu kỳ ngộ và đề thăng tương ứng.

Từ Huyền tin tưởng, trong quá trình tu hành, không ngừng mở ra ký ức kiếp trước, nhất định có thể ở trong bất hoàn cảnh nào đặt chân.

Ba ngày sau, ở trong chém giết chạy trốn, Từ Huyền Từ Huyền tiến nhập Phương Thiên Trọng Thành.

Trọng thành tại cả Côn Vân Quốc, cũng chỉ có bốn tòa mà thôi, địa vị của nó gần với quốc đô.

Trong một quán trà tại Phương Thiên Trọng Thành, hắn cùng với Sở Đông chạm trán.

- Trương Phong huynh muội không có đến sao?

Từ Huyền thoáng ngoài ý muốn.

- Đông Phương gia truy sát rất lợi hại, hơn nữa Hoàng Long Thành thế lực khác đều phản chiến, truy sát lùng bắt Tu Giả Trương gia. Trương gia huynh muội hai người làm trọng điểm bị truy sát, chạy về phía trọng thành khác trong Côn Vân Quốc, để phân tán hấp dẫn địch nhân, lấy đó bảo toàn càng nhiều tinh anh trong tộc.

Sở Đông thở dài nói.

Từ Huyền nghe vậy, trong lòng thoáng có chút cảm động và áy náy, không nghĩ tới Trương thị huynh muội tại thời khắc mấu chốt lại trượng nghĩa như vậy.

- Ha hả, bọn họ không dự định rời khỏi Côn Vân Quốc, tự nhiên không cần đến Phương Thiên Trọng Thành.

Sở Đông cười thần bí.

Từ Huyền trong lòng khẽ động:

- Ý của ngươi là?

- Ngươi theo ta đến.

Sở Đông đứng dậy, mang theo Từ Huyền lần thứ hai tiến nhập Phương Thiên Học Phủ.

Lần trước kinh lịch để Từ Huyền minh bạch, thế lực chủ tể chân chính của Phương Thiên Trọng Thành, không phải gia tộc, cũng không phải môn phái, mà là Phương Thiên Học Phủ!

- Sở Đông, đã lâu không gặp…

Trong học phủ không ít người Tu Giả, bao quát chấp pháp Luyện Thần Tiên Sư cư nhiên đều nhận thức Sở Đông, thái độ rất thân thiết.

Sở Đông đối với học phủ thập phần quen thuộc, không bao lâu đã dẫn theo Từ Huyền đi vào một tòa cung điện ngầm.

Trong cung điện hôn ám, đứng lặng mười tám pho tượng cổ đồng cổ xưa, muôn hình muôn vẻ.

Mỗi một pho tượng, chí ít cao tới mười trượng, trong trầm trọng lộ ra vẻ tang thương, vả lại phía dưới mỗi pho tượng có một truyện tống trận.

- Làm một phương Trọng Thành, Phương Thiên Thành cũng nắm giữ một ít truyện tống trận cự ly xa từ xưa. Trừ có thể truyền đến tam đại Trọng Thành khác của Côn Vân Quốc, còn có thể truyền tống phụ cận mười lăm dặm xung quanh Côn Vân Quốc. Trong này đã có một tòa truyền tống trận cổ xưa, có người nói có thể đi đến sát biên giới Thần Hoang.

Sở Đông dứt lời, đem Từ Huyền đưa đến trước một pho tượng giao long dữ tợn tà ác, giao long kia da như hắc sắc nộ liên, khí thế hung tàn bạo, khiến người không dám nhìn thẳng vào.

Cùng giao long dữ tợn hung ác này đối mắt, khí huyết trong cơ thể Từ Huyền mơ hồ run lên.

- Đây là Hắc Giao Long trong truyền thuyết chảy xuôi huyết mạch của Viễn Cổ yêu, long, ma vật, nếu thế gian thật có loại sinh linh mạnh mẽ này, đủ để tiêu diệt một tòa trọng thành khổng lồ. Thậm chí đối với Côn Vân Quốc tạo thành tai nạn hủy diệt văn minh.

Nói đến đây, Sở Đông cười cười:

- Sinh linh bực này tồn tại, không thể chứng thực. Thần Hoang kéo dài rất lâu, truyền thuyết nhiều lắm, trong đó lấy Di Lạc Cửu Thành là nổi danh nhất, thậm chí phóng nhãn cả Tiểu Ngư Giới đều là một bí ẩn.

Dưới ý bảo của hắn, Từ Huyền bước vào truyện tống trận trước pho tượng Hắc Giao Long, sắc mặt trịnh trọng.

Kế tiếp quyết định sẽ có thể là quyết định thay đổi vận mệnh của hắn.

Hắn rất nhanh nghĩ đến, nếu như lựa chọn ở dưới Phương Thiên Học Phủ che chở tu hành, như vậy tương đương đang đi lại con đường lúc trước, khuyết thiếu mạo hiểm, càng khuyết thiếu kỳ ngộ.

- Ta đã quyết định.

Từ Huyền hít sâu một hơi, dứt khoát làm ra quyết đoán.

Sở Đông cười nhạt một tiếng, lấy ra mấy khối chính phẩm linh thạch, khảm nhập trong pho tượng, cuối cùng đơn thủ bấm quyết, một mảnh rung động hắc bạch quang hoa rót vào trong đó.

Ông!

@ S?€ o¢M [mv M- H'v HU+ ûT M;QÌB- T?€ /B i M;¨M p¢M i?–M i?¬M; #B M ?¦ - +?9
#€ ç¢Q- +¨M; i?Q+? ?ÊT pÈB +¬M; FQ+?X J¨ .B h?B M +?QÎM;- +¨M; i?B M ?QÈM;
Km®M +–K Km®M ;B i- i?QM; /QM; M?Q i?QÌM;X

h¨M ?²M FB T i`QÈ+ H¢B +QÌB M¦BX

@ æ9M;5 "„i ;B i5

hW >mv M i•K i`¢M; ç¢B ?dX

*?QM? M?Q i¨M ?²M FB T i`QÈ+ iWM; M¦B- HoM? M;° S?€ o¢M [mv M- T?QÆM; /B

.B h?B M +?QÎM;- +¦ i? F?®M- +–K- ;B i- mv M,M; F?¬M; +¦ #B M i?€B M?Q S?€
+¨M; `°M; ?ÆMX

hB T ç¦- hW >mv M +MM; i¨M ?²M FB T i`QÈ+- #„i ç–m HB M i?O i? v ç´B .B h?B M

.B h?B M +?QÎM;- p®M H¨ i?–M i?¬M; i?Q+? ?ÊT iB M im- pk im- K¨ i` M i?U+ i - ç
ç m H¨ T?M ?ÊT iB M im- +ÁM M[KÈB H¨ pk imX

oB M +´ i? im- i?m°+ p Qi HQm wX

h¢B /o p½M;- hW >mv M pšM F?¬M; +¦ M,M; HU+ b€M; i¢Q +MM; i? v ç´B i?–M i?¬M
#•v ;BÌ- ç†+ #B i H¨ ç M; im Hmv M J°M; >²B ç¢B T?€T- i`Î M M M? M?¨M; M?Q p"

G'v i? M;° +O ?„M ç®B pÈB oB M +´ i? im- +°M; i? K ç° + Q +O i¨M ?²M FB T i`Q
i•M H¨ p¬ +MM; i?m"M HÊBX

PÈ+ +?WM; i?ÌB ;B M MY i?€M;- .B h?B M +?QÎM; KÈB i? v ç´B- i?¨M? +¬M; tm'i

.B h?B M +?QÎM; b m F?B i? v ç´B- w +ªM? b B H +? +?Q Qi +¦ # - #®M i?¨M?X

>¬ pM

E?B hW >mv M +?"K `½B ;BÆ +?QÎM; H M- i`QM; +?ÈT K„i 'v- iQ¨M #° F?¬M; ;B M
p¬ +MM; i`–K i`¼M;X

L†M; iU p¢M +•M5

E?m pU+ +?QÎM; HU+ i"T i`mM;- i`QM; K°i KªM? ?Q F?¬M;- #`i FQM K°i i–M; ?Q ª
M?Q +?2 T?O #–m i`ÌBX

>Q ªM? K¨m p¨M; M?¢i FB - `'i M? M? ?B M ` K°i #¨M i v iQ HÈM- i?"K +?Q +¦ T?
ç²M; i?ÌB bªM bBM? K°i +¶ F?Q iS+ oB M +´ p¬ ?bM? p¬ +?'i- ;B®M; M?Q #€ +?O i
h?B M +?QÎM; FB - €M? p¨M; H M i`¨MX

"¨M i v F?´M; H² p¨M; ¦M; t€M H¢M FB pW KÈB ?B M i?•M- ?Q F?¬M; i`–K i`¼M;
+?d ;'T KQÌB H–MX

h?"K +?Q- K°i +?QÎM; FB +ÁM +?Q T?€i bBM?- ç½ bªM bBM? +ªK ;B€+ i`¼M; HU
+¦ i? H¨K +?Q L;mv M æ M M;? i i?Î- iW ;B[F?¬M; i`mM; `ÆB `KM;X

@ L m H¨ i iQ¨M HU+ pmM; K°i +?QÎM; ` - L;mv M æ M ?"m F€ +QÌM; ;Bª- bÊ H¨
;B i iM +mi2cX *¨M; i`¼M; v m H¨- ?¨K M;?o K°i +?QÎM; M¨v- ç2K bS+ K¢M? h?´
aÆM- T?€i ?mv p¬ +MM; M?m–M M?mv MX

hW >mv M ? i bS+ ?¨B HÁM;X

a m ç¦ K°i Qi i?ÌB ;B M- ?„M #„i ç–m Hmv M i"T .B h?B M +?QÎM;- ?Ä ?–m +¨M; M

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- hW >mv M +kM; +?Q h`–K L;mv i JBM? [m M i•K ibM

hW F?B GB m iB M iY- iWM; +€B +?d çB K iS ç¢B i?B M i¨B- ç€K M;QÌB >Q >mv M
ç m /¨M? i?ÌB ;B M ibK ?B m ioM? im- i` M? i?O ç¢i çQÊ+ iB M #° +¨M; iQ HÈM ?A

a m MY M,KX

>Q >mv M +MM; o¬ E?¬M; JBM?- i`QÈ+ b m #€B T?ÄM;- +–m FB M GB miB M iY

"'i [m€- GB miB M iY +kM; F?¬M; T?ªB H¨ H9+ M¨Q- ç m b) ;†T M;QÌBX

Jm®M ;†T M¨M; K°i H–M- i?B M M M p¢M M MX

J¬M; h?Ov i`QM; H•K pB M- +kM; çB M K i?Y K°i H–M- H¢B #` +U imv i Î M;Q¨B +Y

*?•M +?QM? #S+ i?B i +?QM? H¨ >Q >mv M +MM; o¬ E?¬M; JBM?X

> B M;QÌB M¨v ç m bBM? ` €B K° ç®B pÈB GB m ok u M- ?–m M?Q +€+? K'v M;¨v-

_®i +K+ M;¨v ?¬K ç¦X

o¬ E?¬M; JBM?- i?¨M? +¬M; ;†T H¢B +MM; GB m ok u M- K°i M;¨v b m KÈB [m v H

æB m M¨v H¨K +?Q >Q >mv M M¦M; `m°i F?¬M; M;ÈiX

L?QM; iB T ç M K'v i?€M;- GB miB M iY H¢B F?¬M; / /¨M; ;†T M;QÌBX

@ æ€M; ;?ûi- i M?'i ç`M? T?ªB /MM; i?U+ HU+ +?SM; KBM? i'i +ªX

>Q >mv M /QÈB bU T?šM M°- ?QÈM; p o¬ E?¬M; JBM? T?€i bBM? F?B m +?B MX

@ æ M ? v H„K- i ç M; Km®M F?B m +?B M M;QÆBX

a„+ K†i o¬ E?¬M; JBM? H¢M? M?¢iX

hbM? ç`+? ;†T H¢B- ;BQÆM; +mM; #¢i FB KX

S?B m JB m pB M- i` M h?B M ok ç¨BX

> B ç¢B imv i i? i?B M i¨B ;†T M? m H–M M[X

88jX *?QÆM; 3R8, hW >mv M JÌBX URV

*?QÆM; 3R8, hW >mv M KÌBX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

h`"M +?B M M¨v- hW >mv M- J¬M; h?Ov- iU M?B M ç m b) F?¬M; #Ä [m X

h?"K +?Q M; v +ª h¨ PÆM; pšM tm'i [m, M?"T i?–M +kM; ?B M i?•MX

G–M M¨v ;B Q T?QM;- o¬ E?¬M; JBM? H'v çQÊ+ iB M #° M?ªv p¼i- FB K w i`Î M M
?¦ i?•M iU M?B M- bB m i?Q€i T?¨K i? X

G2M; F2M; tbX X X

> B M;QÌB +?B M ;–M i`,K ?B T- >Q >mv M i? M? i? M?Q H¬B- ç Q T?€T ç¢B F
+¨M; ?mM; i¨M ?ÆMX

o¬ E?¬M; JBM? FB M i`b ç M #•v ;BÌ- +?d H¨ ibM? +Ì `ÆB p¨Q ?¢ T?QM;X

@ o¬ E?¬M; JBM? M¨v iB M #° i?"i M? M?- ç½ FûQ ;–M H¢B F?QªM; +€+? +MM; i

h`QM; HÁM; >Q >mv M HšK HB i- ç°i M?B M ;–K H M K°i iB M;- çdM? ç–m tm'i ?
i? [m M? [m˜M K°i i–M; ?Q ªM? hY GQM; m €K- F?Q iS+ i,M; p¼i- i`QÌM; ç Q pmM
HQM; p,M K¨m iQK i?šK- iQª ` GQM; F?Q #¢Q M;QÊ+X X X

@ *Ym T?˜K i`mv M i?W "ªQ F?Q h¨ GQM; [m M 5

Í M;Q¨B h?B M ok ç¨B- +¦ M;QÌB FBM? ?¬X

h¨ GQM; [m M- +Ym T?˜K i`mv M i?W "ªQ F?Q- ç²M; +'T +MM; S?QÊM; J .U+ +O

L;šK H¢B bS+ K¢M? S?QÊM; J .U+ +O hW >mv M- H¨ +¦ i? T?ÄM; çQ€M h¨ GQM

"¨M? +

o¬ E?¬M; JBM? i`QM; M?€v K„i #¢B HmB- T?mM ` K°i M;KK K€m- i–M; T?ÁM; M;U
M;QÊ+ tû M€iX

*,M #ªM F?¦ +¦ i? +?®M; ç®B5

>Q >mv M M„K ;B[h¨ GQM; [m M- +¦ MB K iBM +MM; "'i >O EBK ç M bQ b€M? ?Æ

L?[M; M;QÌB [m M +?B M M?bM K¨ HQm HQÐBX

@ aS+ K¢M? h¨ GQM; [m M M¨v- bQ pÈB S?QÊM; J .U+ +O i - +kM; F?¬M; FûK [r
?Q¨M iQ¨M +¦ i? F?B m +?B M "'i >O EBK ç M- o¬ E?¬M; JBM? ?Q¨M iQ¨M F?¬M;

hW >mv M •K i?–K HQm HQÐBX

L m M?Q KbM? +MM; >Q >mv M ç€M?- Qm i? +O S?QÊM; J .U+- +Æ ?² #` i`mM

E?¬M; +¦ bY /KM; h¨ GQM; [m M- o¬ E?¬M; JBM? pšM KB M +QÐM; +¦ i? +?B M K
M?B m M?'i ibM? +Ì `ÆB p¨Q ?¢ T?QM;X

J¨ K°i F?B bY /KM; h¨ GQM; [m M- +? M? H +? `ä `¨M; M?Q p"v- #` #¢B i?ŠM; i?„M

@ o¬ E?¬M; JBM?- M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?m i?U+ HU+- +?d H¨ i?m Î T?€

hW >mv M +MM; J¬M; h?Ov- M•M; o¬ E?¬M; JBM? i`Î H¢BX

a mF ?B +?B M i?„M; o¬ E?¬M; JBM?- >Q >mv M H¢M? HMM; M?bM #¦M; HQM; h

@ *€B F iB T- ç M T?B M M;QÆBX

@ > ? - +€+ ?¢ ç¢B +?B M K°i ?²B- M;mv M F?Q ? Q i´M F?¬M; Qi- i?"i +¦ M„K +?
b Q\

hW >mv M +QÌB M?¢Q K°i iB M;- +kM; F?¬M; [m v ç–m H¢BX

@ >W- M„K ;B[h¨ GQM; [m M- +QB M?Q # M;QÌB +€+ M;QÆB +MM; iB M H M- i ç

>Q >mv M K°i K†i M;¢Q M;? M¦BX

.M b Q- ?„M +?d H¨ K°i ç Q- HB M ç€M? #¢B o¬ E?¬M; JBM?- M?B m ?ÆM K°i +€E
M[- ;•v i`Î M;¢B +kM; F?¬M; HÈM H„KX

@ hB m iY M¨v- [m€ M;¬M; +m²M;X X X

J¬M; h?Ov M;?B M `,M; M;?B M HÊBX

h? M?QM;- ?„M F?¬M; +¦ /kM; F?Q +?B M K°i i`"MX

L; v +ª o¬ E?¬M; JBM? ç m #` h¨ GQM; [m M K°i ç Q ç€M? #¢B- ?„M +¨M; i? K +?®
? B ç QX

@ hW >mv M- ç®B K†i >Q >mv M- M;QÆB ç M +MM; +¦ M„K +?„+ ? v F?¬M;\

J¬M; h?Ov M?bM hW >mv M +?ˆK +?ˆKX

.M b Q iS ç¢B i?B M i¨B M;Q¢B ;BÈB- o¬ E?¬M; JBM?- J¬M; h?Ov- h¨ PÆM;- ç m

h?"K +?Q i?U+ HU+ ç®B H"T o¬ E?¬M; JBM?- pšM H¨ H–M i?S ? B i?m pÈB >Q >

>B M i¢B- +?d +ÁM H¢B hW >mv M- HQm H¢B /mv M?'i- ?B p¼M; H¢B M?Ä #û M?'

:BÌ F?„+ M¨v- M; v +ª o¬ E?¬M; JBM? #` i?QÆM;- ç m #S+ i?B i M?bM hW >mv MX

E?B >Q >mv M H'v h¨ GQM; [m M ç€M? #¢B ?„M- o¬ E?¬M; JBM? iU #B i- i`QM; F?
F?¦ +?®M; H¢BX

J¨ i`QM; iS ç¢B i?B M i¨B M;Q¢B ;BÈB- +?d +ÁM H¢B hW >mv M- F?¬M; +MM; >Q

*€B M¨v +kM; H¨ ?v p¼M; +m®B +MM; +O i?B M i¨B M;Q¢B ;BÈBX

@ h +MM; >Q >mv M- bÈK Km°M ;b +kM; +¦ K°i i`"M +?B M- i?ÌB ;B M +¨M; Km°M

a„+ K†i hW >mv M #bM? ioM?- €M? K„i +¦ +?9i # v t - iU ?² i?'v çQÊ+ iQÆM; H B

Jm®M FûQ /¨B /mv M T?"M FB T i`QÈ+- i'i M?B M b) ç®B H"T +MM; >Q >mv M- i?'
JBM?X

h`"M +?B M ?¬K M v +O >Q >mv M +MM; o¬ E?¬M; JBM?- M?'i M;mv M iQ HÈM M
K¨ H¨ +°M; ç²M; €B K° iB M iY ;BÈB M;Q¢BX

.Si HÌB- hW >mv M #Ä H¢B ? B M;QÌB- K°i KbM? i`Î p X

@ hW >mv M M¨v- pšM F?¬M; i`ª HÌB p'M ç +O i X

J¬M; h?Ov ?ÆB +„M `,M;- i` M K†i K M; i?2Q +?9i T?šM M°X

hW >mv M +?d i?ªM M;¬M- b) +MM; >Q >mv M +?B M K°i i`"M- i? M?QM; M„K +
F?¬M; +¦ iB i H°X

@ hW >mv M M;QÌB M¨v- H¨K pB + Hm¬M Hm¬M ~M M?šM- F?¬M; +¦ M„K +?„+- M?
i?U+ HU+ >Q >mv M M¨v- çO ç F?B m +?B M "'i >O EBK ç M- +QB M?Q H¨ ?„M- +

•M? K„i o¬ E?¬M; JBM? H¦2 H MX

@ >W- hW >mv M M;?o +?B M i?„M; >Q >mv M- ç° F?ª i?B `'i M?Ä- #'i [m€ T?ÁM
+QÌM; ç¢B #B M i?€B- +¦ H) +¦ +Æ ?°B ç€M? M; M; i vX

J¬M; h?Ov ?W H¢M? M¦BX

@ >Q¨ M? m\

*QM K„i o¬ E?¬M; JBM? ?ÆB b€M; M;ÌB- +ªK i?'v M¦B +¦ HwX

J'v M,K i`QÈ+- Î FB K i` +Y ªB +m®B +MM;- hW >mv M F?¬M; +€+? M¨Q +?B M i?
/U p¨Q T?ÁM; M;U #B M i?€B- çSM; Î i? #'i #¢B- çQ¢i çQÊ+ ç M?'iX

G,M; S?QÆM; pB MX

hW >mv M pW i`Î p - H"T iS+ M¦B pÈB h`–K L;mv i JBM?,

@ *¦ K°i pB +- +–M M;QÆB çB K°i +?mv MX

@ *?O M?•M KÌB M¦BX

h`–K L;mv i JBM? +mM; FQM? ?¢ i?'T M;QÌBX

a„+ K†i hW >mv M #bM? ioM?,

@ JÌB ;BÈB M;Q¢B GB m ok u M- iÈB G,M; S?QÆM; pB M H¨K F?€+?X h?ÌB ;B M-

L;?2 p"v- h`–K L;mv i JBM? ç–v K†i FBM? M;¢+- F?¦ +¦ i? iBMX

.U p¨Q M¨M; #B i- GB m iB M iY FB i?•M T?"M bB m M?B M- M; v +ª h?€M? +?O
æ m ç®B pÈB M¨M; p¬ +MM; F?€+? F?QX

J'v M;¨v M v- H'v >Q >mv M +–K ç–m i?B M i¨B h?€M? +ªM?- Km®M ;†T GB m o
F?,M M;¨M p¢MX

@ L¨M; +?d +–M çB #€Q iBMX

hW >mv M çSM; +?„T i v- F?Q ç`M? i?–M M?¨M M¦BX

@ o•M;X

h`–K L;mv i JBM? •K i?–K HQm HQÐB- p` +?O M?•M M¨v +O KbM?- +¨M; M;¨v +¨M
çQÊ+X

L;¨v ç¦

.U i?2Q hW >mv M T?•M T?¦- h`–K L;mv i JBM? çB H•K pB M T?O ç +O GB m ok

_'i M? M? +¦ [mªM ;B H•K pB M- çB ` SM; T?¦- i?€B ç° H¢M? M?¢iX

h` M i?U+ i - ?¨M? pB +O h`–K L;mv i JBM?- +kM; çQÊ+ [mªM ;B M?[M; H•K pB I

h`QM; ç¦- H½Q [mªM ;B H•K pB M T?O ç J¬M; h?Ov- +QÌB M?¢Q M¦B,

@ JÌB GB m iB M iY\ h?B M i¨B F?€+ iU KbM? iÈB +Y #€B FB M +kM; p¬ +MM; F?

æ9M; M?Q /U çQ€M- [mªM ;B T?O ç GB m ok u M- +QÌB ;^M iW +?®B,

@ hB M iY ;–M M?'i F?¬M; iB T F?€+?X

h`–K L;mv i JBM? H¢B +QÌB M¦B,

@ L;QÆB +?d +–M ç2K i M ;¼B +?O M?•M M?¨ i - i`mv M ç¢i GB m iB M iY- +kM;
ç`M?X L m M?Q #^M; F?¬M; i?b- b B H–K ç¢B bU- M;QÆB K°i [mªM ;B M?Q M?Ä-

.Si HÌB- h`–K L;mv i JBM? tQ v M;QÌB `ÌB çB- p¬ +MM; i?ŠM; i?„MX

ZmªM ;B T?O ç GB m ok u M ?ÆB FBM? M;¢+- iB M ç¨ +QÌB H¢M? K°i iB M;- i`Î
i¢B UX

hQ¨M #° [m€ i`bM?- #` K°i Qi +Æ bÎ M;–K +MM; M;QÌB h?€M? +ªM? M?bM i?'vX

@ > ? - M;Q¢B ;BÈB i?B M i¨B hW >mv M FB X .o M?B M p¼M; iQÎM; KÌB GB m iB

@ >„M +QB KbM? H¨ B\ S?¦M; i–K K„i iQ¨M #° h?€M? +ªM?- M;Q¢B i`W h?€M? +
i`QÎM; H½Q- M?[M; M;QÌB F?€+- ç m F?¬M; +¦ iQ +€+? M¨vX

E?¬M; Qi M;QÌB HûM H9i +?Ì +? ;B mX

889X *?QÆM; 3Re, hW >mv M JÌBX UkV

@ hW >mv M- M m M;QÆB F?¬M; /€K +?B M- i?b çWM; /•v /Q GB miB M iYX G–M i?'v- HB M ç€M? ;½v +?•M +?¦ +O M;QÆBX

>Q >mv M #€ ç¢Q ?mM; i¨M M¦BX

hW >mv M F?¬M; K†M F?¬M; M?¢i M¦B,

@ .U p¨Q hW K¶ #B i- +€+ ?¢ iWM; F?Q2 F?Q M; F?Q€+ H€+- t2K i?QÌM; Hm"M #' i?'T ?ÆMX hW >mv M +?d H¨ L;mv M æ M i`mM; F€- +kM; F?¬M; /€K i` Q + QX X

@ *?mv M M¨vX X X

>Q >mv M i?–M ibM? +SM; H¢BX

Í ç•v +€+ i?B M i¨B F?€+- i'i +ª ç m M;˜M ` X

"ÎB pb >Q >mv M t€+ i?U+ iWM; M¦B HÌB M?Q p"vX

G9+ ç¦- ?„M [mûi M; M; K'v p` i?U+ HU+ +QÌM; ?Q¨M? MY #QÈ+ EBK ç M # M i`Q F?B m +?B M "'i >O EBK ç M- ?–m M?Q F?¬M; +¦ #` i?m X

hW ç¦- ?„M /QÈB "'i >O EBK ç M H¨ F?¬M; +¦ ç`+? i?O- iU M?B M t2K i?QÌM; Hm"M ç MX

@ sQ¢iX

E?¦2 KB M; hW >mv M M? +? H M K°i MK +QÌB- HQ€M; K°i +€B i`QM; H9+ ç¦- `9i

@ "'i ?ªQ- hW >mv M M¨v i`®M p¨Q T?O ç X X X

J°i ç€K i?B M i¨B- +MM; M? m #B M b„+X

>Q >mv M FBM? bÊ ?ûi HÈM,

@ hW >mv M- H,M ` ç•v +?Q i 5 hmv M;QÆB F?¬M; +¦ iQ +€+? +MM; i +?B M K°i i`b KQÌB +?B m- HB M +QB M?Q M;QÆB i?„M; HÊBX

o"v K¨- b m F?B hW >mv M iB M p¨Q G,M; S?QÆM; pB M- b Q +ÁM +¦ i? çB ` X

>„M H"T iS+ ç h`–K L;mv i JBM?- çB m F?B M ç¢B i`"M G,M; S?QÆM; pB MX

@ >W- KQÌB +?B m\ *QB M?Q H¨ K°i +?B m- i +kM; F?¬M; ` X

hW >mv M +,M #ªM F?¬M; Km®M ç wiÈB M?[M; M;QÌB M¨vX

*'K +? i`"M T?€T i`QM; G,M; T?QÆM; pB M- b m F?B iQ¨M #° KÎ ` - hW >mv M +k i? M?X

G'v i?U+ HU+ ç€K M;QÌB >Q >mv M- +¦ i? K¢M? K) i'M +¬M; çB p¨QX h? M?QM /€KX

LÆB M¨v- +?QM? H¨ h?€M? ç` ç°M; i?B M +O h?€M? +ªM?- +QB M?Q H¨ K°i Qi "' K)- +kM; F?¬M; /€K iMv iB M tˆM; #"vX

Jm®M ç€M? ç'm- Km®M Hm"M #¨M- h?€M? +ªM? +kM; F?¬M; T?ªM ç®BX L?QM; M ç M;QÌB F?€+- ç•v +?QM? H¨ Km®M H'v i°B +? i Hm"M T?¢iX

hmv ``ˆM; hW >mv M Î /QÈB +?9M; i?B M i¨B ó*QÐM; #S+ô- i?¨M? +¬M; iQ¨M i?•M i' H¨- M?[M; i?B M i¨B # M i`QM; h?€M? +ªM? M¨v b) ;BªM; ?Q¨X

L;Q¨B G,M; S?QÆM; pB MX

>Q >mv M +MM; `'i M?B m i?B M i¨B- ç m H'T H¦ Î H®B p¨QX

@ h F?¬M; iBM hW >mv M M¨v F?¬M; ` X

h`QM; +QM M;QÆB >Q >mv M ?¨M K M; H'T HQûX

J°i #° T?”M i?B M i¨B- H¢B + M? ;B[Î +Y T?O ç hW >mv M F?¬M; çB5

L?[M; ibM? ?m®M; M¨v- iU M?B M +kM; i?¬M; [m h`–K L;mv i JBM?- i`mv M iÈB i

@ E?¬M; +¦ p’M ç X

hW >mv M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? K ç w- #„i ç–m Î # M i`QM; T?O ioM? imX

:B B çQ¢M ?B M i¢B- M?B K pK i`¼M; v m M?’i +O hW >mv M- +?QM? H¨ im Hmv

h?ÌB ;B M iWM; +?9i iWM; +?9i i`¬B [m X

J°i M;¨vX X X > B M;¨vX X X " M;¨vX X X

J†+ F M?[M; i?B M i¨B Î M;Q¨B T?O ç i?ûi iQ M?Q i? M¨Q- # M i`QM; G,M; S?Q
ç°M; ioM? ;bX

a m # M;¨vX

S?–M HÈM i?B M i¨B H–M HQÊi iªM çBX

.M b Q- F?¬M; T?ªB K¼B M;QÌB- ç m +¦ iQ +€+? +¢M? i` M? +MM; hW >mv MX

@ >Q bQ ?mvM?- M?bM /€M; /’T- hW >mv M FB H¨ [mv i ç`M?- Km®M H¨K +QM `
çÊB- +kM; F?¬M; +¦ w M;?o - i`€B H¢B H¨K HÐ M;QÆB im Hmv MX

hQ æ² ok F?mv M M?OX

>Q >mv M pšM F?¬M; +¦ ç°M;X

J½B ç M i”M MY i?€M;X

J¼B M;QÌB ç m i€M çB- +?d +ÁM H¢B K°i M;QÌB >Q >mv MX

@ hW >mv M M¨v- +¦ i? ˜M M?šM M?Q p”v- Hm”M i?U+ HU+- ?„M +?Q Qi +¦ bS+ +M

h` M K†i >Q >mv M +?mM; [mv ?B M H° K°i iB #’i ç„+ /oX

>„M +kM; +?d H¨ ;B[MY i?€M;- HB M i`Î p H•K pB M +O KbM?X

h`QÈ+ F?B im Hmv M- ?„M T?•M T?¦ [mªM ;B i`QM; H•K pB M,

@ "„i ç–m iW ?¬K M v- M;QÆB ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K H•K pB M T?O ç hW >mv M
HB M H”T iS+ +?Q i #B iX

h`QM; h?€M? +ªM?- K¶B i?B M i¨B +MM; +Æ bÎ M;–K- ç m M?bM +?^K +?^K T?O ç

88eX *?QÆM; 3R3, >Q >mv M E?B m *?B MX UkV

*?QÆM; 3R3, >Q >mv M F?B m +?B MX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

a m ç¦ K’v i?€M;X

h`QM; h?€M? +ªM? ;B¦ K b¦M; H†M;X

hW >mv M im Hmv M K’v i?€M;- iB M i`B M F?¬M; M?Ä- M;¨v ?¬K ç¦ tm’i [m M- Md

@ .U i?2Q F ?Q¢+?- i i`QÈ+ iB M +¦ i? HÊB /KM; hBM? ošM /B iQ+?- Î i`QM; pÁ
HBM? ?²M- i`QÈ+ iB M i,M; H M iÈB "’i >O EBK ç MX

L m M?Q +ªM? ;BÈB HBM? ?²M ç–v çO + Q- +kM; +¦ i? H¨K iB M ç° im pB i,M; M?

*ÁM M[- i`QM; i v hW >mv M +¦ HQÊM; HÈM i?¬M; [m M H M? #¨B- F?¬M; +–M [m

L;¨v ç¦- ?„M H”T iS+ `ÌB F?ÄB G,M; S?QÆM; pB MX

@ æ½ K'v i?€M;- M?[M; M;QÌB FB F?¬M; i? M¨Q pšM Î # M M;Q¨B +QB +?WM;X

h` M K†i hW >mv M F?¬M; +¦ #B m ibM? ;b- ?QÈM; hBM? ošM +'K ç` +?¢v çBX

o”v K¨- pW `ÌB F?ÄB G,M; S?QÆM; pB M K°i ?²B- hW >mv M +¦ K°i +ªK ;B€+ +ª M

*€B HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- i?”i ;B®M; M?Q b m HQM;- +¦ `'i M?B m +QM K„i ç M; •K

@ : v ;Q5

hW >mv M `'i M? M? T?ªM SM; H¢B- M?'i ç`M? H¨ M?[M; i?B M i¨B ç¦ F?¬M; +?`ı M;–K- M?bM +?^K +?^K KbM?X

S?B ?¨M? +?®+ H€i- b m HQM; ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; tû ;B¦X

@ hW >mv M5 .€K +MM; i ç€M? K°i i`”M F?¬M;\

•K i? M? >Q >mv M H¢M? HMM; i?¬ #¢Q i`mv M ç M- H'v i®+ ç° iB T +”M "'i >O E +€+?X

hW >mv M F?¬M; ? #` H v ç°M;- ;B i®+ # v p hBM? ošM +'K ç` X

@ hW >mv M5 JQÌB +?B m5 *?d +–M M;QÆB +¦ i? Î /QÈB i v i FB M i`b KQÌB + i?„M;X

>Q >mv M i` M + Q M?bM tm®M;- + Q ;B¼M; imv M +?B MX

h? M? •K FB - H¨ +® w `mM; +?mv M K'v i`,K /†K T?K +”MX

L?QM; K¨- hW >mv M T?B ?¨M? T?Q i`QÈ+- M?„K K„i H¨K M;ÆX

s Q

h®+ ç° >Q >mv M +¨M; M;¨v +¨M; M? M?- iB M; ?9 M?Q b'K bûi +?ÈT ç°M;X

o¨B +€B ?¬ ?'T- >Q >mv M +?¢v iÈB hBM? ošM +'K ç` X

@ æ€M; ;?ûiX X X

>Q >mv M i`Æ K„i M?bM hW >mv M K°i +QÈ+ #QÈ+ p¨Q M;¼M M9B K¨m p¨M; FB X

*?d FûK K°i çQÌM;X

hBM? ošM +'K ç` - +QB M?Q H¨ i?B M i¨B h?€M? +ªM? M?Q ?„M- +kM; F?¬M; T?ª HB M p¨QX

*QB M?Q ibM? +Ì +¦ i? çB- i`QM; +'K ç` FB H¨ imv i ç®B +'K i` M? ç'mX

*?d +?®+ H€iX

h`QM; h?€M? +ªM?- K°i Qi i?B M i¨B F?€+ +kM; ç m HK+ iK+ +?¢v iÈBX

@ hW >mv M FB i`®M p¨Q hBM? ošM /B iQ+?\

@ > ? - F?¬M; +–M HQ H„M;- M;Q¢B i`W M?•M p”i +'T #”+ i`QÎM; H½Q- #'i Hm”M iQ+?- ç m +¦ ;BÈB ?¢MX

@ æ9M;5 hW >mv M FB M?B m M?'i Î # M i`QM; p¨B M;¨vX

J°i ç€K i?B M i¨B- K†i K¨v ?ÈM ?Î- /` i?QÌM; ?QM; T?'MX

aU i?U+ +kM; ç9M; H¨ M?Q i? - H–M M¨v hW >mv M iB M p¨Q hBM? ošM /B iQ+?- +

"ÎB pb- K¶B K°i H–M i? M;°- F?¬M; T?ªB K°i H–M ç m +¦ i? iB m ?¦ - +–M i?ÌB ;B ç HoM? M;°X

@ >W- +?Ì hW >mv M FB çB ` - #'i +?B M +kM; T?ªB +?B MX

J°i p` i?B M i¨B h?€M? +ªM? M¦BX

s2K ibM? ?bM?- ç M i?ÌB çB K hW >mv M çB ` - M m M?Q #'i +?B M- K°i ç€K i?B M
i?O çQ¢M ó+QÐM; #S+ôX

J¬M; h?Ov +MM; o¬ E?¬M; JBM?- HB + K„i M?bM M? m- ç–v K†i FBM? M;¢+X

@ s2K ` - hW >mv M i`"M +?B M M¨v- F?¬M; i? i`€M? çQÊ+X

o¬ E?¬M; JBM? iU M¦BX

h`QM; HÁM; J¬M; h?Ov +QÌB ;^M,

@ hW >mv M- i M?bM M;QÆB i`€M? Mû i? M¨Q\

J°i ç€K i?B M i¨B- M;,M +?†M H®B p¨Q hBM? ošM +'K ç` X

*?d +–M hW >mv M çB ` - HB M F?¦ i`€M? F?ÄB K°i i`"M +?B MX

J°i K†i F?€+X

hW >mv M H–M i?S ? B iB M p¨Q +´ +?B M i`QÌM; hBM? ošMX

>„M ç–m iB M H¨ çB iÈB i`QÈ+ /B iQ+? +´ H–M i`QÈ+ HoM? M;° S?€ o¢M [mv M- H

G–M i?S ? B ibK ?B m- hW >mv M +?d +¦ i? ç w +ªM? iBM? iB M ?ÆM- F?¬M; +€

PÈ+ +?WM; b m MY M;¨vX

hW >mv M `ÌB F?ÄB +?¶ /B iQ+? +´ M¨v- ?QÈM; i`mM; i•K M?'i hBM? ošM /B iQ+? L

L;k b„+ hBM? ošM bÆM- +?QM? H¨ i?¬M; i?–M /B iQ+? çŠM; +'T + Q M?'i hBM? oš

h?"K +?Q- ;°T H¢B ? i i?ªv /B iQ+? +´ i` M +?B M i`QÌM; F?´M; H² M¨v- HBM? M,M
K°i T?–M i`,KX

*€+? i?"i t - hW >mv M +kM; `ä `¨M; +ªK M?"M çQÊ+ +¶ i?–M mv i`+? /B i +m²M +r

Í /QÈB +¶ F?Q iS+ i?–M mv FB - +QB M?Q H¨ "'i >O EBK ç M çQ+? i?•M iÈB- +kM;

æ®B K†i hBM? ošM bÆM T?QÆM; pB M K'v +?K+ /†K F?´M; H² FB - hW >mv M +ªK
/ X

*€+? M? m KQÌB /†KX

hW >mv M M;WM; H¢B- M?bM +?,K +?9X

P M?

h`QM; ç–m H–M i?S ? B ?B M H M i`¨M; +ªM? ?Ov i?B M /B i ç` - p¬ b® i?B M i?¢
M†M; ç M M;¨M p¢M +•M- ?¦ i?¨M? KQ b Q b ?MM; po `°M; `½B- iW i` M i`ÌB ;B
tm®M;- /šM ç°M; iBM? F?¬M; `mM; ç°M;- ç¢B ç` #` #KB i`–M iQ HÈM # Q T?O- M
?ªB /QÆM; H"i 9TX X X

o,M KBM? FûQ /¨B p¬ b® M,K- i`B m id id bBM? HBM?- Î /QÈB p¬ i"M i?B M i?¢+'
i?¨M? i`Q #KB- ?Ov ?Q¢B i`QM; K°i M;¨vX

@ h?–M i?¬M; M¨v- +¦ i? M¦B H¨ M;?`+? i?B M5

h`QM; HÁM; hW >mv M i?"i H•m F?¦ +¦ i? #bM? T?K+- K†+ /M ç•v +kM; F?¬M; T?ª
M;° +ªM? iQÊM; M?Q i? M¨vX

>„M +?"K `½B i`B M F? B i?–M i?S+- +˜M i?"M iWM; HB iWM; iQ +ªK t9+ +€B HBM
F?´M; H² FB X

hW #ªM +?'i K¨ M¦B- L;k b„+ hBM? ošM bÆM ˜M +?S HBM? M,M; w +ªM?- +kM; F?–

" p` h?€M? +ªM? i`QÎM; H½Q- #` K°i +¶ K F?Q FBM? i? ç€M? # v- Î ;B[F?¬M; i K°i M;KK K€mX

L; v b m ç¦- i` M M;¼M M9B FB - ?B M H M K°i +€B æ–m H•m iQ HÈM m €K ç2M F` ;B®M; M?Q pU+ b•m- M?bM tm®M; i?B M ç` Km¬M /•MX

Í i` M ?Q F?¬M; h?€M? +ªM? HB M iK+ H v ç°M;X

æ¬M; çªQ æ M æ¢Q +QÌM; ;Bª- #'i F H¨ MY #QÈ+ EBK ç M- ? v H¨ "'i >O EBK ç M `mM- bÊ ?½B #'i MX

*¶ F?Q iS+ FB - +¦ i? bQ pÈB h?€M? +?O ?¨M; i? H9+ i`QÈ+- /QÈB L;mv M h?–M

@ hW >mv MX X X *?¢v çB ç•m5

oB M +´ i¨ K T?€ibBM? K°iiB M; `Qi ;¨Q FBM? ?²M- b m F?B ç€M? # v # p` h?€M çm´B p T?Q hW >mv MX

@ h`ÌB ÆBX X X M;m²M

hW >mv M ;B"i KbM? K°i +€B- S?QÊM; J .U+ b m HQM; +?'M ç°M; K½M? HB i- ? pB M +?¢v çBX

@ J m M? M? ?QÈM; p L?'i ç°M; i?B M i`mv M iBM5

@ L? M? ?¢M +? oB M +´ i¨ K - #^M; F?¬M; i?b S?B m JB m pB M +¦ F?ª M,M; ?Ov

L?` ç°M; i?B M h?€M? +ªM?- ?Q¨M iQ¨M ç¢B HQ¢MX

*S pB + K'v p` i`QÎM; H½Q # M i`QM; h?€M? +ªM?- M?B m p` "'i >O EBK ç M HB +? - M?QM; oB M +´ +U K M¨v F?¬M; K°i M;QÌB ç`+? M´BX

"'i >O EBK ç M T?´ i?¬M;- +,M #ªM F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O M¦X

hW >mv M ç½ i?¬B ç°M; i®+ ç° ç M +U+ ?¢M- M?QM; i¨ K #€ +?O FB - pšM ç M; M

@ : v ;Q5 L?` ç°M; i?B M M¨v- F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? ?¢M +? h¨ K #€ +?O- i`W L?'i ç°M; i?B M ` i vX

h`QM; HÁM; hW >mv M +ªK ;B€+ M;mv ?B K- +¨M; M;¨v +¨M; K¢M?X

*?QM? /B M i€+ +?B M- +€B FB F?¬M; F?€+ ;b i`SM; +?¼B ç€X

L?QM; K¨- hW >mv M +kM; `'i F?¦ i?Q€i i¨ K #€ +?O i`mv b€iX

@ *?d +¦ K°i #B M T?€T5

hW >mv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`QM; +QM M;QÆB H¦2 H M i?–M [m M;- /Si F?Q€i ?Q pB M +?¢v çBX

hQ¨M #° M?` ç°M; i?B M i`QM; h?€M? +ªM?- F?¬M; +¦ #'i Hm"M +QÌM; ;Bª M¨Q- + #€ +?OX

L?QM; hW >mv M #B i- pšM +¦ K°i M;QÌB +¦ i? +Sm KbM?X

æ¦ +?QM? H¨ +QÌM; ;Bª M;Q¢B ;BÈB5

S?QÊM; J .U+ b m HQM; +O ?„M- M? M? +?¦M; +?'M ç°M;- K„i i?QÌM; +?d i?'v i?B M pk pQÊi [m - M? M? ç M +U+ çB KX

*?d H¨- h¨ K #€ +?O T?Q b m i`mv FQ+? FB - +'T ç° +U+ + Q- +?Q /M pW KÈB T +MM; i®+ ç° ç m ç¢B +?`m ?¢M- +kM; pšM +S `9i M;„M F?QªM; +€+?X

hW >mv M +€+? G,M; S?QÆM; pB M- +¨M; M;¨v +¨M; ;–MX

L?QM; K¨ h¨ K #€ +?O çm´B i?2Q T?Q b m- T?¢K pB `9i M;„M +kM; /–M /–M i,M;

@ "'i ?ªQX

h•K i?–M hW >mv M `MM; KbM?- t2K ibM? ?bM? M?Q p”v- F?¬M; +?Ì KbM? +?¢v i
+¦ i? #` h¨ K #€ +?O çm´B i?2QX

æ M; Î i?ÌB F?„+ M;mv +’T p¢M T?–M M¨v- i`QM; H•K pB M T?Q i`QÈ+- i`mv M ç

J°i i?•M ªM? [m M? [m˜M bQÆM; F?¦B K¬M; HmM;- ç M; +?¢v iÈB ç•vX

Zm€ i®i `²B5

hW >mv M ç¢B ?dX

>B M M?B M- h¨ K #€ +?O M¨v M?€Q ` ç°M; ioM? [m€ HÈM- ç½ FBM? ç°M; GB m

J’v ?ÆB i?Î +¬M; T?mX

h?•M ªM? K ?²M FB +O GB m ok u M-# v ç M i`QÈ+ M;QÌB hW >mv M- M?¨M M?

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB +S M?Q p”v t€+ ç`M?- i +¦ M,M; HU+ M;,M çQÊ+ i¨ K M¨v-
?B K iQM? K¢M; +?Q ok u MX

hW >mv M M;˜M ` - M?QM; +QÌB F?¬M; M¦B- ?„M M;?o i?–K- M m GB m ok u M M
M;Q¢B- +’T ç° +ªM? ;BÈB +?•M +?QM?- ?ŠM H¨ Î >¦ M? F€ i`Î H M- ?m®M; ?² i¨M
M¨v bÈK +¦ bmv çQ€MX

@ hW >mv MX X X L;QÆB ?¬K M v F?¦ i?Q€i K°i FB TX

hB M; ;–K ;W +O h¨ K #€ +?O `mM; i`ÌB- iW t ç M ;–MX

:BÌ F?„+ M¨v- •K i? M? i¨ K #€ +?O FB - +¦ +?9i ;B®M; h?Ov om i`QÈ+ FB - M?QM

@ sQ¢i5

h?•M ?bM? GB m ok u M HQ€M; K°i +€B- i v M;¼+ i`B M F? B- K°i p i ç¢K ?¨ M;k
HÁM; #¨M i vX

@ L;QÌB M¨QX X X ±5 L;QÆB H¨ M;QÌB M;Q¢B ;BÈBX

h¨ K #€ +?O ûT iÈB ;–M- i®+ ç° ?ÆB +?”K H¢BX

GB m ok u M çSM; Î i`QÈ+ M;QÌB hW >mv M- b„+ K†i H¢M? M?¢i- F?¬M; M¦B HÌB

@ >W5 "’i F H¨ B- B +ªM i i?b T?ªB +? i5

æ–m H•m iQ HÈM FB ?€ K²K T?mM K°i +€B- K°i çQ¨M [m M; T?QM; bÆM ç2M H¢
M?^K p T?Q ? B M;QÌB hW >mv MX

G9+ i`QÈ+- i`QÎM; H½Q h?€M? +ªM? i`’M i?O hBM? ošM +’K ç` FB - +?QM? H¨ #`

Zm M; T?QM; bÆM ç2M FB +?Q ;B€M; H•K- ?mv i M?K+ +MM; HBM? ?²M +ª M;QÌ
bÆ +SM;X *?ŠM; i`€+? +?B m M¨v- M; v +ª EBK ç M ç¢B i?¨M? +QÌM; ;Bª- ç m +?

:BÌ F?„+ M¨v- hW >mv M +kM; F?¬M; F?ÄB pb GB m ok u M- K¨ +?ªv K°i p i K² ?¬B

*S pB + ?„M çQ€M- +’T ç° +?•M +?QM? +O GB m ok u M- ?ŠM H¨ i` M >¦ M? F€- M
;B€M; H•K iÈB M v- +kM; F?¬M; +¦ #B m ?B M ` bS+ K¢M? bB m pB i "’i >O EBK ç

o K†i GB m ok u M H¨M? H¢M?- ç¢K ?¨ M;k b„+ HQm Hv ç°i M?B M H¦2 H M- ?¦ i
bm®i ¦M; €M? M;k b„+- i`QM; M?€v K„i i,M; p¼i ç M i`,K M;?bM i`QÊM;- FB K ?¨ +?
i?”K +?Q H v ç°M; ?Q F?¬M; h?€M? +ªM?X

sb tb5

æ–m H•m iQ HÈM T?mM ` Mm®i p¨Q [m M; T?QM; bÆM ç2M- /o M?B M i`U+ iB T #
M,K t #ªvX

hB M ç¨- GB m ok u M [m€i K°i iB M;- M;k b„+ [m M; FB K FB T?•M HB i i?¨M? i
i`QM; bm®i- ;B®M; M?Q MQÈ+ KQ i?B M M?B MX

J¶B K°i iB b€M;- ç m ˜M +?S FB K w ?mv M #Q tmv M i?OM; i?B M ç` - M;¨M p¢M K¢M? K) ç M KS+ i”M +MM;X

h¨ K #€ +?O FB #` ç€M? +?Q M; Q M; Q F m ;¼B- i` M ç–m H•m HQm H¢B p i K€m

@ GB m ok u M M¨v p”M /KM; HU+ HQÊM;- +?d H¨ +U+ ?¢M æ M æ¢Q- +€+? L;mv M +€+? MY #QÈ+- M?QM; ç2K h¨ K #€ +?O M¨v- ç€M? i?¨M? M?Q p”vX

hW >mv M •K i?–K HQm HQÐBX

*kM; +?ŠM; #B i i¢B b Q- GB m ok u M ;B€M; H•K hB m L;Q ;BÈB- im pB iU ?² #` ç¢Q i`Î tm®M;X

"'i [m€- M; v +ª M?Q p”v- M¨M; ;BÌ F?„+ M¨v +kM; +¦ M,M; HU+- +MM; h¨ K #€ +?C

h¨ K #€ +?O FB #` i?m i?B i- T?€i ç°M; +¬M; FQ+? +¨M; K½M? HB iX

oW i?Q€i Hv T?QM; 'M- i?U+ HU+ i?–M i?¬M; +O ?„M +ÁM `'i t F?¬M; +¦ FQ+? T

æ¬B KB i? M? i9 +O GB m ok u M M?Qm H¢B- iU ?² +ªK i?'v K'v T?–M pQÈM; i v i`QÈ+ F?¬M; ? i? v ç´B SM; T?¦X

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B çB- bS+ K¢M? h¨ K #€ +?O ç M; M? M? +?¦M; M?ªv H M + QX

8eRX *?QÆM; 3kj, h K æ°M; h?B MX UkV

*?QÆM; 3kj, h K ç°M; i?B MX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

P M?

J°i +¶ i?–M mv p¬ i”M H v ç°M; ?Q F?¬M;- iW T?QÆM; ?QÈM; h?€M? +ªM? L?'i ç

@ L;¬ h?B M i¨ K 5 L;QÆB +?d H¨ K°i +€B ç–m H•m- K v K„M T?€ i M T?QM; 'M +k # M i`QM; h?€M? +ªM?- çWM; i`€+? #ªM i¼ çQ M;QÆB i`Î H¢B T?QM; 'M

•K i? M? +?O M?•M h?€M? +ªM?- iW i`ÌB + Q ;B€M; H•KX

s Q t Q t Q b

hWM; ç¢Q iWM; ç¢Q €M? +?ÈT # b„+- ?¦ i?¨M? +¬M; FQ+? iW i` M i`ÌB ;B€M; tm

@ X X X

h¨ K #€ +?O- ç–m H•m F?¬M; M;WM; `mM K¢M?- T?€i bBM? iWM; iB M; F m i?ªK

•M? +?ÈT # b„+ FB ç€M? p¨Q M;QÌB- bªM bBM? HU+ T?€ ?Q¢B F?OM; #®- çO ç m ç M- ?ÆM M[+ÁM +¦ i? H¨K ç®B i?O i /¢B +Q ;B”iX

J„i i?'v h?€M? +?O ;B€M; H•K- hW >mv M F?¬M; F?ÄB i?Î ` K°i ?ÆB /¨BX

h?€M? +?O #¨v ` i?U+ HU+- bQ pÈB GB m ok u M im pB +?`m ?¢M- T?ªB +QÌM; ç tm'i FQ+?- ç m H¨ çª FQ+? ç m çÈM i? i?ªKX

*¨M; F?B M M;QÌB i F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; +?QM? H¨- h?€M? +?O +?•M +?QM? i?•MX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i¨ K FB HB M iK+ #¢B HmB- p i i?QÆM; ç–v `švX

>„M M?Q i`QÈ+ `Qi ;¨Q F?¬M; + K HÁM;- M¶ HU+ FûQ /¨B i?ÌB ;B M- F?¬B T?K+ +

*kM; F?¬M; ç M K°i ?²B- h K ç°M; i?B M H¢B ;B€M; H•K ? B *?'T T?€T i`QÎM; H½Q ç¢QX

> B p` *?'T T?€T i`QÎM; H½Q- ç m H¨ L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q +QÌM; ;Bª- K°i M;QÌB M?•M- K°i p` F?€+- H¨ K°i K„ T?K i¦+ #¢+X

L?'i i?ÌB- h¨ K #€ +?O #` ç€M? +?Q F?¬M; +¦ HU+ HQÊM; +?®M; çÐ- +?"i p"i i`®M

@ æm´B5

•K i? M? h?€M? +?O- M?Q +Ym i?B M i?–M H¬B- Î T?Q +?•M i`ÌB M´ p M;X

" p` L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q- ?ÊT HU+ i`mv b€iX

G¢B i? K GB m ok u M +MM; L;¬ Zm•M +?¢v iÈB b m- ? B p` +QÌM; ;Bª M;Q¢B ;BÈ M;¨v +¨M; M†M;X

hW >mv M iU M?B M F?¬M; /€K [m€ ;–M ;kB- çÆM ;BªM T?€B ` F?¬B H¶B çB i?2C

*?d H¨ i?ÌB ;B M M;„M M;OB- h¨ K #€ +?O #` çm´B ;B i ç M M;Q¢B pB h?€M? +ªM

>Q F?¬M; M;Q¢B pB h?€M? +ªM?- bQ b€M? ?ÆB v m çm®B- F?¬M; M;WM; +?'M ç K°i F?2 MSi M?ÄX

"'i [m€- h¨ K #€ +?O FB Î /QÈB +¬M; FQ+? HB M iK+- #` ç€M? M€i K°i +QM K„i- d i? iQ+? +?d +ÁM H¢B K°i T?–M # X

@ L?"M H'v +€B +? i

h?€M? +?O +MM; ? B p` *?'T T?€T i`QÎM; H½Q- ç²M; i?ÌB i?B i`B M /B i i? i?–M i? Hm²M; F?Q tQ€v #½Q i€T- i¨M T?€ T?QÆM; pB M M;¨M /†KX

h`QM; +?ÈT K„i 'v- T?QÆM; pB M M;¨M /†K #` b M i?¨M? #bM? ç` X

h`QM; ?Q F?¬M;- KÆ ?² +¦ i? i?'v çQÊ+ K°i ç€K K•v ?bM? M'K iQ HÈMX

*€+? M? m K'v +?K+ M;¨M /†K- ç m +¦ i? M?bM i?'v F?m pU+ [m M; ?¨ ç M / i FB

hW >mv M i?¬M; [m F?¬B H¶B- M?bM i?'v ibM? ?bM? H–M M¨v- +?'M ç°M; ç M +U

@ æ•v +?QM? H¨ i?U+ HU+ L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q b QX

o¬ b® +QÌM; ;Bª i`QM; h?€M? +ªM?- i"M K„i M?bM i`¨M; +ªM? M¨vX

@ L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q- i?U+ bU [m€ K¢M? K)- ?–m M?Q pQÊi [m +U+ ?¢M K°i ;

hW >mv M +m®B +MM; ç½ `ä ``¨M; `²B- i¢B b Q Î # M M;Q¨B- F?¬M; M?bM i?'v L;m

"ÎB pb h?€M? +ªM? ç†i Î hB m L;Q ;BÈB- t2K M?Q H¨ ç°M; i?B M T?9+ ç` MY #Q M;Q¢B +ªM? +¨M; p[M; +?„+X

h?€M? +ªM? KB M +QÐM; +¦ i? ;€M? +?`m L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q- i? M?QM; M;Q

ob H) ç¦- +€+ +QÌM; ;Bª M;Q¢B ;BÈB M?Q GB m ok u M- i?ÌB çB K çQ+? i?•M iÈB I +? T?QM; 'M Î +'T ç° EBK ç MX

h?2Q iB M; M´ p M; FBM? i?B M FB - i`"M i B M¢M hBM? ošM /B iQ+? +´ M¨v- +m®

"ÎB GB m ok u M tm'i ?B M- ç®B pÈB i¨ K #€ +?O ç¢B ç¢B FB K +? - ç h?€M? +ªI i?'T M?'iX

L;¨v ç¦- h?€M? +?O +MM; ? B p` *?'T T?€T i`QÎM; H½Q- b„+ K†i M;QM; i`¼M;- i`Î

*MM; çB iÈB +ÁM +¦ +QÌM; ;Bª ;BÈB M;Q¢B GB m ok u M +MM; L;¬ Zm•MX

hW >mv M •K i?–K HQm HQÐB- i`QM; HÁM; +¦ +?9i HQ H„M;X

.M b Q H–M M¨v L;¬ h?B M i¨ K - +MM; ?„M +¦ +?9i + M ? X

hB T ç M K'v M;¨v- ?„M Î i`QM; G,M; S?QÆM; +?Ì çÊB- p¬ i•K im Hmv MX

"ÎB pb hW >mv M #B i- + Q i–M; h?€M? +ªM? M?'i ç`M? b) ibK KbM? #¨M ?ÄBX

Zm K'v M;¨v M¨v- H'v >Q >mv M +–K ç–m +?9M; i?B M i¨B- +kM; F?¬M; +¦ iÈB ib

æ9M; M?Q /U çQ€MX

Í M;¨v i?S M,K- hW >mv M ç¢i çQÊ+ iBM iS+ ç M iW h K ç°M; i?B MX

@ hW >mv M- h?€M? +?O i`B m FB M M;QÆB çB h K ç°M; i?B MX

a„+ K†i æQ¨M i`QÎM; H½Q M;QM; i`¼M;X

h K ç°M; i?B M\

h`QM; HÁM; hW >mv M +ª FBM?X

h K ç°M; i?B M FB - +?QM? H¨ MÆB i?–M #Q M?'i iQ¨M #° h?€M? +ªM?- +?d +¦ i`QÎM; H½Q- KÈB +¦ +Æ ?°B M?"T i`9X

*¨M; +¦ i`mv M i?mv i- h?€M? +ªM? h K ç°M; i?B M +¦ i? çB i?¬M; F?¬M; ;B M M;

@ L;QÆB F?¬M; +–M HQ H„M;- +?mv M L;¬ h?B M i¨ K - h?€M? +ªM? ç½ çB m i` ` h¬M; h¨ PÆM; +¦ [m M ? - ç½ T?€B M;QÌB çB M;Q¢B ;BÈB Zm, *®i h¬M; FB K i` X +?9i +?mv M- Km®M ibK M;QÆBX æ M i?ÌB çB K ç¦- +?d +–M M;QÆB F?¬M; ~M ;B p'M ç X

æQ¨M i`QÎM; H½Q i?'T ;B¼M; M OBX

hW >mv M ;"i ç–m K°i +€B- i?2Q æQ¨M i`QÎM; H½Q `ÌB F?ÄB G,M; S?QÆM; pB MX

h?€M? +ªM? h K ç°M; i?B M- Î F?¬M; ;B M + Q ?ÆM S?B m JB m pB MX

æ M; i`QM; [m€ i`bM? F?¬M; M;WM; T?B i?,M;- bQÆM; KM #®M T?Q +¨M; M;¨v K`i KÌ- i?–M #Q K¨ i`€M; H X

hW >mv M +ªK ;B€+- ç° iBM? F?B i HBM? F?Q #®M T?Q - +¨M; M;¨v +¨M; + QX

hB M p¨Q MÆB b•m t K•v KM- F?¬M; ;B M T?Q i`QÈ+ HBM? F?Q i`U+ iB T ?¦ F?

L¦B +€+? F?€+- iB M i v i`ªQ K°i +€B- pK i?Ov i`QM; HÁM; #¨M i v- +?QM? H¨ HBM

@ GBM? F?Q MÆB M¨v- 2 ``^M; ç½ H¨ + Q M?'i hB m L;Q ;BÈBX X X

h`QM; HÁM; hW >mv M +?'M ç°M;X

aQ b€M? pÈB M¦- HBM? F?Q M?[M; +?¶ +?QM i?¨M? h?–M ?Q M;- .B H¢+ +´ i?¨M?

GBM? F?Q H¨ i¢Q i?¨M? F?mM; tQÆM; F?¬M; ;B M ;BÈB- HBM? F?Q çO K¢M?- HB

hW >mv M bmv çQ€M- h K ç°M; i?B M M¨v- +¦ i? mM; /mM; ;€M? +?`m L;mv M h?–

h`QM; p–M; b€M; HBM? pK T?Q i`QÈ+- tm'i ?B M K°i +€B ;B M; HBM? F?Q iQ HÈ G,M; T?QÆM; pB M +O hW >mv M T?ªB HÈM ?ÆM i`,K H–M- M;¨M H–MX

h` M ?² MQÈ+- i´M; +°M; +¦ #®M iQ¨ T?O ç X

hÁ T?O ç +?QM? ;B[FB - `€M; K¨m +?B m `¼B- K°i ç¢Q [m M; i`K çQÌM; FQM? +m®B ç€K K•v- T?ªM; T?'i tmv M [m ?Q F?¬M; ;BÈB- ibK ?B m i? ;BÈB p¬ i"M t

@ æQÌM; ?–K M;Q¢B ;BÈB5

h`QM; ç–m i`mv M ç M i? M? •K ?QM; T?'M +O i¨M ?²M FB T i`QÈ+X

æQÌM; ?–K M;Q¢B ;BÈB\

hW >mv M M;˜M ` - i•K i?–M +kM; T?'M +?'MX

@ "'i [m€- çQÌM; ?–K M;Q¢B ;BÈB M¨v- iU ?² MˆK Î i`¢M; i?€B MY ç¦M; FQMX G¢
pB M- +¦ +?9i F?¬M; ´M ç`M?X i`mv M +"T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

•K i? M? i¨M ?²M FB T i`QÈ+ idM? i€Q H¢BX

@ hW >mv M- h?€M? +?O Î # M i`QM; +?Ì M;QÆBX

æQ¨M i`QÎM; H½Q i?'T ;B¼M; M¦BX

hW >mv M M;QM; K„ipW M?bM- +?d i?'v ç¢B çB M Î ;B[çQÌM; ?–K M;Q¢B ;BÈB
p` ç²M; iY ç M; F?QK M;QÌB +?Ì çÊBX

> B p` ç²M; iY FB - F?¬M; +¦ #'i F€ im pB- i?–M i?¬M;- M?QM; +QÌM; ç° i? +?'i-
æ M +QÌM; ;Bª X

a„+ K†i hW >mv M +,M; i?ŠM;- i,M; M? M? #QÈ+ iB M- #QÈ+ p¨Q ç¢B çB M `€M; K

8ekX *?QÆM; 3k9, h?€M? *?O Nv h?€+X URV

*?QÆM; 3k9, h?€M? +?O Ov i?€+X URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @ U‰õp›‰V@ @ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @ @ U‰õp›‰V@ @

h`QM; K„i æQ¨M i`QÎM; H½Q +kM; ?ÆB HQ H„M;- +¦ +?9i +?–M +?Ì- F?¬M; ? `ÌB

@ æQ¨M i`QÎM; H½Q- h?€M? +?O ç½ T?•M T?¦- +?d i`B m FB M hW >mv MXb

h`QM; ç¦ K°i p` ç²M; iY- F?¬M; +?9i HQm ibM? M¦BX

æQ¨M i`QÎM; H½Q H„+ H„+ ç–m- tQ v M;QÌB `ÌB F?ÄB h K ç°M; i?B MX

*MM; H9+ ç¦X

h`QM; ç¢B çB M *´ H½Q b•K M;?B KX

@ hW >mv MX

*?O M?•M h?€M? +ªM?- •K i? M? i` M; i`¼M; mv M;?B K- M?Q iU iW +Ym i?B M ;

@ *¦ p½M #®BX

h•K i?–M hW >mv M `MM; KbM?- i` M K†i K M; i?2Q FQM? +˜M- ?ÆB M;YM; ç–m H
i` M ç¢B çB MX

G–M M¨v- i` M M;QÌB h?€M? +?O F?¬M; +¦ #'i F€ HBM? [m M; +?'M ç°M;- ?bM? i
#bM? i?QÌM;X

L?QM; i`QM; HÁM; hW >mv M- F?¬M; /€K +¦ MY çB K i?'i H X

"ÎB pb ?„M #B i- ? B H–M i`QÈ+ M?bM i?'v h?€M? +?O- +kM; +?d H¨ T?•M i?•M5

:BÌ F?„+ M¨v M?bM i?'v- KÈB H¨ #ªM i¬M h?€M? +?O- t2K ` M?Q M;QÌB #bM? i?QÌ
i?•M i?–M i?¬M; T?€T HU+ FBM? i?B M- ç¢i ç M L?'i h`–M F?¬M; H¼i- T?ªM T?€+

@ L;QÆB +¦ #B i i°B +O M;QÆB F?¬M;\

h`QM; i? M? •K +O h?€M? +?O- H° ` K°i iB i?˜K p'M H¢M? H)QX

hW >mv M M;mv M #ªM Km®M #B M ?°- M?QM; M;?o H¢B- H¢B i? v ç´B +?O w- F?
M¦B,

@ o½M #®B #B i i°BX

"B i i°B\

S?ªM SM; M?Q p"v- H¨K +?Q h?€M? +?O +kM; +ªK i?'v FBM? M;¢+- +?Êi H° ` p i

@ o"v M;QÆB M¦B- M;QÆB T?¢K p¨Q i°B M¨QX

@ o½M #®B F?¬M; M M ç L;¬ h?B M i¨ K T?€ T?QM; 'M K¨ ` X

hW >mv M çÆM ;BªM ç2K i°B ç¦ ç´ H M M;QÌB KbM?- H¢B p¬ ?¢M T?¦M; iQX

>„M #B i- KbM? F?¬M; +¦ i`€+? M?B K +?O v m ;b p +?mv M M¨vX

h?€M? +?O i?'v #m²M +QÌB,

@ > ? ? >ªQ M;QÆB +€B hW >mv M- i?"i bU i?B T p¨M; i` M K†i KbM?X L;k b„+
i¨ K - K¢M? K) #B i # Q- ?€ H¨ L;mv M æ M F€ im ;Bª M?Q M?Ä M?Q M;QÆB- +¦ F?

E iW ç¦- #–m F?¬M; F?Q i`QM; ç¢B çB M- M?'i i?ÌB ?Q¨ ?Q½M H¢BX

@ h?€M? +?O i?€M? KBM?X

hW >mv M F?) KdK +QÌB- +kM; F?¬M; +?Ì h?€M? +?O i` ?ÄB- ç2K M;¨v 'v i`ªB [m
+'K ç` - M¦B K°i H–MX

h?€M? +?O HŠM; H†M; M?bM +?^K +?^K- ibM? +Ì çQ ` K°i Qi M;?B p'MX

@ L;QÆB i?"i +¦ i? HoM? M;° HBM? M,M; w +ªM? i`QM; L;k b„+ hBM? ošM bÆM\

h?€M? +?O +¦ +?9i F?¬M; iBMX

hW >mv M i`U+ iB T /MM; ?¨M? ç°M; i?U+ i +?SM; KBM?- ?ÆB p"M +?mv M hBM?
J°M; >²B ç¢B T?€T T?K i`Ê- # M M;Q¨B i?•M ?B M H M K°i i–M; iBM? çB K [m M; |

@ h?"i F?¬M; M;?o iÈB- M;QÆB i?•M H¨ i? im- H¢B +¦ i? ibK ?B m w +ªM? L;k b„

h?€M? +?O i`Î M M ç°M; /mM;- FBM? i?€M M¦BX

:BªM; ;BªB tQM; tm¬B b mX

@ h¨ PÆM; FB +MM; M;QÆB +¦ •M Q€M ;b- pb b Q çm´B ;B i M;QÆB F?¬M; i? \

h?€M? +?O M?¨M M?¢i ?ÄBX

@ oB + M¨v- T?ªB ç +"T iÈB h?Ov om b m HQM; h¨ PÆM; FB

hW >mv M M¦B iÈB *¬M o•M [m®+- +MM; •M Q€M pÈB M;QÌB b€M; H"T EBK çB M-

@ h?Ov om\

h?€M? +?O M?Qm K¨v H¢B- b„+ K†i M;QM; i`¼M;X

hW >mv M +˜M i?"M iWM; HB iWM; iQ M¦B,

@ *?ŠM; H) h?€M? +?O- #B i H B H`+? M;QÌB M¨v\

h?€M? +?O ç€T,

@ *¦ #B i K°i +?9i- h?Ov om M;QÌB M¨v- Î i`QM; +´ çB M h?€M? +ªM? +¦ ;?B +?ûT
Fb >Q M; +´- ?"m /m K°i +?OM; i°+ +´ H½Q M¨Q ç¦X L;QÌB M¨v H¨ i?W F?B hB m
M?•M p"i ç€M; bÊ +U+ F€ i?–M #Q- iWM; M?B m H–M +?m˜M #` •K KQm- ?–m M?Q H
+ªM? T?QM; 'M L;¬ h?B M i¨ K - +MM; h?Ov om i`QM; H9+ ç¦- ?ŠM H¨ +¦ K°i HQ¢B
#QX "ˆM; F?¬M;- bS+ K¢M? +O h?Ov om +kM; `'i F?¦ /mM; ?ÊT +MM; L;¬ h?B M i
'MX

@ sBM ?ÄB h?€M? +?O- L;¬ h?B M i¨ K FB +MM; h?Ov om- +¦ #` h?€M? +ªM? i`B

hW >mv M iÁ KÁ ?ÄBX

@ L ; ¬ h ? B M i ¨ K - # ` T ? Q M ; ' M i ` ' M € T + U + H • m - + ? d + ¦ K ° i ? B i ? ¨ M ? i ? Ì B F b ç d M

.m v M T?”M FB T i`QÈ+- i?”i p’i pª FûQ /¨B ç M çÌB M¨v- H¢B H¨ M[iY F?B M M;Q
F?¬M; Km®M / /¨M; #m¬M; i? X

L m M?Q #Ä K’i +Æ ?°B i®i- +¦ H) b) +?mM; i?•M ?®B ?”MX

.M b Q çÌB M¨v [m€ M?B m #B M b®- F?¬M; ;B M M;Q¢B ;BÈB- i?B M i¨B Qm i9 in
i? F?ŠM; ç`M?X L;¨v b m GB m iB M iY b) F?¬M; +MM; M?[M; M K iY F?€+ v m M

8e9X *?QÆM; 3ke, "„i æQÊ+ S?QÆM; h•KX

*?QÆM; 3ke, "„i çQÊ+ T?QÆM; i•KX

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i–K,

@@U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

@ h +ÁM +¦ K°i +Æ ?°B +m®B +MM;X

hW >mv M Md MQM iU M¦BX

>„M ç½ [mv ii•K- i`QÈ+ F?B `ÌB h?€M? +ªM?X S?€i ç°M; K°i çÁM i`Q K¢M;X *–M
GB m oku M- +¦ K°i +?¶ çSM;X

*?mv M i•K ioM? im- i?ÌB ;B M i`¬B [m `’i M? M?X

*?ÈT K„i- i?ÌB ;B M MY M,K ç½ [m X

hW >mv M i`B iç iB m ?¦ HoM? M;° H–M i`QÈ+ Î L;k b„+ hBM? ošM bÆMX J°M; >
HBM? i?m”i- +ªM? ;BÈB HBM? ?²M- ç m +¦ i,M; H M `ä `¨M;X

Zm MY M,K- hW >mv M H–M i?S ? B çB iÈB hBM? ošM bÆM- T?€i ?B M MÆB M¨v

hW F?B L;¬ h?B M i¨ K tm’i i? - hBM? ošM +’K ç` K°i H–M #` T?QM; +’KX

h`ªB [m MY M,K i?ÌB ;B M- MÆB M¨v H¢B KÎ ` H–M M[X

"ÎB pb # M i`QM; hBM? ošM +’K ç` ç½ F?¬M; +¦ i¨ K - ?B M i¢B +?d +¦ K°i p` i`QÎM

hW >mv M H¢B H’v ` M,K KQÆB F?®B H M? #¨B i?¬M; [m M- iB M p¨Q +’K ç` - H¢

J¶B K°i [m½M; i?ÌB ;B M- ?„M HB M ç M K°i H–MX *–M T?ªB ç +ªM? ;BÈB HBM?
ç MX

L,K M;¨v [m çBX

hW >mv M iW hBM? ošM +’K ç` çB ` X h`QM; ç–m H¢B M?B m ` +€+ HQ¢B ?B m `

@ hW >mv M5

J°i •K i? M? H¢M? +QÆM; #€ HMM;- iW H®B p¨Q i`mv M ç MX

•M? K„i hW >mv M [mûi [m - T?€i ?B M # M +¢M? hBM? ošM +’K ç` - ?°B iK KQÌB

L;QÌB H M iB M;- +?QM? H¨ >Q >mv MX

@ >Q >mv M- pb F?B m +?B M i - M;QÆB /•v /Q M?Q p”v- iU H¢+ i?•M T?”M ç¦X

h` M K†i hW >mv M F?¬M; +¦ #B m ibM? ;b M¦BX

>„M •K i?–K ç€M? ;B€ >Q >mv M- T?€i ?B M ?²M i? ç®B T?QÆM; [m M? [m˜M K
+€B HQ¢B H°i t€+ bB m pB i M¨v- pQÊi t MY M,K i`QÈ+X

hW >mv M bÊ ? i ?²M- ?–m M?Q +?Q `^M; >Q >mv M ç½ #QÈ+ p¨Q "'i >O EBK ç M

@ h`bM? ç° +?mv M ?¦ EBK ç M- ç¢i ç M #ªv T?–M KQÌB- ?–m M?Q iB T +"M "® v
*Æ +´ i?¨M?X

h`QM; HÁM; hW >mv M HšK HB iX

J°i M,K i`QÈ+- Î h?B M >Q çB M i, i?Q +MM; GB m iB M iY- >Q >mv M +?mv M ?
T?–M KQÌBX

EBK ç M +?mv M ?¦ - K°i F?B pQÊi [m€ b€m- #ªv i?¨M?- +QB M?Q tQM; H¨ "'i >O
ç€M;X

@ >W5

>Q >mv M +QÌB H¢M? M¦B,

@ hW >mv M5 *?d +–M M;QÆB F?¬M; çB i` m +?¼+ GB m iB M iY- i KÈB F?¬M; i
iB M iY ç½ M¦B `ä- M;QÆB i i`QM; #®M p` i?B M i¨B- +m®B +MM; Hm"M i?U+ HU
;BÈBX

E i [mª M?Q i? - H¨K +?Q hW >mv M- i?"K +?Q K°i ç€K i?B M i¨B +ÁM H¢B- `'i H¨

J¼B M;QÌB p®M +?Q H¨- >Q >mv M F?ŠM; ç`M? H¢B H¨ iÈB F?B m +?B M hW >mv
` M?Q p"vX

.Si HÌB- >Q >mv M tQ v M;QÌB `ÌB çBX

@ G'v i?U+ HU+ [mv i ç`M? / M? M;¢+?\

h` M K†i hW >mv M K M; i?2Q FBM? M;¢+X

"B M ?¦ M¨v- i?U+ Î M;Q¨B /U HB mX

GB m iB M iY H¨K M?Q p"v /KM; w H¨ ;b\

æQÆM; M?B M- hW >mv M +,M #ªM F?¬M; +¦ /U ç`M? i?2Q +QÌM; ;Bª M;Q¢B ;BÈB

>„M ç½ +MM; h?€M? +?O ç¢i i?¨M? QÈ+ ç`M?- M;¨v b m +¦ iQ +€+?- i?¬M; [m çQ
+ªM?- çB M;Q¢B ;BÈB- +?d H¨ ?ÆB T?B M T?S+- i? M?QM; +¨M; i? K iU /QX

h`Î p G,M; S?QÆM; pB MX

hW >mv M H¢B #„i ç–m ibK ?B m HBM? M,M; w +ªM? # M i`QM; /B iQ+? +´- i,M; H
i? K ?Ä ?–m J°M; >²B ç¢B T?€T +MM; hBM? F?¬M; #Q HBM? i?m"iX

*?ÈT K„i K°i +€B- j-9 i?€M; i`¬B [m X

hW >mv M i`B i ç HoM? M;°- H–M i?S ? B tm'i [m MX

@ *?O M?•M- GB m iB M iY H¢B HK+ iK+ iB T FB M J¬M; h?Ov- o¬ E?¬M; JBM?X
F?B m +?B M >Q >mv M K°i H–M- imv `^M; #` i?m - M?QM; K¨ p¬ +MM; K¢Q ?B K

h`–K L;mv i JBM? M¦BX

@ s2K i®+ ç° iB M #° +O o¬ E?¬M; JBM?- M;¨v b m bB m pB i >Q >mv M- ?ŠM F

hW >mv M ç®B pÈB iQ +?'i iB K HU+ +O o¬ E?¬M; JBM?- +kM; +¦ +?9i FB M; F}X

"B i çQÊ+ M?[M; iBM iS+ M¨v- hW >mv M iU M?B M F?¬M; i? M;²B +?Ì +? iX

>„M `ÌB F?ÄB G,M; S?QÆM; pB M- i?ŠM; ç M T?O ç GB m ok u MX

@ GB m iB M iY çB iÈB hBM? ošM /B iQ+?X

ZmªM ;B i`QM; H•K pB M ?²B T?K+ M¦BX

hBM? ošM /B iQ+?\

hW >mv M F?) ;"i ç–m- çB m M¨v +kM; pW p†M- KbM? pW ibK ?B m tQM;- i'i v m

*?d +?®+ H€iX

hW >mv M çB iÈB hBM? ošM /B iQ+?X

:B Q M°T KQÌB F?®B i?¬M; [m M H M? #¨B- hW >mv M iB M p¨Q /B iQ+?X

æ9M; M?Q /U çQ€M- hW >mv M Î i` M +´ +?B M i`QÌM; ?Q M; pm- i?'v çQÊ+ K°i i?

GB m ok u M- K°i #° M;mv i b„+ b K v- i`¬B HÆ HYM; Î T?K +"M L;k b„+ hBM? ošM

*MM; M;¨v tQ bQ pÈB- i–M; bQÆM; F?¦B K¬M; HmM; [m M? [m~M [m M? i?•M M¨M

hW >mv M ?–m M?Q +¦ i? i?'v `ä #ªv i€K T?–M F?m¬M K†i M¨M;- tBM? ç T i`–K M .mM;- i? M? M?½ F?¬M; /QM? K°i iB #KB i`–MX

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB ç½ ç M `²B- ok u M +?Ì çÊB ?²B H•mX

GB m ok u M H° ` H9K ç²M; iB M i? M? M?½ ?Q¨M K„- F?B M +´ +?B M i`QÌM; i? T?–M M?m H X

*?Ì i \

hW >mv M M;~M ` - M;Q¢B ;BÈB iB M iY + Q + Q F?¬M; i? pÈB iÈB M¨vX *¨M; H¨ b Q\

@ ok u M H¨ iÈB +?Ì hW ç¢Q ?[m M¦B iÈB +€B F?¬M; çO i?S # X

GB m ok u M #²M; # M? `ÆB tm®M; # M +¢M? hW >mv MX

*MM; /o p½M; bQ pÈB- GB m ok u M M?B m ` K'v T?–M iU M?B M HBM? ç°M; p ç +ªM?X

hW >mv M H"T iS+ i? v ç´B b„+ K†i- GB m ok u M i` M i`bM? ç° M?'i ç`M?- ç½ #M i`QÈ+ KbM? çQ ` X

v +ªM? +MM; i•K T?€T- GB m ok u M ç m +¦ ?Q¨M i?B MX

*?d H¨- +ÁM H¢B i•K ibM? i`¼M; v m M?'i- F?¬M; i? ç¢i iÈB ?Q¨M K„X

@ L m M?Q Km®M #M ç„T i•K ibM? F?¬M; çOX ok u M +–M ç€T SM; i K°i +?mv MX

hW >mv M F?) KdK +QÌB- i`QM; ? B K„i H° ` ibM? +ªK +?•M i?¨M? pQÊi Gm•M >²B u MX

@ hW ç¢Q ?[m KÌB M¦BX

GB m ok u M F?¬M; iU +?O çQÊ+ ?B M H M ;ÊM b¦M;X

hW ? B H–M i`QÈ+ çÆM ç°+ Hm"M #¨M- ;B Q HQm- M K iY i`QÈ+ K„i M¨v- HB M K M½Q ?ªBX

GQ¢B ?ªQ +ªK i?•M i?B i FB - i?"K +?Q tmv M i?'m [m HBM? ?²M K¨ ç MX

@ *¬M; T?€T ok u M im ?¨M?- bB m i?Q€i i? ;B M- H'v i?•M M?"T iU M?B M- ?¦ hB çSi #KB +,M- M?Q p"v KÈB +¦ i? bB m i?Q€i T?¨K i? X >¦ iU M?B M- /mM; HU+ H

hW >mv M F?¬M; [m M i•K ?ÆM i?m - K i B M¦BX

GB m ok u M +kM; M;?2 M?"T i?–M- hW >mv M FB t€+ i?U+ +ªK t9+ ç M iBM? i9v

*?QM? H¨ #ÎB +€B +ªM? ;BÈB ?mv M /B m FB - GB m ok u M KÈB +¦ i? M„K ;B[i M?•M ;B M M¨vX

@ *?d H¨- ok u M +kM; F?¬M; +¦ +?•M +?QM? +ªK M;° i? ;B M i`,K i?€B- +kM; +?Q ibM? +Wm- M?Q i? M¨Q +¦ i? +?•M +?QM? bB m i?Q€i T?¨K i? \ "QÈ+ i?S M?'i +, T?€i ;B€+ i` M i•K ibM?X L m M?Q F?¬M; ;BªB [mv i- i•K ibM? b) poM? pB M F?¬

hW >mv M H¢B +QÌB M¦BX

@ aQ i¬M- +kM; iWM; M¦B [m HÌB iQÆM; iU- H–M M¨v +kM; H¨ K°i i`QM; M?[M; M
hB m L;Q ;BÈBX

GB m ok u M i?,K i?ŠK i?Î /¨BX

h•K i`¢M; hW >mv M ?ÆB FBM?- bQ i¬M b m HQM; GB m ok u M M¨v- H¨ M?•M p"i

S?ªB #B i- GB m ok u M M¨v- i?•M H¨ i?B M i¨B ?"m #®B- +'T ç° /o M?B M H¨ L;mv
HQM;- +¨M; p¬ b® ?ÆMX

8e8X *?QÆM; 3kd, RM; *?B MX URV

*?QÆM; 3kd, RM; +?B MX URV

L;m²M, oBTp M/ MX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

aQm i–K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

@ hW ç¢Q ?[m KÈB pW M¦B- iU ?² +¦ T?QÆM;T?€T- +¦ i? ;B9T ok u M- ?Q¨M i?B

GB m ok u M çB p T?Q hW >mv MX

hW >mv M iU M?Q +QÌB K¨ F?¬M; T?ªB +QÌB M¦B,

@ *¦ i? - iB T ç¦- ok u M +?d +–M ç€T SM; i K°i v m +–m M?Q M?Ä- HB M +¦ i? #Q
M?Q ok u M M;mv M w ?Q¨M i?B M i•K ibM?- M M ç€T SM;c M m M?Q F?¬M; Km®M

hW >mv M +kM; F?¬M; ç +"T iÈB v m +–m M¨v- +K i? H¨ +€B ;bX

L;mv M w M M ç€T SM;- F?¬M; Km®M HB M T?O ç`M?X

@ >ªQX

GB m ok u M +kM; F?¬M; /Q /UX

æ M; Î M?€v K„i M¨M; ç€T SM;X

hW >mv M +?"K `½B ç M ;–M- çQ i v /„i H'v i v M;¼+ i`„M; MäM +O GB m ok u MX

@ L;QÆBX X X

h`QM; ç¬B K„i ç T +O GB m ok u M i?Q€M; ?B M K°i iB FBM? /`- F?¬M; +¦ M;Ì i
p"v- /€K [m M; KBM? +?QM? ç¢B F?BM? #¢+ M?Q i? X

hW >mv M /„i i v M;¼+ GB m iB M iY- +€B HQ¢B +ªK t9+ K€iK MQM K K M¨v- F?B
K - M?'i i?ÌB KÎ +Ì i`QM; #KM;X

L?QM; +MM; H9+ M¨v- ?„M ç°i M?B M +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ €T HU+ M;? i i?Î- iQ

@ æ•v H¨ +QM çQÌM; /mv M?'i ?Q¨M i?B M F) ?Î i•K ibM? GB m iB M iYX

•K i? M? hW >mv M +¦ +?9i ;'T ;€TX

GB m ok u M ;B"M i€B çB- K†i +QÌB ?B K i?'v ?B M H M K°i iB >²M; >¨- ;B®M; M?
iB ç¢K ?mv- K„ ?€K T?¨K i`–MX

:BÌ F?„+ M¨v- hW >mv M iBK ç"T M? M? ?ÆM- ç•v H¨ i?ÌB F?„+ i?2M +?®i M?'iX

J°i F?B GB m iB M iY i?"i bU M´B ;B"M- ?„M +QB M?Q #'i iY- +kM; i`®M F?¬M; i?

hB M iY M;Q¢B ;BÈB M¨v- i?•M T?"M + Q i?QÊM; ç M KS+ M¨Q- M; v +ª h?€M? +?

hW >mv M +kM; F?¬M; +?9i M¨Q v mi? -? B i v ;BQÆM; ` -b m HQM; h?–M >Ä F
K°i ç¬B K +€M? `°M; 8y- ey i`QÊM;- +?2 FQM #–m i`ÌB- K pB K i¨M T?€ #W #½B

@ S?QÊM; J .U+5

h`QM; ç€K M;QÌB H–M i?S ? B Q M? ç°M;X

> B ç¢B i?B M i¨B çdM? +'T- /²M /"T H'v ` +Ym T?˜K i`mv M i?W "ªQ F?QX

@ .B h?B M +?QÎM;5

h?–M >Ä FBK +QÆM; +MM; S?QÊM; J .U+ bQM; i`¼M; ;B i`b hW >mv M- ;B®M;
T?€+? iQ HÈM- K +€M? i M?"i- i`QM; H9+ ?¬ ?'T F?Q i? +m²M; #¢Q- +¦ i? H¨K -
bÊ `9i HmBX

>¬ Q M?

hQ¨M #° ?Q F?¬M; h?B M ok ç¨B i`Î M M i`–K i`¼M;- M†M; iU p¢M +•M5

J°i i–M; ?Q ªM? ç¢K ?Q¨M;- MQÆM; i?2Q ?Ä p,M ?„+ F?Q +?mv M ç°M; HQ¢M H M
T?ªM; T?'i M?Q Km®M H"i i`ÌBX

_'i M? M?- K°i #¨M i v iQ HÈM- Î T?Q +?•M i`ÌB ˜M ?B M- iQ M?Ä ç M T?QÆM; pB
iS+ pB M +´ ;B®M; M?Q #€ +?O i`ÌB t M?X

"¨M i v F?´M; H² FB -?Ä p,M ?„+ F?Q ç M t2M- K°i b€i M ?B M i?•M- +ª M;QÌB >(

"¨M?5

>Q >mv M H¢B #` €T #€+? ç M i` M K†i ç'i- F?m¬M K†i +?Êi çÄ #WM;X

h?–M >Ä FBK +QÆM;- S?QÊM; J .U+- .B h?B M +?QÎM;- # HQ¢B /mM; [m€M bª
i?B M ç` - M;¢Q i?` Km¬M /•MX

>Q >mv M #` .B h?B M +?QÎM; i"T i`mM;- M;QÌB `'i F?¦ i?Î- ç°M; i€+ +?–K +?¢T-
#„i ;B iX

.B h?B M +?QÎM;- H¨ pb #„i ;B i K¨ bBM?X

J°i F?B #` i"T i`mM;- F?¦ +¦ i? +?¢v i`®MX

@ *¶ w +ªM? +MM; +?QÎM; HU+ M¨v- ?–m M?Q +¦ i? mv ?B T "'i >O EBK ç M5

"¨M; i`QÎM; H½Q +MM; æQ¨M i`QÎM; H½Q- ç²M; i?ÌB i? v ç´B b„+ K†iX

@ æ Q T?€ ?Q¨M pk5

h`QM; +QM M;QÆB >Q >mv M ?B M H M M;•M ?¨M +MM; K¨m K€m F?B T M;QÌB-
i`mv M ç M GQM; ;–K KÆ ?²- L;•M M;mv i ç¢B ç Q i`QM; i v- #´ ` K°i ç¢Q ç M; [m

æ Q [m M; FB -¦M; €M? ç T K„i- ;B®M; M?Q +U+ [m M;- ç K°i i? ;BÈB M?Q `ÆB

æ²M; i?ÌB K°i ç Q FB # v ` - pÌM [m M? K°i i–M; [m M; p,M M;•M T?QM; +MM; hY

h`QM; H9+ KÆ ?²- mv i? K°i ç Q FB - ç°i T?€ MY #QÈ+ EBK ç M- iB M p¨Q "'i >O

sb tbX X X

h`"M T?€T #®M T?Q h?B M ok ç¨B- i–M; i–M; M;?B M M€i- ? B +¶ bS+ K¢M? ç M
#® +U+ çB KX

@ "'i ?ªQ5

J'v p` "'i >O EBK ç M- /²M /"T ` i v- i`'M i?O i`"M T?€T M¨vX

J„i i?'v .B h?B M +?QÎM; +O hW >mv M #` +„M M€i- €M? ç Q HQM; p,M ç M / i- T?

@ *ÁM /Q H¢B K°i +?B m +m®B +MM;5

E?¬M; #B i B FBM? ?¬ K°i iB M;X

J¼B M;QÌB i` M b•M- # Q [m€i ? B p` h?€M? +ªM? i`QÎM; H½Q- ç m ?'T F?Q M;QM

J°i +?B m +m®B +MM;5

@ S?€ o¢M [mv M5

J°i iB M; [m€i iQ FB - T?ªM; T?'i ç M iW oB M +´- H v ç°M; i?B M ç` - h?–M K Hm

hW >mv M T?ªM; T?'i ?¦ i?¨M? M;QÌB F?´M; H² +?®M; çÐ i?B M ç` - +?"K `½B ç€M
H v ç°M; i?B M ç` - K¢M? K) T?€ i M ?Q F?¬M;X

J°i ç¢Q ?²M; ?Q¨M; ç M t2M FB - i`QM; M?€v K„i +?¬M pMB iQ¨M #° h?B M ok ç¨B-
M;mv M i?Ov- #€ ç¢Q /½ K M- M€i i M i'i +ªX X X

æ¢B i? M;QÌB ç M; t2K +m°+ +?B M T?K +"M h?B M ok ç¨B- +ªK M?"M çQÊ+ K°i +

@ "'i ?ªQ5

h`QM; ?¶M HQ¢M- "¨M; i`QÎM; H½Q +MM; æQ¨M i`QÎM; H½Q- ç²M; i?ÌB #B M b„+X

",M; Q M?

hB M; M´ p M; FBM? i`B i iQ¨M #° L?` ç°M; i?B MX

h?B M ok ç¨B T?QÆM; pB M i`,K /†K- ó•K –Kô i`U+ iB T #` Q M? i?¨M? M€i i M- #B
+QÌM; ç¢B FB - +?'M # v K°i ç€K i?B M i¨B- MY #QÈ+ EBK ç M- "'i >O EBK ç M +k

E`+? #B M M?Q p"v- H¨K +?Q M;QÌB ç M; t2K +m°+ +?B M T?K +"M h?B M ok ç¨B-

L?[M; im ;Bª im pB i?'T ?ÆM MY #QÈ+ EBK ç M FB - i?"K +?Q Î /QÈB /Q •K i`MM
` M i?ªK i?B iX

*QÌM; ;Bª pQÊi [m K°i pÁM; b¦M; i`MM; FQ+?- b„+ K†i M;Æ M;€+- M?bM +?^K +?^
i`¨M M;"T- #½Q i€T /B K F?Q #W #½B i¨M T?€ FB X

8eNX *?QÆM; 3jR, a¦M; hQ :B¦ GÈMX URV

hB M >¨ S?QM; "¢Q

h€+ ;Bª, E?Q€B s M æB K

*?QÆM; 3jR, a¦M; iQ ;B¦ HÈMX URV

Í /QÈB K°i FQ+? +m®B +MM; FB - iQ¨M #° h?B M ok ç¨B- #` bS+ K¢M? imv i +QÌM
i MX

L?[M; i?B M i¨B p¬ +MM; +?"i p"i KÈB +?¢v ` F?ÄB M;mv ?B K FB - iWM; +€B iWM

h?B M pk ç¨B- Î # M i`QM; S?B m JB m pB M- K†+ /M +?d H¨ K°i T?€T ç¨B #bM? i?
#®B Hm"M #¨M- M?QM; i` M HQ Hm"M H¨ +¦ i? +?`m çUM; "'i >O EBK ç M +¬M; F
i`"M T?€T- F?¬M; i? ?Q¨B M;?BX

J¨ h?B M ok ç¨B iQ HÈM M¨v- /o M?B M Î i`QM; K°i +?B m +m®B +MM;- #B M i?¨M

Gª iª5

> B p` h?€M? +ªM? i`QÎM; H½Q- ç¦M #½Q i€T /B K F?Q- p¼i p¨Q MÆB F?¦B #KB i
F?m pU+ ?¢+? i•KX

h?–M mv +O EBK ç M ç¢B i?¨M?- tm i M #KB i`–M [m M; pKX

- Buông tha đi.

Thanh Lũ Kiếm hít sâu một hơi:

- Các ngươi không rõ thực lực chân chính của Từ Huyền kia, thậm chí ngay cả ta cũng không mò ra sâu cạn, nhưng có thể khẳng định một điểm, coi như là Trấn Tây Hầu bây giờ đạt đến nửa bước Kim đan, cũng không phải đối thủ của Từ Huyền.

- Chuyện này. . . Làm sao có khả năng?

Mấy vị thủ hạ, hai mặt nhìn nhau.

- Si lạc báu vật trong tay Từ Huyền kia, vẫn không có sử dụng, xem cảnh giới tinh thần, tựa hồ đụng chạm đến Kim đan, chí ít so với ta cao hơn một cấp bậc. Từ khi chiến đấu tới nay, hắn chưa từng sử dụng toàn lực. Xem tăm tích của hắn, nhất định là chạy tới Thần hoang đại địa, thậm chí chín thành di lạc kia.

Thanh Lũ Kiếm lắc lắc đầu.

Một nhóm mấy người, đều rơi vào trầm mặc.

Đám người Thanh Lũ Kiếm, một đường bay nhanh, rốt cục chạy tới trước Cát Thiên Hà.

Giờ khắc này Cát Thiên Hà rất không ổn định, bên trong từng trận bão táp hỗn loạn, đủ để thôn phệ Bất Hủ Kim đan.

Thanh Lũ Kiếm ngồi khoanh chân, tâm dần dần yên tĩnh.

Sau một khắc, trong con ngươi hắn lóe lên ánh sáng lạnh, đột nhiên ngẩng đầu:

- Người nào!

Một mảnh tia kiếm màu xanh lít nha lít nhít như mạng nhện, biến ảo làm vô số quang ngân, đâm về bầu trời. xem tại

Đột nhiên xuất hiện công kích như vậy, đủ để sản sinh uy hiếp đối với Nguyên Đan cường giả đỉnh phong.

- Ha ha, hiện tại mới phát hiện chúng ta, khó tránh khỏi có chút quá muộn đi.

Hắc khải nam tử đẹp trai, nhẹ nhàng nở nụ cười, tiện tay bấm một điểm, một mảnh ma diễm cổ lão bá đạo, gào thét hóa thành long ảnh, xông thẳng xuống, truyền đến một trận Long gầm kinh hồn.

Võng kiếm thủy tiết không lọt của Thanh Lũ Kiếm, nhất thời ở ma diễm long ảnh xung kích, hóa thành vạn ngàn quang đoàn nát tan.

Chợt, ma diễm kia nổ tung ra, một mảnh phong diễm đạm hắc, bao phủ phương viên mấy trăm trượng, giống như địa ngục hỏa diễm, thiêu đốt đại địa.

- A a a. . .

Mấy tên thủ hạ bên người Thanh Lũ Kiếm, từng cái từng cái ở trong phong diễm đạm hắc kêu thảm thiết bỏ mình.

Lấy tu vi Nguyên đan hậu kỳ của Thanh Lũ Kiếm, cũng chỉ có thể ở trong phong diễm bừa bãi tàn phá bảo mệnh.

Uk·u G\yỀjX PU©I ¦ωH ĤηH\ [_Ńj ¦\Îju r¨s

Chương 852: Túc địch hiện thân. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: đọc truyện mới nhất tại .

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Nhưng mà đó là nam tử thần bí kia lưu thủ, phong diễm đạm hắc kia, hình thành ràng buộc vây quanh, để hắn khó có thể chạy trốn.

- Các ngươi là ai?

Thanh Lũ Kiếm hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh phía trên đỉnh đầu, khí tức một nam một nữ kia, mơ hồ có một loại xa lạ, nhưng hai người này, tuyệt đối là tồn tại đáng sợ nhất mà cuộc đời này Thanh Lũ Kiếm nhìn thấy.

Càng làm cho hắn khiếp sợ, xem khí tức hai người kia, tựa hồ cũng chỉ là phân thân.

Một bộ phân thân, liền có uy năng như thế, khó có thể tưởng tượng thực lực bản tôn sẽ như thế nào.

- Thác Bạt sư huynh, phí lời cái gì.

Nữ tử khuynh thành Bạch y chân trần, mang theo một tia không kiên nhẫn.

Dứt lời, hư quang quanh quẩn thân thể nàng, lóe lên trong lúc đó, xông vào trong thân thể Thanh Lũ Kiếm.

- A. . .

Thanh Lũ Kiếm một mặt thống khổ giãy dụa, lăn lộn trên mặt đất.

Thế nhưng rất nhanh, hắn ngưng giãy dụa, khôi phục yên tĩnh, trên mặt không có biểu tình gì trở lại bên người hắc khải nam tử đẹp trai.

- Thác Bạt sư huynh , dựa theo ký ức người này, lục tục còn có thể có người tiến vào Thần hoang, trong đó không thiếu thực lực càng mạnh hơn, ngươi đợi thêm một ít thời gian.

Trên người Thanh Lũ Kiếm, truyền đến âm thanh nữ tử lạnh lẽo réo rắt.

Hiển nhiên, Bình sư muội kia đã chiếm được thân thể Thanh Lũ Kiếm.

- Sức mạnh phân thân có hạn, bất quá, cường giả Kim đan tiểu thành trở xuống, hẳn là không có vấn đề.

Trên mặt hắc khải nam tử không có biểu tình gì.

Hai người bay đến bầu trời phụ cận Cát Thiên Hà, cách nhau 400, 500 dặm.

Thần thức của bọn hắn, cực kỳ rộng lớn, có thể nhìn quét phạm vi gần ngàn dặm.

Đúng như dự đoán.

Sau đó một ít thời gian, có càng nhiều tu giả bản thổ Thần hoang, hốt hoảng mà chạy, đi tới phụ cận Cát Thiên Hà.

- Họ Từ tiểu tử kia, thực sự quá là đáng sợ. . . .

- Ngay cả Kim đan cường giả, cũng bị trọng thương mà chạy!

Một đám bản thổ tu giả Thần hoang, trên mặt mang theo sợ hãi.

Cát Thiên Hà chỉ cần hơi chút bình tĩnh, sẽ có người qua sông.

Chính vào hôm ấy…

Vèo… hí tức cực mạnh từ phương hướng bát hoang sa mạc bay tới. . .

Người tới là một bố y thiếu niên, trong tròng mắt hiện ra động kim quang kỳ dị, cũng chậm rãi lan tràn đến toàn thân, trong hư không ngưng kết một cỗ y uy áp hùng vĩ.

- Chà chà, tới là một Kim đan!

Hắc khải nam tử có chút kinh hỉ ngoài ý muốn nói.

Bố y thiếu niên này, chính là ngày xưa ở Thiên Cơ cổ thành, giương ra thần uy Bất Hủ Kim đan.

So với ngày xưa, tu vi cảnh giới của hắn, đều có nhảy vọt cảnh giới, Kim đan chuyển hóa đạt đến mười phần!

Bất quá nhìn qua, sắc mặt bố y thiếu niên có chút trắng xám, khóe miệng tràn ra một vệt máu.

- Họ Từ tiểu tử kia, tiến bộ khủng bố như vậy, chỉ bằng vào sức mạnh cá nhân, thêm vào vài món pháp bảo cường lực, hầu như có thể đối kháng cùng ta. . .

Bố y thiếu niên cả kinh, cắn răng không cam lòng.

Một khi Từ Huyền lấy ra thần binh, hắn chỉ có thể đào mạng.

Mới vừa đến Cát Thiên Hà, bố y thiếu niên cảm nhận được một cỗ áp bách mơ hồ, tâm thần bất an, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy, trong hư không kia, nổi lơ lửng một hư quang, khí tức có một loại cảm giác xa lạ.

- Người nào!

Bố y thiếu niên ngơ ngác thất sắc, đối phương mang đến ình khí tức áp bách, không thua mấy vị Bất Hủ chí tôn trong Thần hoang!

- Ngươi có thể biết tên của ta là Thác Bạt Ngọc.

Khóe miệng Hắc khải nam tử nhếch lên một tia cười quỷ quyệt, trong con ngươi chớp động hàn quang:

- Nhưng tương ứng chính là, ngươi phải đem thân thể của chính mình, cho ta mượn dùng một quãng thời gian.

Dứt lời, hắn một đầu tóc bạc múa tung, bên trong dấu ấn màu đen trên trán, tản mát ra một cỗ ma uy lẫm lẫm, lòng bàn tay nhấn một cái, một đạo quang chưởng dài mấy trăm trượng, hắc khí thăm thẳm, từ trên trời giáng xuống, uy thế vượt xa Từ Huyền thi triển Di Thiên chưởng.

- Đừng hòng!

Bố y thiếu niên gầm lên một tiếng, hồn thể phun ra một đạo mây xanh trùng thiên, trong tay lấy ra một thanh quang kiếm màu bạc, cách không một trảm, ngàn vạn đạo ngân lục kiếm hà, thế như sông dài dâng trào, quét ngang phương viên trăm dặm.

Thần uy Bất Hủ Kim đan, cũng là chấn động thiên vũ, linh khí sôi trào, sinh linh một mảnh khu vực nằm rạp sợ run.

Đan Đạo cường giả cách nhau cực xa, đều có thể cảm nhận được cỗ khí tức Kim đan này.

- Gì vậy!

Tu giả phụ cận Cát Thiên Hà, dồn dập thoái nhượng, kinh hãi biến sắc.

Đây là một hồi Kim đan cấp độ đại chiến.

Cùng lúc đó…

Một đạo thân ảnh kim hồng đan xen, bay thẳng đến phương hướng Cát Thiên Hà.

Từ Huyền ngưỡng vọng trên không, bắt giữ đến hai bóng người trong chiến đấu kia.

Kim đan cấp độ đại chiến, Từ Huyền vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Xem tình hình giờ khắc này, thực lực chiến đấu của hai bên, chênh lệch không nhỏ.

Bố y thanh niên bị đánh không hề có lực lượng chống đỡ, khắp nơi chịu hạn, trốn cũng trốn không thoát.

- Là cường giả ngoại giới. . . còn là một bộ phân thân.

Trong đầu truyền đến âm thanh tàn hồn kiếp trước.

Cùng lúc này, Nguyệt Quang Bí Châu trong thân thể, mơ hồ hướng về Từ Huyền cảnh báo.

Thần thức của Từ Huyền, thấy rõ khuôn mặt hắc khải nam tử kia, tâm thần bỗng dưng chấn động.

- Là hắn. . .

Trong lòng Từ Huyền một mảnh sóng to gió lớn.

Hư quang thân ảnh kia, dần dần dung hợp cùng nam tử ở trong tai nạn bảy mươi năm sau kia.

Dung mạo, khí tức hai người, có bảy tám phần tương tự trở lên.

Khác nhau ở chỗ, chiến đấu cùng bố y thiếu niên, chỉ là phân thân của nam tử thần bí kia.

- Vẻn vẹn một bộ phân thân, liền có thực lực như thế!

Từ Huyền cảm nhận được cổ ma khí thuần túy trên người hắc khải nam tử, bá đạo tuyệt luân, vượt qua bất kỳ ma đạo lưu phái nào ở giới này.

Còn không chờ Từ Huyền phản ứng lại, phía trên Cát Thiên Hà, đột nhiên an tĩnh lại, bố y thiếu niên thổ huyết, loáng một cái chớp mắt, hắc khải nam tử hóa thành một đạo hư quang, tiến vào trong thân thể hắn.

- A. . .

Bố y thiếu niên Bất Hủ Kim đan, ôm đầu kêu thảm thiết, khuôn mặt giãy dụa vặn vẹo.

Hô vù

~Bên ngoài thân hắn, bị một tầng diễm mầm đen như mực bao phủ, tiếng kêu thảm thiết triệt để dập tắt.

- Xoạt!

Sau một khắc, nguyên bản bố y thiếu niên, khuôn mặt đại biến, cùng hắc khải nam tử lúc trước, không khác nhau chút nào.

Đồng thời, bên ngoài thân hắn, rất nhanh ngưng kết ra một quang khải màu đen lưu quang di động, ánh sáng lộng lẫy thu lại, gần như biến thành thực chất.

Tình cảnh như vậy, kinh sợ đông đảo cường giả bản thổ Thần hoang phụ cận Cát Thiên Hà.

- Là cường giả ngoại giới!

Không thiếu Nguyên đan cường giả có kiến thức, đoán ra thân phận hai người trên bầu trời.

Chân chính kinh hãi lại là Từ Huyền.

Bởi vì khải nam kia tử, chính là số mệnh chi địch của mình ở bảy mươi năm sau.

Lả tả. . .

Hắc khải nam tử cùng Bình sư muội chiếm thân thể Thanh Lũ Kiếm, phá không ẩn vào Cát Thiên Hà.

Cát Thiên Hà, dần dần khôi phục lại yên lặng.

Ukou G\yỀjX PU¨I GDz dÎh [næjX W_èu ros

Chương 853: Cổ Lâm hoàng giả. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

>

Không ít cường giả bản thổ Thần hoang, dành thời gian qua sông.

- Hai cường giả ngoại giới kia, hẳn là tiến vào Thần hoang.

Từ Huyền vận chuyển lực lượng thể phách, mặt khác tìm một cái khu vực, từ Cát Thiên Hà qua sông.

Hắn lường trước, mình căn bản chưa giao thiệp cùng hai vị cường giả ngoại giới kia, đối phương không thể nào nhận ra mình.

Lấy sức mạnh Kim Bá Vương thể, Từ Huyền ung dung xuyên qua Cát Thiên Hà.

Phía trước, rất nhanh xuất hiện một mảnh quang vụ mê ly như mộng.

Vô số tu giả bốn phía, một mảnh oanh động.

Thanh bào trung niên lơ lửng ở ngoài tiệm thợ rèn, có mấy phần nho nhã, chính là người nắm quyền cao nhất La gia.

Đại trưởng lão, La Hưng Thiên!

- Ha ha, hàng rèn Hạ thị này, đã thuộc về La gia ngươi, các hạ lại nói 'Đến nhà bái kiến' sao?

Một nam tử cười khẽ, từ trong lò rèn truyền đến.

Ba vị Đan Đạo cường giả La gia, sắc mặt đều biến đổi, nhất thời thất ngữ.

Trước Hạ thị hàng rèn, rơi vào tĩnh mịch ngắn ngủi.

Một đám tu giả cao tầng La gia, thấp giọng thương nghị.

- Đại trưởng lão, bằng thực lực đông đảo Đan Đạo cường giả chúng ta liên thủ, đủ để trong nháy mắt đem phạm vi mấy dặm xung quanh Hạ thị hàng rèn, oanh thành bụi phấn.

Một vị nam tử ma đạo Ngưng đan hậu kỳ, mang theo dữ tợn thâm độc nói.

Kế này nhất thời đạt được không ít người tán thành.

- Phụ thân, người kia tuy mạnh, cũng bất quá là Nguyên đan trung kỳ, La gia ta cường giả như mây, con cháu tu giả mấy vạn, chỉ bằng chiến thuật biển người, liền có thể chôn vùi người kia.

Một vị thanh niên tuấn nhã khác tán thành nói.

- Tuyệt đối không thể!

Đại trưởng lão La Hưng Thiên, lập tức lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Nếu như chỉ bằng chiến thuật biển người, liền có thể đánh lùi người kia, Di lạc báu vật sẽ không trở thành thánh bảo chí cao vô thượng của Thần hoang đại địa ngàn vạn năm qua. Huống hồ, lấy thực lực người kia bày ra lúc trước, mặc dù không sử dụng Ngân Từ Nguyên Châu, cũng có thể sánh vai cùng Nguyên đan hậu kỳ.

Ung dung mỹ phụ, cũng gật đầu nói:

- Tướng công nói có lý, động cường dám chắc không thông. Từ Huyền kia dám thả ra cảnh cáo tru diệt, tất nhiên không có sợ hãi, trước đó cũng định đúng thực lực của La gia ta.

Nếu cứng rắn không được, vậy thì chỉ có mềm dẻo.

Một lát sau...

Ung dung mỹ phụ hơi về phía trước, ôn nhu nói:

- Từ đại sư, Hạ thị hàng rèn, La gia có thể vô điều kiện trả lại. Nếu như đại sư vẫn còn tức giận, tiện thiếp làm La gia trưởng lão, có thể thay mặt La gia, hướng về ngài tạ lỗi.

Một màn như vậy, ở trong lòng đông đảo tu giả, nhấc lên song to gió lớn.

La gia ở ngày thường mạnh mẽ bá đạo, không giảng lý chút nào, dĩ nhiên trở nên khách khí như vậy, thậm chí có chút ý tứ khẩn cầu.

Hạ thị hàng rèn.

Một đám luyện khí sư cùng các học đồ, đầu tiên là một trận dại ra, chợt vô cùng hưng phấn. Ánh mắt nhìn về phía Từ Huyền, đầy rẫy kính phục, sùng bái.

Thiên Xà trại La gia một nhà độc đại, dĩ nhiên sẽ khuất phục nhận sai.

Bọn họ hầu như hoài nghi con mắt của mình.

Trần Phù một mặt kích động, giờ khắc này hầu như lệ nóng quanh tròng.

Hắn ngờ ngợ nhớ tới ngày xưa tại Thiên Xà trại, Từ Huyền tồn tại, hầu như một tay dẫn đến một gia tộc khác diệt vong.

Thanh âm Từ Huyền lạnh như băng truyền ra:

- Từ mỗ từ trước đã nói, trong vòng ba ngày, La gia rút khỏi Thiên Xà trại. Bằng không, ta sẽ chém hết hết thảy Đan Đạo tu giả của La gia trong thành. Này đối với các ngươi, đã là trừng phạt nhẹ nhất.

Ung dung mỹ phụ tâm thần run lên, cảm nhận được quả quyết cùng lạnh lùng trong giọng nói đối phương.

Nàng cũng không từ bỏ, lại cười nói:

- Đại sư có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, La gia ta đều sẽ tận lực thỏa mãn.

Trong hàng rèn không còn đáp lại.

Nhưng trong lúc mơ hồ, một cỗ sát khí vô hình tản mát ra.

UkUu G\yỀjX PU¢I b_h GyỀjX ¦ _Ł§ d9u r©s

Chương 857: Kim cương Thiết La. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Những cao tầng của La gia ở bên ngoài cả người phát lạnh, không tự chủ được rùng mình.

Vẻn vẹn dựa vào cỗ sát ý này, liền làm cho chúng Đan Đạo cường giả tâm thần bất an, khó có thể tưởng tượng được cấp độ của đối phương.

- Từ Huyền kia, có khả năng không phải Nguyên đan trung kỳ đơn giản như vậy.

Đại trưởng lão La Hưng Thiên sắc mặt lẫm liệt, vội vã triệu hồi thê tử.

- Từ Huyền này là hoàn toàn quyết tâm, muốn xua đuổi La gia ta.

Ung dung mỹ phụ, hơi cắn răng ôm hận nói.

La Hưng Thiên lắc đầu nói:

- Người này xác thực có năng lực tru diệt chúng ta, nhưng chưa ra tay. Mà ngày xưa nghe nói, hắn từng giúp Lữ gia, một lần tiêu diệt Hoàng gia, so sánh với đó, xem như là ‘lòng dạ mềm yếu’ rồi . Một khi chúng ta chân chính động cường, tất nhiên cũng sẽ gặp phải người này vô tình giết chết, sẽ thật có nguy hiểm diệt tộc.

Lời vừa nói ra, các vị cấp cao La gia yên lặng một hồi.

Tình hình hiện nay, cũng không phải là gặp phải tình thế cực kỳ nguy hiểm, chí ít La gia chưa có rơi vào tuyệt cảnh.

Từ Huyền có năng lực xoá tên La gia, nhưng không có làm như vậy.

- Từ đại sư, La gia này từng là kẻ cầm đầu dẫn đến Lữ gia diệt vong, Lữ gia lão tổ, cùng với vô số người vô tội, đều chịu khổ giết chết. Nếu không phải ngày đó, ta lựa chọn hiệu lực cho bọn hắn, cũng có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. . .

Trần Phù hơi cắn răng, mang theo không cam lòng nói.

Ở hắn nghĩ đến, dễ dàng đánh đuổi La gia như vậy, trừng phạt này còn có chút nhẹ.

Vẻ mặt Từ Huyền như thường, không có chút rung động nào, nhưng trong lòng nghĩ:

- Ta cùng Lữ gia quan hệ, chỉ là bèo nước gặp nhau, huống chi bọn hắn còn nợ ta một ân tình. La gia này chỉ là chiếm đoạt hàng rèn ta, ta đoạt lại, lại trục xuất bọn họ khỏi Thiên Xà trại, đã là trừng phạt nặng rồi.

Hắn cũng không phải là Ma Vương thích tàn sát.

Người không phạm ta, ta không phạm người, đây là nguyên tắc hành sự của Từ Huyền.

Ba ngày thời hạn, đang chầm chậm trôi qua.

Trong Thiên Xà trại, lòng người bàng hoàng, nhưng một ít thế lực cùng tổ chức thần phục bên dưới La gia, đều dồn dập lộ ra kinh hỉ.

Cao tầng La gia, lập tức truyền đạt nhiều mệnh lệnh giống nhau.

Tất cả con cháu hạch tâm La gia, bắt đầu điều động, làm xong chuẩn bị bất cứ lúc nào rút đi.

Xem tình hình này, La gia tựa hồ khuất phục, chuẩn bị rút khỏi Thiên Xà trại.

- La gia kia liền dễ dàng chịu thua như vậy?

Rất nhiều thế lực cường giả, cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu như người tới kia, là một vị Bất Hủ Kim đan, hoặc là nhân vật cấp bậc vương tọa trong truyền thuyết, như vậy vẫn còn dễ lý giải.

Nhưng kẻ địch chỉ là một vị Nguyên đan trung kỳ.

Mà trên thực tế, La gia một mặt chuẩn bị rút đi, đồng thời cũng làm một phen chuẩn bị khác.

Một ngày, hai ngày, hai ngày rưỡi. . .

Mắt thấy thời hạn ba ngày sắp đến, con cháu La gia tùy thời chuẩn bị rút khỏi Thiên Xà trại.

Đang ở một khắc này.

Xèo vèo vèo...

Phía chân trời truyền đến vài tiếng xé gió, nương theo khí tức cường đại kinh sợ.

Chỉ thấy, tam đại Nguyên đan cường giả, cường thế bễ nghễ tiến vào Thiên Xà trại.

Dẫn đầu là một đại hán kim bào, lại là Nguyên đan hậu kỳ cường giả.

Hai bên hắn một nam một nữ, tu vi cũng đạt tới Nguyên đan trung kỳ, đủ để sánh vai cùng Đại trưởng lão La gia.

Đội hình cường giả như vậy, rất nhanh oanh động toàn bộ Thiên Xà trại.

- Kim bào đại hán kia, thật giống như là vương tọa Kim cương Thiết La trong truyền thuyết !

- Truyền thuyết vương tọa, Kim cương Thiết La!

Tu giả bản thổ trong Thiên Xà trại, kinh hãi mà phấn chấn.

- Có người nói Kim cương Thiết La này, chính là xuất thân thể tu, lại đổi nhập võ đạo, một thân thể phách, trải qua rèn luyện đặc thù, vô cùng cường đại, chỉ đứng sau Thần hoang đệ nhất thể tu Thiên Hình bá chủ .

Đông đảo tu giả nghị luận sôi nổi.

- Rốt cuộc đã tới. . .

La gia Đại trưởng lão cùng ung dung mỹ phụ, thở phào một hơi.

Hai người lập tức đi nghênh tiếp ba vị cường viện này, ngôn ngữ vô cùng cung kính, thiên ân vạn tạ.

Trước đó, La gia đang chuẩn bị rút đi, đồng thời cũng thông qua linh phù đưa tin, hướng về phương xa phát ra cầu cứu.

Cũng may, ba người Kim cương Thiết La này, thực lực mạnh mẽ, đúng lúc chạy tới.

- Hừ, La Thiên Hưng! Dưới tình huống bình thường, bản tọa sẽ không bởi vì chút chuyện ấy, cách xa mấy trăm ngàn dặm chạy tới. Bất quá, nghe nói đại địch La gia ngươi, dĩ nhiên là chủ nhân của Ngân Từ Nguyên Châu. . .

Trong mắt Kim cương Thiết La, mơ hồ lộ ra một tia hưng phấn cùng tham lam.

Lấy cấp độ La gia, tất nhiên không dễ dàng thỉnh cầu cường giả cấp bậc truyền thuyết vương tọa.

Này cũng phải có lợi ích to lớn mới được.

Chỉ chốc lát, tam đại Nguyên đan Kim cương Thiết La, chậm rãi áp bách đến trước Hạ thị hàng rèn.

- Từ đại sư, người tới là truyền thuyết vương tọa Kim cương Thiết La . . .

Mọi người trong lò rèn, kể cả Trần Phù, trên mặt đều mang theo lo lắng.

Trải qua thời gian dài, truyền thuyết vương tọa là đỉnh cao Thần hoang đại địa, nhìn xuống thiên hạ muôn dân.

Ở trong mắt tu giả phổ thông, không khác gì vô địch.

- Ha ha, rốt cuộc đã tới một nhân vật hơi chút đủ phân lượng.

Từ Huyền cười thích ý, chậm rãi đứng dậy, đi ra Hạ thị hàng rèn.

- Ngươi chính là Từ Huyền, còn là thể tu?

Kim cương Thiết La mục như chuông đồng, hung lạnh vô tình, định dạng trên người Từ Huyền.

Từ Huyền cũng cảm nhận được thể phách người này cường đại. Chỉ đứng sau Thần hoang đệ nhất thể tu Thiên Hình bá chủ .

Chỉ bằng vào lực lượng thân thể, Kim cương Thiết La này có thể ung dung chiến thắng Nguyên đan trung kỳ, huống hồ hắn còn có một thân chân lực vũ tu mạnh mẽ.

- Không sai.

Từ Huyền rất hứng thú nói.

- Giao Ngân Từ Nguyên Châu ra, cút khỏi Thiên Xà trại, tha cho ngươi khỏi chết.

Kim cương Thiết La nổi lên một tầng quang huy kim bạc, khí tức cường đại kia áp bách, thậm chí có thể làm Nguyên đan cường giả thay đổi sắc mặt.

Bất quá, ở trong mắt Từ Huyền, Kim cương Thiết La này so với Thanh Lũ Kiếm, cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

- Ha ha ha. . . nếu ngươi có thể tiếp ta ba chiêu, Ngân Từ Nguyên Châu sẽ thuộc về ngươi.

Từ Huyền nở nụ cười, khóe miệng mang theo vài tia trêu tức.

Ba chiêu!

Hàng ngàn, hàng vạn tu giả ở phụ cận, đều trợn mắt ngoác mồm.

- Từ Huyền này cũng quá cuồng vọng, đối thủ là truyền thuyết vương tọa!

- Ta vốn cho là, Từ Huyền có thể đào mạng đã tính không tồi rồi. . .

Đông đảo tu giả đều cực kỳ khiếp sợ.

La gia Đại trưởng lão quan chiến phía sau, tâm thần rùng mình, cùng ung dung mỹ phụ liếc mắt nhìn nhau.

Nếu như Kim cương Thiết La thật ngay cả ba chiêu cũng không thể qua, La gia cũng thua tâm phục khẩu phục.

Dù sao, ở Thần hoang đại địa này, người có thể ung dung toàn thắng Kim cương Thiết La, cũng chỉ có một ít nửa bước Kim đan, thậm chí Bất Hủ Kim đan.

- Tiểu tử. . . Ngươi muốn chết!

Trên người Kim cương Thiết La dựng lên sát ý kinh thiên, hét lớn một tiếng, Thiên Vân chấn động, cương phong cuồn cuộn, trong phạm vi mấy chục dặm, tu giả phổ thông đều đứng không vững.

Uk£u G\yỀjX PUPI ?9 ĤÔ« gQ̄_u ros

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 858: Ba đầu mối. (1)

Mắt thấy Kim cương Thiết La kia, đơn chưởng bổ ra một đạo quang hà kim ngân, trong lúc mơ hồ có một loại rung chuyển tinh không nhật nguyệt.

Hỗn hợp sức mạnh thể tu, thậm chí thiên địa thần thông vũ tu, thực lực Kim cương Thiết La này, thậm chí tiếp cận nửa bước Kim đan.

Mà đối thủ của hắn Từ Huyền, mỉm cười như thường, hơi hít một hơi, một quyền chậm rãi đánh ra.

Trong chớp mắt ra quyền ấy, hắn phảng phất hóa thân Cự nhân viễn cổ, lực lượng thể phách cường đại, hòa vào hai cỗ tinh nguyên thổ, hỏa, lấy ý cảnh vượt qua tưởng tượng, xung kích mà ra.

Vô số tu giả trên sân, người nhìn kỹ động tác của Từ Huyền, đều hô hấp nghẹt thở, phảng phất một quyền kia, động xé hư không, nát tan vạn vật, không chỗ nào không tan tác.

Sức mạnh hai đại cường giả, giao kích chung một chỗ, toàn bộ Thiên Xà trại, đều mơ hồ vì đó lay động.

Chỉ là nháy mắt, kim ngân quang hà mà Kim cương Thiết La bổ ra, ở dưới quyền kình chất phác phá thành mảnh nhỏ.

Bành…

Thân thể Kim cương Thiết La, giống như trang giấy vậy, lập tức bị đánh bay ra mấy chục dặm, trong chớp mắt biến mất không thấy hình bóng.

Tại chỗ…

Chỉ còn lại Từ Huyền, vị trí hắn đứng cùng với Hạ thị hàng rèn, đều không tổn hại mảy may.

Còn lại vô số tu giả, toàn bộ đứng ngây ra tại chỗ.

Hồi lâu…

Tê!

Vô số tu giả trên sân, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Mà tam đại Nguyên đan La gia, chúng Đan Đạo cao tầng, từng cái từng cái sợ hãi đến mức tận cùng.

- Kim cương Thiết La kia, đã chạy đi đâu, dĩ nhiên không thấy bong dáng rồi!

Không ít tu giả, thậm chí còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra.

Bọn họ chỉ nhìn thấy nắm đấm Từ Huyền vung ra, Kim cương Thiết La là truyền thuyết vương tọa liền biến mất không thấy.

Thế nhưng, chúng cường giả La gia tự nhiên thấy rõ quá trình.

- Lui lại!

- Con cháu La gia, toàn bộ rút khỏi Thiên Xà trại!

La gia Đại trưởng lão, kinh hô gầm lên.

Trong lúc nhất thời…

Trong Thiên Xà trại kinh hoảng đại loạn, con cháu tinh anh La gia dồn dập lui lại.

Thời gian không tới uống cạn chén trà, trong Thiên Xà trại, đã không thấy được một Đan Đạo cường giả La gia.

La gia mạnh mẽ nhất thời, quả đoán như vậy, rời khỏi vũ đài lịch sử Thiên Xà trại.

Phụ cận Hạ thị hàng rèn, có đến ngàn vạn tu giả, tất cả chấn động tại chỗ.

Nguyên bản Từ Huyền cùng kim cương Thiết La kia, là có ước hẹn ba chiêu.

Nếu như Lim cương Thiết La, có thể vượt qua ba chiêu, Từ Huyền liền dâng tặng Ngân Từ Nguyên Châu.

Đối với ước hẹn ba chiêu này, không có bất luận người nào xem trọng cùng tin tưởng.

Dù sao đối với Truyền thuyết vương tọa này, ở trong mắt tu giả phổ thong chính là thần.

Ba chiêu? Làm sao có khả năng!

Vậy mà, Từ Huyền dùng sự thực nói rõ, một quyền là đủ.

Chỉ là một quyền, Kim cương Thiết La kia bị đánh không còn thân ảnh, thậm chí sinh tử chưa biết.

Sau đó, chúng tu giả trơ mắt nhìn thấy đệ nhất gia tộc Thiên Xà trại, toàn tộc rút đi, thẳng thắn lưu loát, không chút do dự.

Cả tộc di chuyển, đơn giản là vì một người.

Trên sân, còn có vô số người chưa có kịp phản ứng lại.

Trước mắt tất cả, thoáng như trong mộng.

Nhưng Từ Huyền lại một mặt bình tĩnh.

Tu giới là hệ thống Kim tự tháp, cảnh giới tu luyện càng cao, nhân số càng ít.

Mà thường thường quyết sách vận mệnh tu giới, là số ít mấy người đứng đầu nhất kia.

Bọn họ nắm giữ vận mệnh thiên hạ muôn dân.

Chỉ cần Từ Huyền đứng ở một cấp độ siêu nhiên, lấy sức một người, liền có thể uy hiếp một phương gia tộc.

Đừng nói là một gia tộc, coi như là một tu giới quốc, cũng phải thần phục.

Thần hoang đại địa, bất luận truyền thuyết vương tọa nào, đều tuyệt đối có năng lực như thế.

Chỉ là, thực lực Từ Huyền so với truyền thuyết vương tọa bình thường, còn muốn cường đại hơn nhiều.

Sau một chốc…

Vèo…

Một thân ảnh vô cùng chật vật suy yếu, chậm rãi hạ xuống trước Hạ thị hàng rèn.

Chính là Kim cương Thiết La!

Trên sân một trận an tĩnh.

Kim cương Thiết La chưa chết, như vậy cũng là đại biểu, hắn còn có năng lực đi ứng phó hai chiêu sau.

- Làm sao? Ngươi còn muốn tiếp hai chiêu còn lại của ta?

Khóe miệng Từ Huyền mang theo một chút cân nhắc.

- Không không. . .

Kim cương Thiết La đầu lắc như trống bỏi, hít sâu một hơi:

- Thiết mỗ thua tâm phục khẩu phục! Ý cảnh một quyền kia của các hạ, khiến cho người chấn động? Đây mới thực sự là thể tu, coi như là Thần hoang đệ nhất thể tu đích thân tới. Cũng chưa chắc có thể thắng được các hạ.

- Ngươi tới, chính là nói cái này? Hay là muốn ta cùng Thiên Hình bá chủ tranh tài? Này chỉ sợ sẽ làm cho ngươi thất vọng, từ lúc hai mươi năm trước, ta cùng Thiên Hình bá chủ đã có luận bàn.

Từ Huyền lạnh nhạt nói.

Kim cương Thiết La nghe vậy, kinh hãi ngơ ngác, không nghĩ tới Từ Huyền đã sớm cùng Thiên Hình bá chủ tranh tài, hơn nữa còn là hai mươi năm trước.

- Không, Thiết mỗ phát hiện, vừa nãy một quyền kia của các hạ, còn chưa phải là cực hạn. Lần này tới, là cảm tạ đại sư hạ thủ lưu tình.

Kim cương Thiết La nói xong, khom người bái thật sâu.

Đối với thực lực Từ Huyền, hắn bội phục sát đất.

Nếu như thực lực của đối thủ, chỉ cao hơn mình không ít, người bình thường sẽ không dễ dàng chịu phục. Nhưng nếu đối phương cùng thực lực của mình, có chênh lệch giống như thiên uyên, coi như là chà đạp ngươi, ngươi cũng sẽ tâm phục khẩu phục.

Mà Từ Huyền đối phó Kim cương Thiết La, một quyền đánh bay, thắng bại liền phân, không có chút dây dưa nào.

Tiếp đến mấy ngày, kim cương Thiết La này cũng không rời đi, mà là ở lại Thiên Xà trại.

Xác thực mà nói, là ở lại bên người Từ Huyền, có bất cứ chuyện gì, đều phi thường chủ động đi giải quyết.

Đối với chuyện này, Từ Huyền vô cùng kinh ngạc, không khỏi tra hỏi.

Nét mặt già nua của Kim cương Thiết La ửng đỏ:

- Thực không dám đấu diếm, Thiết mỗ rất bội phục con đường tu luyện của Từ đạo hữu, mà căn cơ ta tu luyện lại là thể tu cùng vũ tu. Hy vọng có thể đạt được đại sư chỉ điểm.

Thì ra là như vậy.

Từ Huyền bừng tỉnh, nhưng không có lập tức đáp ứng.

Cùng lúc đó…

Trong Thiên Xà trại, theo La gia rút đi, nơi này lập tức có vẻ như rắn mất đầu.

Hiện nay, còn chưa có thế lực gia tộc nào, có đầy đủ uy tín, có thể thống lĩnh quần hùng.

Thế nhưng, lại có rất nhiều gia tộc bị xoá tên, nghe tin dồn dập trở về Thiên Xà trại.

Trong chuyện này, bao quát Lữ thị gia tộc ngày xưa.

Lữ thị gia tộc, bây giờ người nắm quyền cao nhất chính là Lữ Thanh, tu vi đạt đến Nguyên đan sơ kỳ.

Từ khi Lữ gia bại vong, Lữ Thanh mang theo tinh anh tàn dư, tìm địa phương khác ẩn tích, yên lặng bồi dưỡng thực lực.

Cũng không ngờ tới, La gia nhất thống Thiên Xà trại, cứ như vậy hốt hoảng bỏ chạy.

Càng xảo chính là, Lữ Thanh cùng Từ Huyền, vẫn khá là quen thuộc.

Năm đó ở Thiên Xà trại, Lữ Thanh mua Bảo khí Thanh Phượng kiếm, là tác phẩm thứ nhất của Từ Huyền, hai người bước đầu nhận thức.

Sau đó, Từ Huyền giúp Lữ gia, diệt Hoàng thị gia tộc, cùng Lữ gia có một ít giao tình.

Có thể nói, Lữ gia từng nợ Từ Huyền một ân tình.

Lần này trở về Thiên Xà trại, Lữ Thanh trước tiên tìm được Từ Huyền.

Uk¢u G\yỀjX PUkI ?9 ĤÔ« gQ_u r©s

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 859: Ba đầu mối. (2)

- Từ đại sư, ngươi thật đúng là quý nhân của Lữ gia ta.

Lữ Thanh kích động vạn phần, sau khi nhìn thấy Từ Huyền, trực tiếp cúi đầu.

Các thế lực, gia tộc lớn trở về, khiến cho Thiên Xà trại càng thêm hỗn loạn.

Vào lúc này, Thiên Xà trại cần một nhân vật có thể kinh sợ quần hùng.

Một đám gia tộc cùng tổ chức thế lực, tụ hợp lại một nơi, thương lượng việc này.

Trong đó, trận doanh Lữ thị gia tộc dồn dập ủng hộ Từ Huyền, đảm nhiệm trại chủ Thiên Xà trại.

Đề nghị này, một khi đưa ra, căn bản không có dị nghị.

Thời điểm thủ lĩnh các thế lực tới tìm Từ Huyền, hắn hơi trầm ngâm, sau đó dĩ nhiên đáp ứng.

- Lần này tới Thần hoang, thời gian lâu dài, muốn cư cáccáchoời ho ứng.

Thân thể mềm mại của Thánh cô run lên, khóe miệng tràn ra vết máu, nàng phát sinh tiên pháp hắc thủy cường đại, vừa tiếp cận Từ Huyền, đã bị chấn động phá thành mảnh nhỏ.

Thời gian hơn hai mươi năm, thực lực Từ Huyền tăng lên, vượt xa ngày xưa không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là quát to một tiếng, chấn động đến mức một đám Đan Đạo Hắc Ngư tộc, người bị nội thương.

- Chư vị, còn muốn động thủ sao?

Từ Huyền đứng chắp tay, sóng lớn bốn phía bỗng dưng áp súc ngưng trệ. Một cỗ khí tức kinh sợ khí huyết sinh linh, giống như bá chủ phả vào mặt.

Đồng thời, còn có một cỗ trọng lực cường đại, từ trên trời giáng xuống.

Rầm! Rầm! Rầm. . .

Một ít Đan Đạo cường giả bên người Thánh cô, cùng nhau nằm rạp xuống, khó có thể nhúc nhích nửa bước.

- Ngươi muốn như thế nào?

Sắc mặt Thánh cô trắng bệch, hô hấp khó khăn, trong con ngươi lộ ra sợ hãi.

- Hai mươi năm trước, ngươi nhiều lần là địch cùng Từ mỗ, nhiều lần truy sát, không chút nào uy phong. Hôm nay. . . ngươi nói ta sẽ như thế nào?

Sắc mặt Từ Huyền lạnh lẽo, thân hình loáng một cái, lược đến trước người Thánh cô.

Bất hảo!

Thánh cô thất sắc, thân thể mềm mại vừa mới động, "Đùng" bị một bàn tay trầm trọng đập trúng, một thân pháp lực trong nháy mắt bị phong cấm.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt nàng như tro tàn, mặt lộ vẻ sợ hãi cùng bất lực.

- Dừng tay!

Đột nhiên, một thanh âm già nua từ nơi sâu xa trong thánh điện truyền đến.

Từ Huyền cảm nhận được một cỗ khí tức Nguyên đan cường đại, tu vi sợ đã đạt đến Nguyên đan hậu kỳ!

Trong Hắc Ngư thánh điện này, quả nhiên còn có cường giả lánh đời.

Bất quá, chỉ là Nguyên đan hậu kỳ, Từ Huyền vẫn không để vào mắt.

- Vị đạo hữu này, có chuyện gì, có thể chậm rãi thương lượng. Ngươi đường xa tới đây, chạy tới Cổ Thông Hà, không chỉ là vì mối thù năm đó.

Thanh âm già nua thở dài nói.

Từ Huyền nghe vậy, hơi lộ ra sắc mặt vui mừng, chủ nhân của thanh âm kia, ngược lại là có chút sâu không lường được.

- Được!

Từ Huyền khẽ gật đầu, thu hồi tay, để Thánh cô áo bào đen khôi phục tự do.

- Đồng lão, nhân loại này tự tiện xông vào Hắc Ngư Thánh địa, lại giết con dân trong tộc, ngài nên vì chúng ta lấy lại công đạo.

Thánh cô vừa khôi phục tự do, mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức thần thức truyền âm.

- Câm miệng! Lẽ nào ngươi muốn cho Hắc Ngư thánh điện, hủy hoại trong một ngày?

Đồng lão kia lạnh lùng quát.

Thân hình Thánh cô chấn động, khó có thể tin nhìn về phía Từ Huyền.

Ngay cả Nguyên đan hậu kỳ, cũng kiêng kỵ cùng sợ hãi Từ Huyền như vậy.

Từ Huyền tựa như cười mà không phải cười đứng tại chỗ, hắn cũng không nghe thấy hai người trò chuyện.

Sau đó, thái độ Thánh cô áo bào đen trở nên rất kính nể, cung nghênh Từ Huyền đi vào thánh điện.

Từ Huyền giống như đi dạo trong sân vắng đi vào.

Ở nơi sâu xa nhất đại điện, thậm chí còn có mật thất, Từ Huyền thấy được một vị Hắc Ngư lão giả mặt mũi nhăn nheo.

Hắc Ngư lão giả, mái đầu bạc trắng, đôi mắt ảm đạm, khí tức trầm hồn, khó có thể dự đoán.

Thế nhưng Từ Huyền mơ hồ cảm ứng được, tuổi thọ của đối phương, tựa hồ đã tiếp cận đại nạn.

- Đồng lão, là tiền bối tư lịch già nhất Hắc Ngư tộc, cũng là Tiên diễn sư kiệt xuất nhất bộ tộc ta. Bên ngoài không có ai biết sự hiện hữu của hắn, thế nhưng trình độ cùng tư lịch lão nhân gia hắn, chỉ đứng sau Thần hoang đệ nhất Tiên diễn sư Tiên Lê .

Thánh cô giới thiệu.

- Kính chào Đồng lão.

Từ Huyền không khỏi nổi lòng tôn kính.

Đồng lão trước mắt này, sợ rằng đã sống mấy trăm năm, hơn nữa tuổi thọ dị tộc này, cũng không có thể lấy nhân loại so sánh.

- Từ đạo hữu.

Trên mặt Đồng lão mang theo nụ cười, âm thanh an lành:

- Từ lúc nửa năm trước, lão hủ liền mơ hồ cảm nhận được Hắc Ngư tộc sắp nghênh đón kiếp nạn. Nếu như không ngoài dự đoán, ngươi lần này tới Cổ Thông Hà, mục đích thực sự, cũng không phải là vì báo thù.

- Không sai, tới nơi này chỉ là thuận tiện, cũng là vì hỏi thăm một ít tình huống.

Từ Huyền có chút kinh hỉ ngoài ý muốn.

Ukku G\yỀjX P£oI ¦\Ôj ?∂ ĤǰjX dûnu r©s

Chương 861: Thần bí đồng lão. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Xác thực, hắn chỉ là theo đầu mối kia tìm tới bên này.

Về phần tìm Thánh cô áo bào đen báo thù, chỉ là thuận tiện.

- Từ đạo hữu, có bất cứ chuyện gì, đều có thể đưa ra. Ta cùng Thánh cô, nếu biết sẽ đáp. Nhưng trước tiên là, các hạ có thể chỉ cho Hắc Ngư tộc ta một con đường sống.

Vẻ mặt Đồng lão an lành như trước, ngữ khí cũng dị thường bình tĩnh.

Nhưng Thánh cô áo bào đen nghe, lại có chút chua xót.

Từ Huyền thoáng giật mình, Đồng lão này không hổ là tiên diễn sư chỉ đứng sau Tiên Lê, đánh giá đối với mình, không giống với những người khác.

- Lần này tới quý địa. . .

Từ Huyền rất nhanh nói rõ ý đồ đến.

- Nguyên lai, ngươi chỉ là tìm người?

Thánh cô nghe vậy, hơi thở ra một hơi, chợt đáp:

- Mười mấy năm trước, Nhiếp Hàn, Yêu Ngư công chúa, đều từng hiện thân qua ở khu vực phụ cận. Trong đó chiến trường một lần giao phong, là ở Tử Hải. Lúc đó tuyệt thế thiên tài Thiên Hạt tộc, tu vi đạt đến Nguyên đan sơ kỳ đỉnh cao, Nhiếp Hàn không có chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Từ Huyền nghe vậy khẽ nhíu mày, thực lực tên kia tựa hồ ngoài dự liệu.

Bất quá hồi tưởng ngày xưa, Từ Huyền cùng Lãnh Diện Tử Ma liên thủ, đều bại bởi người này, đối phương lại là tuyệt thế thiên tài chủng tộc viễn cổ, các phương diện tư chất sẽ không thua đám người Mông Thủy, Vô Không Minh.

- Nghe nói, sau đó bọn họ lại có đại chiến, đều là cách xa nhau mấy năm. Chỉ là, hiện nay hạ lạc của bọn họ, xác thực chúng ta không có rõ ràng.

Hắc Ngư Thánh cô tiếp tục nói.

- Đồng lão thấy thế nào?

Từ Huyền như có như không nở nụ cười.

Thần sắc Đồng lão phức tạp, nhìn Từ Huyền một mắt, sau đó chậm rãi nhắm con mắt già nua lại.

Chợt, một cỗ khí tức viễn cổ kỳ dị, hòa vào giữa Cổ Thông Hà này, tiến vào địa phương thần bí không biết.

Sau một hồi lâu.

Sắc mặt của Đồng lão càng hiện ra trắng xám, thở dài một hơi:

- Căn cứ rất nhiều đầu mối cùng môi giới suy tính, người ngươi tìm, hẳn là đang ở trong Thiên Hạt cổ thành, tình huống không quá lạc quan.

Thiên Hạt cổ thành!

Từ Huyền rất nhanh nhớ tới Lữ Thanh cho đầu mối thứ ba: Thiên Hạt cổ thành, trong vòng mười mấy năm gần đây, tựa hồ có dị động.

Thần hoang đại địa, di lạc cổ thành, càng có chín toà.

Sau khi mở ra, cổ thành kia cũng sẽ không biến mất không còn tăm hơi, người nắm giữ báu vật đối ứng, sẽ là chủ nhân cổ thành, dưới tình huống bình thường, tuyệt khó tiến vào.

Thí dụ như Từ Huyền bây giờ chưởng khống Thiên Cơ cổ thành.

Có thể lường trước, nguyên bản Bất Hủ chí tôn nắm giữ một toà di lạc cổ thành, tu vi thực lực của bọn họ, tuyệt đối vượt qua kia những Bất Hủ Kim đan Tam Dương mười tông.

- Thiên Hạt cổ thành. . .

Từ Huyền lại lẩm bẩm tự nói.

Vị trí di lạc cổ thành, cũng không dễ tìm, rất nhiều đều là nằm ở tuyệt địa cực kỳ hung hiểm, hoặc là địa điểm cũng không xác định.

- Lấy thực lực địa vị hôm nay của Từ đạo hữu, muốn tìm đến Thiên Hạt cổ thành, cũng không khó. Mà dựa vào lão hủ biết, Thiên Hạt cổ thành, hẳn là tại khu vực giao giới của Trung thổ Thánh địa cùng Ám Đại cổ vực.

Đồng lão bổ sung nói.

Từ Huyền gật đầu một cái, chuyện này có thể cho thế lực Thiên Xà trại đi hỏi thăm cụ thể.

- Đa tạ Đồng lão chỉ điểm.

Từ Huyền dứt lời, lập tức đưa ra cáo từ.

Thánh cô áo bào đen kia, cũng không dám giữ lại, dù sao Từ Huyền bày ra thực lực, quá mức đáng sợ.

- Từ đạo hữu.

Âm thanh Đồng lão, đánh gãy bước tiến của Từ Huyền.

- Đồng lão còn có lời gì?

Trên mặt Từ Huyền mang theo không rõ nói.

- Nếu như không có đoán sai, trong tay của ngươi có một kiện di lạc báu vật, hơn nữa còn là đặc thù nhất Ngân Từ Nguyên Châu.

Đồng lão hơi chút dừng lại, thấy Từ Huyền không có phủ nhận, tiếp tục nói:

- Cho tới nay, lão hủ nhiều phiên suy tính, di lạc Cửu Bảo hội tụ kia, đối với Thần hoang đại địa, hung nhiều cát ít, thậm chí có thể có để Thần hoang, rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục. Thế nhưng, nhìn thấy Từ đạo hữu, lão hủ phát hiện quỹ tích Thiên Cơ vận mệnh, lại có vẻ như khói như sương, mông lung không rõ. . .

Từ Huyền nghe vậy, trở nên động dung. xem tại

Đồng lão này, mơ hồ đoán được ý đồ mà hắn lần này tiến vào Thần hoang.

Còn nữa, bí mật sau lưng di lạc Cửu Bảo kia, việc này càng có khả năng mang đến cho Thần hoang tai nạn diệt thế.

Thánh chủ từng nói, sức mạnh chân chính của di lạc chín thành, thậm chí có thể diệt thế.

Sau khi Từ Huyền rời đi.

- Đồng lão, vì sao ngài đối với Từ Huyền này cung kính khách khí như vậy, còn không tiếc pháp lực, vì hắn suy tính. Lấy tu vi thần thông của ngài, cộng thêm sức mạnh bảo vật thánh điện, lẽ ra có thể chống lại.

Thánh cô không rõ nói.

Âm thanh Đồng lão tang thương xa xưa nói:

- Có chút sự vật càng xa xôi, ta tuy thấy không rõ, nhưng mơ hồ có thể bắt giữ đến. Từ Huyền người này, tuyệt đối không phải Hắc Ngư tộc ta có thể trêu chọc. Còn nữa, ngươi cũng đánh giá sai thực lực của hắn, bây giờ Thần hoang đại địa, người có thể uy hiếp đến hắn, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ Huyền rời khỏi cung điện đáy sông, lập tức lấy ra một đưa tin phù, nghĩ cách đem tin tức tương quan này, truyền cho Lữ Thanh bên trong Thiên Xà trại.

Khoảng cách đưa tin phù cao cấp, có thể đạt đến mấy trăm ngàn dặm, thế nhưng vẫn không đủ.

Bởi vậy, mệnh lệnh tin tức kia, cần trải qua rất nhiều lần chuyển giao, cuối cùng mới có thể đưa đến Thiên Xà trại.

Mà muốn lấy được tình báo có quan hệ tới vị trí cụ thể của Thiên Hạt cổ thành, phỏng chừng còn phải phát động nhân thủ, mất một quãng thời gian tra xét khá dài.

Nhân cơ hội này, Từ Huyền một thân một mình, dọc theo Cổ Thông Hà một đường phi hành.

Phần cuối Cổ Thông Hà, chính là Tử Hải. truyện copy từ

Sau mấy tháng, Từ Huyền đã tiến vào nơi sâu xa Tử Hải, dọc theo đường đi cũng gặp qua tu giả hải tặc, tự nhiên là vô tình đánh giết, hoành hành bễ nghễ.

Ngày hôm đó, trên mặt biển phía trước hiện lên một ít hòn đảo thưa thớt, có chút thế lực rải rác, nhưng trông khá là quạnh quẽ.

Nơi này chính là Hắc Ngư quần đảo ngày xưa .

Yêu Ngư cổ thành một trong Di lạc chín thành, chính là ở phía dưới quần đảo này.

Từ Huyền cũng không do dự, tiến vào dưới đáy biển sâu.

Trong tầm nhìn, vẫn là một mảnh hải dương vô tận giống như mây đen. Vô số cây mây đen dài đến trăm trượng, ngàn trượng, toả ra khí tức khát máu nồng nặc.

*?Q Qi- ?B M M v pšM +?Q +¦ M;QÌB M¨Q- +¦ i? +?QM? /B M +?B M i?„M; h? M?

L?QM; M?QÊ+ çB K /mv M?'i +O h? M? h?¢+? +?Q i¬M +?QM? H¨ i®+ ç°- +€B M¨
T?€+? +QÌM; ç¢B K M; ç MX

@ o"v +kM; iB + #'i [m€- L;•M hW L;mv M *?•m Î i`QM; +?QM /B H¢+ #€m p"i H¨ ç
çQÊ+- +?9M; i M?[M; M;QÌB M¨v- +kM; `'i F?¦ Hmv M ?¦ X

h?B M >¢i pQÆM; ;Bª `'i M? M? F?¬B T?K+ i?QÌM; b„+X

@ >W5 L;QÆB i?•M H¨ ?"m /m EBK ç M pB M +´ +Ym i°+- K¨ M; v +ª K°i iB m iY L
F?¬M; ;BªB [mv i çQÊ+5

h? M? h?¢+? *U L?•M ?W H¢M? K°i iB M;- HQÌK ?„M K°i +€BX

h`QM; HÁM; h?B M >¢i pQÆM; ;Bª `mM H M- i` M i`€M S ` K² ?¬B H¢M?X *¶ €T
h?¢+? *U L?•M FB - ?–m M?Q H¨K ?„M M;? i i?ÎX

>„M `ä `¨M;- M m M?Q h? M? h?¢+? *U L?•M i?"i Km®M ç°M; b€i i?O- KbM? F?¬M

•K –K –K

æ M; H9+ 'v- M;mv M #ªM F?m pU+ ?Q€ ç€- H¢B i`mv M iÈB K°i i`"M Q M? ç°M;X

@ L? M? +?¢v i`Î p 5

> B M;QÌB #B M b„+- +MM; M? m ?QÈM; p T?QÆM; ?QÈM; h?B M >¢i +´ i?¨M?X

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; Km®M ç M;QÌB i`QM; h?B M >¢i +´ i?¨M? K M; i?2Q ? B /B H

æÊB ? B M;QÌB +?¢v iÈB- ç€ `„M T?K +"M h?B M *Æ +´ i?¨M? FB - tm'i ?B M ç¢B

•K #ªM?5

h? M? h?¢+? +?Q i¬M iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- iQ¨M #° ç¢B ç` F?m pU+ ?Q€ ç€
M?Q +¦ K°i M;¼M M9B HÈM ç tm®M;X

J°i KªM? [m M; ?mv p¨M; ¦M; H M i`¨M ` iÈB- F?m pU+ T?K +"M H–M i?S ? B F?¬B

h?B M >¢i +´ i?¨M? F?´M; H² FB - pšM H¨ H° ` ? B ?¢i FB K iQ HÈM- /QÌM; M?Q
i`'M €T K°i +U K ?Ov i?B M /B i ç` 5

*¦ h? M? h?¢+? +?Q i¬M i¼ i`'M- h?B M >¢i +´ i?¨M? ?Q¨M iQ¨M #` +–K +®X

> B /B H¢+ #€m p"i ç M iW h?B M >¢i i`QM; +´ i?¨M?- F?Q iS+ /–M /–M T? B M?¢i

"'i Hm"M i`QM; /B H¢+ +´ i?¨M? ? v Î M;Q¨BX æ m H¨ [mv T?K+ ioM? K`+?X

LÆB b•m t i`QM; h?B M >¢i +´ i?¨M?X

@ *?O M?•M ç½ iÈB- +?d KQM; ?„M #bM? v M p¬ bU

J°i M[iY imv i b„+ i?,K i?ŠK i?Î /¨BX æ¬B K„i ç T #m²M #½- i?m ?²B L?•M L;Q +?B

@ EB i FB i FB i pB M #BM? +€+ M;QÆB iÈB- i?U+ HU+ F?€ i®i b QX

J°i •K i? M? i¨ €+ /[iÊM- iW #–m i`ÌB # M +¢M? i`mv M ç MX

Í T?Q b m u m L;Q +¬M; +?9 - +¦ K°i +QM #Á +¢T ?bM? i? K'v i`,K i`QÊM;- ;B®M

"Á +¢T i?•M i? iQ HÈM M¨v- iU M?Q ç€ K¨ F?¬M; T?ªB ç€- M?Q FBK K¨ F?¬M; T?
T?Q iQÊM;- H¢B iQª ` K°i HQ¢B i¨ •K K F?Q +m²M +m°MX

h` M çdM? ç–m #Á +¢T- M;²B t T #^M; K°i M K iY FB K im ?bM? M;QÌBX h`QM; i
FB K ?bM? ?¢i /[iÊM #€ ç¢Q- ?„+ F?Q pÌM [m M?- H¬B p,M iWM; i`"MX

J FB K M¨v- ? B # M ç m +¦ M?"M- ?Q¨M +?dM? F?¬M; +¦ F?2 iB T- HB M i?¨M? K

_ä `¨M; H¨ h?B M >¢i J FB K +?•M +?QM? ?Q¨M +?dM? X

*?Êi pW M?bM- +?O M?•M h?B M >¢i J FB K FB - +?QM? H¨ L?B T >¨MX

o”v K¨- iW +?QM? /B M M?bM H¢B- imv i ç®B b) `MM; KbM? K°i +€BX

L K iY ;B®M; M?Q L?B T >¨M FB - MY # M K†i- M? im'M H½M? F?®+- MY # M K /[iÊM ç€M; bÊ- ?Q p,M t'm tQ H M i`¨M- M;QÊ+ H¢B +¦ çB K M?Q h?B M >¢i t'm M

•K i? M? i`QÈ+ ç¦ i¨ €+ /[ iÊM- HB M iÈB iW i` M M;QÌB ó>„MôX

@ *•K KB M;5

L?B T >¨M [m€i H¢M? K°i iB M;- F?m¬M K†i KÆ ?² ;B½v /K X

@ EB i FB i FB i

•K i? M? ç–m ç°+- Î ?Q F?¬M; #²M; # M?,

@ L?B T >¨M- +ÁM F?¬M; +MM; i /mM; ?ÊT5 *?d +–M M;QÆB M;mv M w- H”T iS+ >¢i K i•KX æ M H9+ ç¦- M;QÆB KÈB +¦ i? T?€i ?mv mv HU+ i?”i bU +O h?B M > ç M +kM; H¨ b„T iÈBX

oM5

h?B M >¢i J FB K i`QM; i v L?B T >¨M- HB M iK+ `mM; ç°M;- KÆ ?² +¦ F?¬M; #` F

h?B M >¢i J FB K FB +MM; #Á +¢T iQ HÈM M?Q M9B T?Q /QÈB- F?¬M; #B i +¦ H

@ L?B T >¨M- #^M; ?[m +O M;QÆB- i?U+ HU+ ç½ pQÊi [m M;QÆB- F?¬M; /mM; ? [m poM? pB MX *?d +–M i€M i?¨M? h?B M >¢i K i•K- M;QÆB +¦ i? `ä `¨M;- h?B HU+ iQ HÈM M?'i # M i`QM; /B H¢+ *Ym "ªQ E?¬M; ` ? B KQÆB M,K- M;QÆB HB

•K i? M? ç–m ç°+ i¨ €+ FB - #„i M;m²M iW K #Á +¢T iQ HÈM T?Q /QÈB- `²B H¢B T >¨MX

ey9X *?QÆM; 3ee, h?B M >¢i J h•KX UkV

*?QÆM; 3ee, h?B M >¢i K i•KX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

E? M?5

h?B M ?¢i J FB K i`QM; i v L?B T >¨M- K¢M? K) +?ûK Î i` M KbM? J #Á +¢T- >Ä K°i /'m p i- M;QÌB b m KÈB KB M +QÐM; i?¨M? i?”i K°i +?9iX

J¨ H9+ M¨v- L?B T >¨M K² ?¬B H¢M? i`¨M i` - +ª M;QÌB p¬ HU+ #„i H¢B h?B M >¢i

@ L?B T >¨M- M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +?`m çUM;5 *?O M?•M ç½ +?¢v iÈB h?–M ? +O +?9M; i 5

hmv i oB p°B M¦BX

@ h€K M,K- `ÁM; `½ i€K M,K- i pÈB M¦ +?®M; H¢B- `²B H¢B F?¬M; i? `ÌB F?ÄB M

L?B T >¨M +„M +?†i ?¨K `,M;- F?¦2 KB M; i`¨M ` p i K€mX

E?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;- ?„M /U p¨Q w +?Q i? M¨Q- +MM; h?B M >¢i K i•K i?–M #Q /¨BX

hB M #° i`QM; ç¦- +kM; H¨ +U+ F€ FBM? M;QÌB- +ªM? ;BÈB HBM? ?²M +O L?B T T?QÆM; /B M w +ªM?- +¨M; H¨ F?¦ +¦ i? ç€M? ;B€X

.M p”v- ?„M pšM +S F?¬M; +€+? M¨Q +?B M i?„M; h?B M >¢i K i•K- +?•M +?QM?
J FB K +MM; +´ i?¨M?X

hmv i oB i`–K K†+- i`QM; HÁM; •K i?–K pb +?O M?•M # M M;Q¨B K¨ HQ H„M;X

h?U+ HU+ "'i ?O +?Q i¬M h?–M ?Q M;- M;QÌB T?QÆM; M¨Q +¦ i? ç`+?\

E i ?ÊT bS+ K¢M? hmv i oB- L?B T >¨M- h?B M >¢i K i•K +MM; +´ i?¨M?- KÈB KE
H¢B ç€K M;QÌB h? M? h?¢+? +?Q i¬M Î M;Q¢B ;BÈB t•K H'MX

.QÈB ibM? ?m®M; M¨v- hW >mv M +¦ i? ?²B i?B M ? v F?¬M;\

s Q

hW >mv M FûQ ç°M; K°i ç¢Q T?QM; ?¨ FBM? ?²M;- K +€M? +?'M ç°M;- H'v i®+ ç° |
T?´ i?¬M;- K°i ?ÆB # v ` KQÌB K'v p¢M /†K KÈB KB M +QÐM; M;WM; H¢BX

@ h?U+ bU h? M? h?¢+? *U L?•M FB [m€ FBM? F?OM;- +?QM? /B M i€+ +?B M- i
`^M; F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? H¨K ;b ?„MX

a„+ K†i hW >mv M +¦ +?9i i`„M; t€K- i?•M ?bM? F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;- i`¬B H
iS+ ,M p¨Q K'v pB M HBM? ç MX

h`”M +?B M M¨v- ?„M F?¬M; +¦ +?`m i?QÆM; i´M # Q HÈM- M?QM; M;mv M F?Q iB

h?2M +?®i H¨ F ç`+? ç€M; bÊ- pQÊi [m iQÎM; iQÊM;- i?”K +?Q +¦ i? ç€M? ç²M; +
#ªv KQÆB M,K b mX

h?–M ?Q M; F?¬M; +¦ F?ª M,M; +¦ L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q- i?U+ HU+ h? M? h?¢+?
p¬ ç`+?X

PÈ+ +?WM; MY M;¨v- hW >mv M iBM? F?Q i?–M [mv T?K+ çdM? + Q- i`QM; HÁM;

@ *?QM? /B M +?B M ç'm- M;QÆB imv i F?¬M; +¦ ?B p¼M;- pšM H¨ H M +'T L;mv
H¢B K°i- ? BX

h¨M ?²M FB T i`QÈ+ çQ ` F i Hm”MX

h? M? h?¢+? *U L?•M FB - #ªM i?•M H¨ ç¢B ç` L? K iBM? i?•M çQÊ+ i`ÌB + Q +?B
K¢M? i?´ HBM? bQ pÈB hW >mv M + Q ?ÆM ``i M?B mX

Gm”M im pB +ªM? ;BÈB- ç®B T?QÆM; H¨ EBK ç M iB m i?¨M?- pQÊi t #'i ?O EBK

Gm”M T?€T #ªQ- ç®B T?QÆM; +¦ æ¢B ç` M;mv M ;B€T- +¨M; H¨ M?Q ?´ i? K +€M

>Q¨M iQ¨M F?¬M; ? F) ?Î5

hW >mv M +kM; b) F?¬M; / /¨M; iW #Ä- H¢B +˜M i?”M iWM; HB iWM; iQ iB T +”M h

@ *kM; K v- i•K HU+ h? M? h?¢+? *U L?•M FB - ?ÆM MY #` h?B M >¢i K i?¨M? F
`ÌB F?ÄBX

hW >mv M Î T?K +”M M;¨M /†K- t t [m M b€iX

GB M iB T [m #®M- M,K M;¨v- hW >mv M F?¬M; ? +¦ ç®B b€+?X

@ hW ç¢Q ?[m5

J°i M[iY FBM? ?¬- iW T?Q b m i`mv M ç MX

hW >mv M tQ v M;QÌB M?bM H¢B- T?€i ?B M K°i p` K„ T?K L;mv M ç M ?”m F€- H”

L;QÌB iÈB- +?QM? H¨ +¬ +¬ hmv i oB- u m L;Q K„ T?K5

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB +m®B +MM; +kM; iÈB- K'v M;¨v i`QÈ+ i KÆ ?² i?'v M;QÆB
+?Q i¬M ;B Q T?QM;- M?QM; K¨ i®+ ç° +O M;QÆB [m€ M? M?- i F?¬M; çm´B F`T

u m L;Q K„ T?K i?Î K°i +€BX

@ " M h?B M >¢i +´ i?¨M? FB - ç M +MM; H¨ ibM? ?m®M; i? M¨Q\

hW >mv M p°B p¨M; ?ÄBX

@ oB + M¨v- K°i HÌB F?¦ M¦B ? i

u m L;Q K„ T?K i?Î /¨B M¦BX

hB T ç¦- M¨M; #„i ç–m ;BªM; ;BªB +?mv M T?€i bBM? M?[M; M,K M¨vX

hbM? ?m®M; +MM; hW >mv M iBM iS+ /Á i?,K- +Æ #ªM F?¬M; FûK # Q M?B mX

a m F?B L?B T >¨M iB M p¨Q h?–M ?Q M;- +MM; h?B M >¢i t'm M K HB M iK+ +?B

G–M i?S M?'i- L?B T >¨M ?ÆB tm®M; ?¢ T?QM;- i´M; i? H¨ HQÐM; #¢B +•m i?QÆ

G–M i?S ? B- ç€M? M; M; i v- h?B M >¢i t'm M K ?ÆB tm®M; ?¢ T?QM;X

G–M i?S # - [mv i +?B M +m®B +MM;- ? B M;QÌB ? M QÈ+ Î # M i`QM; h?B M >¢i

a m F?B hmv i oB +MM; u m L;Q K„ T?K iB M p¨Q h?–M ?Q M;- pW ç9M; çm´B iÈB

@ G–M i?S # M¨v- +,M #ªM H¨ K°i •K KQmX h`QM; h?B M >¢i +´ i?¨M? FB - +¦ K°i
bÊ- +?QM? H¨ +?¶ i?2M +?®i +O +´ i?¨M?- +MM; h?B M >¢i i°+ +¦ M;¼M M;m²M M
>¨M Î #QÈ+ M;Q†i ?²B i?B M çQ¢iK M?- ;B iimv ii? i?B M i¨B +? ih?B M >¢i i°+
>¢i J FB K- H¢B #` h?B M >¢i K i•K FB M?•M H9+ ?Q K¨ p¨Q

u m L;Q K„ T?K M¦B `ä +?B iB iX

@ h?B M >¢i K i•K M¨v H¨ p"i ;b\

hW >mv M M;¢+ M?B M M¦BX

@ h?B M >¢i K i•K i²M i¢B- F?¦ +¦ i? F?ªQ +Sm- M¦ ç M iW i?ÌB pB M +´ h?–M ?Q
#€m p"i +kM; +?Q +¦ bBM? ` X h?B M >¢i K i•K M¨v- +MM; h?B M >¢i J FB K +¦ H
Km®M +?•M +?QM? +?QÎM; F?®M; h?B M >¢i J FB K- i`W F?B ç¢i çQÊ+ K i•K i€
i? i'i T?ªB +MM; K i•K /mM; ?ÊTX

u m L;Q K„ T?K ;BªB i?Q+?X

.mM; ?ÊT\

hW >mv M i•K i?–M `MM; KbM?- ?„M `ä `¨M; w p` /mM; ?ÊT M?Q i? M¨QX

J°i F?B /mM; ?ÊT- L?B T >¨M b) F?¬M; +ÁM H¨ L?B T >¨M i`QÈ+ FB - +?Q Qi F?¬M
i?"K +?Q b) #` K i•K F?®M; +? i•K i`QX

G'v i•K iQM? M;¬M; M;? M? +O L?B T >¨M- çQÆM; M?B M b) F?¬M; +?Q T?ûT p
i` M? ç'm i€K M,K /¨BX

@ >B M M v- L?B T >¨M +MM; h?B M >¢i K i•K- M^K Î i`¢M; i?€B MY /mM; ?ÊTX "
+O ?„M +MM; hmv i oB- F?¦ +¦ i? ç®B F?€M; ç€K M;QÌB h? M? h?¢+? +?Q i¬M t•

u m L;Q K„ T?K #´ bmM; M¦BX

@ LY /mM; ?ÊT\ E?¬M; i? K M; tm®M;

hW >mv M +ªK ;B€+ ibM? i? HY tûK H¬M; K¨vX

>B m `ä ibM? ?m®M; +K i? i`QM; K i?¨M?- hW >mv M H¢B H•K p¨Q i`–K iQX

*?QM? /B M +?B M ç'm- F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB ç®B i?OX

h? M?QM; i`QM; +QM M;QÆB hW >mv M ç°i M?B M H¦2 H M H K M;- ?Qi b•m K°

@ Jm®M ç¢i i?¨M? KK+ çQ+?- F?¬M; M?'i ç`M? M?'i ç`M? T?ªB +?®M; H¢B h? M?

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB +¦ #B M T?€T\

Con mắt Yêu Ngư mỹ phụ hơi sáng ngời.

- Ngươi lại đó khiêu chiến thu hút sự chú ý của bọn hắn, để cho ta đi vào Thiên Hạt cổ thành, hội hợp cùng bọn hắn.

Từ Huyền trầm giọng nói.

- Ngươi... Ngươi cũng muốn đi vào?

Sắc mặt Yêu Ngư mỹ phụ kinh hãi.

Dù sao, Tuyết Vi cùng Nhiếp Hàn nắm giữ di lạc báu vật, đều rơi vào cổ thành nhiều năm như vậy.

Nếu Từ Huyền tiến vào cổ thành, có khi nào cũng là tiến vào không ra hay không?

Thế nhưng đôi mi thanh tú của Yêu Ngư mỹ phụ nhíu lại:

- Này sợ là có chút khó khăn, Thanh Thạch Cự Nhân kia chính là Bất Hủ chí tôn có thể đếm được trên đầu ngón tay của Thần hoang đại địa, còn là xuất sắc trong Bất Hủ chí tôn, ngươi rất khó vượt qua cửa ải kia của hắn.

Một khi tiếp xúc gần gũi, hoặc là trực tiếp giao phong, bất hủ Kim đan bình thường có khả năng tiếp không được một chiêu của Thanh Thạch chí tôn.

Từ Huyền tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Muốn đi vào cổ thành, độ khó là so với đối phó Thanh Thạch chí tôn thì đơn giản hơn một chút, nhưng đối với tồn tại Bất Hủ chí tôn trở xuống mà nói, cũng là chuyện hầu như không thể hoàn thành.

£·Uu G\yỀjX P£¢I K«jX d_j\ [_Ňj ª ´

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 867: Dung linh hiển uy

Sắc mặt Yêu Ngư mỹ phụ gấp gáp, nhắc nhở:

- Khu vực mấy trăm dặm phương viên Thiên Hạt ma thành, đều bị lực lượng lĩnh vực của Thanh Thạch chí tôn chưởng khống, địa phương hoá đá kia, ngay cả nửa bước Kim đan cũng khó tổn thương mảy may.

- Ta đã giao phong qua một lần, tình huống tự biết.

Sắc mặt Từ Huyền hờ hững, để Yêu Ngư mỹ phụ lưu lại, một thân một mình, chậm rãi bay về phía Thiên Hạt cổ thành.

Trong hư không, Từ Huyền mỗi bước ra một bước, sức mạnh thể phách khí huyết, đều ngưng kết kéo lên một phần.

Nhìn thân ảnh một thân một mình đạp bước hư không kia, trong lòng Yêu Ngư mỹ phụ có xúc động mạc danh.

Cho tới nay, nàng đối với Từ Huyền rất có thành kiến.

Thế nhưng giờ khắc này, lại có một loại tư vị nói không ra lời, loáng thoáng có chút kính phục.

Lấy tu vi Nguyên đan trung kỳ, đi xông cấm địa do Bất Hủ chí tôn, Bất Hủ Kim đan, nửa bước Kim đan... trấn thủ, đây là dũng cảm cỡ nào?

Vì bằng hữu, vì một nô bộc?

Con mắt Yêu Ngư mỹ phụ, hơi có chút ươn ướt.

Đột nhiên, trong thiên địa phía trước, dựng lên một cỗ thần uy bễ nghễ vũ nội, tuyệt đối là cấp độ Bất Hủ Kim đan.

Liền thấy thân ảnh Từ Huyền tản mát ra một cỗ khí tức kinh sợ thiên địa muôn dân, chất phác dã man.

- Bất Hủ Kim đan!

Tâm thần Yêu Ngư mỹ phụ chấn động.

Khi nào, linh hồn cảnh giới của Từ Huyền, đã đạt đến cấp độ Bất Hủ Kim đan!

Cái này coi là Nhiếp Hàn trong Thiên Hạt cổ thành dung hợp nửa Thiên Hạt ma tâm, cũng không có làm được.

- Ha ha ha… Tiểu tử kia thật giống như lại tới nữa rồi!

Khu vực hoá đá, truyền đến âm thanh của Thanh Thạch chí tôn.

- Tự chui đầu vào lưới!

Đám người Thiên Hạt vương giả, cũng là một trận mừng như điên.

Bọn họ chỉ lo lắng Từ Huyền chạy trốn, nhưng không lo lắng hắn dám giết lại đây.

Trong tầm nhìn, một thân ảnh kim quang xán lạn, mang theo tinh thần uy áp Bất Hủ Kim đan, chậm rãi áp bách mà đến.

- Ồ! Cảnh giới linh hồn tiểu tử kia, lại đạt tới Bất Hủ Kim đan!

Mấy người trong khu vực hoá đá, đều là thay đổi sắc mặt.

Từ Huyền đạp bước hư không, vô cùng bằng phẳng.

Mỗi một khắc.

Trên bả vai của hắn, đột nhiên xuất hiện một quái điểu màu đen giống như Ô Nha.

Minh Tước xuất hiện, cũng không có đưa tới đám người đối phương chú ý.

Dù sao, đây chỉ là một tiểu bất điểm Nguyên đan trung kỳ, căn bản không bị những Nguyên đan hậu kỳ, nửa bước Kim đan, bất hủ Kim đan này để vào trong mắt.

- Tu vi hiện tại của ngươi, rất gần Nguyên đan trung kỳ đỉnh cao, linh hồn cảnh giới lại đạt đến bất hủ Kim đan, sức mạnh dung linh hợp thể, so với năm đó ở Thánh cảnh thì mạnh hơn rất nhiều. . . Chỉ cần ngươi không liều cùng Thanh Thạch Cự Nhân kia, tất cả sẽ khong có vấn đề.

Trong đầu truyền đến âm thanh tàn hồn kiếp trước.

Từ Huyền gật đầu một cái, tâm linh rất nhanh cùng Minh Tước trên bả vai kết hợp lại cùng nhau.

Chỉ là trong nháy mắt, huyết mạch, sức mạnh, tâm thần hai người tụ hợp chung một chỗ.

Minh Tước trên bả vai, hồn thể quanh quẩn biến mất, thân thể ảm đạm, hai mắt thất thần, u ám hoá đá…

Ở hậu phương, Yêu Ngư mỹ phụ chú ý, chỉ cảm thấy khí tức trên người Từ Huyền càng ngày càng đáng sợ.

Đầu tiên là Bất Hủ Kim đan, sau đó là dung hợp với khí tức Minh Tước.

Lúc này, trên da Từ Huyền ngưng kết một tầng hoa văn màu đen, dung hợp cùng kim văn Kim Bá Vương thể, sản sinh ra quang văn ám kim hoàn toàn mới.

Trong khí tức, dung hợp huyết mạch cùng thần thong của Minh Tước!

- Bí thuật kia, thật giống như là dung linh hợp thể!

Yêu Ngư mỹ phụ kinh hô lên tiếng.

Mọi người trong khu vực hoá đá, tâm thần đều mơ hồ run lên, bắt giữ đến một cỗ khí tức cấm kỵ.

Chỉ có Thanh Thạch chí tôn, không biến sắc chút nào, cười một tiếng dài: xem tại

- Hảo tiểu tử, để cho ta chơi với ngươi một hồi!

- Xoạt.

Thiên Cơ lệnh trong tay Từ Huyền, điều khiển một cự thần binh, giết về phía Thanh Thạch chí tôn, đồng thời hét lớn một tiếng:

- Ta đã đến.

Thanh âm kia, thậm chí xuyên thấu qua khu vực hoá đá, tiến vào Thiên Hạt cổ thành.

Mà trên thực tế, Nhiếp Hàn cùng Tuyết Vi trong Thiên Hạt cổ thành, đã cảm ứng được cỗ khí tức bất hủ Kim đan này, nhưng không quá xác định là Từ Huyền.

Chờ Từ Huyền lên tiếng, hai người lập tức lấy ra di lạc báu vật, kết hợp Ma Hạt chi tâm, tác động toàn bộ Thiên Hạt cổ thành, công kích khu vực hoá đá.

Oanh…

Khu vực bị Thanh Thạch chí tôn hoá đá, lại bắt đầu lay động.

- Đáng ghét!

Thanh Thạch chí tôn cắn răng một cái, phải phân ra hơn nửa tâm lực, tới cố thủ khu vực hoá đá.

Nhưng hắn sẽ không để cho Từ Huyền ung dung, trọng lực hùng hồn vô tận, áp bách ở trên người hắn.

Thân hình Từ Huyền loáng một cái, nhưng sớm có phòng bị, thôi thúc Thổ chi tỳ cùng Phương Ấn Sơn, lực từ trường của Ngân Từ Nguyên Châu Nguyên, cũng cùng nhau triển khai.

Khanh!

Cự thần binh công kích, chém ở trên người Thanh Thạch chí tôn, kiềm chế hắn gắt gao.

Mặc dù ở tình huống như vậy, Thanh Thạch chí tôn cũng có dư lực, đá cự thần binh bay ra ngoài.

Vì bảo đảm an toàn, Từ Huyền lại mệnh lệnh Kim ngẫu Tiểu Sửu phía xa phát động thần thông, tiến một bước kiềm chế Thanh Thạch chí tôn.

Sau lưng Kim ngẫu Tiểu Sửu, bắn ra một đạo hàn quang lưu ly, từng đạo từng đạo hàn lưu băng phong, hóa thành gió xoáy, nhằm về phía Thanh Thạch chí tôn.

Trên người Thanh Thạch chí tôn lần lượt ngưng kết sương lạnh, tốc độ chậm lại.

Hắn vận lực đập vỡ tan, kim ngẫu Tiểu Sửu kia lại phát động dây dưa.

- Tiểu tử! Nhận lấy cái chết.

Thiên Hạt vương giả, mang theo hai vị nửa bước Kim đan, chư vị Nguyên đan hậu kỳ, bọc đánh mà đến.

Từ Huyền cười gằn, ánh mắt bỗng dưng phát lạnh, trong lòng mặc niệm: dung!

Dung!

Dung linh hợp thể!

Hô Xoạt!

Thoáng chốc, trên người hắn dựng lên một tầng thanh, tử, hồng, hoàng bốn màu ám diễm đan xen, dày đến nửa trượng, kiêu ngạo hung hăng.

Toàn thân Từ Huyền hiện lên màu vàng sậm, như Ma thần trong hỏa diễm, Hắc Phượng Hoàng dục hỏa thiêu đốt, khí thế trùng thiên, thần ma lui tránh, đủ khiến bất hủ Kim đan thay đổi sắc mặt.

Sau khi Dung linh hợp thể, nguyên lực cùng thần thong của Từ Huyền, ở mức độ lớn tăng vọt, mạnh không chỉ một lần.

Minh Tước u ám hoá đá trên bả vai, phảng phất hóa thành một phần thân thể, dường như huyết nhục của chính mình.

@ æ•v H¨ K°i #° i?B i? K p”i pB M +´- F?B M¦ +ÁM b®M;- 2 ``^M; +¦ i? F?B m +?
*ÁM +¶ HBM? ?²M i²M i¢B i`QM; i?B i? FB - +MM; i ;B®M; M?Q p”v- +kM; H¨ i¨M
+¨M; ?Q¨M +?dM? K°i QiX

h¨M ?²M FB T i`QÈ+ T?•M iQ+? M¦BX

hW >mv M ;”i ç–m K°i +€B- i¨M ?²M FB T i`QÈ+ bQ pÈB #ªM i¬M FB T i`QÈ+ +?•M
+?Q ``i #û M?Ä F?¬M; ç€M; F X

@ G`+? bY i²M i¢B .B H¢+ +?QM i?¨M?- +?Q Qi +kM; +¦ KQÌB p¢M M,K i`Î H M- b m
i? /o M?B M #ªQ i²M ?Q¨M +?dM? M?Q p”vX

hW >mv M ?ÆB HQm HQÐBX

h¨M ?²M FB T i`QÈ+ F?¬M; ç w H„K M¦BX

@ EBK ç M b m F?B +? i- i?•M i? ç m +¦ i? #’i ?O ?ÆM K’v i`,K M;¨M M,K- KÈB t
>m®M; ?² +U K #Á +¢T M¨v- +?QM? H¨ +?OM; i°+ +´ H½Q M?’i h?–M ?Q M; i?
L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q +kM; +¦ i? F?B m +?B MX *ÁM M[- i?B i? +U K #Á +¢T M
ç½ #` Hmv M +? [m€- pb p”v +¦ çB K iQÆM; iU i¨B HB m Hmv M F?QX

Í /QÈB i¨M ?²M FB T i`QÈ+ T?•M iQ+?- hW >mv M /–M /–M #B i çQÊ+ #ªM +?’i h?B

h?B M >¢i K i•K- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ #ªM i?•M HBM? ?²M +O i?B i? J >¢i aÆM-
K) M¨Q ç¦ ç M iW M;Q¢B ;BÈB t•K H'M Fw ;YBX

*¨M; F?¦ K¨ iBM M´B ?ÆM +?QM? H¨- h?B M >¢i K i•K +¦ K°i #° T?”M K i•K- ``i H
/UM; /K+ # M i`QM; h?B M >¢i J FB KX

*?d bÊ H¨ #„i M;m²M iW # M ç–m Hmv M +? J FB KX

h?B M >¢i K i•K- i?¬M; [m h?B M >¢i J FB K K¬B ;BÈB- iB M iÈB t•K H’M i•K HB
L?B T >¨MX

@ L;QÆB #•v ;BÌ +¦ ? B ç®B b€+?X J°i- i`Ê ;B9T L?B T >¨M- #S+ HmB h?B M >¢i
``i F?¦X h?S ? B- i`Ê ;B9T L?B T >¨M- ?¨M; T?K+ h?B M >¢i K i•KX *€B b m ç° F?
?ÆM- M?QM; ç®B pÈB LB T >¨M K¨ M¦B- +kM; K M; w M;?o F€ M;° iQ HÈMX

h¨M ?²M FB T i`QÈ+ M¦BX

hW >mv M w M;?o /–M /–M `ä ``¨M;- M; v b m ç¦ HB M +MM; hmv i oB- L?B T >¨M i?

@ *?O M?•M- L?B T >¨M +MM; h?B M >¢i K i•K- ?B M M v H¨ i`¢M; i?€B MY /mM
i? +?QÎM; F?®M; h?B M >¢i K i?¨M?- +?®M; çÐ ç€K M;QÌB h? M? h?¢+? +?Q i
J°i F?B HQ¢B #Ä K i•K- +?9M; i b) ç®B K†i +QÌM; ç`+? M;Q¢B ;BÈBX

hmv i oB K M; i?2Q b–m HQ M¦BX

L;?2 p”v- b„+ K†i hW >mv M `MM; KbM?- çB m M¨v +kM; K M; w M;?o - ç®B b€+? i
#¨B i`W Î # M M;Q¨BX

@ EB i FB i FB i hB m iY- +?d #^M; M;QÆB K°i +ªM? ;BÈB HBM? ?²M #’i ?O EBK
T?K+ #ªM i¼ \

E?m¬M K†i L?B T >¨M H¢B #„i ç–m ;B½v /K - h?B M >¢i J FB K i`QM; i v QM; QM

@ L?B T >¨M- M;QÆB i?’v i? M¨Q\

hW >mv M K M; i?2Q w i`QM; +–m- +kM; F?¬M; ç w iÈB h?B M >¢i K i•K F m ;¨Q

@ S?QÆM; T?€T i?S ? BX

L?B T >¨M +„M +?†i ?¨K `,M;- F?m¬M K†i # M? FQM?- +¶ w +?Q i` M M;QÌB M¨v- +

@ æQÊ+5

Từ Huyền cũng không ngoài ý muốn.

Hắn trước tiên ở trong cổ thành, điều dưỡng một, hai ngày cho nguyên khí quay về đỉnh cao. Lúc này mới bắt đầu thương nghị cùng Tuyết Vi.

Trong kế hoạch, Từ Huyền làm chủ, Tuyết Vi là phụ, trợ giúp Nhiếp Hàn hàng phục Thiên Hạt ma tâm.

Ngày thứ ba.

Từ Huyền hít sâu một hơi, lực lượng linh hồn bất hủ Kim đan, ở trong cổ thành tuôn ra rung động, chợt chậm rãi thu liễm.

Vù!

Ngân Từ Nguyên Châu trong cơ thể, xuất hiện giữa trời, trôi lơ lửng ở trên không ma bò cạp sơn.

Chi chi!

Một mảnh quang văn màu bạc mỹ lệ, bao phủ toàn bộ Ma Hạt Sơn, lực tràng ngân từ trực tiếp tác dụng lên trên.

Ngân Từ Nguyên Châu, là một cái đặc thù nhất trong chín đại di lạc báu vật, cũng không phải là đơn thuần Kim thuộc tính, nó đến từ Thiên Cơ tộc thần bí trí tuệ nhất, ở trình độ nhất định, khắc chế sức mạnh Ngũ hành cùng tất cả tiên pháp thần thông trong thiên địa.

Nguyên Châu vừa hiện, Ma Hạt Sơn cùng Thiên Hạt Ma kiếm trong tay Nhiếp Hàn nhẹ nhàng rung động.

- Đáng trách, Thiên Cơ tộc báu vật…

Trong Ma Hạt Sơn truyền đến Thiên Hạt ma tâm rống giận rít gào.

Từ Huyền khởi bày giải, đi tới trước mặt Ma Hạt Sơn, một chưởng vỗ tới, thôi thúc Mộng Hồi đại pháp, hồn lực huyền bí ảo diệu, giống như vòng xoáy luân bàn, bao phủ toàn bộ Ma Hạt Sơn.

Khanh!

Đỉnh đầu Nhiếp Hàn, Thiên hạt Ma kiếm trong tay cũng mạnh mẽ chém ở trên Ma Hạt Sơn.

Hai sức mạnh linh hồn cùng nhau công về Thiên Hạt ma tâm.

Tuyết Vi cũng lấy ra Nhân Ngư chi lệ, thần bí đầu độc sức mạnh tinh thần, mang theo một loại trấn an thôi miên, vô hình suy yếu, ảnh hưởng Thiên Hạt ma tâm.

Ầm ầm ầm…

Toàn bộ Thiên Hạt ma thành, bắt đầu lay động mãnh liệt.

Thanh Thạch chí tôn biến sắc, thi triển thiên phú thần thông, cố thủ lĩnh vực của mình.

Hắn cho rằng Từ Huyền đang nghĩ cách để cổ thành chạy ra khỏi khống chế, nhưng lại không biết, làm như vậy, ngược lại là hiệp đồng đám người Từ Huyền, liên thủ ngăn chặn Thiên Hạt ma tâm.

- Đừng hòng!

Trong Ma Hạt Sơn tuôn ra khí tức ma đạo nguyên hồn bá đạo tuyệt cường, đem chủ nhân tam đại di lạc báu vật, cự tuyệt ở ngoài cửa.

Từ Huyền cảm giác sức mạnh Ma Hồn trong Thiên Hạt ma tâm, bàng bạc vô tận, sâu không lường được.

Bành bành!

Từ Huyền cùng Tuyết Vi, đều bị đánh văng ra ngoài mấy trượng, tâm thần hơi chút bị thương.

Bất quá, tâm thần bị thượng nhẹ, hai người đều không úy kỵ.

Từ Huyền có Nguyệt Quang Bí Châu, Tuyết Vi có Nhân Ngư chi lệ, đều có thể trị hết linh hồn.

Sau nửa ngày.

- Trở lại!

Lần này Từ Huyền để Minh Tước đứng trên bờ vai.

Dung linh hợp thể!

Trong phút chốc, Từ Huyền cùng Minh Tước tâm linh phù hợp, huyết mạch, sức mạnh, tâm thần, tụ hợp chung một chỗ.

Hô!

Toàn thân Từ Huyền lan tràn một tầng quang văn ám kim, dựng lên ám diễm bốn màu cao nửa trượng, cỗ khí tức cấm kỵ này, tùy theo lan tràn ra tới, khiến linh hồn người ta rùng mình.

£·Pu G\ʏỀjX P¢·I dŁj GĐq [Ò« bʾu ros

Chương 870: Lên cấp hậu kỳ. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Minh Tước ở phương diện linh hồn, có thiên phú thần thông cực cao, có thể nói là sát thủ linh hồn.

Sau khi Dung linh hợp thể, huyết mạch hai người tương thông, sức mạnh thần thông cùng chung, Từ Huyền phát huy ra công kích linh hồn càng mạnh mẽ hơn.

Từ Huyền lần thứ hai vỗ vào trên Ma Hạt Sơn, có thể nghe được Thiên Hạt ma tâm kêu la.

Nhưng mà, sức mạnh Ma Hồn trong Ma Hạt Sơn kia, thực sự quá hùng hồn.

Hành vi của Từ Huyền, ngược lại kích phát càng nhiều sức mạnh trong ngủ say.

Cách cách!

Phượng Ma Dực triển khai, sức mạnh Mộng Hồi đại pháp, lần thứ hai kéo lên một cấp độ.

- Ha ha, để cho ta giúp ngươi một chút lực lượng!

Trong đầu, tàn hồn kiếp trước nhẹ nhàng nở nụ cười, hồn lực cao thâm cường đại, truyền vào trong cơ thể Từ Huyền.

Cấp độ linh hồn của Từ Huyền lần thứ hai kéo lên, cũng nhớ tới hàm nghĩa ở Ngũ sắc Tinh Vẫn sơn trong Thánh cảnh, cỗ ý cảnh Tinh Vẫn đại hủy diệt này, cũng thuận theo vận chuyển.

Ầm ầm ầm…

Phương diện linh hồn, trời đất xoay vần chấn động, nện xuống vô số thiên thạch to lớn thiêu đốt.

Những thiên thạch to lớn kia, mang theo một cỗ xung kích dã man tuyên cổ, như có lực nặng ngàn vạn cân, gào thét quanh quẩn quang diễm ngũ sắc, chấn động tinh không, tịch diệt hoàn vũ!

- A…

Trong Ma Hạt Sơn truyền đến kêu lên thê lương thảm thiết.

Nhiếp Hàn cũng thôi thúc kiếm ý kinh thiên, Thiên Hạt Ma kiếm trong tay mạnh mẽ cắm vào ma trong Ma Hạt Sơn.

Thiên Hạt ma tâm kêu thảm thiết, kéo dài hồi lâu.

Tong lúc này, Ma Hạt Sơn không ngừng chấn động, bên ngoài bị một tầng hỏa văn thần bí cùng ám diễm bốn màu bao phủ, xuất hiện một ít vết rạn lít nha lít nhít.

Nửa bên mặt đen kịt như màu mực của Nhiếp Hàn dần dần biến mất, Thiên Hạt Ma kiếm xen vào Ma Hạt Sơn càng sâu.

Chỉ chốc lát sau, hoa văn toàn thân Nhiếp Hàn biến mất, chỉ là ở mi tâm, hiện lên một hắc ấn hình hạt, ước chừng lớn bằng đầu ngón cái, xem ra giống như viễn cổ ma chủ.

- Thành công!

Tuyết Vi một mặt mừng rỡ vui mừng.

- Từ Huyền, lần này làm phiền ngươi. Hiện tại, ta đã bước đầu dung hợp cùng chưởng khống Thiên Hạt ma tâm.

Trên mặt Nhiếp Hàn cũng hiếm thấy lộ ra vẻ tươi cười.

Ở dưới mấy người cộng đồng nỗ lực, Nhiếp Hàn rốt cục chiến thắng Thiên Hạt ma tâm, đạt được Thiên Hạt Ma kiếm, thậm chí chưởng khống Thiên Hạt ma thành.

Nguyên bản Thiên Hạt Ma kiếm hoàn chỉnh, ở trong di lạc Cửu Bảo, đó là báu vật công kích mạnh nhất.

Mà sau khi dung hợp ma tâm, uy năng của Thiên Hạt Ma kiếm, so với di lạc báu vật khác, còn muốn thắng được một bậc.

Tuyết Vi cảm giác Nhân Ngư Chi Lệ trong cơ thể mình mơ hồ sợ hãi cùng kiêng kỵ. Ngân Từ Nguyên Châu trong cơ thể Từ Huyền, khắc chế lợi bảo kim loại thiên địa cùng sức mạnh Ngũ hành, tự nhiên không úy kỵ. Chỉ là, bởi vì Thiên Hạt ma tâm tồn tại, sức mạnh trong Thiên Hạt Ma kiếm, trở nên càng đáng sợ hơn, bây giờ coi như là Ngân Từ Nguyên Châu, cũng rất khó áp chế nó.

Vù coong!

Thiên Hạt Ma kiếm ở trong tay Nhiếp Hàn rung rung, màn đêm bốn phía mơ hồ rơi vào u ám, bị hắc khí cuồn cuộn cùng ánh chớp bao phủ.

Điều này làm cho Từ Huyền đối với thuộc tính Ma kiếm, có càng phán đoán xác thực: chủ ma đạo hủy diệt.

Ngân Từ Nguyên Châu, Kim thuộc tính, nhưng cực kỳ đặc thù, cũng có thể sản sinh Nguyên Từ trường lực huyền kỳ.

Nhân Ngư Chi Lệ, Thủy thuộc tính, cũng ẩn chứa sức mạnh phương diện linh hồn.

Đại địa nguyên giáp, là Thổ thuộc tính, sức mạnh khác không biết.

Những sức mạnh này, đều bắt nguồn từ bản nguyên Thần hoang đại địa, cùng vùng đất này hỗ trợ lẫn nhau,

Mà giờ khắc này, càng xuất hiện dung linh hợp thể ba người xưa nay chưa từng có!

Từ Huyền, Minh Tước, Phượng Ma Dực, ba người dung linh!

Phượng Ma Dực, chỉ là một pháp bảo đặc thù, thế nhưng bản thân tài liệu là chọn dùng linh kiện trên người Hắc Phượng Hoàng làm ra.

£o©u G\ʏỀjX P¢VI b\9_ iX«´Ŀj -ʏỀjX ¦}_Ņ«u ros

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 874: Khai Nguyên vương triều. (1)

Từ Huyền cùng Minh Tước, đồng thời đều được Phượng Ma Dực tán thành.

Vì vậy, ở dưới kích phát tinh huyết, sinh ra ba người dung linh khó mà tin nổi.

Giờ khắc này.

Trên sân tĩnh mịch một mảnh, Từ Huyền nhắm mắt đạp ở trên Hắc Phượng ám diễm bốn màu thiêu đốt, cảm nhận được sức mạnh hủy thiên diệt địa của sinh linh thượng cổ này.

Hắc Phượng dưới chân, là kết quả Minh Tước cùng Phượng Ma Dực dung linh hợp thể.

Mà Từ Huyền, trở thành địa vị chủ đạo, thống trị sức mạnh vô tận do ba người dung linh.

Đột nhiên, hắn mở một đôi mắt tối tăm, như vực sâu lạnh lẽo.

Một cỗ hàn ý lạnh lẽo linh hồn, từ tầm mắt của hắn lan tràn.

Sau khi Dung linh hợp thể, Từ Huyền nắm giữ huyết mạch thần thông của ba loại sinh linh bất đồng.

- Các ngươi lập tức thối lui. . .

Từ Huyền chân đạp quang diễm hắc phong, ma cánh chấn động, nhìn xuống phía dưới.

- Không thể nào!

Thanh Thạch chí tôn rít gào một tiếng, trọng lực kinh thiên động địa, ở dưới di lạc báu vật ảnh hưởng, toàn lực hám ở trên người Từ Huyền.

Ầm!

Từ Huyền ở Hắc Phượng gia trì, nhẹ nhàng loáng một cái, nhưng không có phản ứng quá to lớn.

- Đã như vậy, đừng trách ta đuổi tận giết tuyệt….

Âm thanh Từ Huyền lạnh lẽo, chấp tay hành lễ, Hắc Phượng to lớn kia chấn động ma cánh, từ trên trời giáng xuống, lao thẳng mà tới.

Ầm phốc. . .

Thân thể khổng lồ của Thanh Thạch chí tôn, trong nháy mắt bị nhấn chìm, mặt đất chấn động, Ầm ầm không ngừng.

Trong chớp mắt ấy, phương viên mấy trăm dặm, rơi vào biển lửa quang diễm bốn màu, giống như Tu La Địa Ngục.

- A a a. . .

Thiên Hạt vương giả dẫn dắt tu giả, tu vi thấp hơn nửa bước Kim đan, trong khoảnh khắc bị thiêu hồn phi phách tán.

Trong lúc nhất thời, mặt đất chấn động, đất trời tối tăm, tiếng Phượng minh lạnh lẽo, kinh triệt cửu thiên.

Ma cánh Hắc Phượng cùng Thanh Thạch chí tôn triển khai một hồi đại chiến kinh hồn động phách.

Chỉ là chốc lát, đầm lầy phụ cận sụt lún, rơi vào mấy trăm trượng sâu.

Thanh Thạch chí tôn kia khó có thể ngăn trở uy năng cỡ này, rất nhanh bị uy hiếp nhập vào đại địa.

- Ha ha ha. . . Bất hủ chí tôn, được xưng vô địch Thần hoang, cũng sẽ chạy trốn sao?

Một tiếng cười dài vang vọng ở trong thiên địa.

Chợt hắc phong ma cánh kia, lần thứ hai bay đến giữa không trung, ma cánh vung lên, vài đạo ám diễm quang phong, từ trên trời giáng xuống.

Bành bành oanh. . .

Mấy vị Bất hủ Kim đan cùng nửa bước Kim đan còn lại, bị đuổi náo loạn.

A! A! A. . .

Tiếng kêu thảm thiết, liên miên không dứt truyền đến.

Chỉ là một, hai cái hô hấp, một vị Bất hủ Kim đan vẫn lạc, nửa bước Kim đan càng là chết hết.

Còn dư lại một mình Thiên Hạt vương giả.

- Tha mạng! Đại nhân tha mạng! Ta sẽ không dám đánh chú ý di lạc báu vật nữa!

Thiên Hạt vương giả nằm rạp ở chỗ trống, bốn phương tám hướng đều bị hỏa diễm vây quanh.

- Chậm!

Một đoàn ám diễm quang phong từ trên trời giáng xuống, đem phạm vi mấy trăm trượng quanh hắn oanh thành bình địa.

Ngay cả Bất hủ chí tôn cũng bị đánh cho chạy trối chết, huống hồ là Bất hủ Kim đan phổ thông.

Chỉ là trong chốc lát, Từ Huyền đem một phương Thanh Thạch chí tôn, toàn bộ đuổi tận giết tuyệt.

Ầm ầm ầm. . .

Dưới nền đất một trận chấn động, truyền đến Thanh Thạch chí tôn rít gào:

- Tiểu tử! Xem như ngươi lợi hại. . .

Chỉ thấy một đạo quang hà vàng tươi, bay tới phía chân trời phương xa, hiện ra thân thể Thanh Thạch chí tôn cháy đen từng mảnh từng mảnh.

Từ Huyền chân đạp ma cánh Hắc Phượng, nhưng trở nên động dung.

Thanh Thạch chí tôn này, cũng không có bị thương nặng bao nhiêu.

Đối phương chân chính sợ hãi chính là viêm hỏa của ba người sau khi dung linh hợp thể sản sinh.

Tuy thể phách của Thanh Thạch chí tôn rất mạnh, thế nhưng giống như Viễn cổ thể tu vậy, phương diện linh hồn không phải sở trường.

Xèo…

Thanh Thạch chí tôn hóa thành một đạo quang hà, trốn đến phương xa.

Bây giờ, một phương của hắn, toàn bộ chết hết, dưới tình huống một thân một mình, coi như không có ba người dung linh hợp thể, hắn cũng rất khó chiến thắng ba người Từ Huyền.

Nếu như Từ Huyền đuổi giết, lấy tốc độ của Thanh Thạch chí tôn, có khả năng trốn không thoát.

L?QM; hW >mv M +kM; iU #B i- +?Q /M H¨ # M;QÌB /mM; HBM? ?ÊT i? - +kM; `'i
>m®M; ?²- i`W h? M? h?¢+? +?Q i¬M ` - i` M b•M +ÁM +¦ ? B p` M?•M HQ¢B +?Q i

o Q5

hW >mv M +MM; K +€M? >„+ S?QÊM; +?B Hb - `ÆB tm®M; K†i ç'iX hB M ç¨ S?QÊ
+kM; /²M /"T ?B M i?•M- #` ?„M i?m H'vX

h` M S?QÆM; 'M aÆM- L?B T >¨M +MM; hmv i oB- €M? K„i M?Q /¢B ` X

E?¬M; M;?o iÈB hW >mv M +ÁM +¦ K°i çÁM b€i i?O M?Q p"v- K°i M;QÌB ?–m M?Q i
+ª "'i ?O +?Q i¬M +kM; +?¢v i`®B +? iX UX

æQÆM; M?B M- i?B i`B M #Q i?m"i +Ð M¨v- +kM; p¬ +MM; iB m ? Q M;mv M F?Q i

" M;QÌB /mM; HBM?- hW >mv M M?B m M?'i +?d +¦ i? FB M i`b MY + M? ;BÌ- pW

hW >mv M Î i` M S?QÆM; 'M aÆM- M;²B F?Q M? +?•M- L?B T >¨M +MM; hmv i oB
M?bM +?^K +?^K ? B p` "'i ?O +?Q i¬M F?€+X

GK+ i?QÌM; K„ T?K +MM; ?mv M ;B€T M K iY- +kM; H¨ K°i H9+ H•m- KÈB ?QªM; ?

> B p` "'i ?O +?Q i¬M- HB + K„i M?bM M? m- i` M K†i K M; i?2Q w +QÌB- ?QÈM; p

@ *?9+ KWM; +€+ ?¢- ç i`QM; +?OM; i°+ HQ¨B M;QÌB- H¢B bªM bBM? K°i p` "'i ?

GK+ i?QÌM; K„ T?K H¢B +QÌB M¦BX

@ E?¬M; /€K- hW K¶ +?d H¨ /U p¨Q #¨M; K¬M i¨ ç¢Q- KB M +QÐM; +MM; "'i ?O +?

hW >mv M F?¬M; +¦ +?9i `mM; ç°M; M¨Q M¦BX

æ®B K†i ? B p` "'i ?O +?Q i¬M €T #€+?- i` M K†i ?„M +kM; F?¬M; +¦ ?B M ` [m€ M

h`ªB [m bQM; T?QÆM; ;BÈB i?B m- # M;QÌB hW >mv M +kM; #B i ? B M;QÌB M¨v

GK+ i?QÌM; K„ T?K H¨ J°+ GBM? +?Q i¬MX

>mv M ;B€T M K iY H¨ h?B M >mv M +?Q i¬MX

> B M;QÌB ç m H¨ ç M iW h`mM; i?´ h?€M? pU+ E? B L;mv M pQÆM; i`B mX

>mv M ;B€T M K iY FB - +QÌB /¨B ç€M? ;B€ hW >mv M,

@ *€+ ?¢ H¨ ç M iW M;Q¢B ;BÈBX

@ E?¬M; b BX

hW >mv M F?¬M; `ä M?bM p T?Q ?mv M ;B€T M K iYX

@ > ? - p"v +kM; F?¬M; +¦ H–KX

>mv M ;B€T M K iY +QÌB ? ? - ç®B pÈB hW >mv M ç°i M?B M F?€+? F?Q `'i M?B

hW >mv M +ªK ;B€+ F?¬M; ?B m ` b QX

@ h Km®M +MM; hW ç¢Q ?[m- M¦B +?mv M `B M; K°i +?9iX

>mv M ;B€T M K iY + Q i?•K F?¦ /Á M¦BX

hW >mv M ç°i M?B M M;?o ç M +€B ;b- +MM; ?mv M ;B€T M K iY €M? K„i iK ?ÊT-

> B M;QÌB H"T iS+ # v ` i`,K /†K ?ÆMX

@ sQ¢i5

J°i i v hW >mv M `mM H M- H'v ` K°i F?®B H M? #¨B ç†+ i?MX

h?B M >mv M +?Q i¬M- b„+ K†i i? v ç´B- H"T iS+ F?QK KbM? ?¨M? H ,

@ h?B M >mv M ;†T ;Ð bS ;Bª h?€M? +ªM?X

L;mv M H B- h?B M >mv M +?Q i¬M M¨v H¨ M°B SM; K¨ h?B M æ¬ i?€M? +ªM? `'i b

h?–M ?Q M; ç¢B ç` - +QÌM; ;Bª æ M æ¢Q i`Î H M Î M;Q¢B ;BÈB- +,M #ªM F?¬M; p
h?–M ?Q M; H M +'T æ M æ¢Q- KÈB +¦ i? iMv w ` p¨QX

Jm®M #²B /QÐM; K°i M°B SM; M?Q h?B M >mv M +?Q i¬M- ç®B pÈB h?€M? +ªM?

@ JB M H X

hW >mv M i?ªM M?B M M¦B,

@ Gm"M ç` p`- i Î h?€M? +ªM?- +kM; #'i [m€ H¨ K°i ?"m #®BX *?d H¨ K v K„M çQ
iB M p¨Q h?–M ?Q M; ç¢B ç` - +?'T ?¨M? M?B K pKX

eRjX *?QÆM; 3d8, E? B L;mv M oQÆM; h`B mX UkV

hB M >¨ S?QM; "¢Q

h€+ ;Bª, E?Q€B s M æB K

*?QÆM; 3d8, E? B L;mv M pQÆM; i`B mX UkV

h?B M >mv M +?Q i¬M K M; i?2Q F?2M i†M; M¦B,

@ hW ç¢Q ?[m ç¢B M,M;- ç h?B M >mv M #°B T?K+- +?ŠM; i`€+? im´B i€+ +ÁM
i`¼M; /KM;X

J†+ /M ?„M i?•M H¨ "'i ?O +?Q i¬M h?–M ?Q M; ç¢B ç` X L?QM; K¨ ç®B pÈB h?€M
FQM? i`QM; HÁM; M X

aQ pÈB h?€M? +ªM?- +QÌM; ;Bª çdM? + Q Î h?–M ?Q M; ç¢B ç` - M?Q i`QÈ+ +¦ +?

@ sBM ?ÄB bS ;Bª- H–M M¨v iÈB h?–M ?Q M;- +¦ T?ªB pb +?QM i?¨M? #Q ˜M FB ?

h?B M >mv M +?Q i¬M F?) KdK +QÌBX

hW >mv M ;"i ç–m M¦B,

@ .U p¨Q h?€M? +?O iWM; M¦B- /B H¢+ +?QM i?¨M? ç m b) Î i`QM; pÁM; K'v +?K+
æ M H9+ ç¦- +•m ç® ?mv M K K°i ;BÈB M¨v- +kM; b) çQÊ+ +¬M; #®X

h?B M >mv M +?Q i¬M +kM; ;"i ç–m HB H` ,

@ h?"i +¦ pB + M¨v- h?–M ?Q M; ç M?'i iB M /B M bQ hB M G +kM; +¦ iB M çQ€M

> B M;QÌB ç¨K Hm"M +?®+ H€i- [m M ? `'i M? M? `9i M;„MX

o¬ ?bM? i`mM;- hW >mv M iB M p¨Q h?–M ?Q M; ç¢B ç` - H¢B çQÊ+ ç M K°i +QÌM

h?B M >mv M +?Q i¬M F?¬M; +¦ /B H¢+ #€m p"i- M?QM; im pB ç¢i ç M EBK ç M i
T?˜K "ªQ F?Q- bQ pÈB "'i ?O +?Q i¬M- +kM; F?¬M; FûK +?9i M¨QX

*?d +?®+ H€i b mX

hW >mv M +MM; h?B M >mv M i`Î p X

GK+ i?QÌM; K„ T?K +¦ +?9i FBM? M;¢+- +MM; h?B M >mv M +?Q i¬M i?–M i?S+ ;B

@ L;mv M H B H¨ [mw F?€+? ç M iW h?€M? +ªM?X

GK+ i?QÌM; K„ T?K +kM; F?) F?QK M;QÌB ?¨M? H X

æ®B pÈB h?€M? +ªM?- J°+ GBM? +?Q i¬M M¨v +kM; K M; i`QM; HÁM; FQM? M X

Í pW M½v M¦B +?mv M- hW >mv M ç½ #B i çQÊ+- J°+ GBM? +?Q i¬M M¨v- +?QM
i¬M ?B T i`Ê #²B /QÐM;- bBM? ` K°i p` "'i ?O +?Q i¬M- +kM; +QB M?Q H¨ M;QÌB

*¦ J°+ GBM? +?Q i¬M ;B M?"T- K°i T?QÆM; hW >mv M M¨v- i´M; +°M; +¦ #®M /
L;mv M *?•m- h?B M >¢i J FB K- L?•M L;Q *?B G - J°+ h?€M? [mv M i`QÊM;X

@ > ? 5 J°i T?QÆM; +?9M; i - +?QÎM; F?®M; ;–M MY b® /B H¢+ #€m p"i- HÊB Q
˜M FB - +kM; imv i F?¦ i?Q€i çQÊ+X

o K†i h?B M >mv M +?Q i¬M +¦ +?9i ?QM; T?'MX

hB T ç¦- hW >mv M ?QÈM; p h?B M >mv M +?Q i¬M ?B m `ä ibM? ?m®M; T?•M #
?Q M; ç¢B ç` X

>B M M v- /B H¢+ +?QM i?¨M?- i´M; +°M; KÎ ` #ªv iQ¨X

L;Q¢B i`W #®M /B H¢+ #€m p"i Î ç•v- +ÁM +¦ # +€B F?€+X

@ " +€B /B H¢+ #€m p"i F?€+- h? M? h?¢+? +?Q i¬M M„K ;B[æ¢B ç` M;mv M ;B€
;B[>Ä GQM; HBM? +?•m- +MM; pÈB :B Q GQM; J >Q¨M; M„K ;B[>„+ ;B Q HQM;

h?B M >mv M +?Q i¬M F?¬M; bmv M;?o M¦BX

*?O M?•M .B H¢+ #€m p"i- +,M #ªM H¨ M;QÌB ?[m /mv M- #bM? i?QÌM; H¨ i?m°+ i
K°i b® +?OM; i°+ ?mv i K¢+? ç†+ i?M- M;QÌB #bM? i?QÌM; `'i F?¦ M„K ;B[X

>ÆM M[- +?O M?•M K'v +€B /B H¢+ #€m p"i M¨v- ç m H¨ "'i ?O +?Q i¬M +O h?–M
H¨ ç M +¢M /–mX

hW >mv M i? M i?Î M¦B,

@ *ÁM /Q H¢B ? B iQ¨ /B H¢+ +´ i?¨M? +m®B +MM;- +?d KQM; +¦ i? i`QM; pÁM; K
+¦ i? #¨M ;B Q +?Q h?€M? +?OX

æQÆM; M?B M- ç®B pÈB +•m ç® b m HQM; #€m p"i +?QM i?¨M?- hW >mv M +kM;

*•m ç® +?QM i?¨M?- ç®B pÈB #'i Hm"M +?O M?•M +O K°i #€m p"i M¨Q K¨ M¦B- ç
+ª h?€M? +ªM? +kM; p¬ +MM; [m M i•KX

Í o¢M ç°+ ç–K HQm H¢B K'v M;¨v- ç€K M;QÌB hW >mv M H–M i?S ? B iB M p¨Q h?E

L?B T >¨M +?QÎM; F?®M; h?B M >¢i K i?¨M?- ç +?Q M¦ `ÆB p¨Q MÆB b•m t M
i?ÌB T?€i ç°M; +'K +? i`QM; ç¦X

oB + M¨v +QB M?Q F i i?9+X

" M;QÌB hW >mv M- Î /QÈB ? B p` "'i ?O +?Q i¬M M?•M HQ¢B KÌB K¼+- çB iÈB h
pU+ E? B L;mv M pQÆM; i`B mX

J†+ /M H'v im pB K¼B M;QÌB- +kM; T?B ?¨M? MY M,K- KÈB iB M p¨Q E? B L;mv M

h`bM? ç° T?²M ?Q +O E? B L;mv M pQÆM; i`B m- pQÊi [m hW >mv M iQÎM; iQ
M;¨M H–M hBM? S?QM; [m®+ Î KQÌB M,K i`QÈ+X

@ E? B L;mv M pQÆM; i`B m M¨v- +¦ i? bQ pÈB bB m +'T pQÆM; i`B m Î pMM; ç'
i`QÌM; F€ ç¦M; [m•M Î MÆB ç•vX

h?B M >mv M +?Q i¬M +QÌB M¦BX

> B p` "'i ?O +?Q i¬M M?•M HQ¢B- Î E? B L;mv M pQÆM; i`B m M„K ;B[[mv M mv
+?Q ?–m #€i T?QÆM;- M; v +ª h?€M? >Q¨M; +kM; T?ªB FQM? M +MM; i?–M T?K+

" M;QÌB hW >mv M- i?2Q ? B p` "'i ?O +?Q i¬M M?•M HQ¢B- iB M p¨Q h?€M? ç¬ +

Quy mô Khai Nguyên Thánh đô này, so với Tinh Phong Thánh đô, cũng phải lớn hơn gấp mấy lần, cường giả như mây, Đan Đạo tu giả đông đảo, ngang hang với siêu cấp vương triều trong trung bộ Thánh địa.

Hai vị Bất hủ chí tôn ở phía trước mở đường, nơi đi qua, tu giả bát phương kính nể thần phục.

Một đường thông suốt, tiến vào hoàng cung.

Biết được tin tức, Khai Nguyên Thánh Hoàng dẫn dắt mấy vị nhân vật quan trọng, lo sợ tự mình đi ra nghênh tiếp.

- Hai vị Bất hủ chí tôn, thậm chí hàng lâm hoàng cung.

Khai Nguyên Thánh Hoàng, là một vị Hoàng bào lão giả tướng mạo uy nghiêm, giờ khắc này sắc mặt hiền lành, ngôn ngữ khen tặng.

Từ Huyền cảm giác Khai Nguyên Thánh Hoàng này, xem ra hơi có chút nhìn quen mắt.

Rất nhanh, hắn nhớ tới Trấn Tây Hầu ngày xưa tiến vào Thiên Cơ cổ thành.

Trấn Tây Hầu kia cùng Khai Nguyên Thánh Hoàng, ở trên tướng mạo lại có bốn, năm phần giống nhau.

Chỉ chốc lát, mấy người tiến vào đại điện, dồn dập an vị.

- Xin hỏi ba vị này là?

Khai Nguyên Thánh Hoàng xoay chuyển ánh mắt, nhìn phía mấy người Từ Huyền.

- Ba vị này, đều là quý khách, theo thứ tự là Từ đạo hữu, Nhiếp đạo hữu, cùng với Tuyết Vi cô nương.

Thiên Huyền chí tôn lạnh nhạt nói.

- Quý khách?

Trong lòng Khai Nguyên Thánh Hoàng rùng mình, đối với ba người Từ Huyền cũng càng ngày càng khách khí.

Có thể được Bất hủ chí tôn xưng là quý khách, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, coi như là Bất hủ chí tôn bình thường, cũng không có tư cách như vậy.

- Kể từ hôm nay, ba vị quý khách này sẽ tạm thời nhập trú Khai Nguyên vương triều, ngươi hỗ trợ an bài xuống.

Mộc Linh chí tôn phân phó nói.

- Vâng!

Khai Nguyên Thánh Hoàng vội vã gật đầu, hai vị Bất hủ chí tôn đồng thời nhận định quý khách, tuyệt đối không thể thất lễ.

Từ Huyền đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt lóe lên, cười nói:

- Thánh Hoàng bệ hạ, nhưng nhận thức Trấn Tây Hầu không.

- Trấn Tây Hầu?

Khai Nguyên Thánh Hoàng ngẩn ra, không suy tư đáp:

- Chính là Hoàng đệ của ta.

Từ Huyền không khỏi lộ ra vẻ chợt hiểu, chẳng trách hai người này tướng mạo giống nhau như vậy.

- Lẽ nào Từ đại nhân cùng hắn có ân oán?

Khai Nguyên Thánh Hoàng có chút kinh ngạc.

- Cũng không thể nói là ân oán, chỉ là có duyên gặp mặt một lần.

Từ Huyền bất động thanh sắc nói.

- Cái này ngược lại cũng xảo, lắn cũng đúng lúc ở Thánh đô.

Lúc nói chuyện phiếm, Khai Nguyên Thánh Hoàng phái người triệu kiến Trấn Tây Hầu.

Chỉ chốc lát.

Một lão giả thân cổ bào, tiến vào đại điện.

Tu vi người này, càng đạt đến nửa bước Kim đan.

Từ Huyền ngưng mắt vừa nhìn, đây không phải là Trấn Tây Hầu, thì còn ai nữa?

- Kính chào Thánh Hoàng cùng hai vị Bất hủ chí tôn. . .

Trấn Tây Hầu một mặt cung kính, đặc biệt là đối mặt hai vị Bất hủ chí tôn.

£oVu G\ʏỀjX P¢£I K_ dàH GQ_ ?èn ¦\ƶ ¦¾hu

Chương 876: Di Lạc Côi Bảo thứ tám.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Vậy mà, khi ánh mắt của hắn đảo qua ba người Từ Huyền, sắc mặt đột nhiên đại biến:

- Là ngươi. . . Họ Từ tiểu tử!

Đối mặt ba người Từ Huyền, hắn một cách tự nhiên sản sinh địch ý.

Ngày xưa tại Thiên Cơ cổ thành hao binh tổn tướng, cuối cùng di lạc báu vật kia, lại bị một tiểu tử đạt được, Trấn Tây Hầu tự nhiên là oán hận không cam lòng.

Giờ khắc này, đột nhiên lại gặp được cừu địch ngày xưa, Trấn Tây Hầu nhất thời mất khống chế. Huống hồ, nơi này là Khai Nguyên Thánh đô, thuộc về địa bàn hoàng tộc! xem tại

- Ha ha, Trấn Tây Hầu, năm đó gặp mặt một lần, ngươi còn nhớ rõ chúng ta.

Từ Huyền cười một tiếng.

Thần tình hắn thích ý ung dung, có một loại ý vị nhẹ như mây gió.

Trấn Tây Hầu giận tím mặt:

- Ngươi coi như hóa thành tro, ta cũng có thể nhận ra. . . Tiểu tử, còn không bó tay chịu trói, giao ra di lạc báu vật!

Trong phút chốc, thần uy thuộc về Bất hủ Kim đan, áp bách trên thân mấy người Từ Huyền.

- Lão tứ! Dừng tay!

Khai Nguyên Thánh Hoàng kinh hãi đến biến sắc, vội vã ngăn cản.

- Trấn Tây Hầu!

Ánh mắt Thiên Huyền chí tôn lạnh lẽo:

- Ngươi dám động thủ đối với quý khách của ta?

Tiếng nói vừa dứt, cả toà đại điện, hư không phảng phất bị đọng lại.

Khí tức nửa bước Kim đan, không đỡ nổi một đòn, nhất thời hóa thành mây khói.

Thân hình Trấn Tây Hầu cứng ngắc, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, ở dưới tinh thần Bất hủ chí tôn chèn ép xuống, khó có thể nhúc nhích.

- Hừ! Từ đạo hữu là quý khách mà hai người chúng ta cugn4 phải tôn kính, ngươi dám phạm thượng!

Mộc Linh chí tôn quát một tiếng.

Lại một cỗ khí tức Bất hủ chí tôn, giáng lâm trên người Trấn Tây Hầu.

Rầm!

Trấn Tây Hầu sợ đến hồn phi phách tán, trực tiếp nằm rạp đầy đất, không ngừng sợ run.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trấn Tây Hầu hoàn toàn không tìm được manh mối, cái loại cảm giác này, tựa như trong nháy mắt bị đánh vào Vô Gian địa ngục.

Khai Nguyên Thánh Hoàng cũng thất kinh.

Dưới tình huống này, ngay cả hắn cũng không dám cầu tình vì Trấn Tây Hầu.

- Còn không mau chịu nhận lỗi! Từ đạo hữu không chỉ là quý khách của hai vị Bất hủ chí tôn, cũng là thượng tân của Khai Nguyên Thánh Hoàng ta, đãi ngộ ngang cùng Bất hủ chí tôn.

Khai Nguyên Thánh Hoàng quát lớn nói.

Sống lưng Trấn Tây Hầu lạnh cả người, ánh mắt nhìn phía ba người Từ Huyền, liền chuẩn bị dập đầu tạ tội.

Từ Huyền đột nhiên lên tiếng:

- Năm đó chỉ là gặp mặt một lần, không oán không hận, ngươi cũng không cần nhận lỗi.

Một cỗ sức mạnh vô hình vô chất mạnh mẽ nâng thân thể Trấn Tây Hầu lên.

Gặp cảnh này, Thiên Huyền chí tôn cùng Mộc Linh chí tôn, cũng dồn dập thu hồi khí tức.

Trấn Tây Hầu như được đại xá, sống lưng ướt đẫm, vội vã đứng dậy tạ tội, vẻ mặt nhìn về phía Từ Huyền, lại có vẻ vô cùng phức tạp.

Hắn không biết, Từ Huyền là như thế nào cùng hai vị Bất hủ chí tôn kéo lên quan hệ, thế nhưng có thể xác định, thực lực của đối phương hôm nay, đã vượt qua phạm vi mình có thể ứng phó.

Tiếp đó, hai vị Bất hủ chí tôn đều không để ý đến Trấn Tây Hầu, chuyện liên quan đến Khai Nguyên Thánh Hoàng đều lạnh nhạt mấy phần.

- Từ đạo hữu, di lạc chín thành đã mở ra bảy toà, còn dư lại hai toà cuối cùng. Lần này ngươi tới Thần hoang, một ít vấn đề quyết sách, hai người bọn ta đều sẽ coi ngươi là thủ lĩnh.

Thiên Huyền chí tôn khẽ mỉm cười.

Lời vừa nói ra, mấy người trong đại điện đều khiếp sợ nghi vấn.

Kinh thiên đại sự có quan hệ bí ẩn chín thành, hai vị chí tôn lại muốn lấy Từ Huyền dẫn đầu?

Lẽ nào Thiên Huyền chí tôn này, là đang khiêm tốn?

Thế nhưng, ở trong mắt hai vị chí tôn, Từ Huyền là người phát ngôn của Thánh chủ, được cao tầng Thánh cảnh trọng dụng, lại có một di lạc báu vật, gián tiếp nắm giữ ba di lạc báu vật,

E?€+ M? m Î +?¶- •+ h?B M ?Q M; ç` bQ pÈB o¢M ç°+ ç–K H–v- T?ªB HÈM ?ÆM i
?Q¨M +ªM?- +kM; +¨M; T?S+ i¢T ?ÆMX

LÆB M¨v H'v /` i°+ H¨K +?O ç¢Q- i?¨M? H"T `'i M?B m h?¨M? i`b- +ÁM +¦ HQÊM; H

hB M p¨Q i`mM; i•K •+ h?B M ?Q M; ç` - ?–m M?Q F?¬M; +¦ /'m +?•M HQ¨B M;QÌB

L?•M HQ¢B im ;Bª iB M p¨Q MÆB M¨v- F?¬M; F?€+ M¨Q +?`m +? iX

h? M?QM;- # M;QÌB hW >mv M iB M p¨Q •+ h?B M ?Q M; ç` - F?¬M; +¦ ;b HQ b
T?QÆM; M^K `¢T bÊ `mMX

æ¢i ç M +'T ç° "'i ?O +?Q i¬M- ç½ çSM; Î ? i?®M; çdM? çB K M?'i i`QM; i?B M ç
+'K ç` +MM; ?mM; ç` - ç®B pÈB "'i ?O +?Q i¬M K¨ M¦B- ;B®M; M?Q i`Á çM X

@ S?Q i`QÈ+ +?QM? H¨ i? HU+ +O E?´M; hQÈ+ i°+ #° H¢+X

hmv i oB H'v ` K°i i? M;¼+- iBM? i [m M b€iX

J'v M;QÌB # v i` M i`ÌB + Q- +¦ i? M?bM i?'v ?"m /m +O E?´M; hQÈ+ i°+X

J°i Qi +QÌM; ;Bª E?´M; hQÈ+ i°+- M?bM i?'v M?•M HQ¢B M;Q¢B ;BÈB- pW ç`M?
çQÊ+ F?Q iS+ +O # M;QÌB- M?'i i?ÌB bÊ ç M ?²M T?B T?€+? i€M- +?¢v +¨M; t +

@ > ? - t2K ` +?9M; i H¨ ç M i`QÈ+ iB M- F?¬M; ;†T "'i ?O +?Q i¬M F?€+X

h?B M >mv M +?Q i¬M +¦ +?9i M;Q¨B w Km®M M¦BX

h? HU+ E? B L;mv M pQÆM; i`B m- i¢B h?–M ?Q M; ç¢B ç` - p®M t2K M?Q H¨ K¢
T?•M #® F?„T i?B M ?¢X

*ÁM M[- # M;QÌB +kM; F?¬M; +¦ ?QM; bQ ç°M; +?9M;- M?"M çQÊ+ iBM iS+- H"T

" M;QÌB ?ÆB +?9i i?m HB K F?Q iS+- ?¢ tm®M; i–M; i`ÌB i?'T +O E?´M; hQÈ+ i°
bQ€i +?mM; [m M?X M;m²M

h?B M >mv M +?Q i¬M i?•M ?bM? HQ€M; K°i +€B- `ÆB tm®M; i`QÈ+ K†i K°i p` L;

@ æ¢B M?•M i? K¢M;5

E?´M; hQÈ+ i°+ +QÌM; ;Bª FB - #` F?Q iS+ "'i ?O EBK ç M €T #€+? M^K `¢T i` M ç

@ "ªM i¼ ?ÄB M;QÆB p¨B p'M ç X

h?B M >mv M +?Q i¬M H¢M? M?¢i M¦BX

E?´M; hQÈ+ i°+ FB bÊ ç M ?²M pQ H M K•v- iU M?B M H¨ ?ÄB ;b ç€T M'vX

eReX *?QÆM; 3d3, E?´M; hQÈ+ *´ h?¨M?X UkV

*?QÆM; 3d3, E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?X UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@@U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

*?d H¨- M;QÌB M¨v +kM; F?¬M; #B i i,K iQ+? /B H¢+ #€m p"i h?'i h?ªB i?€M? /U+X

@ *?d H¨ M;?2 M¦B- h?'i h?ªB i?€M? /U+ FB - #` h?ªB hQÈ+ +¬M; +?9 i`QM; i°+ ç
iB T iK+ M?bM i?'v imM; iQ+?- /B H¢+ +´ i?¨M?- +kM; F?¬M; #B i imM; iQ+?X X X

E?´M; hQÈ+ i°+ M?•M MÆK MÈT HQ bÊ M¦BX

J°i T?2M #¨M ?ÄB- +kM; F?¬M; i?'v p i iQ+? ç®B T?QÆM; M¦B /®BX

Í /QÈB i?U+ HU+ +? M? H +? iQ HÈM- K°i æ M æ¢Q +QÌM; ;Bª #bM? i?QÌM;- i¢B i`
+ª w MB K M¦B /®B +kM; F?¦ K¨ H M M´BX

@ h?ªB hQÈ+\

hW >mv M i?Q€M; M;˜M ` - ç•v +?ŠM; T?ªB H¨ h?ªB hQÈ+ iB m +¬ MQÆM; M,K ç¦

G) M¨Q H¨ +MM; K°i M;QÌB\

@ *?O M?•M h?'i h?ªB i?€M? /U+- ?ŠM H¨ i`®M Î i`QM; E?´M; hQÈ+ i?€M? i?¨M?X
F?´M; H²- im pB i,M; H M i` M /B M `°M;X > B +kM; +¦ i? i?m"M iB M i` M¢MX

h?B M >mv M +?Q i¬M T?•M iQ+? M¦BX

hW >mv M +MM; hmv i oB +kM; #B m i?` i€M i?¨M?X

.B H¢+ +´ i?¨M? i²M i¢B- ?Q†+ H¨ HÆ HYM; F?¬M; +® ç`M?- ?Q†+ H¨ i?•M +Q +'K

J'v M;QÌB hW >mv M- H¢B #„i K°i E?´M; hQÈ+ i°+ L;mv M ç M F€i`QÎM; H½Q- +˜M
çQÊ+ p` i`Q /B H¢+ +´ i?¨M?X

S?B ?¨M? MY + M? ;BÌ- # M;QÌB HB M ibK çQÊ+ p` i`Q E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?X

h`QM; i–K K„i- H¨ K°i KªM? #bM? M;mv M i?'i b„+ [m M; H M ;¨Q i?ûi- i`QM; T?QA
/†K- HBM? F?Q HšM H°M- p¬ +MM; F?¬M; ´M ç`M?- i?"K +?Q M; v +ª ?Q F?¬M; +k

@ L¨v /o M?B M H¨ GBM? F?Q i?m, i`B m ?B K i?'v i`QM; i?B M ç` - +QB M?Q H¨ "
+kM; b) K'i F?®M; +? X

a m F?B h?B M >mv M +?Q i¬M FBM? M;¢+- i?b ?ÆB M?QÈM; K¨vX

E?m pU+ HBM? F?Q FB - M^K Î i`¢M; i?€B F?¬M; ´M ç`M?- +?QM? H¨ #ÎB pb K°i H
M?B m HQ¢MX

*QÌM; ;Bª "'i ?O EBK ç M i`Î tm®M; çB p¨Q- b) +¦ M;mv ?B K iQM? K¢M;X

*QB M?Q H¨ EBK ç M +QÌM; ;Bª çB p¨Q- T?€T HU+ K'i F?®M; +? - i?U+ HU+ ;BªK

h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; hmv i oB- i?2Q i?S iU H¨ pk im +MM; iB M im- ç m F
?m®M; M?Q i? X

@ æ +?Q i p¨Q t2K K°i +?9i çBX

hW >mv M K°i #QÈ+ #QÈ+ p¨Q HBM? F?Q i?m, i`B m- /o M?B M F?¬M; M?B m +ªK

h'i +ª bS+ K¢M? +O oB M +´ i? im- ç m H¨ #„i M;m²M iW i?•M i? K€m i?`i- #'i F
K¢M?- ç m F?¬M; T?K i?m°+ i?B M ç` M;Q¢B ;BÈBX

h`QM; ?Q¨M +ªM? M¨v- HBM? F?Q i?m, i`B m ?¶M HQ¢M- [m'v `–v ªM? ?QÎM; ç®
M?'iX

h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; hmv i oB HB + K„i M?bM M? m- i`QM; K„i ç m H°` M

@ *?ŠM; i`€+? hW >mv M M¨v +¦ i? çQÊ+ h?€M? +?O T?¦ i?€+- ?Q¨M iQ¨M F?€+ ?
H¨ oB M +´ i? im\

a m F?B h?B M >mv M +?Q i¬M FBM? i?€M- ç®B pÈB i? im i`QM; K„i i? M?•M- ç'

*?Q iÈB M v- i? im ç m H¨ T?QÆM; i?S+ im ?¨M? #` ç¨Q i?ªB i`QM; K„i im ;Bª ?"m

o"v K¨ ;BÌ F?„+ M¨v- i`QM; HÁM; h?B M >mv M +?Q i¬M bªM bBM? K°i HQ¢B K K

h? im F?¬M; #^M; im ;Bª F?€+\

h`QM; HÁM; ?„M Qi M?'i +?„+ +?„+- +?Q Qi oB M +´ i? im F?¬M; T?ªB5

>„M KÆ ?² +ªK i?'v çQÊ+- +QM çQÌM; K¨ ç®B T?QÆM; ç M; çB- +¨M; iB T +"M K°i

@ h i`QÈ+ iB M p¨Q i?,K /Á- +€+ M;QÆB HQm i?O K°i M;QÌBX J°i M;QÌB F?€+ çB K°i i?Q€M;X

hW >mv M çB p¨Q i`QM; i`mM; i•KX

h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; hmv i oB M;QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; HQ H„M; hW >mv M

a m ç¦- +¦ hmv i oB HQm i?O T?K +"M- h?B M >mv M +?Q i¬M çB F?m pU+ E?´M; h

h?•M Î i`QM; HBM? F?Q i?m, i`B m- i?•M i? hW >mv M K¶B ;BÌ K¶B F?„+- ç m +?

æ´B i?¨M? K°i L;mv M ç M F€ +QÌM; ;Bª- b) FB M i`b F?¬M; çQÊ+ +?®+ H€iX

h? M?QM;- EBK "€ oQÆM; i? +O hW >mv M- im Hmv M ç M iB m i?¨M? çdM? + i?•M i? - i?U+ HU+ ç½ iB T +"M "'i ?O EBK ç MX

aS+ K¢M? i`QM; i?•M i? +O ?„M- +kM; F?¬M; +?`m HBM? F?Q i?m, i`B mªM? ?Q #€+? ç M iW F?¬M; ;B M F?¬M; ´M ç`M? bªM bBM?X

:B®M; M?Q çB /¢Q i`QM; b•M p„M; p"v- hW >mv M iB M p¨Q MÆB b•m t i`QM; HBM

:BÌ F?„+ M¨v- F?¬M; ;B M #®M T?Q ibM? +Ì ?B M ` tm i? F?¬M; ´M ç`M?- bªM bB F?¬M; T?ªB bBM? HBM? +¦ i? Î çQÊ+X

hW >mv M +kM; +ªK ;B€+ €T HU+ b•m b„+- +QB M?Q H¨ "'i ?O +?Q i¬M çQ+? i?•M

"'i [m€ H9+ M¨v- €M? K„i +O ?„M M?bM i?'v T?QÆM; t +¦ K°i iQ¨ +´ i?¨M? iQª ` i

" M i` M +´ i?¨M? FB - bWM; b[M; K°i E?´M; hQÈ+ i?¢+? iQ HÈM- i`B M F? B GBM? i?ŠM; K•v t M?X

@ *¦ M?•M HQ¢B t¬M; iÈBX X X

h`QM; +´ i?¨M? +¦ +QÌM; ;Bª E?´M; hQÈ+ i°+ + M? ;€+- t t M?bM i?'v hW >mv M-

>B M M?B M +QÌM; ;Bª i`QM; E?´M; hQÈ+ i?¨M? FB - ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;Ì `^M; i? M? M?¨M; çB iÈB MÆB M¨v M?Q p"vX

*?d +?®+ H€i- K°i p` E?´M; hQÈ+ i°+ H½Q ;Bª MY #QÈ+ EBK ç M- /šM /„i K'v p` L H½Q- p°B p°B p¨M; p¨M; +?¢v iÈB i?¨M? H–mX

s t M?bM iÈB- M?•M HQ¢B FB ;B®M; M?Q iW çB /¢Q i`QM; b•M p„M; p"v- iWM; + hQÈ+ +´ i?¨M?X

GBM? F?Q i?m, i`B mi`QM; i?B M ç` +MM; F?¬M; ;B M H¬B FûQ €T #€+?- ç®B pÈ HÈMX

@ *?d H¨ K°i L;mv M ç M ?"m F€- M;QÌB M¨v F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X

E?´M; hQÈ+ H½Q ;Bª MY #QÈ+ EBK ç M- p K†i i`Î M M M;?B K i9+X

@ .o M?B M H¨ iB m iY FB X X X

h`QM; ç€K M;QÌB- K°i H½Q #¨ E?´M; hQÈ+ i°+- €M? K„i M?bM +?^K +?^K p¨Q hW >

L;QÌB M¨v- +?QM? H¨ E?´M; hQÈ+ H½Q #¨ M;¨v tQ +MM; hW >mv M H¨ ç`+?X

L,K ç¦ Î *Ym GQM; p`M?- hW >mv M H M +'T æ M æ¢Q- M?'i +´ i€+ F?Q- i`mv b€i i ;B i h?Q L;¼+ a M +MM; EBK G M; ç¢B pQÆM;- E?´M; hQÈ+ H½Q #¨ i?b H¢B +?¢v

>B M M v- i?ÌB ;B M [m çB K'v +?K+ M,K- E?´M; hQÈ+ H½Q #¨ ç½ +¦ im pB L;mv pÈB hW >mv M H¢B FûK t X

@ L;QÆB #B i i M M?•M HQ¢B M¨v\

G½Q ;Bª E?´M; hQÈ+ i°+ MY #QÈ+ EBK ç M- €M? K„i M;QM; H¢BX

@ "˜K æ¢B i`QÎM; H½Q- ?„M +?QM? H¨ i M iB m iY M,K ç¦ i M¦B pÈB M;¨BX h`QM p”i E?´M; hQÈ+ i°+ h?’i GBM? ç²M; iQÈ+X X X

E?´M; hQÈ+ p°B p¨M; M¦BX

@ *?mv M +QÌB5 h?’i GBM? ç²M; iQÈ+- pšM MˆK Î i`QM; i v #ªM i`QÎM; H½Q- /U p ?O EBK ç M +?B M K°i i`”MX

G½Q ;Bª E?´M; hQÈ+ i°+ +QÌB H¢M? M¦BX

@ *?mv M M¨vX X X

E?´M; hQÈ+ #¨ H½Q M;[i` X

@ *¬M; +?9 5 L;¨B H¨K b Q çB ` 5

h`QM; ç€K M;QÌB K°i i`”M FBM? ?¬X

*?d i?’v K°i M[?¨B imv i K„ +ªK ç°M;- iW i`QM; +´ i?¨M? # v ` M;Q¨BX

L[?¨B M¨v- M?bM [m QÈ+ +?WM; KQÌB b€m- KQÌB #ªv im´B- T?€T HU+ i` M M;QÌ

L?½M HU+ hW >mv M +U+ K¢M?- +€+? ç M `’i t HB M M?”M ` ç®B T?QÆM;X

Zmª M?B M H¨ h?ªB hQÈ+5

GQ€M; i?Q€M;- hW >mv M +kM; +ªK M?”M çQÊ+ F?Q iS+ /B H¢+ #€m p”i i` M M;Q iQ¨M i?m HB KX

@ L?•M HQ¢B5 E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?- +?QM? H¨ /B bªM E?´M; hQÈ+ i°+ i - +ÁM F

E?´M; hQÈ+ i°+ æ¢B i`QÎM; H½Q [m€i H¢M? K°i iB M;X

.Si HÌB- K°i i v +O ?„M pW M?’+- i`QM; HÁM; #¨M i v M;k b„+ [m M; /B K +?mv M K°i +QM h?’i GBM? E?´M; hQÈ+ i`¬M; `’i b®M; ç°M;X

eRdX *?QÆM; 3dN, h?”i :Bª h?€M? o”iX URV

*?QÆM; 3dN, h?”i ;Bª i?€M? p”iX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i•K,

@ @U‰õp›‰V@@ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @@U‰õp›‰V@@

æ°i M?B M- K°i +¶ /B K F?Q HÈM H Q `U+ `Ð- M;QM; F i i` M #–m i`ÌB +´ i?¨M?- m "’i ?O EBK ç M i? v ç´B b„+ K†i- ?B M ` mv i? +O i?–M i?¬M; T?€T #ªQ +¦ +¬M; # KQÆB b€m F€ #ªQX

@ ±5

hW >mv M i?’i FBM?- i`QM; E?´M; hQÈ+ i°+ M¨v- i?”K +?Q +¦ K°i T?€T #ªQ ;B®M;

h?’v ibM? ?bM? M¨v- hW >mv M ?ÆB +?mv M ç°M; w M;?o K°i +?9i- ?€ K²K T?mM ` GBM? ç²M; iQÈ+X

« pM

*?d K°i i?Q€M;- K°i +QM E?´M; hQÈ+ iQ HÈM H v ç°M; M;k b„+ [m M; /B K- /šM / i€T- bWM; b[M; i` M #–m i`ÌB E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?X

*?•M +?QM? iB T +”M E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?- F?¬M; ;B M +MM; HBM? F?Q T?K +”M +¦ i? i`B M F? B +?B M ç’mX

@ *€B ;b5 æB m M¨v b Q +¦ i? X X X

Khổng Tước tộc Đại trưởng lão, nhìn chằm chằm Thất Linh đồng tước của Từ Huyền.

Trên Khổng Tước cổ thành, một đám tộc nhân đều là trợn mắt ngoác mồm.

Thế gian này, làm sao có khả năng đồng thời xuất hiện hai truyền thuyết kỳ bảo giống nhau như đúc?

Trước mắt, hai Thất Linh đồng tước này, hình thái đại thể tương đương, thần thông khí tức cũng cực kỳ xấp xỉ.

- Tương truyền, Thất Linh đồng tước chỉ có ở trong tay Khổng Tước tộc, mới có thể phát huy uy năng chân chính. Từ Huyền kia chỉ là Nguyên đan hậu kỳ, cũng không phải là Khổng Tước tộc, Thất Linh đồng tước trong tay phát huy khí tức, tựa hồ so với Đại trưởng lão còn lợi hại hơn. . .

Khổng Tước lão bà nghi ngờ không thôi, ánh mắt nhìn vào hai quang diễm Khổng Tước ở giữa không trung.

- Chà chà, Khổng Tước tộc dĩ nhiên truyền lưu hai cái Thất Linh đồng tước.

Từ Huyền bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hắn dựa vào khí tức cảm ứng, phát hiện Thất Linh đồng tước trong tay Khổng Tước tộc Đại trưởng lão kia, cũng không kém hơn cái của mình.

- Không thể nào!

Khổng Tước tộc Đại trưởng lão gầm lên một tiếng, gần như rít gào nói:

- Dựa vào bổn tộc đời đời tương truyền, Thất Linh đồng tước chỉ có một kiện chính phẩm, ngược lại là ngày đó luyện chế, tài liệu có dư lại, liền luyện chế một thứ phẩm, thế nhưng so với chính phẩm, lại cách biệt rất

@ h?U+ HU+ #•v ;BÌ +O i - +QB M?Q F?¬M; bY /KM; /mM; HBM? ?ÊT i? - +kM; +¦ i¬MX

h`QM; HÁM; hW >mv M M;?o ç MX

L;¨v tQ Î o¢M ç°+ ç–K H–v- ?„M KQÊM # M;QÌB /mM; HBM? ?ÊT i? - KÈB ç´B H'v +MM; "'i ?O +?Q i¬M i`QM; F?Qª M; i?ÌB ;B M M;„MX

>B M M v- im pB ç¢i ç M MY #QÈ+ EBK ç M- hW >mv M F?¬M; bY /KM; #'i Hm"M pQÊi +'T +?ûK ;B i "'i ?O EBK ç MX

"'i [m€- +QB M?Q im pB hW >mv M H¢B + Q ?ÆM M[- +kM; F?¬M; +€+? M¨Q ç iQ i? X

hB T ç M i`QM; pÁM; K°i- ? B M,K- hmv i oB +MM; L?B T >¨M- +kM; ç m H M +'T M

æ†+ #B i H¨ L?B T >¨M- +¦ h?B M >¢i K i•K ;B9T çÐ- pW KÈB H M +'T- EBK ç M M,K T?–M KQÌBX

o T?–M hW >mv M- +,M #ª M F?¬M; i²M i¢B p'M ç EBK ç M +?mv M ?¦ X

ekRX *?QÆM; 33j, J°i hQ¨ *´ h?¨M? *m®B *MM;X UkV

*?QÆM; 33j, J°i iQ¨ +´ i?¨M? +m®B +MM;X UkV

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i–K,

@ @ U‰õp›‰V @ @ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @ @ U‰õp›‰V @ @

>Ä +?B i•K +MM; h?´ +?B i€ +O ?„M- ? B HQ¢B M;mv M HU+ K°i KU+ çÆM ?QÈM iBM? Hmv MX

hW >mv M +ªK ;B€+- H9+ M¨v h?´ M;mv M HU+ +O KbM?- +QÌM; ç° +'T ç° ?Q¨M iC

L¨v +ÁM H¨ ibM? ?m®M; ?„M F?¬M; +¦ H M +'T EBK ç MX

@ h?´ +?B i€ +?mv M ?¦ bm'i- ç¢i ç M #ªv- i€K i?¨M?- K°i F?B ç¢B pB M K½M- i H iB T M;k i¢M; L;k ?¨M?- i'i M?B M b) bB m pB i æ M æ¢Q i K +ªM?

•M? K„i hW >mv M H'T HQû- /½ i•K i`QM; HÁM; #WM; #WM;X

"'i ?O EBK ç M- ç®B pÈB ?„M K¨ M¦B- ç½ F?¬M; +¦ #'i F€ bS+ K ?Q†+X

>„M H9+ M¨v- #'i Hm"M M;mv M HU+- +ªM? ;BÈB- ç m +¦ i? b€M? p B +MM; "'i ?O

*?•M +?QM? +¦ K ?Q†+ +?QM? H¨ +?Q + Q p¬ i?QÊM; K°i ;BÈB- L;mv M h?–M ç¢I

a m F?B ç¢i ç M MY #QÈ+ EBK ç M- hW >mv M iB T iK+ #„i ç–m im Hmv MX

hW h?€M? +ªM? K M; ç M `'i M?B m HBM? ç M- p¨Q H9+ M¨v- +kM; `®i +K+ T?€i ?

h®+ ç° p"M +?mv M >Ä bBM? h?´ +O hW >mv M- +¨M; H9+ +¨M; M? M?X

h?ÌB çB K Î M,K i?S KQÌB ? B- hW >mv M T?€i ?B M- Km®M ç†i +?•M +'T ç° EBK K°i [m€ i`bM? i`QÌM; F€ #B M +?'iX M;m²M UXV

G9+ M¨v- ?„M i?"K +?Q bQ pÈB MY #QÈ+ EBK ç M K¨ EBK ç M +?mv M ?¦ bm'i i€ ?ÆMX

*?d H¨- oB M +´ i? im im ?¨M?- F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;- +m®B +MM; MY #QÈ
M?Q i? X

@ *QB M?Q #QÈ+ ` #QÈ+ +m®B +MM;- ªM? ?QÎM; ç®B pÈB i?U+ HU+ +O i - +kM

æ½ M?Q p”v- hW >mv M çÆM ;BªM +kM; F?¬M; p°BX

>„M ç2K i•K HU+- ç†i Î T?QÆM; /B M æ9+ i? X

E?¬M; b B- EBK "€ oQÆM; i? +O hW >mv M- ç½ ç¢i ç M +U+ ?¢M iB m i?¨M? çd
#QÈ+ p¨Q +ªM? ;BÈB ç¢B i?¨M?X

@ L m M?Q +¦ i? H M +'T EBK "€ oQÆM; i? ç¢B i?¨M?- ç M H9+ ç¦- i +?d #^M; p'
+¦ i? +?ûK ;B i "'i ?O EBK ç M T?´ i?¬M;X

hW >mv M H'v ` `'i M?B m HBM? i¨B +?m˜M #` F„ +¨M;- #„i ç–m +?mv M i•K im Hm

*¬M; T?m F?¬M; T?K HÁM; M;QÌBX

E?´ im # M,K- EBK "€ oQÆM; i? `®i +K+ #QÈ+ p¨Q MY #QÈ+ +m®B +MM;- ç¢i ç

oQÆM; i? ç¢B i?¨M?- K M; w M;?o - hW >mv M Î T?QÆM; /B M ç9+ i? - +kM; +QE

hW ç¦- K°i ;BÈB M¨v iMv w hW >mv M ?Q¨M? ?¨M?- M;Q¢B i`W L;mv M h?–M ç¢B ç
i? H¨K ;b çQÊ+ ?„MX

oQÆM; i? ç¢B i?¨M?- K M; ç M +?Q hW >mv M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F€ /`X

>„M çSM; Î i`QM; h?–M ?Q M; i? ;BÈB- KÆ ?² +ªK ;B€+ ?Q F?¬M; M¨v- F?¬M; T?ª
+?Q +?Q ?„M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; T?ªB ç†+ #B i FB M ç`M?X

æQÆM; M?B M- M¨v pšM H¨ p M p M K°i +€B ªQ ;B€+X

Jm®M pQÊi [m F?¬M; ;B M K°i ;BÈB M¨v ;€M? +?`m- i`W F?B ç¢i ç M L;mv M h?–

h? M?QM;- hW >mv M H¢B +¦ +ªK ;B€+ F?¬M; ;B M F?¬M; p[M; +?„+ M¨v- +¦ i? i?
"€ oQÆM; i? X

hW >mv M +?d +–M H”T i?•M i¢B +?¶- +€B ;b +kM; F?¬M; +–M H¨K- +¶ €T #€+? p-
"'i ?O EBK ç M `mM bÊ- M?bM tm®M; Km¬M /•M K°i ;BÈBX

@ oQÆM; i? ç¢B i?¨M?- M?'i ç`M? T?ªB ˜M ;B'mX

h`QM; HÁM; hW >mv M ç½ +¦ iQM? iQ€MX

hB T ç M MY M,K- ?„M F?¬M; ? H¨K ;b- M;?o +€+? F?®M; +? +MM; i?m HB K F?

"QÈ+ F iB T EBK "€ oQÆM; i? - +?QM? H¨ "'i /B i EBK i?•M- +MM; "'i .B i i? i`QM
+¦ +?9i iQÆM; iUX

"'i [m€- "'i .B i EBK i?•M +O oB M +´ i? im- iU M?B M F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM M?

L m M?Q hW >mv M +¦ i? im Hmv M i?¨M? +¬M; ?¢ +'T "'i .B i EBK i?•M- F?¬M; ;B
M;Q¨B FB +kM; +¦ i? M; M; /¼+X

*?d H¨- M¨v ç®B pÈB hW >mv M- pšM +ÁM +¦ +?9i t t¬BX

a m MY M,K- hW >mv M H–M i?S ? B tm'i [m MX

E?Q iS+ oQÆM; i? ç¢B i?¨M? ?Q¨M iQ¨M #` i?m HB KX L?QM; h?B M >mv M +?Q
ç m +ªK i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ hW >mv M i,M; H MX

*€B HQ¢B +ªK ;B€+ M¨v- #„i M;m²M iW i?•M i? ?mv i M?K+- i?”K +?Q i`U+ ;B€+ #

@ hW >mv M M¨v +MM; i`QÈ+ ç•v F?¬M; ;B®M;5

h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; J°+ GBM? +?Q i¬M- F?¬M; ? M K¨ +MM; HB + K„i M?

a m F?B hW >mv M tm'i [m M- [m M i•K M?'i pšM H¨ iQ¨ /B H¢+ +´ i?¨M? +m®B +M

@ hW F?B E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M? tm'i i? - ç½ +¦ KQÌB b€m M,K /¨B- K°i iQ¨ +´ i?¨M? +¦ i,K iQ+?X

h?B M >mv M i?Î /¨BX

J'v M;QÌB ç m +¦ +?9i #'i ç„+ /oX

h?ÌB ;B M *´ i?¨M? tm'i i? - F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB +¦ i? [mv i ç`M?X

@ E?¬M; +¦ #B M T?€T M¨Q b Q\

hW >mv M +¦ +?9i F?¬M; + K HÁM;X

J„i i?'v F€ ?¢M i`QM; #ªv KQÆB M,K FB - +?d +ÁM H¢B ?ÆM ? B KQÆB M,KX

.B H¢+ +?QM i?¨M?- ç®B pÈB hW >mv M K¨ M¦B- H¨ K°i H–M F€ M;° iQ HÈM- iU M'

@ S?¦M; i–K K„i iQ¨M #° h?–M ?Q M;- +?d +¦ K°i M;QÌB H¨ +¦ i? #„i ;B[ç M ç–m +?QM

h? M? J°+ +?Q i¬M ç°i M?B M M¦BX

@ G¨ B\

@ h?–M ?Q M; ç M?'i iB M /B M bQ hB M G X

J°+ GBM? +?Q i¬M K°i K†i i``M? i`¼M; M¦BX

L?QM; h?B M >mv M +?Q i¬M i? M i?Î,

@ *?d iB +- hB M G ç¢B bQ FB - i?•M T?"M bB m M?B M- M?[M; M,K ;–M ç•v- +Æ M¨Q- i?"K +?Q F?¬M; M;QÌB M¨Q +¦ i? #„i ;B[ç M imM; iQ+? +O ?„MX

@ E?¬M; i?Y t2K H¨K b Q #B i\

hW >mv M F?¬M; T?ªM ç®BX

@ *?9M; i ç½ iWM; i?Y K'v H–M- h?B M JK+ i?ªQ M;mv M h?–M >Ä i?B M [m•M +

h?B M >mv M +?Q i¬M H„+ H„+ ç–mX

h?•M T?"M hB M G ç¢B bQ [m€ KS+ + Q i?QÊM;- M; v +ª "'i ?O +?Q i¬M +kM; F?–

*ÁM M[- H'v i`bM? ç° iB M /B M +O ç®B T?QÆM;- tm ?mM; i`€M? +€i- F?¬M; M;Q

@ G¢B iÈB K°i H–M M[- ç +?Q i i?Y t2K çBX

hW >mv M i`–K M;•K M¦BX

>„M K¢+ / M? M?È iÈB M;¨v ç¦ Î i`QM; *´ h?¬M; >¨- æ²M; H½Q i?–M #Q FB ç€M? ;

@ *?Q iÈB M v- H½Q ?O M?B m T?B M bmv iQM?- /B H¢+ *Ym "ªQ FB ?°B iK- ç®B +€i Qi- i?"K +?Q +¦ i? H¨K h?–M ?Q M; `ÆB p¨Q +?¶ p¢M FB T #'i T?K+X h? M?(H½Q ?O T?€i ?B M [m„ iQ+? p"M K M? h?B M *Æ H¢B +¦ p M?Q F?¦B M?Q bQÆM;

hmv ç®B T?QÆM; F?¬M; /QÆM; / M?- M?QM; i`bM? ç° iB M /B M +?•M +?QM?- +?

@ æQÊ+ `²BX

h?B M >mv M +?Q i¬M ;"i ç–m K°i +€B- ;B9T hW >mv M M #¨B tQM; tm¬BX

h` Mi?U+ i - i`QM; HÁM; ? B p` +?Q i¬M +kM; F?¬M; +¦ ¬K ?B p¼M; ;b- +?d H¨ M?

>¬K M v ç` p` +O hW >mv M Î h?–M ?Q M; ç¢B ç` - çO ç b€M? p B +MM; "'i ?O +?
+? pÈB b® Qi M;QÌBX

lv / M? +?•M +?QM?- ?„M +ÁM F?¬M; #^M; M?[M; "'i ?O +?Q i¬M H•m M,K M¨vX

a m K'v M;¨vX

Í h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; J°+ GBM? +?Q i¬M çB +MM;- hW >mv M çB iÈB K°i
ç¢B bQ i¢B E? B L;mv M pQÆM; i`B mX

L;QÌB #B i ç°M; T?O #Q K"i M¨v- +U+ QiX

@ hW K¶ #'i i¨B- +–m FB M hB M G ç¢B bQX

hW >mv M çSM; Î i`QÈ+ ç°M; T?O- ?¨M? H ¬K [mv MX

h`QM; ç°M; T?O- çB ` ? B ç²M; iYX

@ æ¢B bQ F?¬M; iB T F?€+?X

h`QM; ç¦ K°i ç²M; iY- i?€B ç° H¢M? M?¢i- +kM; F?¬M; #ÎB pb i?•M T?"M M;QÌB iÈB

hW >mv M +¦ +?9i i?'i p¼M;- HB M i?2Q ? B p` +?Q i¬M i`Î p X

o"v K¨- ? B M;QÌB pW tQ v M;QÌB # v ç M ;B[F?¬M; i`mM;X

ekkX *?QÆM; 339, hB M G æ¢B aQX URV

hB M >¨ S?QM; "¢Q

h€+ ;Bª, E?Q€B s M æB K

*?QÆM; 339, hB M G ç¢B bQX URV

h`QM; ç°M; T?O- # v ` K°i p` i? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M- ;'T ;B¼M; ?¬,

@ " p` /WM; +?•M5

" M;QÌB hW >mv M- ç m /WM; +?•M H¢BX

h? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M FB - i?Î T?¨Q K°i ?ÆB- p¬ +MM; F?€+? F?Q M¦B,

@ sBM ?ÄB # p`- B H¨ hW ç¢Q ?[m\

GÌB pW M¦B ` - h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; J°+ GBM? +?Q i¬M- ç m H¨ M;˜M ` X

*?ŠM; H)- hW >mv M M?"M i?S+ hB M G ç¢B bQ\

@ *?QM? H¨ i¢B ?¢X

hW >mv M +QÌB M?¢i K°i iB M;X

*?Q iÈB M v- ?„M T?€i ?B M KbM? Î i`QM; K„i iB M /B M bQ- ç€M? ;B€ ç m +U+ +

"'i F H¨ aÎ æ¬M; F€ i¨B M;9i i`ÌB- ? v H¨ æ²M; H½Q i?–M #Q >„+ L;Q i°+X

o` hB M G ç¢B bQ M¨v- HB m b) M;Q¢B H F?¬M;\

@ J'v M,K i`QÈ+ æ¢B bQ HB M M?„M H¢B- ;–M ç•v b) +¦ K°i p` [mw F?€+? ?¼ hW i
bmwi +?9i M[[m M pB + M¨vX

h` M i`€M i? M? MB M S ` K² ?¬B H¢M?X

Zmw F?€+?\

h?B M >mv M +?Q i¬M +MM; J°+ GBM? +?Q i¬M- K°i K†i FBM? M;¢+X

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB t€+ M?"M i?"i bU F?¬M; #B i hB M G ç¢B bQ- ?Q†+ H¨ +M
M¨Q +?S\

J°+ GBM? +?Q i¬M ç–v K†i FBM? M;¢+ F?¬M; `äX

@ E?¬M; +¦X

hW >mv M F?¬M; +?9i /Q /U H„+ ç–m- ?„M +,M #ªM F?¬M; T?ªB im ;Bª #ªM i?´ h?–
i?S+ ç®B T?QÆM; +?SX

@ hW ç¢Q ?[- tBM KÌB5

h? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M- K°i KU+ +mM; FQM? M¦BX

hW >mv M ;"i ç–m K°i +€B- t2K ` i`U+ ;B€+ +O KbM? +kM; F?¬M; b BX

*?Q iÈB M v- hW >mv M ç m `'i çQÊ+ iB M /B M bQ Qm €B- ç†+ #B i H¨ iB M /B M

G–M M¨v- +kM; F?¬M; M;Q¢B H - ç®B T?QÆM; +¨M; H¨ /U çQ€M çQÊ+ ?„M ç M- +

@ > B p` tBM /WM; #QÈ+5

h? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M +MM; ? B p` ç²M; iY- H"T iS+ M;,M +ªM h?B M >
+?Q i¬MX

> B p` +?Q i¬M- K°i K†i T?B M Km°M- p¬ +MM; #'i K½MX

@ hW >mv M M¨v çB iÈB +?¶ M¨Q- ç m çQÊ+ M;QÌB +QB i`¼M; M?Q i? X Í # M i`QM
+?O Ov i?€+ i`¼M; i`€+?- ;BÌ F?„+ M¨v Î h?–M ?Q M;- hB M G ç¢B bQ +?Ì ?„M M'
K'v M,K X X X

h?B M >mv M +?Q i¬M M?bM i?2Q hW >mv M `ÌB çB- p K†i +¦ +?9i T?S+ i¢TX

*¨M; H¨ M;QÌB +'T ç° + Q- +¨M; H¨ +QB i`¼M; hW >mv MX

æ•v H¨ +ªK ;B€+ +O h?B M >mv M +?Q i¬MX

"ÎB p"v +¦ i? i?'v çQÊ+- i` M M;QÌB hW >mv M M¨v +?„+ +?„M F?¬M; ;B®M; #bM'
iUm F?¬M; i? çQ ç KX

hW >mv M i?2Q i? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M FB - iB M p¨Q ç°M; T?O #Q K"i M¨

h`QM; ç°M; T?O- i'i +ª #® +K+- ç m çÆM ;BªM K°+ K¢+- M?QM; hW >mv M çB p¨Q
K°i pB M ;¢+?- ç m +¦ `'i M?B m +?9 w- KÆ ?² +?¢K ç M +?dM? i? - K M; ç M K°i H

L m H¨ aÎ æ¬M; çQ+? i?•M iÈB- +¦ i? M¦B ` K°i- ? BX

h? M? MB M MY #QÈ+ EBK ç M KÌB hW >mv M ç M K°i ;B M M?¨ ç€ +?'i T?€+- i?-

L?bM i?'v M?¨ ç€ M¨v- i`QM; HÁM; hW >mv M K¢+ / M? bªM bBM? K°i HQ¢B +ªK ;B
iW T?QÆM; i?S+ oB M +´ i? im im ?¨M? +O ?„MX

æB p¨Q M?¨ ç€- hW >mv M M?bM i?'v K°i p` H½Q ;Bª iB M T?QM; ç¢Q +®i- K°i i?•M
`½B- ? B K„i p˜M çK+ i®B i,K- t2K ` M?Q `'i ;B¨ Mm X

•M? K„i hW >mv M +?¢K ç M p` hB M G ç¢B bQ M¨vX "¶M; /QM; M´B HÁM; i¬M FQ

hW i` M M;QÌB ç®B T?QÆM;- ?„M çKM; +?¢K ç M K°i ?ÆB i?Î +O i?ÌB ;B M- +´ H½
iS+ pMM; ç'i M¨vX

>ÆM M[- ?„M +ªK ;B€+ KbM? ?Q¨M iQ¨M M?bM F?¬M; i?'m ç®B T?QÆM;X

h? M?QM; +¦ K°i +?9i +¦ i? t€+ ç`M?- p` hB M G ç¢B bQ M¨v- im pB Qi M?'i H¨ "'

æ†+ #B i H¨ F?Q iS+ HBM? ?²M- T?ªM; T?'i M?Q ?Á p¨Q pMM; ç'i M¨v- ;B®M; M?

@ hW ç¢Q ?[m- M;QÆB ç½ ç M `²BX hW H9+ h?B M *Æ +´ i?¨M? tm'i i? - i HB M
M;QÆBX *?Q ç M M;QÆB T?ªM ?®B h?–M ?Q M;- H½Q ?O `®i +K+ t€+ ç`M? çQÊ+

> B K„i hB M G ç¢B bQ p˜M çK+- F?¬M; +¦ #'i F€ €M? b€M; M¨QX

hW >mv M ç°i M?B M T?€i ?B M- hB M G ç¢B bQ M¨v- /o M?B M ? B K„i #` KMX

h`QM; HÁM; ?„M bBM? ` K¢+ / M? bMM; FQM?- ?¨M? H M¦B,

@ hW >mv M- ;†T ;Ð hB M G ç¢B bQX

hW >mv M i¬M FQM? ;B®M; M?Q ç®B pÈB i`QÎM; ;Bª- i?¨M? w tm'i T?€i iW M°B i•

h¬M FQM? ç®B pÈB hB M G ç¢B bQ- #„i M;m²M iW i` M M;QÌB ç®B T?QÆM; +¦ F
+MM; pÈB p` iB M /B M ç¢B bQ M¨v ç½B M;° ç®B pÈB KbM? M?Q i?QÊM; i•MX

@ æQÊ+- ``i i®i- oB M +´ i? im- imv +¦ ç€M? ;B€- M?QM; +?•M +?QM? M?bM i?'v

h` M F?m¬M K†i ;B¨ Mm M T M?,M +?²M; +?'i +O hB M G ç¢B bQ- ?B M ` K°i iE
>mv M p¨Q +?¶X

hW >mv M M;²B tm®M; Î K°i # M ;? ç€X

>„M +kM; F?¬M; +¦ H"T iS+ iB M p¨Q ç i¨B +?QM?- M;¢+ M?B M M¦B,

@ ob b Q æ¢B bQ +¦ i? bÈK M?Q p"v T?€i ?B M bU i²M i¢B +O i - pb b Q ç®B pÈE

@ > ? X

LK +QÌB +O hB M G ç¢B bQ MiQÌM;- F?¬M; +¦ ;BªB i?Q+?- ? B i v F?2 F?) `mM

sb tb5

Zm–M €Q T?–M HQM; ?„M T?€i M- H°` K°i [mv t€+ +´ T?€+ K¨m t M? ç2M- iQª `
i?€M; i M; i?QÆM;X

Zmv t€+\

hW >mv M M;˜M ` - hB M G M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ /` i°+X

a m K°i F?„+- ?„M +ªK ;B€+ i?'v M?bM ?ÆB [m2M K„iX

"¶M; /QM;- ?„M ç°i M?B M M?È iÈB i`QM; h?B M *Æ +´ i?¨M?- T?O ç K B `M F?´M
ç€ +?B M bo i`QÈ+ T?O ç X

@ L;¨B H¨X X X h?B M *Æ i°+5

h`QM; HÁM; hW >mv M ;B"i KbM?X

>„M p¢M p¢M F?¬M; M;Ì ``^M;- hB M G M¨v b) H¨ i?QÊM; +´ +Ym i°+ i?–M #Q M?'i

hB M G ç¢B bQ +kM; F?¬M; T?O M?"M- MK +QÌB i?m H¢B- i``M? i`¼M; M¦B,

@ h?B M *Æ H M? +¦ Î i`QM; i v M;QÆB F?¬M;\

h?B M *Æ H M?\

hW >mv M F€ [m€B- i¢B b Q hB M G ç¢B bQ H¢B ç +"T p"i 'v- K¨ F?¬M; T?ªB L;•M

>„M F?¬M; /€K +?"K i` - K°i i v p¢+? K°i +€B- H'v ` K°i H M? F€ K¨m p¨M; b"KX

@ *?Q ç M ;BÌ T?9i M¨v- H½Q ?O +kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+- iQM p"i i?m, i´ h?B M
+?QÎM; F?®M;X *?ŠM; i`€+? p"M K M? +O M;QÆB i`QM; h?B M *Æ- +¦ p¬ ?¢M F?
K M? +® ç`M?- M;QÌB

hB M G ç¢B bQ K°i K†i +ªK F?€B M¦BX

hW >mv M T?€i ?B M- i`bM? ç° +QB i`¼M; +O hB M G ç¢B bQ ç®B pÈB h?B M *Æ

@ G–M M¨v p½M #®B ç M ç•v #€B T?ÄM;- w ç² ç M- M;?o ç¢B bQ +?„+ +?„M ç½ /U

hW >mv M `'i ;BªM HQÊ+ M¦BX

*¦ p` iB M /B M bQ i?B M i¨B aÎ æ¬M; H¨K #^M; ?[m- hW >mv M iU #B i iB M /B M

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¦ M,M; HU+ ç®B F?€M; +QÌM; ç¢B- M?QM; i?¬M; [m K°i #¨M
M„K ;B[i`QM; HÁM; #¨M i vX

Tiên Lê đại sư, không trả lời ngay vấn đề, lại cười nói:

- Vị bằng hữu kia của ngươi, ta cũng nhận thấy được sự hiện hữu của hắn. Gần nhất mười mấy năm, lực lượng hắn tính toán, thậm chí chạm tới ta. Lấy thiên phú của hắn, thêm vào kỳ thư giúp đỡ, tương lai siêu việt lão hủ, cũng không phải không thể nào.

Từ Huyền hơi có chút không nói gì, đối phương dựa vào manh mối nào, lại có thể kéo dài xa như thế.

Phải biết, Sở Đông là chưa bao giờ tiến vào Thần hoang đại địa, nhưng Tiên Lê đại sư có thể thông qua một câu nói của Từ Huyền, diễn xạ đến trên người hắn.

£©¨u G\yỀjX £©¨

Chương 885: Tiên Lê đại sư. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Đương nhiên, Sở Đông cũng khoe khoang không kém, chưa từng tiến vào Thần hoang, cũng có thể chạm tới Tiên Lê đại sư.

Hàn huyên chốc lát, Tiên Lê đại sư hỏi mấy vấn đề nhìn như không quá quan trọng, rốt cục tiến vào đề tài chính.

- Một toà cổ thành cuối cùng, tên là Không minh cổ thành, phóng tầm mắt toàn bộ Thần hoang, chỉ có một người mới có thể chưởng khống nó. Nhưng vị trí tồn tại của nó, lơ lửng không cố định, lên trời xuống đất, đâu đâu cũng có. Lấy lực lượng của lão hủ, cũng chỉ có thể đại khái tính toán ra, ba năm sau, nó sẽ xuất hiện ở Thiên Mục thảo nguyên, nam bộ.

Tiên Lê đại sư trần thuật nói.

Thiên Mục thảo nguyên?

Từ Huyền nghĩ thầm, đây chẳng phải là địa bàn của Thần Hỏa thiên quân sao?

Thiên Mục thảo nguyên, có rất nhiều thế lực bộ lạc, nhưng hết thảy bộ lạc, đều cung phụng Thần Hỏa thiên quân làm thần linh.

Dựa vào những năm này, Khai Nguyên vương triều tìm hiểu tin tức mà xem, Thần Hỏa thiên quân cùng dị tộc Thanh Thạch chí tôn, Khổng Tước tộc liên thủ.

- Đầu mối có quan hệ Không Minh cổ thành, lão hủ chỉ có thể đạt đến mức độ này. Như muốn cho nó sớm ngày xuất thế, chỉ cần thả ra tin tức.

Tiên Lê đại sư có chút dừng lại.

Từ Huyền gật đầu một cái, chợt lại đưa ra một vấn đề mình quan tâm nhất:

- Xin hỏi đại sư, chín thành đoàn tụ, đến cùng sẽ xuất hiện tình huống thế nào? Sau lưng chín thành, có bí mật cùng sức mạnh như thế nào.

- Muốn tới chung quy sẽ đến, còn không bằng để nó ở khống chế nhất định phát sinh. Mà Từ đạo hữu, chính là một thời cơ, bằng không ta cũng sẽ không âm thầm ra tay bố cục, để di lạc chín thành, ở trong vòng mấy chục năm, từng cái được đắc thủ.

Tiên Lê đại sư cũng không có chính diện trả lời.

Nhưng Từ Huyền từ trong khứu giác cảm nhận đến khí tức bất an.

Càng kinh người hơn chính là, Tiên Lê đại sư thông qua bàn tay lớn vô hình điều khiển, khiến di lạc chín thành ở trong vòng trăm năm, toàn bộ xuất thế.

Một tay kia bao phủ toàn bộ Thần hoang!

Loại thủ đoạn này, đã không cách nào dùng sức mạnh cùng thần thông so sánh.

So sánh với nó, Bất hủ chí tôn đều có vẻ lờ mờ.

- Từ đạo hữu có thể yên tâm một điểm, di lạc Cửu Bảo đoàn tụ, đối với ngươi là một đại kỳ ngộ, thế nhưng, ảnh hưởng đối với một giới, lại không thể đo đếm. Nhưng có một số việc, vĩnh viễn không cách nào phòng ngừa, nếu như thế, còn không bằng ở trong chúng ta mong muốn phát sinh...

Trong lời nói của Tiên Lê đại sư, khiến người ta cái hiểu cái không.

Thế nhưng Từ Huyền có thể xác định một điểm, chín thành đoàn tụ, cũng không phải tranh đoạt một ít lợi ích đơn giản như vậy.

Này đối với Thần hoang, thậm chí một giới, sản sinh ảnh hưởng không thể đo đếm.

- Cái kia xin hỏi đại sư, ta cần phải làm gì?

Từ Huyền ngừng lại hô hấp hỏi.

- Ngươi chỉ cần làm tốt chuyện của mình, nắm giữ tốt Thiên Cơ lệnh.

Tiên Lê đại sư cười một tiếng, hơi dừng lại:

- Ngươi không phải Chúa cứu thế, nhưng là một con hồ điệp có thể dẫn động bão táp. Cái tiên đoán này, đến từ Thiên Cơ Tử thuỷ tổ. nguồn

- Hồ điệp dẫn động bão táp? Thiên Cơ Tử?

Trong đầu Từ Huyền lại nhớ tới kiếp trước cùng Thiên Cơ Tử, quan hệ hai người vừa là thầy trò vừa là

Mắt thấy kỳ hạn ba năm kia, còn dư lại nửa tháng.

Nam bộ Thiên Mục thảo nguyên, một mảnh khí tức xơ xác.

Cường giả khắp nơi, ánh mắt lấp loé, âm thầm súc lực, làm xong chuẩn bị một hồi đại chiến.

- Báo thiên quân, mấy trăm ngàn dặm ở ngoài Lam Hồ, không gian thường thường chấn động, thiên địa linh khí không ổn định.

Một vị tu giả bộ lạc, hướng về Thần Hỏa thiên quân thần thức truyền âm.

- Xuất phát!

Thần Hỏa thiên quân dẫn dắt cả đám nhân mã, hướng Lam Hồ chạy đi.

Hắn vừa mới động, lập tức tác động rất nhiều cường giả trên thảo nguyên.

Nửa năm qua, Thần Hỏa thiên quân vẫn là đối tượng trọng điểm quan tâm của chúng cường giả.

Vèo vèo vèo…

Cường giả khắp nơi, đều bay về hướng Lam Hồ.

Vù oanh

~Trong quá trình phi hành, Từ Huyền bắt giữ đến một cỗ không gian chấn động không giống bình thường.

Chợt một sát na, khí tức di lạc cổ thành, như ẩn như hiện truyền đến.

Phàm là chủ nhân di lạc báu vật, đều có thể tương đối rõ ràng cảm ứng được.

Ước chừng hơn một canh giờ, năm người Từ Huyền chạy tới Lam Hồ.

Cách nhau rất xa, mọi người ngẩng đầu, nhìn chăm chú một quang ảnh cổ thành mông lung trên tầng mây kia.

Đó là một toà cổ thành toàn thân màu trắng bạc, bốn phía quanh quẩn bão táp hỗn loạn tưng bừng, thậm chí một ít không gian loạn lưu.

Không Minh cổ thành kia ở trong hư không, như ẩn như hiện, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ biến mất.

Tuyệt đại đa số cường giả, đều ngóng nhìn Không Minh cổ thành, nhưng không dám vượt qua ranh giới một bước.

Bão táp cường đại hỗn loạn kia, đến từ không gian không ổn định. Đủ để nửa bước Kim đan, hình thành uy hiếp trí mạng.

£©Uu G\yỀjX PP¢I b\QjX g_j\ GDz ¦\æj\u r©s

Chương 887: Không minh cổ thành. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Về phần không gian loạn lưu, thì càng đáng sợ hơn, lực lượng không gian không thể đo đếm, không phải Đan Đạo tam cảnh cường giả có thể tiếp cận.

Không gian loạn lưu kia sẽ mang đến cho Bất hủ Kim đan nguy cơ tử vong, lơ lửng không cố định bồi hồi ở bốn phía Không Minh cổ thành.

- Xem ra một toà cổ thành cuối cùng này, đối ứng chính là không gian, siêu việt một loại Ngũ hành.

Từ Huyền âm thầm phân tích nói.

- A!

Lúc này, một tiếng kêu thảm thiết, từ phụ cận Không Minh cổ thành truyền đến.

Một vị nửa bước Kim đan, tại chỗ bị hỗn loạn bão táp cuốn đi thôn phệ.

Cũng có cường giả thành công tiến vào cổ thành, nhưng tu vi đến là Bất hủ Kim đan.

Cho dù là Bất hủ Kim đan, tiến vào cổ thành, cũng phải đối mặt phiêu lưu.

Bởi vì, một khi tao ngộ không gian loạn lưu, coi như là Bất hủ Kim đan, cũng khó có thể tự vệ.

Năm người Khai Nguyên vương triều hơi thương nghị, làm ra quyết định. Do Thiên Huyền và Từ Huyền cùng nhau, tiến vào Không Minh cổ thành.

Vèo vèo!

Hai người sóng vai phi hành, một trước một sau, bay đi Không Minh cổ thành.

Chưa tiếp cận, bão táp cường đại hỗn loạn kia đã trước mặt mà đến.

Từ trong bão táp hỗn loạn qua lại, ngay cả Bất hủ Kim đan cũng cảm thấy vất vả, nửa bước Kim đan cơ bản cửu tử nhất sinh.

Thực lực bản thân Thiên Huyền mạnh mẽ, lại có cửu phẩm phòng ngự Bảo khí, ngược lại là rất ung dung.

Mà Từ Huyền, cũng không thấy sử dụng pháp bảo gì, thân thể kim quang xán lạn, quang văn màu vàng di động bên ngoài thân kia, giống như giáp trụ thực chất vậy, sức mạnh thể phách cường đại, vô hình vô chất, giống như trường lực tồn tại.

- Người kia là ai! Không sử dụng pháp bảo, chỉ bằng vào thân thể, lại vượt qua hỗn loạn bão táp. Phóng tầm mắt Thần hoang, ngoại trừ Thanh Thạch chí tôn, còn có nhân vật cỡ này?

Một vị Bất hủ Kim đan ở phụ cận giật mình nói.

- Hắn là nhân vật cấp chí tôn quật khởi trong mấy chục năm gần đây của Thần hoang Từ Huyền. Tục truyền, hắn từng cùng Thanh Thạch chí tôn chiến một trận bất bại, lại nắm giữ Ngân Từ Nguyên Châu vô cùng đặc thù, đến nay chưa từng thất bại. . .

Đằng!

Từ Huyền ở hư không mượn lực, Kim Bá Vương thể giống như đạn pháo, bắn về phía Không Minh cổ thành.

- Cẩn trọng! Không gian loạn lưu!

Con ngươi Thiên Huyền chí tôn ngưng lại, kinh hô.

Phụ cận hai người, vọt tới một cỗ không gian loạn lưu.

Chi vù!

Trên người Từ Huyền nổi lên một vòng quang văn ngân ti mỹ lệ, trong suốt vô hình, nhưng sản sinh trường lực kỳ dị.

Đồng thời, khí tức bắt nguồn từ Kim Bá Vương thể, rộng mở rung lên, sản sinh biến hóa vi diệu.

Trong chớp mắt ấy, hư không phảng phất đều mơ hồ rung lên, truyền đến vang vọng.

Băng ầm…

Thân thể Từ Huyền, mạnh mẽ dán vào không gian loạn lưu, giống như man ngưu vậy, tiến vào Không Minh cổ thành.

Thiên Huyền chí tôn ngẩn ra, vẻ mặt ngơ ngác, không gian loạn lưu kia bức bách khí huyết hắn ngưng trệ, suýt chút nữa thổ huyết, mới miễn cưỡng xông qua.

Nếu nhiều thêm nửa tức thời gian, Thiên Huyền chí tôn cũng có thể bị thương nặng.

Í i`QÈ+ K†i F?¬M; ;B M HQ¢M HQm- "'i ?O EBK ç M +Ym iY M?'i bBM?- "'i ?O +?Q i`mv M +QTv iW

h`W F?B M?Q hW >mv M- h? M? h?¢+? +?Q i¬M- i? T?€+? K¢M? K) ç M +U+ çB HQm H¬B FûQ- +¦ bS+ +?®M; +U M?'i ç`M?X

J°i K¨M M?Q p"v- ç "'i ?O EBK ç M Î T?K +"M K v K„M M?bM i?'v- i•K i?–M `mM; ç

@ hW >mv M FB i?"i ç9M; H¨ K°i #B M i?€BX

@ E?¬M; ?´ H¨ #'i ?O +?Q i¬M- /o M?B M +¦ i? Î i`QM; F?¬M; ;B M HQ¢M HQm- pC

æ¢B ç b® +QÌM; ;Bª- ç m H¨ +˜M i?"M iWM; HB iWM; iQ K°i- +¨M; M?B m M;QÌB H K°i #QÈ+X

æ²M; i?ÌB K°i K†i F?€+X

hW >mv M +MM; h?B M >mv M- iB M p¨Q K°i iQ¨ +´ i?¨M? i`®M; i`ªB m ioM?X

h`QM; +´ i?¨M?- +kM; H¨ K°i KªM? i`„M; #¢+- +ÁM +¦ `'i M?B m F?¬M; ;B M +'K +?

"'i >O EBK ç M F?€+ iB M p¨Q MÆB ç•v- ç m H¨ M?„K K„i i?2Q çm¬BX

J¨ hW >mv M- +¦ h?B M *Æ H M? +MM; L;•M hW L;mv M *?•m- +¦ i? #¨B i`W +MM;

o M p M K°i- ? B + M? ;BÌ- ? B M;QÌB HB M #¨B i`W K'v +'K +? - iB M p¨Q K°i Qi i`? ?Q¢+? F?¬M; QiX

L¨v +kM; T?ªB +ªK ÆM h?B M *Æ H M? +MM; L;•M hW L;mv M *?•m i`QM; i v hW >

hW >mv M iB M p¨Q K'v iQ¨ +´ i?¨M?- ç®B pÈB i?m ?Q¢+? K°i Qi #ªQ p"i- ç½ i"T K

"'i [m€- # M i`QM; E?¬M; KBM? +´ i?¨M? M¨v- +¦ F?¬M; Qi i¨B HB m F?¬M; ;B M ?

hW >mv M H'v iÈB KQÌB K'v F?®B hBM? E?m i?¢+?- +MM; pÈB ? B- # F?®B E?¬

E?¬M; :B M M;mv M i?¢+?- +kM; H¨ M;mv M i?¢+? HQ¢B FûK i`QM; KB M; i¨M ?²M pÈB hB m L;Q ;BÈB- +kM; +QB M?Q H¨ i¨B HB m çdM? +'T ?–m M?Q imv iiQ+?X

h?ÌB çB K iB M p¨Q +´ i?¨M?- QÈ+ +?WM; MY M;¨vX

oM5

hW >mv M ç°i M?B M +ªK SM; çQÊ+ L;•M hW L;mv M *?•m `mM; ç°M;X

•K –K –K

æ°i M?B M- iQ¨M #° E?¬M; JBM? +´ i?¨M? #„i ç–m H v ç°M;- K°i ç¢Q [m M; iQ K ;B®M; M?Q +U M?"M /B i?B M- Î i?B M ?Q +?ûK ` K°i F?2 MSi K¨m ç2M FBM? bÊX

aS+ K¢M? /B H¢+ #€m p"i i?S +?QM M¨v tm'i i? - FBM? i? ?½B iK+- i`QM; M?€v K iB T tû `€+? ?Q F?¬M;X

*€B F?2 MSi K¨m ç2M FB - /¨B ç M K'v i`,K i`QÊM;- iW i`QM; E?¬M; JBM? +´ i?¨M K°i KªM? #½Q i€T ?¶M HQ¢M +¨M; K¢M? K) ?ÆMX

@ E?¬M; ?´ H¨ #€m p"i /B H¢+ HQ¢B F?¬M; ;B M5

hW >mv M +MM; h?B M >mv M HB + K„i M?bM M? m- ç m p¬ +MM; F?B T bÊX

"'i [m€- hW >mv M +?SM; FB M [m K'v H–M /B H¢+ #€m p"i tm'i i? - #B i H9+ #€m iQ+? bS+ K¢M? i?B M +´- #` ç MûM ?²B H•m- K°i F?B tm'i i? - #„M ` bS+ K¢M?- ?¢MX

L?Q p"v- /B H¢+ #€m p"i i?S +?QM M?€v K„i #¢Q T?€i bS+ K¢M?- +QB M?Q H¨ E ;B€M; H•K- +kM; +?d +¦ K°i +QM çQÌM; +? iX L; v +ª L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q çQ+? M;mv ?B K iQM? K¢M;X

@ .B H¢+ #€m p”i æ°M h?B M h?–M hQ X

S?¨K H¨ +?O M?•M /B H¢+ #€m p”i- ç m +¦ i? +ªK SM;- ç¢i çQÊ+ iBM iS+ /B H¢+ #

æ°M h?B M h?–M hQ K°i i`QM; /B H¢+ *Ym "ªQ- ? F?¬M; ;B M +Ym #ªQ- +¦ i? Î i /Q [m H¢B- H M i`ÌB tm®M; ç’i- F?¬M; ;b F?¬M; H¨K çQÊ+X h`QM; i?B M ç` - F?-

*kM; +?d +¦ +?O M?•M /B H¢+ #€m p”i- Î /QÈB #€m p”i HB M ? HšM M? m- +¦ i? ;BªMX

@ æ°M h?B M h?–M hQ M¨v- +MM; L;•M hW L;mv M *?•m +O i K°i /¢M;- +U+ F€ (

hW >mv M +MM; >mv M h?B M- ;B i®+ ?QÈM; ç` T?QÆM; #€m p”i tm’i i? FB #

.U i?2Q H) i?QÌM;- /B H¢+ #€m p”i tm’i i? - Qi M?’i T?ªB K°i ?²B FQ+? HB i i` M? t€+ ç`M? +?O M?•MX

a® HQÊM; +QÌM; ;Bª i®B çdM? # M i`QM; E?¬M; JBM? +´ i?¨M? F?¬M; M?B m- ç T?QÆM; #€m p”i tm’i i? +?¢v çBX

hmv M¦B /B H¢+ #€m p”i- +,M #ªM H¨ /mv M K M? M?’i ç`M?- i’i +ª K¼B M;QÌB F?¬ HQm w +?QM? H¨ #Q ˜M +?QM i?¨M?X

h? M?QM;- F?¬M; +¦ #’i F€ K°i p` +QÌM; ;Bª M¨Q b) +?•M +?QM? + K i•KX

Pi M?’i T?ªB iQ¨M HU+ i?Y K°i H–MX

ekeX *?QÆM; 333, h?€+ "¢i L;¼+ _ h v

hB M >¨ S?QM; "¢Q

h€+ ;Bª, E?Q€B s M æB K

*?QÆM; 333, h?€+ "¢i L;¼+ ` i v

L?QM; F?B K°i ç€K +QÌM; ;Bª +?¢v iÈB +?¶ +–M ç M- K¶B K°i M;QÌB ç m M;•v M;˜

*?d i?’v- i`mM; i•K #½Q i€T ?¶M HQ¢M iQM; #WM;- +¦ K°i p` ?Q ;B€T H½Q ;Bª çS b)- +ª M;QÌB [m M? [m˜M K°i i–M; M;•M [m M; `U+ `Ð i`QM; bm®i- i?•M ªM? M?Q ˜ +S H9+ M¨Q +kM; Km®M ?Á p¨Q ?Q F?¬M;X

h` M K†i >Q ;B€T H½Q ;Bª K M; i?2Q w +QÌB- ;B[? B i v M´B HÆ HYM; K°i [m M QÈ+ +?WM; /¨B M,K- b€m i?QÈ+- Q€M? [m M; HQM; H M?- +?ÈT ç°M; M?B m iB I

JkB M?¼M #B M ;BÈB [m M; iQ - T?mM ` Mm®i p¨Q M;•M M?”M b„+ #ûM H¢M? H tmv M i?OM; ?Q F?¬M;- F?¬M; ;b F?¬M; tmv M i?OM;X

E?¦ +¦ i? iQÎM; iQÊM;- pW M½v +?QM? H¨ [m M; iQ M?Q M?Ä M¨v- p) ` K°i ç¢Q i`ÌB- FBM? bÊ +?Q T?QÆM; +QÌM; ;Bª- +QB M?Q L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q ;B€M; H•

>Q ;B€T H½Q ;Bª- #ªM i?•M +kM; H¨ "’i ?O EBK ç M- i`QM; HÁM; #¨M i v #QM? ?B i`QM; bm®iX

@ G¨ ?„MX X X

hW >mv M i?’i FBM?- K°i i?Q€M; M?”M ` H½Q ;Bª M¨vX i`mv M +”T M?”i M? M? M

@ *€+ M;QÆB M?”M i?S+\

h?B M >mv M +?Q i¬M M;¢+ M?B M M¦BX

@ L?”M i?S+X

hW >mv M `'i M? M? F?¬B T?K+ H¢B v M H†M;X
G½Q ;Bª M¨v +?QM? H¨ HK+ iQM? H½Q ;Bª Î T?K +"M *€i h?B M >¨X
hW >mv M +kM; F?¬M; +?d H¨ H–M i?S M?'i +MM; ç®B T?QÆM; ;B Q i?B TX
L,K ç¦ H–M i?S M?'i [m *€i h?B M >¨- hW >mv M HB M +¦/mv M ;†T K†i K°i H–MX
G–M i?S ? B iW h?–M ?Q M; i`Î p - K v K„M ;†T M? m H–M M[X

h`QM; E?¬M; JBM? +´ i?¨M? [mª M?B M M?ªv H M °i +¶ F?Q iS+ EBK ç M KÈB- F?

h?ÌB çB K L?B T >¨M H M +'T- K°i ç¢Q FB K ?²M; KBM? i?'m ç¢K ?„+- M; M; [m i ;BÈB KÆ ?² `mM; ç°M;X hQ¨M #° E?¬M; JBM? +´ i?¨M? #` K°i +¶ FB K w /"T i„i p¢ €K K'v T?–M- +¨M; pB /B m +?QM? H¨- FB K FB w M?Q ;B®M; #` ç€M? #¦M; [m p' K¨m b„+ m €K- M?QM; +kM; +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ iQÆB ç TX

hW >mv M #B i- FB K w +O L?B T >¨M- i`ªB [m H–M HQÊi H°i t€+- K°i H¨ w +ªM? H¨ #ªM i?•M ?„M HoM? M;° æQ¢M EB K ç² [mv i- MmM; M'm #€+? ;B FB K ç¢QX

@ L?B T >¨M M¨v H M +'T EBK ç M- mv i? bQ pÈB EBK ç M #bM? i?QÌM; K¢M? ?Æ

h?B M >mv M +?Q i¬M FBM? i•K i? v ç´B b„+ K†iX

E?Q iS+ +MM; FB K w #²B ?²B H M +'T FB - +kM; F?¬M; +¦ FûQ /¨B # Q H•mX

*´ i?¨M? H¢B F?¬B T?K+ ioM? K`+?- L?B T >¨M #„i ç–m +OM; +® +MM; ibK ?B mX

J„i i?'v i?ÌB ;B M # M,K- /–M /–M €T b€iX

hW >mv M- L?B T >¨M- hmv i oB- ç m H'v çQÊ+ iB M #° M?ªv p¼iX

hB M #° iQ HÈM M?'i i?m°+ p L?B T >¨M- K°i #QÈ+ ç°i T?€ EBK ç MX

hmv i oB +kM; Î /QÈB bU ;B9T çÐ +O #€m p"i- HBM? ?²M +ªM? ;BÈB M?ªv p¨Q "'i

hW >mv M +ªK ;B€+ KbM? HQ€M; i?Q€M;- iU ?² #QÈ+ +?•M p¨Q "'i ?O EBK ç M- im ?¨M?- +MM; i?QÌM; [mv #'i ç²M;- F?¬M; +¦ #bM? +ªM? ç€M; M¦B- i`W F?B H¨ #C EBKX

_®i +K+- # M,K F€ ?¢M ç½ ç MX

hW >mv M #ªQ GK+ iQM? H½Q ;Bª- ç E?¬M; JBM? +´ i?¨M? ?B M i? X

@ *?9M; i +QB M?Q im Hmv M K'v M,K M[- M?[M; M;QÌB FB imv i F?¦ ibK ç M E M9T # M i`QM; F) ?Î F?¬M; ;B M M¨vX

GK+ iQM? H½Q ;Bª K M; i?2Q M;¢+ M?B MX

ejyX *?QÆM; 3Nk, *Ym "ªQ Zmv L?'iX UkV

*?QÆM; 3Nk, *Ym "ªQ [mv M?'iX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i–K,

@ @ U‰ õp›‰ V @ @ L?¦K /`+?, a¦B :B¨ @ @ U‰ õp›‰ V @ @

Í ?„M M;?o ç M- M m M?Q M?'i +´ i€+ F?Q- im Hmv M K'v +?K+ M,K- ç2K im pB i i?¨M?- H¨ +?mv M F?¬M; i? i®i ?ÆMX

@ h?O çQ¢M ;BÈB M;Q¢B +QÌM; ;Bª- F?¬M; i? ç€M? ;B€X

hW >mv M H¢M? M?¢i M¦BX

h?€+ "¢i L;¼+ FB ç€M? /'m E?¬M; JBM? +´ i?¨M?- iU M?B M F?¬M; i? ;¢i çQÊ+ i

@ *´ i?¨M? H¢B tm'i ?B M `²B5

h`QM; ?Q F?¬M;- K°i Qi +QÌM; ;Bª h?–M ?Q M; FBM? ?¬ H M iB M;X

J'v p` "'i ?O +?Q i¬M- i?"K +?Q +?O M?•M /B H¢+ #€m p"i- +kM; ç m Î ç•vX

hW h?–M ?Q M; i?QÊM; +´ ç M M v- +?QM /B H¢+ #€m p"i- H–M ç–m ?°B iKX

*?QM /B H¢+ #€m p”i- +MM; pÈB +?O M?•M- i?2Q i?S iU H¨, L;•M hW L;mv M *?•m

J°+ h?€M? [mv M i`QÊM;- J°+ GBM? +?Q i¬MX

L?•M L;Q *?B G - u m L;Q +¬M; +?9 X

>Ä GQM; HBM? +?•m- h?–M >Ä i?B M [m•MX

æ¢B ç` M;mv M ;B€T- h? M? h?¢+? +?Q i¬MX

h?’i h?ªB i?€M? /U+- h?ªB hQÈ+X

h?B M >¢i J FB K- LB T >¨MX

>„+ :B Q HQM; iB M- :B Q GQM; J >Q¨M;X

æ°M h?B M i?–M iQ - GK+ iQM? H½Q ;BªX

S?Q i`QÈ+ M,K +€B- i?m°+ iQM? H–M HQÊi H¨, FBK- K°+- i?Ov- ?Ä - i?´X

L?QM; i?m°+ iQM?M¨v +kM; F?¬M; T?ªB H¨ i?m–M i9v- i?Q /K M?Q hW >mv M L
?QÎM; L;mv M hW i?B M ç` - Î i`QM; /B H¢+ *Ym "ªQ H¨ ç†+ i?M M?’iX

h?ªB hQÈ+ h?’i h?ªB i?€M? /U+ H¨ hB M ç¢Q +?QM? i?®M;X

L?B T >¨M h?B M >¢i J FB K- +?O K ç¢Q T?€ /B i- +°M; i? K h?B M >¢i K i•K-
ç†+ i?M- bB m pB i /B H¢+ #€m p”i #bM? i?QÌM;X

æ°M h?B M i?–M iQ +O GK+ iQM? H½Q ;Bª- pQÊi H M L;k ?¨M?- hB M J - M„K ;B

*?OM; +?OM; bS+ K¢M? M¨v- ç m H¨ HBM? F?Q +MM; pÈB #ªM M;mv M K°i ;BÈB ?

L?QM; >„+ :B Q HQM; iB M +O :B Q GQM; >Q¨M; i?b H¢B +¦ +?9i F€ [m€B- i?B M
+¦ +?O K ç¢Q T?€ /B i h?B M >¢i J FB K- /mM; ?ÊT h?B M >¢i K i•K- +¨M; i? K

"’i [m€- >„+ :B Q HQM; iB M FB KÆ ?² iQª ` F?Q iS+ *?•M GQM;- iÄ `ä M¦ tm’i i?

h`mv M i?mv i- >„+ ;B Q HQM; iB M M¨v- +?QM? H¨ /MM; HQM; ;•M i` M M;QÌB .B

hW >mv M bmv çQ€M- >„+ ;B Q HQM; iB M M¨v +MM; L;•M hW L;mv M *?•m +O Kb
L?B T >¨M ;B®M; M? m- ç m i?m°+ p /B H¢+ #€m p”i F?€ H¨ ç†+ i?MX

@ *?Q p`- +?m˜M #` #„i ç–mX

o K†i h?B M >Ä h?–M [m•M ?QM; T?’M- +¦ +?9i F?¬M; i? +?Ì çÊB çQÊ+ M[X

E?¬M; +–M #’i Hm”M M;QÌB M¨Q T?•M T?¦- +?O M?•M +?QM /B H¢+ #€m p”i- /²M /

*?O M?•M +?QM /B H¢+ #€m p”i- im pB i?’T M?’i +kM; H¨ L;mv M ç M ?”m F€- MY

*ÁM H¢B +Æ #ªM ç m H¨ "’i ?O EBK ç MX

*?QM M;QÌB M¨v- M„K ;B[/B H¢+ *Ym "ªQ +QÌM; ç¢B- i?–M #Q M?’i h?–M ?Q M; ç

J¼B M;QÌB i` M b•M- ç m M;WM; ?¬ ?’T H¢BX

L;Q¢B i`W "’i ?O +?Q i¬M- +?O M?•M #€m p”i- +ÁM +¦ `’i M?B m +QÌM; ;Bª h?–M
i¢B X

"Q ˜M +?QM i?¨M?- Î i?–M ?Q M; FûQ /¨B i?B M +´- +¨M; H¨ +•m ç® ?mv M K K°i ;

:BÌ F?„+ M¨v- +•m ç® i?B M +´ b„T çQÊ+ +¬M; #®X

@ h`mv M i?mv i- *Ym "ªQ [mv M?’i- KÈB +¦ i? p¢+? i`–M #Q ˜M +?QM i?¨M?- +?
pB iT?¨K i? X

:B Q GQM; J >Q¨M; +?”K `½B KÎ KB M; M¦BX

*Ym "ªQ [mv M?’i5

æB m M¨v +–M +?O M?•M +?QM /B H¢+ #€m p”i- +MM; T?®B ?ÊTX

GÌB pW M¦B ` - +?O M?•M +?QM #€m p”i- /²M /”T ;”i ç–m- ?Qi b•m K°i ?ÆB- +?”K KbM?X

:BÌ F?„+ M¨v- M; v +ª ;BÈB M;Q¢B +QÌM; ;Bª h?€+ "¢i L;¼+ +kM; M?bM +?,K +?9 i`¼M;X

hW >mv M ?€ K²K T?mM K°i +€B- K°i pB M M;¼+ K¨m #¢+ HÈM #^M; ç–m M;¦M +€B i`mM;- HU+ i`¨M; M;•M iW +QÌM; ç¢B- # Q T?O K°i i? ;BÈBX

æ²M; i?ÌB- K'v p` +?Q i¬M- /²M /”T H'v ` /B H¢+ #€m p”iX

h`QM; ç¦ h?ªB hQÈ+ h?'i h?ªB i?€M? /U+- +MM; S?QÊM; J .U+ +O hW >mv M- + T?K i`Ê T?B ?¨M?X

E?€+ M? m Î +?¶- i?m°+ iQM? h?'i h?ªB i?€M? /U+ M¨v +MM; S?QÊM; J .U+ pW p F? B [m M; +€M? #ªv K¨m- FûQ /¨B i`,K M;?bM i`QÊM;- i?ªB [m M; `U+ `Ð t¬M; i? >¢i J FB K iQ HÈM t t ç®B H”TX

*?QM /B H¢+ #€m p”i- /²M /”T H'v ` - Î i`QM; i v +?O M?•M #„M ` HU+ HQÊM; K¢M

EBK- J°+- h?Ov- >Ä - h?´- hB M- J - E?¬M;- GQM;- *Ym æ¢B i?m°+ iQM?- ç¢B #B +MM; F?¬M; ;B M h?–M ?Q M; ç¢B ç` X

J¼B M;QÌB Î T?K +”M- ç m M;WM; ?¬ ?'T H¢BX

h`Æ K„i M?bM i?'v +?QM HQ¢B bS+ K¢M? FB - iK ?ÊT i` M pÁK i`ÌBX

oM •K5

h`QM; M?€v K„i ç¦- F?mM; tQÆM; HBM? F?Q +MM; F?¬M; ;B M ;BÈB iQ¨M #° h?- ç°M;X

o¬ b® F?Q iS+- /¼+ i?2Q HBM? K¢+? bÆM ?¨ +O h?–M ?Q M; ç¢B ç` - M?Q b¬M;

GBM? i? K°i ;BÈB- `Qi ;¨Q M?Q i`QÌM; HQM;- +?2 M;ÊT #–m i`ÌB p¼i iÈBX

*MM; H9+ ç¦

h€K ç¢Q ?¨Q [m M; i`MM; i?B M- K¨m b„+ F?€+ M? m- ç¢B #B m i?m°+ iQM? #ªM M i`QM; h?–M ?Q M; +„i T?€ ?Q F?¬M;- iK ?ÊT Î i`mM; i•K /B H¢+ *Ym "ªQX

:BÌ F?„+ M¨vX

h?B M >¢i +´ i?¨M?- u m L;Q +´ i?¨M?- E?´M; hQÈ+ +´ i?¨M?- >„+ :B Q +´ i?¨M?X +´ i?¨M?- #„M ` [m M; ?¨ i`MM; i?B M- +€+? M? m K'v +?K+ M;¨M /†K- ç m +¦ i? i

h€K ç¢Q ?¨Q [m M; i`MM; i?B M- #„M T?€ F?¬M; iQÌM; M;,M Hkv- iK ?ÊT H¢B K°i

•K –K –K i?B M ç` T?K +”M /B H¢+ *Ym "ªQ- K½M? HB i H v ç°M;X

hQ¨M #° HBM? i? mv €T +O h?–M ?Q M;- M;QM; iK #²B ?²B Î ç•v- mv M,M; M;m² L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q ;B€M; H•K- +kM; T?ªB M?QÊM; #° HmB #BM?X

o K†i h?€+ "¢i L;¼+ HšK HB i- ?Q¨M iQ¨M i?m ?²B HÁM; F?BM? i?`- €M? K„i H'T

s Q ç¢Q iW [m M; i`„M; HQ€ i?S +?QM- Î i`QM; ?Q F?¬M; t t¬B T?¦M; iÈBX

aS+ K¢M? *?QM iQ¨ +´ i?¨M?- `®i +K+ iK ?ÊT H¢B K°i MÆBX

P M?

h`QM; T?9i +?®+- ?Q F?¬M; ;BÈB i?–M ?Q M; ç¢B ç` - bªM bBM? K°i HQ¢i +?'M bªM bBM? p i MSi F?¬M; ;B M- i`+? /B ip¢M p”iX

aS+ K¢M? #ªM M;mv M- b® K M? +O K°i T?QÆM; ç¢B ç` - çB M +m²M; ?QÈM; p

Ở dưới thần uy đoạt thiên địa tạo hóa, kinh thiên vĩ địa huyền bí, mọi người ở đây, thân hình cương cố, khó có thể thở dốc.

Đây không phải là uy thế của một người, một sinh linh nào đó, mà là đến từ toàn bộ Thần hoang thế giới.

Ở dưới nguồn sức mạnh này, cường như chủ nhân Thánh cảnh, cũng vì đó ảm đạm.

- Ồ!

Từ Huyền đột nhiên phát hiện, một cỗ sức mạnh bắt nguồn từ thiên địa tinh hồn kia, thông qua điểm di lạc Cửu Bảo tụ hợp, phân lưu đến Ngân Từ Nguyên Châu, sau đó hòa vào thể phách của mình.

Không chỉ có phẩm chất cùng tiềm năng Di lạc báu vật mở ra, ngay cả thể phách cùng sức mạnh của Từ Huyền, cũng thuận theo lột xác tăng lên.

Cái loại cảm giác này, làm trong lòng hắn kinh hoàng.

Cửu Bảo quy nhất, không chỉ lay động toàn bộ Thần hoang thế giới, càng là hội tụ tinh hồn nguyên khí của mảnh thổ địa cổ lão này.

Cỗ tinh hồn nguyên khí này, chính là tinh phách của một phương thổ địa, một vùng thế giới, dựng dục sinh linh đời đời kiếp kiếp, đúc ra từng cái từng cái đại thần thông cùng cường giả cái thế.

Mà lúc này…

Cỗ tinh hồn nguyên khí cường đại thuần túy kia, hội tụ ở trong vòng xoáy di lạc Cửu Bảo.

Khí tức mỗi một kiện di lạc báu vật kia kéo lên, phẩm chất cùng tiềm năng, có thể tăng lên mở rộng.

Từ Huyền cảm giác cỗ tinh hồn nguyên khí này, thông qua Ngân Từ Nguyên Châu, truyền vào thể nội của mình.

£¨ou G\ʏÈjX Pk¨I iX\ŋH\ ¦_Ŀj ¦ÀjX dĿju ros

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 893: Nghịch thiên tăng lên. (1)

Thể phách Viễn cổ thể tu cường đại, giống như lòng sông khô nứt, nhanh chóng hấp thu thiên địa tinh hoa bắt nguồn từ Thần hoang đại địa kia.

Trong một quá trình này, hắn cảm giác lực lượng của mình, dường như rót vào một loại tăng vọt.

Di lạc báu vật cùng với chủ nhân, ở dưới tinh phách lực lượng một phương thổ địa gia tăng, đồng loạt được lợi cùng tăng lên.

Nhưng rất nhanh, Từ Huyền phát hiện, loại biến hóa này, không chỉ có hạn chế với một người mình.

Đám người Nhiếp Hàn, Tuyết Vi, Thải Tước, Giao Long Ma Hoàng,… đều dồn dập lộ ra ý mừng.

- Nguồn sức mạnh này… quá tốt rồi!

Đám người Thần Hỏa thiên quân, mặt lộ vẻ vẻ mừng rỡ như điên.

Chủ nhân Chín di lạc báu vật, toàn bộ cùng nhau được lợi.

Đương nhiên, được lợi hiệu quả, quyết định thể chất cùng tiềm lực từng người.

Nếu như thể chất bình thường, có thể tiếp nhận hấp thu thiên địa tinh phách, cũng là có hạn chế.

Tiềm lực, quan hệ tựa như sông lớn cùng biển rộng, trình độ dung nạp cùng mở rộng, có khác biệt một trời một vực.

Tiềm lực cùng tu vi cũng có quan hệ nhất định, ở dưới tư chất ngang nhau, tu vi càng thấp, đại biểu không gian tương lai càng to lớn hơn.

Thí dụ như Thải Tước kia, tu vi chỉ có Nguyên đan hậu kỳ, chịu nguyên khí thiên địa tinh phách gia tăng, tu vi tăng nhanh như gió.

Trong lúc nhất thời, chủ nhân chín báu vật, đều nắm chặt cơ hội, hấp thu thiên địa tinh phách của Thần hoang đại địa hội tụ đến.

Cái tốc độ tăng lên này, rõ ràng có thể cảm thụ.

Ở đây đông đảo cường giả thần hoang quan sát, từng cái từng cái ước ao, thậm chí đố kị.

- Thực sự là thiên đại kỳ ngộ, không hổ là di lạc báu vật.

- Đáng tiếc chúng ta cùng di lạc báu vật vô duyên.

Không ít cường giả kinh thán cùng tiếc hận.

Giới ngoại cường giả Thác Bạt Ngọc, trong con ngươi vút qua ánh sáng lạnh, hơi nhướng mày.

Lúc này, Cửu Bảo quy nhất, sức mạnh huyền bí đoạt thiên địa tạo hóa kia, xoay quan bốn phía chủ nhân Cửu Bảo, linh thế che ngợp bầu trời, đem người bốn phía tách ra, căn bản không tiếp cận được.

Cửu Bảo quy nhất, chín di lạc báu vật lay động toàn bộ sức mạnh Thần hoang giới, coi như là Nguyên Thần đại đạo cũng khó có thể đột phá.

Vì vậy mọi người bên cạnh, coi như lòng mang quỷ cũng khó có thể can thiệp, trơ mắt nhìn chủ nhân di lạc Cửu Bảo kia, tu vi thực lực tăng vọt.

Ở trong chín người này, tốc độ tăng lên nhanh nhất thuộc về Từ Huyền.

Luận tiềm lực, hắn đệ nhất!

Điểm này không hề tranh luận, ở trong Thánh cảnh kiểm tra đã cho thấy.

Luận thể chất, hắn vẫn là đệ nhất!

Cho dù là Thanh Thạch chí tôn, phòng ngự cùng sức mạnh có thể chống lại, nhưng thể phách chân chínhlại kém xa. Này cũng giống như cùng sức nặng, Hoàng Kim và Bạch Ngân sẽ có giá trị chênh lệch.

Viễn cổ thể tu, theo đuổi là đăng phong tạo cực, khai phá với thân thể người, giống như mở ra tiểu Vũ trụ.

Huống hồ, Từ Huyền không phải Viễn cổ thể tu phổ thông, mà là thu nạp hàm nghĩa bản nguyên Tiên đạo Ngũ hành tương sinh, mở rộng Ngũ tạng Ngũ hành thông mạch.

Cũng chỉ có kiếp trước nghịch thiên, dung hợp cực hạn Viễn cổ thể tu, mới có thể khai sáng ra phương thức tu hành hoàn mỹ này.

Hiệu quả Từ Huyền được lợi, xa xa dẫn trước, liệt cư đệ nhất.

Thứ hai là Thải Tước, nhưng so với Từ Huyền, lại cách biệt gần gấp đôi.

Sau đó là ba người Giao Long Ma Hoàng, Nhiếp Hàn, Tuyết Vi, nằm ở trình độ tương đồng.

Thể chất Nhiếp Hàn rất bình thường, tu vi cũng đạt tới Bất hủ Kim đan, hiệu quả được lợi vượt qua tưởng tượng.

Thiên Hạt dấu ấn của hắn minh ám chớp động, hồn thể quanh quẩn một tầng kiếm ý, cả người phảng phất nằm ở biên giới ban ngày cùng đêm đen.

Tốc độ tăng lên của hắn, mơ hồ kéo lên, muốn vượt qua Tuyết Vi cùng Giao Long Ma Hoàng, đuổi sát Thải Tước.

Nhiếp Hàn nắm giữ Thiên Hạt ma tâm, cũng không tầm thường.

-Kiệt kiệt… Để cho ta giúp ngươi một chút sức lực.

Trong đầu vang lên âm thanh đầu độc tà ác.

Vù!

Tốc độ Nhiếp Hàn thu nạp thiên địa tinh hồn tăng vọt, Thiên Hạt dấu ấn ở mi tâm đen kịt như mực, nhiều tia hoa văn, lan tràn ở trên gương mặt, giống như ma chủ tà ác.

Đối với cái này, Nhiếp Hàn có cảnh giác, nhưng Thiên Hạt ma tâm giúp hắn tăng thực lực lên là chuyện tốt, nên không chống cự.

Còn nữa, hắn tự nghĩ đã chưởng khống điều động Thiên Hạt ma tâm, đối phương cũng ngoạn không được cái dạng gì.

Ở Thiên Hạt ma tâm hiệp trợ, tốc độ thu nạp của Nhiếp Hàn một lần đạt đến Tuyết Vi, đuổi sát đệ nhất Từ Huyền.

Dư quang Khóe mắt, rơi xuống trên người Từ Huyền, trong lòng NHiếp Hàn kinh ngạc, đối phương không có mượn ngoại lực, nhưng nắm giữ tốc độ thu nạp không gì sánh kịp bực này, có thể thấy được tiềm lực.

Mặc dù có Thiên Hạt ma tâm giúp đỡ, NHiếp Hàn nhiều nhất cũng chỉ là tiếp cận Từ Huyền.

- Ha ha, thiên địa tinh phách rất tinh khiết, đây cũng là cơ hội thật tốt tăng thực lực lên, để cho ta giúp ngươi một chút.

Trong đầu vang lên âm thanh tàn hồn kiếp trước.

Tiếng nói vừa dứt.

Bên trong ký ức tinh hải, một mảnh tài liệu linh hồn, nhanh chóng thiêu đốt.

Thân hình vĩ đại của tàn hồn kiếp trước, phiêu lập trong tinh không trống trải, hai tay bấm quyết, một cỗ linh hồn ba động kỳ dị, hòa vào thể nội Từ Huyền.

Trong đầu Từ Huyền nhiều ra một đoạn tin tức, dựa theo phương pháp tàn hồn kiếp trước chỉ, lấy Mộng Hồi đại pháp làm trụ cột, thi triển pháp quyết huyền diệu kia.

Hô!

Từ Huyền cảm giác vô số lỗ chân lông toàn thân mở ra, bên ngoài thân chớp động một tầng quang văn kỳ dị.

Hết thảy lỗ chân lông toàn thân, phảng phất đều hóa thành một vòng xoáy.

Đột nhiên, tốc độ thu nạp của Từ Huyền tăng vọt.

Chớp mắt một cái, trực tiếp tăng lên gấp đôi!

Nguyên bản, Từ Huyền được lợi chính là số một, hiện tại trực tiếp tăng lên gấp đôi, đó là kinh khủng đến mức nào!

- Quá tốt rồi…

Trong lòng Từ Huyền mừng như điên.

Càng kinh người hơn chính là, tốc độ Từ Huyền thu nạp, sau khi tăng lên gấp đôi vẫn còn tăng vọt.

Gấp đôi, gấp ba, gấp bốn… xa xa bỏ qua những người khác.

Khi thời điểm tăng lên tới năm lần.

Oa!

Từ Huyền phun ra một ngụm máu, toàn thân bành trướng muốn nổ tung.

Không được, tốc độ quá nhanh.

Tốc độ thu nạp kia, thậm chí vượt qua cực hạn Kim Bá Vương thể gánh chịu, đổi làm những người khác sợ là đã bạo thể mà chết.

Gặp cảnh này, Từ Huyền lập tức đem tốc độ chậm lại đến bốn lần.

Cho dù là bốn lần, so với những người kia cũng là khác biệt một trời một vực.

Cái tốc độ thể phách cùng nguyên lực tăng vọt này, vượt qua Từ Huyền dự đoán, làm hắn vui sướng đến cực điểm.

Vẻn vẹn thời gian uống cạn nửa chén trà.

Nguyên lực của Từ Huyền tăng vọt không chỉ một lần, Hỏa chi tâm cùng Thổ chi tỳ, đều mở rộng một vòng.

Kim Bá Vương thể đại thành, cũng tăng lên trên diện rộng.

So với lúc trước, thực lực Từ Huyền tăng lên không chỉ một lần.

- Nguồn sức mạnh này, quá mạnh mẽ…

Từ Huyền cảm giác sức mạnh thể nội dâng trào như lôi.

Hiện tại tu vi của hắn, tuyệt đối vượt qua Kim đan phổ thông, hoàn toàn bỏ rơi nửa bước Kim đan.

Từ Huyền biến hóa, tự nhiên bị một ít chủ nhân báu vật khác phát hiện.

£¨©u G\ʏỀjX PkVI iX\ɳH\ ¦_Ŀj ¦ÀjX dĿju r©s

Chương 894: Nghịch thiên tăng lên. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

- Tốc độ tăng lên của tiểu tử này quá kinh khủng…

Đám người Hắc Giáo Long Hoàng, Thanh Thạch chí tôn, kinh hãi không ngớt.

Bất quá, thời gian uống cạn nửa chén trà qua đi, Từ Huyền phát hiện tốc độ thân thể thu nạp chậm lại.

Tựa như bọt biển thu nạp nước, có một mức độ.

- Thân là Viễn cổ thể tu, thân thể ngươi chính là bảo tàng vô tận. Đem sức mạnh dư thừa, phong tỏa đến nơi sâu xa trong thân thể.

Tàn hồn kiếp trước đề nghị.

- Biện pháp tốt!

Sắc mặt Từ Huyền hưng phấn, hắn một bên điên cuồng hấp thu, một bên đem thiên địa tinh phách dư thừa kia hòa tan vào mỗi một tấc máu thịt trong thân thể.

Viễn cổ thể tu, mỗi một tế bào trong thân thể, đều có thể ở mức độ nhất định cất giữ cùng hấp thu sức mạnh, hơn xa tu giả khác.

- Tiểu tử kia có vấn đề, đem thiên địa Tụ Linh trận, ứng dụng trên thân thể, đây là kỹ xảo cao thâm đến mức nào, cho dù là ở ngoại vực, cũng là chưa từng nghe thấy…

Thác Bạt Ngọc xuyên thấu qua linh thế cường đại cùng quang hà chói mắt kia, miễn cưỡng nhìn thấy một màn này.

Chúng cường giả được Cửu Bảo gia tăng, thân ở trong vòng xoáy nguyên khí đất trời, người ngoại giới chỉ có thể cảm nhận được đại khái biến hóa bên trong.

Đặc biệt là chín di lạc báu vật, cùng Thần hoang đại địa có một loại quan hệ huyết nhục liên kết, thu nạp tăng lên, cực kỳ khủng bố.

Nguyên bản, phẩm chất cùng uy năng của di lạc Cửu Bảo, hẳn là siêu việt cửu phẩm truyền thừa Bảo khí,

J°i T?QÆM; hW >mv M M¨v- # Q [m€i GK+ H½Q ;Bª- i´M; +°M; b€m M;QÌB- M„K ;B
i? #ªQ H¨ F?¬M; +QÌM; ç¢BX

æQÆM; M?B M- i` M b•M im pB + Q M?'i +?QM? H¨ :B Q GQM; J >Q¨M;- ç¢i ç M
K¢+? +?OM; i°+- +kM; H¨ K¢M? M?'iX

:B Q GQM; J >Q¨M; +MM; h?€+ "¢i L;¼+ HB M i?O- K†+ /M +?d +¦? B M;QÌB- M?C
F?¬M; ;b +ªM M´BX

*?d +?®+ H€i- K°i ç€K +QÌM; ;Bª- iB M p¨Q MÆB b•m t #ªQ çB MX

G9+ M¨v- +¶ F?Q iS+ FBM? bÊ F?¬M; #B i FB - +¨M; M;¨v +¨M; K½M? HB i- H¨K H
MX

*U+ F€ ç MûM5

L;mv M ç M ?"m F€ +QÌM; ;Bª- Î /QÈB HQ¢B F?Q iS+ M¨v- 2 bÊ M; v +ª #QÈ+ çB +
F?¦ F?,MX

æ°i M?B M

h?€+ "¢i L;¼+ +MM; :B Q GQM; J >Q¨M; Î i`QÈ+ M?'i M;WM; H¢BX

æQÌM; ?–K i`QÈ+ K„i- +¦ K°i +Y HÈM i?'i b„+ €K FBK- #®M T?Q H¨ +'K +? +U+ K

h?€+ "¢i L;¼+ M?bM i?Q€M; [m - pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- F?) M?Qm K¨vX

æMM; #ªM?5

:B Q GQM; J >Q¨M; M´B H M K°i i`ªQ- Q M? FQ+? i` M +Y €K FBKX

J°i FQ+? FB - ?Q¨M iQ¨M +¦ i? i?m'M b€i "'i ?O EBK ç M T?´i?¬M;X

L?QM; K¨- ç¢B K¬M i?'i b„+ €K FBK FB - pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?X

a„+ K†i :B Q GQM; J >Q¨M; F?) #B MX

@ h?€B5

h`QM; K„i +O ?„M H¦2 H M H [m M;- ?ûi HÈM K°i iB M;- ?²M i? K¨m ç2M +?'M ç°
;¨Q- i` M pm®i :B Q GQM; M´B H M m [m M; H¢M? H)QX

æMM;5

æ¢B K¬M i?'i b„+ €K FBK- M? M?¨M; `mM H M- M?Q i`QÈ+ F?¬M; ?Q ? Q +?9i M¨

G–M M¨v- iQ¨M i`QÌM; F?B T bÊX

J°i çÁM iQ¨M HU+ +O :B Q GQM; J >Q¨M;- +QB M?Q H¨ EBK ç M iB m i?¨M?- +k

•K –K çMM;X X X

:B Q GQM; J >Q¨M; H¢B HB M iK+ +¬M; FQ+? K'v pÁM;- ç¢B K¬M i?'i b„+ €K FB
F?¬M; Kªv K v ?Q i´M- +'K +? #®M T?Q K°i i`"M HQm +?mv M- ?¨Q [m M; +¨M; i,

hW >mv M FBM? ?½B i? v ç´B b„+ K†i- #ªM i?•M :B Q GQM; J >Q¨M; H¨ K°i :B Q C
iQ +?'i i? T?€+? ç m H¨ imv i çdM?- ?ÆM M[+ÁM M„K ;B[i?U+ HU+ EBK ç M ç¢E

h? K p¨Q /B H¢+ #€m p"i- i?U+ HU+ :B Q GQM; J >Q¨M; M¨v- ?–m M?Q pQÊi [m h

*¦ i? M¦B /QÈB L;mv M h?–M ç¢B ç¢Q- :B Q GQM; J >Q¨M; ;–M M?Q p¬ ç`+?X

@ o¬ /KM;- +'K +? M¨v +¦ i? +?`m çUM; >¦ M? F€ +¬M; FQ+?- Km®M T?€ i M M¦-
ç¢B ç¢Q #QÈ+ i?S ? BX L?QM; +QÌM; ;Bª +Ð M¨v- Î M;Q¢B pU+ +kM; H¨ +U+ QiX

h?€+ "¢i L;¼+ H¢M? M?¢i M¦BX

G'v i–K K„i +O ?„M- ç½ bÈK M?bM ` HU+ T?ÁM; M;U +'K +? M¨v- pb H) ç¦ +,M #ª

@ *?mv M M¨vX X X

:B Q GQM; J >Q¨M; +„M `,M; F?¬M; + K HÁM;- +?9M; +QÌM; ;Bª Î ç•v- i` M K†i +k M;¢+X

@ E?ŠM; ç`M? +ÁM +¦ T?QÆM; T?€T F?€+X

h?€+ "¢i L;¼+ K°i K†i #bM? ioM?X

J¼B M;QÌB idM? i€Q H¢B- #„i ç–m ç€M? ;B€ +'K +? FB X

@ LÆB M¨v +¦ K°i +€B `½M?X

J°+ GBM? +?Q i¬M M¦BX

hW >mv M ç`M? i?–M M?bM H¢B- +€B `½M? FB - QÈ+ +?WM; # M;¦M i v- i?"i ;B®M #¨BX

ej9X *?QÆM; 3Ne, .B i h? >„+ :B Q GQM;X URV

hB M >¨ S?QM; "¢Q

h€+ ;Bª, E?Q€B s M æB K

*?QÆM; 3Ne, .B i i? >„+ :B Q GQM;X URV

•M? K„i +O K¼B M;QÌB- ç m #` +€B `½M? M¨v ?'T /šM- ?B M M?B M ç•v H¨ K°i +Æ

h`QM; ç¦ K'v p` +?O M?•M /B H¢+ #€m p"i- €M? K„i p¬ ibM? ? v +® w- ç m M?bM p

@ æQÊ+ `²B- i?Y K°i +?9i t2KX

hW >mv M +?"K `½B çB iÈB i`QÈ+ ç¢B K¬M +'K +? - +?"K `½B H'v ` K°i H M? #¨B

@ h?B M *Æ H M?X

E?¬M; Qi +QÌM; ;Bª #"i i?®i H M- M?bM +?^K +?^K H M? #¨B i`QM; i v hW >mv MX

h`QM; [m€ i`bM? M¨v- hmv i oB +MM; L?B T >¨M- iª ?[m ?° T?€T- [mªM +? M?[M;

" M;QÌB h?B M >mv M- J°+ HBM?- GK+ iQM? H½Q ;Bª- i?b H¢B çB i?2Q T?Q b m

h`"M /Q M? b€m M;QÌB M¨v HB M i?O- +¦ i? M¦B +?QM? H¨ i´M; ?ÊT i?U+ HU+ K T?ªB FB M; F} K'v T?–MX

Í +?9M; KK+ M?bM F„- h?B M *Æ H M? i`QM; i v hW >mv M- pW p†M F?ªK M¢K ç

oM Q M?

*'K +? K°i i`"M M´ p M;- iW çm¬B ç M ç–m- +?"K `½B KÎ ` - i?'i b„+ ?¨Q [m M; +M t2M p¨Q M? mX

h?¨M? +¬M;5

J°i ç€K +QÌM; ;Bª- i` M K†i K M; i?2Q ?QM; T?'M- M?QM; €M? K„i M?bM p T?Q I hW >mv M- +¦ K'v T?–M M;?B M;Ì +MM; FB M; F}X

h?ÌB çB K +'K +? KÎ ` ;–M K°i MY - ç½ + Q #^M; K°i M;QÌBX

h?Q€M; +?®+- K°i +¶ F?Q iS+ /B i i? - iW K°i F?2 F?€+ i`mv M ç M- +Æ i? K¼B F?Q iS+ FB i`MM; FQ+? p¨Q- M;QÌB im pB v m +¦ K°i HQ¢B +ªK ;B€+ HBM? ?²M K

" Q [m€i h?€+ "¢i L;¼+- +kM; K°i K†i M;QM; i`¼M; +MM; +˜M i?"MX

h`QM; i–K M?bM- +¦ K°i pU+ b•m K¨m ç2M p¬ +MM; F?´M; H²- # M i`QM; K°i KªM? M;¢Q- çO +¦ i? i`QM; M?€v K„i ç2K "'i ?O EBK ç M ?¦ i?¨M? i`Q i¨MX

Biên giới vực sâu, có tám trụ lớn, chất liệu giống như trên đại môn.

Tám cái cự trụ, còn có xiềng xích màu bạc to dài, tổng cộng có tám cái, kéo dài tới trong vực sâu.

Ở trên vách đá vực sâu, khảm nạm từng khối từng khối linh thạch tinh nhuận như ngọc, trong đó số lượng nhiều nhất, càng là Thượng phẩm linh thạch hiếm thấy!

Thượng phẩm linh thạch, ở chỗ này, phảng phất là không đáng tiền nhất, lít nha lít nhít khắp nơi đều thấy.

Trong đó một số linh thạch, đạt đến trình độ long lanh như gương bóng, độ tinh khiết trước đây chưa từng gặp.

- Thượng hạng linh thạch!

Thiên Hỏa Thần quân nhìn chằm chằm những tinh thạch long lanh như gương kia, mặt lộ vẻ mừng như điên.

Tại Tiểu Ngư giới, Thượng phẩm linh thạch đã gần như tuyệt tích.

Từ Huyền vẫn cho là, thượng hạng linh thạch, khả năng phải đi ngoại giới mới có thể nhìn thấy.

Không ngờ nơi đây thậm chí có số một ít thượng hạng linh thạch.

- Ha ha, chỉ cần có mấy khối thượng hạng linh thạch, Nguyên đan cường giả giới này, cũng có thể ung dung đột phá Bất hủ Kim đan. Nếu như có đủ thượng hạng linh thạch, tu luyện Bất hủ Kim đan tới đại thành, cũng là dễ dàng.

Tàn hồn kiếp trước nhẹ nhàng nở nụ cười.

Trong lúc nhất thời, chúng cường giả trên sân đều ngừng hô hấp lại.

Mà trên vách đá kia, ngoại trừ thượng hạng linh thạch, còn có mấy chục khối lưu ly màu sắc khác nhau càng ít ỏi, có màu đỏ, có màu đen, có màu xanh. . .

Mỗi một loại màu sắc, đều đối ứng một loại sức mạnh thuộc tính gần như bản nguyên.

- Này dĩ nhiên là Tiểu Tiên Thiên nguyên thạch!

Tâm thần Giao Long Ma Hoàng run lên, đầu tiên liền nhìn chằm chằm một viên lưu ly phác thạch màu đen kia.

- Ồ!

Ngay cả Thác Bạt Ngọc, cũng một mặt kinh hỉ ngoài ý muốn.

Tiểu Tiên Thiên nguyên thạch!

Chúng cường giả Thần Hoang ở đây, tâm thần đều là chấn động, chợt trong lòng mừng như điên, lộ ra vẻ cực kỳ khát vọng, thậm chí tham lam.

Tiểu Tiên Thiên nguyên thạch, có người nói, là một trong tài liệu hạt nhân chế tạo di lạc báu vật, ngay cả Phương Ấn Sơn trong tay Từ Huyền cũng là như thế.

Có thể nói, đây là từ Thần hoang thiên cổ tới nay, thiên địa linh tài đẳng cấp giá trị cao nhất.

Mê người nhất chính là, Tiểu Tiên Thiên nguyên thạch ẩn chứa thuộc tính đối ứng đại đạo bản nguyên, Thần hoang ghi chép, từng có người mượn khối đá này, đột phá Nguyên Thần đại đạo!

Vì vậy, tin đồn có quan hệ di lạc chín thành, có thể mở ra Nguyên Thần đại đạo, cũng không phải là không có căn cứ.

Ngoại trừ thượng hạng linh thạch, tiểu Tiên Thiên nguyên thạch, bốn phía vách đá kia, còn có một chút Tiên Thiên linh tài chưa từng nghe thấy, loại hình hoa cây, dị thảo...

Tiểu Tiên Thiên linh tài, cấp độ tương tự cùng tiểu Tiên Thiên nguyên thạch, thuộc về thiên tài địa bảo, có thể dùng luyện chế ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm linh đan.

Phải biết, ngũ phẩm linh đan, đã đối ứng Bất hủ Kim đan, như vậy lục phẩm cao hơn, trong giới này tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện.

Những tiểu Tiên Thiên linh tài kia, trong giới này e sợ vẫn không người có thể luyện chế thành linh đan, nhưng dù cho dùng một hai dạng, Bất hủ Kim đan tuyệt đối có thể tăng mạnh tu vi, thậm chí đột phá cảnh giới.

- Thượng phẩm linh thạch. . . Thượng hạng linh thạch. . . Tiểu Tiên Thiên nguyên thạch. . . Tiểu Tiên Thiên linh tài… (.

Một đám cường giả tối đỉnh, ngừng thở, tim đập tăng nhanh.

Di lạc bảo điện này, trừ khi không gặp bảo vật, vừa thấy xuất hiện bảo vật, tùy tiện một cái, liền có thể thay đổi vận mệnh tu giả.

Thời điểm tâm thần chúng cường giả đều bị hấp dẫn.

Ngô hống…

Phía dưới hắc uyên, truyền đến một đạo rồng gầm kinh thiên. Khí tức sinh linh mạnh mẽ nhất đến từ Thần hoang tuyên cổ, bao phủ toàn trường.

Chúng tu giả ở đây, chỉ cảm thấy huyết mạch cùng linh hồn rung động bất an, cảm giác nguy hiểm trí mạng kéo tới. . .

Ở dưới cỗ khí tức kia chèn ép xuống, cường như Bất hủ chí tôn, cũng có một loại nhỏ bé như con kiến hôi.

Ầm ầm ầm!

Trong vực sâu một trận chấn động, đột nhiên dò ra một vuốt Long dài đến trăm trượng. Lạnh lẽo âm trầm, hoa văn di động, móng vuốt giống như di thiên."Xì" một tiếng, trong nháy mắt cắt phá diễm hải cùng hư không màu đen kia.

Nháy mắt kia, Di lạc bảo điện mơ hồ run lên, khí tức hủy thiên diệt địa, nương theo vuốt rồng to lớn phả vào mặt.

- A. . .

Chúng cường giả trước đại môn, từng cái từng cái thân hình cương lập, hô hấp nghẹt thở.

Bị khí tức vuốt rồng di thiên kia bao phủ, một đám tu giả, ngay cả sức lực chống đỡ lại cũng không có.

Ngay cả giới ngoại cường giả Thác Bạt Ngọc, mặt lộ vẻ ngơ ngác:

- Đây là sinh linh cỡ nào, so với thượng cổ Chân long. . .

Từ Huyền khí huyết ngưng trệ, hầu như khó có thể nhúc nhích, vuốt rồng to lớn kia ẩn chứa sức mạnh uy năng, coi như là chủ nhân Thánh cảnh đích thân tới, cũng phải nhượng bộ lui binh.

Oanh… cọt kẹt!

Vuốt rồng to lớn, vừa duỗi ra biên giới vực sâu. Bỗng dưng dừng lại, phía dưới thân thể khổng lồ, vảy rồng màu đen, bị tám xiềng xích kia kẹp lại, khó tiến vào nửa bước.

Mà vuốt rồng dài đến nửa dặm kia, cách mọi người chỉ có mấy trượng.

Nhiều tia hắc khí dư tán bao phủ mà đến.

- A! A. . .

Một vị Bất hủ Kim đan, hai vị nửa bước Kim đan, cùng với mười Nguyên đan hậu kỳ, thân thể trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ.

Cường như Bất hủ chí tôn, chủ nhân di lạc báu vật, giờ khắc này cũng toàn lực phòng ngự, ở dưới cỗ khí tức dư tán kia, miễn cưỡng bảo mệnh, từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, kinh hồn chán nản.

Bình sư muội có chút không cam lòng, xoay người bay qua, cùng Thác Bạt Ngọc hội hợp.

- Liễu tiên tử, ngươi tới giới này, có thể hơi có chút đầu mối hay không?

Khóe miệng Thác Bạt Ngọc hiện lên một nụ cười tà dị.

Cứ việc chín thành Thần hoang bên kia, tình huống khẩn cấp, thế nhưng so với sứ mệnh tới đây, bên nào nặng bên nào nhẹ, hắn rõ ràng.

- Sư tôn bàn giao, Huyền Cơ khó dò, Vũ Yên ngay cả cụ thể là tìm vật gì cũng không rõ ràng, sao có đầu mối nói đến. Ngược lại là hai vị, hành tung thần bí, giờ khắc này các hạ lại vội vội vàng vàng như vậy, hẳn là đã tìm tới đầu mối?

Âm thanh Liễu Vũ Yên, như trong mưa bụi mờ mịt truyền đến, cũng giống như bản thân nàng vậy, thần bí mông lung.

- Liễu tiên tử là thế hệ nữ tu ta bình sinh cực kỳ thưởng thức, Thần huyễn thiên sư cũng là sư tôn đại nhân ta, coi như đối thủ duy nhất. Bất quá, có mấy lời, ta không thể không nói.

Thác Bạt Ngọc có chút dừng lại.

- Thác Bạt đạo hữu mời nói, Vũ Yên rửa tai lắng nghe.

Trong con ngươi Liễu Vũ Yên mỉm cười.

Giờ khắc này, hai phe giới ngoại cường giả, xa xa đối lập, nhưng không có ý định động thủ. Bọn họ lẫn nhau tự biết không làm gì được, hoặc là, một giới này không đủ để gánh chịu bọn họ tranh tài chân chính.

Sắc mặt Thác Bạt Ngọc dần lạnh, mang theo ngạo ý nói:

- Thập phương ngoại giới vực, đại cục đã định! Thiêu Ma quân đoàn, bễ nghễ bát phương, kinh sợ vạn giới! Hoàng Thiên Đại Đế, mười hai Đại tiên đạo Thánh tông, bại thế đã định. Gia sư Tông Như Ma tự nghĩ ra tuyệt thế ma công, kinh sợ cổ kim, Bất Tử Luân Hồi ma công sắp đại thành viên mãn, phóng tầm mắt thiên địa vũ nội, không người có thể chính diện chống lại.

Mấy câu nói ngừng ngắt trầm bổng, leng keng mạnh mẽ, hào hùng vạn trượng.

Đề cập đến sư tôn, Thác Bạt Ngọc cùng Bình sư muội, cùng nhau lộ ra tự hào cùng kính ngưỡng.

Liễu Vũ Yên cũng không có phản kích, cũng không có phủ nhận, chỉ là thăm thẳm thở dài, tựa hồ thừa nhận chuyện này.

- Trong một thế cuộc, tiên tử cùng với tôn sư, lựa chọn phụ tá Hoàng Thiên Đại Đế, đúng là không khôn ngoan.

Thác Bạt Ngọc cười lạnh nói, có một loại ý vị nắp quan định luận.

- Đa tạ Thác Bạt đạo hữu hảo ý, tôn sư Tông Như Ma thân là Thập phương ngoại giới vực, trước nay chưa từng có ma đạo đại tông sư, lòng dạ vô hạn, quảng nạp thiên địa, cũng khá được gia sư tán thưởng.

Đôi mắt đẹp của Liễu Vũ Yên bay xa kỳ ảo, thoáng hiện một tia kính ngưỡng hiếm thấy:

- Nhưng sư tôn lão nhân gia, cao chiêm viễn chúc, cơ trí vô song, chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc, có thể thấy được việc này, còn có mấy tia hi vọng.

- Ha ha, thật sao?

Thác Bạt Ngọc không ngoài ý muốn nở nụ cười, cực kỳ tự tin:

- Như vậy, chúng ta mỏi mắt mong chờ!

Liễu Vũ Yên trầm mặc không nói, nhìn theo hai ngoại giới cường giả rời đi.

Mãi đến tận Thác Bạt Ngọc cùng Bình sư muội, hoàn toàn tiêu nặc vô tung, nàng mới rù rì nói:

- Trước khi đi, sư tôn từng nói qua, Tiểu Ngư giới sắp trở thành hy vọng cùng chuyển cơ duy nhất đối kháng Tông Như Ma. Hiện nay, hai Chân truyền đệ tử Tông Như Ma, cũng giáng lâm giới này, lẽ nào hắn cũng nhận thấy được Huyền Cơ trong này?

£¨ku G\yỀjX k·oI ?Đ§ K_Ń§ G_ ¦\Ňu r©s

Chương 901: Bất diệt chi thể. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Đồng thời một mặt khác.

Thác Bạt Ngọc cùng Bình sư muội, tốc độ đạt đến cực hạn. Thậm chí siêu việt Bất hủ Kim đan, một hơi bay ra mười mấy vạn dặm.

- Sư huynh, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bình sư muội mang theo không vui nói.

- Thần hoang bên kia, di lạc Cửu Bảo hợp nhất, có kỳ ngộ không nhỏ, phân thân kia của ta, gặp phải phiền phức rất lớn. Cần ngươi ta hợp lực, thi triển Hư Không quán linh thuật, đem phân thân tăng lên tới cảnh giới càng cao hơn.

Thác Bạt Ngọc thản nhiên nói.

- Hư Không quán linh? Thần hoang thế giới tựa hồ không cách nào gánh chịu sức mạnh cao hơn.

Bình sư muội mang theo không rõ nói.

- Ai nói không thể!

Thác Bạt Ngọc hơi cắn răng nói:

- Thần hoang bên kia, phi thường vướng tay chân, coi như ngươi ta liên thủ thi triển Hư Không quán linh, cũng chưa chắc có thể chưởng khống cục diện. . .

. . .

Thần hoang đại địa kinh thiên biến hóa, kinh động tứ đại Thánh cảnh Tiểu Ngư giới, những nhân vật cực cao tu vi kia. Thậm chí vô thượng chí cao, đều trở nên động dung.

Nghiễm nhiên, chín thành Thần hoang trở thành tiêu điểm một giới.

Chỉ là, ở dưới khoảng cách cực kỳ xa xôi, không người nào có thể trong khoảng thời gian ngắn đến Thần hoang đại địa. Cường giả ngoại giới có thể tự do ra vào Thần hoang, càng là hiếm như lá mùa thu.

Di lạc bảo điện, trên không gian vực sâu.

Thiên Cơ lệnh hợp nhất Cửu Bảo, mang theo lực lượng kinh thiên bàng bạc, lại một lần trảm vào vực sâu.

Diệt thế Hắc Giao Long, bể đầu chảy máu, vết thương đầy rẫy, hoàn toàn co rúc thành một đoàn, phát sinh từng đợt kêu lên thê lương thảm thiết.

Chín chủ nhân báu vật, đồng tâm hiệp lực, một lần chiến thắng thương tích diệt thế Hắc Giao Long, uy phong bễ nghễ cỡ nào.

- Chuyện Thần hoang thượng cổ không làm được, ở trong tay chúng ta đã hoàn thành?

Trên mặt Thanh Thạch chí tôn mang theo kinh ngạc cùng ý mừng.

Cho tới bây giờ, Thiên Cơ lệnh đã phát động năm lần công kích.

Mỗi một lần công kích, đủ để trọng thương, thậm chí đánh giết Nguyên Thần đại đạo phổ thông.

Vậy mà, diệt thế Hắc Giao Long kia, cường đại không thể tưởng tượng nổi, đến bây giờ vẫn nhảy nhót tưng bừng.

- Trở lại!

Từ Huyền cắn răng một cái, hai tay tạo thành chữ thập, điều động Thiên Cơ lệnh ngang trời chém qua. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Tiểu tử, một ngày nào đó, ta sẽ đem ngươi chém thành muôn mảnh. . .

Con mắt Diệt thế Hắc Giao Long u lạnh, mang theo oán hận vô tận, mạnh mẽ nhìn chằm chằm vào Từ Huyền.

Bị đối phương nhìn chằm chằm, Từ Huyền chỉ cảm thấy linh hồn huyết nhục, không khỏi phát lạnh, cũng may hắn có lực lượng Cửu Bảo hộ thể, không hề bị lay động, lần thứ hai phát động công kích.

Khi Thiên Cơ lệnh phát động công kích lần thứ chín, uy năng càng ngày càng tăng lên, diệt thế Hắc Giao Long kêu thảm một tiếng, bị thương không nhẹ.

Bởi vì di lạc Cửu Bảo hợp nhất, liên tục hội tụ, hiệu lệnh lực lượng bản nguyên Thần hoang, tùy thời chuyển dời, hội tụ lực lượng càng ngày càng mạnh.

Tới lần thứ mười, toàn bộ di lạc bảo điện liên tục rung động, một số vị trí, thậm chí xuất hiện một ít vết rách.

Diệt thế Hắc Giao Long chỉ có thể vận dụng Long Nguyên hùng hồn bảo vệ tính mạng.

Sau lần thứ mười, tăng lên tới cực hạn, Từ Huyền điều động cũng cảm thấy vất vả, để diệt thế Hắc Giao Long thương thế càng nặng, nguyên khí hao tổn.

Băng oanh…

Công kích thứ mười hai, kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thân thể diệt thế Hắc Giao Long, thậm chí bị cắt thành hai nửa, máu tươi phóng lên trời.

Một đám tu giả, dồn dập mặt lộ vẻ mừng như điên.

Thế nhưng, ý cười trên mặt mọi người, rất nhanh đông lại.

Chỉ thấy, Hắc Giao Long bị cắt thành hai đoạn, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khép lại. đọc truyện mới nhất tại .

Bất diệt chi thể!

Chúng cường giả toàn trường chấn động trong lòng.

Thác Bạt Ngọc ngồi khoanh chân, trên người toả ra ba động kỳ dị, trong con ngươi chớp động dị quang, rù rì nói:

- Bất diệt chi thể. . . coi là ở Thập phương ngoại giới vực, có thể tu thành vô thượng thần thông cỡ này, đều là cực nhỏ. Hắc Giao Long này, không hổ là kết hợp ưu thế huyết thống Thượng Cổ Yêu, Ma, Chân Long, có thể nói được trời cao chiếu cố.

Bất diệt chi thể, bất tử thân thể trong truyền thuyết, tương tự Viễn cổ thể tu Bất Diệt Kim thân .

Mọi người cũng cuối cùng đã rõ ràng, tại sao ở Thần hoang thượng cổ, không cách nào giết chết diệt thế Hắc Giao Long, mà là tạm gác lại cho hậu thế.

Lúc này, chủ nhân chín di lạc báu vật, trong lòng có chút trầm trọng.

Tình huống không thể lạc quan.

Diệt thế Hắc Giao Long, thực lực tuyệt đối không phải đơn giản như ở bề ngoài vậy.

Làm sinh linh mạnh nhất Thần hoang đại địa, nó gồm cả huyết mạch Viễn Cổ Yêu, Ma, Chân Long, càng là tu thành Bất diệt chi thể trong truyền thuyết .

Chỉ là mấy hô hấp, Long thân bị chém thành hai đoạn hợp lại cùng nhau, cũng ngưng kết ra vảy giáp mới.

- Sinh linh hậu thế vô tri, bất luận các ngươi giãy dụa như thế nào, đều chạy không thoát ác mộng. Một ngày nào đó, ta sẽ hủy diệt Thần hoang, diệt một giới, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Diệt thế Hắc Giao Long lạnh lẽo rít gào, âm thanh vang vọng hư không.

- Nhận lấy cái chết!

Từ Huyền hét lớn một tiếng, lần thứ hai điều động Thiên Cơ lệnh, chém phá lồng ngực diệt thế Hắc Giao Long.

Nhưng không có chút ngoại lệ, thân thể tổn hại của diệt thế Hắc Giao Long, nhanh chóng chữa trị.

Uy năng Thiên Cơ lệnh đạt đến cực hạn, đã có thể ung dung giết chết Nguyên Thần đại đạo, càng không làm gì được Hắc Giao Long bị giam cầm.

- Đây chính là Bất diệt chi thể, lực lượng sinh linh mạnh nhất Thần hoang sao?

Hai con mắt Từ Huyền hơi nheo lại.

Trên trình độ nhất định, lòng hắn sinh mấy phần chờ đợi, đúc thể tiếp theo, chính là Bất Diệt Kim thân, tuy rằng có một đoạn khoảng cách không nhỏ, nhưng mà cũng không phải là xa không thể với. Dù sao Kim Bá Vương thể của Từ Huyền, đã tu luyện tới đại thành.

Viễn cổ thể tu, chính là thuỷ tổ tu thể, nắm giữ thể phách Bất Diệt, càng làm người chờ mong.

Đồng thời, tâm thần Từ Huyền thâm nhập ký ức tinh hải.

- Không có cách nào.

Tàn hồn kiếp trước trực tiếp kết luận:

- Cấp độ Diệt thế Hắc Giao Long, vượt qua các ngươi quá nhiều. Tư chất thể phách, vô cùng cường đại. Ở tình huống như vậy, các ngươi nhiều nhất chỉ có thể trọng thương căn cơ nguyên khí. Cách này có thể giết chết nó, nhưng trong quá trình này, đủ khiến các ngươi kiệt lực mà chết.

Từ Huyền có chút không nói gì, nhưng mà có mấy phần lĩnh hội.

Cửu Bảo hợp nhất, chín người ở đây, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đều tiêu hao nguyên khí, không thể kéo dài rất lâu.

Trong đó, Thải Tước tu vi căn cơ thấp nhất, dáng vẻ đã có chút vất vả.

- Giết!

Từ Huyền đem ý tứ chuyển đạt cho chín vị chủ nhân báu vật khác, lần thứ hai phát động công kích.

Coi như không thể giết chết diệt thế Hắc Giao Long, cũng cần phải khiến cho nó trọng thương.

Sau đó, lại là mấy lần công kích cực kỳ mạnh mẽ, lần lượt xuyên thủng thể phách cường đại của diệt thế Hắc Giao Long.

Sức mạnh Cửu Bảo hợp nhất quá mạnh mẽ, lực phá hoại kinh người, dù là lấy Bất Diệt chi thể của Diệt thế Hắc Giao Long, chữa trị lên cũng cảm thấy cực kỳ vất vả, Long Nguyên tinh khí, cũng thuận theo tổn thất.

£V·u G\yỀjX k·©I ?ÀjX G¾H\ W_è_ ¦¾ju

Chương 902: Băng cách giải tán.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

- Chư vị, công kích ba lần nữa, chúng ta có thể bắt đầu thương nghị phân phối bảo vật. . .

Ánh mắt Giao Long Ma Hoàng lướt về phía Giới Nguyên thạch trên đỉnh đầu, khó có thể che giấu bức thiết cùng tham lam.

Lời vừa nói ra, còn lại một ít chủ nhân báu vật, cũng có chút động tâm.

Dù sao Cửu Bảo hợp nhất, vô cùng tiêu hao nguyên khí. Lại giết bất tử diệt thế Hắc Giao Long.

Không chỉ đám người Thanh Thạch chí tôn, Thần Hỏa thiên quân tán thành, ngay cả Lục tính lão giả, Mộc Linh chí tôn, đều một mặt dị động.

Từ Huyền cũng gật đầu một cái, diệt thế Hắc Giao Long, nhất định là khó có thể giết chết, còn không bằng nghĩ biện pháp tăng thực lực bản thân lên.

Mà những vật Giới Nguyên thạch, tiểu Tiên Thiên nguyên thạch này, là đường tắt đi thông Nguyên Thần đại đạo.

A!

Từ Huyền lần thứ hai ngưng tụ lực lượng Cửu Bảo, điều động Thiên Cơ lệnh, dành cho diệt thế Hắc Giao Long một kích.

Nhưng ngay lúc này, phụ cận cấm chế cửa lớn, dị biến đột ngột sinh ra.

Thác Bạt Ngọc đang ngồi khoanh chân, một đầu tóc bạc múa tung, mi tâm màu đen từng chút từng chút ngưng hiện.

Đỉnh đầu của hắn, hiện lên một hố đen đen kịt, bên trong sâu thẳm vô hạn, sức mạnh ma đạo bàng bạc hùng hồn, tràn vào trong cơ thể, cũng nương theo một cỗ chấn động siêu việt Đan Đạo tam cảnh.

Trong chớp mắt ấy, cường giả Thần hoang phụ cận Thác Bạt Ngọc, kinh hô thất sắc, từng cái từng cái phát lạnh, mặt lộ vẻ ngơ ngác.

Ở khu vực hư không, liên tục chấn động, truyền đến một cỗ thiên oai. Hiển nhiên có một nguồn sức mạnh, muốn đạt đến cực hạn hư không giới của Di lạc bảo điện, đuổi sát diệt thế Hắc Giao Long kia, đủ khiến Nguyên Thần đại đạo thay đổi sắc mặt.

- Bất hảo! Mau ngăn cản hắn!

Thiên Huyền chí tôn kinh hô một tiếng.

Trong những người này, hắn rõ ràng chỗ đáng sợ của Thác Bạt Ngọc đến từ ngoại giới.

Hắn cắn răng một cái, trong tay xuất hiện một trường kích màu xanh, phun ra nuốt vào một đạo phong quang ngũ sắc kinh lệ, như tia chớp đâm về mi tâm Thác Bạt Ngọc.

Lấy tu vi Kim đan tiểu thành, sức mạnh cửu phẩm Bảo khí, uy năng đòn đánh này, trừ Cửu Bảo quy nhất, đủ để ngạo thị Thần hoang.

Thác Bạt Ngọc ngồi khoanh chân, lại cười gằn bất động.

Phốc băng!

Trường kích màu xanh kia đâm trúng Thác Bạt Ngọc, một cỗ ma khí tuyệt cường bá đạo, phản chấn trở lại.

Oa!

Thiên Huyền chí tôn phun ra một ngụm máu, thân thể rung mạnh, ngơ ngác đến cực điểm.

Đây chính là thực lực chân chính của giới ngoại cường giả sao?

Chỉ dựa vào ma khí hộ thể, liền làm cường giả Kim đan tiểu thành trọng thương thổ huyết.

Coi như là Thánh cảnh trưởng lão, cũng tuyệt đối không làm được đến mức này.

Mà lúc này, cửa động màu đen trên đỉnh đầu Thác Bạt Ngọc, vặn vẹo hóa thành một cái hắc nhật, triệt để ổn định lại.

- Nên kết thúc đi.

Thác Bạt Ngọc chậm rãi đứng dậy.

Một cỗ thần uy ma đạo kinh sợ vũ nội, lấy uy thế vượt lên một giới, quan sát thiên địa muôn dân.

Ma khí thiên địa quanh thân, giống như sôi trào thiêu đốt, hư không giới vì đó run rẩy, phảng phất khó có thể gánh chịu tồn tại đáng sợ.

Chúng cường giả ở phụ cận, cường như Bất hủ Kim đan, tâm thần cũng run rẩy, hầu như không đứng thẳng được.

Nguồn sức mạnh này, là siêu việt Bất hủ Kim đan, đánh đồng cùng chủ nhân Thánh cảnh.

- Nguyên Thần đại đạo. . .

Thiên Huyền chí tôn khó thở, kinh hãi đến cực điểm, không thể động đậy.

Sau một khắc, Thác Bạt Ngọc từ trong tầm mắt hắn biến mất.

Gánh nặng trong lòng hắn liền được giải khai.

Nhưng trong nháy mắt, một cỗ hàn ý tử vong, bao phủ toàn thân.

Đùng!

Một cỗ ma kính bá đạo phá diệt, từ phía sau bắn ra, hư không đều ngưng kết.

- A. . .

Thiên Huyền chí tôn kêu thảm một tiếng, bị một chưởng của Thác Bạt Ngọc đánh nát tan thân thể.

Đối mặt Nguyên Thần đại đạo, hắn không có sức phản kháng, tại chỗ vẫn lạc.

Tê!

Trước đại môn cấm chế, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy bị tử vong mơ hồ bao phủ.

Tử vong gần trong gang tấc.

Trước đại môn cấm chế, hai cái tu vi cùng thực lực mạnh nhất, theo thứ tự là Thiên Huyền chí tôn, cùng với Kim Giáp nam tử đến từ U Ám thánh cảnh.

Nhưng mà ở trước mặt Thác Bạt Ngọc, Thiên Huyền chí tôn không có sức phản kháng.

Kim Giáp nam tử đến từ U Ám thánh cảnh, hầu như sợ mất mật. Cả người lạnh lẽo, may mắn mình không có ra tay.

- Thiên Huyền!

Trong vực sâu, Mộc Linh chí tôn phát sinh một tiếng rít gào bi thương thê thảm. Bên trong mắt phượng lộ ra cừu hận cùng hàn ý lạnh thấu xương.

Lúc trước, là Thiên Huyền chí tôn ở Thần hoang khai quật nàng, giúp nàng từng chút từng chút trưởng thành. Trở thành Thần hoang chí tôn.

Trong hai người, có cảm tình thâm hậu, cái loại tình yêu giống thật mà giả này, tựa như thầy trò, tựa như quyến lữ.

Mộc Linh chí tôn hầu như mất đi lý trí, muốn xông tới giết, vì Thiên Huyền chí tôn báo thù, lại bị Từ Huyền ngăn cản.

- Xoạt!

Thác Bạt Ngọc ở sau khi thành công Hư Không quán linh, cường thế giết vào vực sâu.

Mục tiêu của hắn, tự nhiên không phải di lạc báu vật.

- Giới Nguyên thạch!

Chủ nhân Cửu Bảo kinh hô sắc mặt.

Chỉ thấy Thác Bạt Ngọc kia, trực tiếp chạy về phía Giới Nguyên thạch.

Hiển nhiên, Nguyên thạch tối cao Thần hoang thế giới này, ngay cả giới ngoại cường giả, cũng vì đó đỏ mắt điên cuồng.

Sắc mặt Từ Huyền lạnh lẽo, đang chuẩn bị thôi thúc Thiên Cơ lệnh, chém giết Thác Bạt Ngọc.

Thác Bạt Ngọc kia tuy mạnh, đạt đến Nguyên Thần đại đạo, nhưng nghĩ đến cũng khó chống lại sức mạnh Cửu Bảo hợp nhất.

Nhưng vào lúc này, thế cuộc đột biến.

- Ha ha ha. . . Cơ hội tốt!

Giao Long Ma Hoàng cười một tiếng dài, cưỡng hành điều động Hắc Giao long tiên, thoát ly Thiên Cơ lệnh.

Vù!

Hào quang Thiên Cơ lệnh nhất thời giảm mạnh.

Không những như vậy, Giao Long Ma Hoàng này thu Hắc giao long tiên, hét lớn một tiếng, giơ tay một quyền đánh tới, thân thể Giao Long, Kim đan đại thành, sức mạnh báu vật gia trì, áp sát cực hạn Kim đan, ở dưới chính diện giao kích, còn lại tám người, có một khó có thể chịu đựng.

Đám người Thần Hỏa thiên quân kinh sợ hét lớn, dồn dập rút báu vật di lạc về tự vệ.

Đặc biệt là Thải Tước, nếu như không thu Thất Thải thánh dực về, khả năng có nguy hiểm tính mạng.

Ầm oanh…

Ở một tiếng nổ vang rung trời, đội hình di lạc báu vật liên hợp, triệt để tuyên cáo kết thúc.

Thực lực Giao Long Ma Hoàng kia, vượt qua tưởng tượng, một quyền oai, đem Thải Tước trọng thương,

Một quyền không hề bảo lưu của Từ Huyền, đã có thể giết chết trưởng lão Thánh cảnh, mơ hồ ép về phía Nguyên Thần đại đạo.

- Đây mới là sức mạnh chân chính của hắn?

Sau khi Thanh Thạch chí tôn cùng Lục tính lão giả chấn động, lập tức phối hợp Từ Huyền ra tay.

Bất luận như thế nào, giờ khắc này Thác Bạt Ngọc mới là đại địch số một. Nếu như chưa trừ diệt hắn, mọi người nỗ lực đều sẽ thất bại trong gang tấc.

Ầm!

Thanh Thạch chí tôn quát lên một tiếng lớn, trọng lực hùng hồn vô hạn, áp bách đến trên người Thác Bạt Ngọc. Lấy lực lượng di lạc báu vật, toàn lực thôi thúc thần thông trọng lực, đủ để áp bách tập trung cường giả Nguyên Thần đại đạo trở xuống.

Độn Thiên thần toa trong tay Lục tính lão giả vung lên, một đạo ngân nhận không gian như dải lụa trong suốt, mạnh mẽ chém về phía Thác Bạt Ngọc.

Cuối cùng Nhiếp Hàn tay cầm Thiên hạt Ma kiếm, lóe lên ám quang tinh nhuận, phá không chém ra một đạo kiếm ảnh dữ tợn đen kịt, toàn bộ vực sâu rơi vào hôn ám ngắn ngủi, bị ánh sáng sáng tối chập chờn bao phủ.

Di lạc Cửu Bảo công kích mạnh nhất Thiên Hạt Ma kiếm, ở dưới dung hợp Thiên Hạt ma tâm, phát sinh sức mạnh khiến Nguyên Thần đại đạo cũng phải thay đổi sắc mặt.

Sức mạnh bốn vị Bất hủ chí tôn, không hề bảo lưu tập trung Thác Bạt Ngọc.

Đầu tiên là Từ Huyền, sức mạnh một quyền kia cùng Thác Bạt Ngọc chính diện giao phong.

Băng bành…

Sức mạnh Nguyên Thần đại đạo vượt lên một giới, như núi vọt tới, Từ Huyền khí huyết sôi trào, suýt chút nữa thổ huyết, thân hình liên tục rút lui.

Cũng may có trọng lực của Thanh Thạch chí tôn tập trung, để tốc độ cùng động tác Thác Bạt Ngọc ra tay, chậm lại mấy phần.

Sau đó là không gian ngân nhận của Lục tính lão giả, phá tan tầng tầng lãng lưu, tiếp cận Thác Bạt Ngọc, trong nháy mắt đổ nát. Nhưng chiến tích này đã là không tầm thường, ít nhất công kích đặc thù, đã gần tới thân Thác Bạt Ngọc.

Cuối cùng, khi một chưởng của Thác Bạt Ngọc đẩy lùi Từ Huyền, một chiêu kiếm bá đạo kia của Nhiếp Hàn, cũng chính diện chém tới trên người Thác Bạt Ngọc.

Thân hình Thác Bạt Ngọc loáng một cái, thân thể dập dờn hư quang, lửa khói mãnh liệt, sắc mặt khẽ biến:

- Độc lực. . .

Nguyên lai, Thiên Hạt Ma kiếm không phải đơn thuần thuộc tính ma đạo, còn ẩn chứa kịch độc của Thiên Hạt bộ tộc.

Tuy lực lượng của Thác Bạt Ngọc mạnh, nhưng chiếm thân thể này, ở trong Bất hủ Kim đan chỉ có thể coi là phổ thông.

Tứ đại cường giả liên thủ, đồng tâm hiệp lực luân phiên công kích, mơ hồ đạt đến mức độ có thể tranh đấu cùng Nguyên Thần đại đạo.

Công lớn chính là thực lực Từ Huyền vượt qua tưởng tượng, sức mạnh chân chính của Kim Bá Vương thể, cùng với thuộc tính Ngân Từ Nguyên Châu. Để hắn ở trình độ nhất định có thể chống lại Nguyên Thần đại đạo.

Còn nữa, Thanh Thạch chí tôn cùng Lục tính lão giả phụ trợ kiềm chế, Nhiếp Hàn cường lực công kích, đều đưa đến tác dụng rất lớn.

Còn lại mấy Bất hủ chí tôn này đối kháng giới ngoại cường giả, đều là tinh anh trong chí tôn.

Vù!

Đỉnh đầu Thác Bạt Ngọc liên tục vọt tới sức mạnh kinh sợ thiên địa. Bản tôn cùng Bình sư muội đang ở Tam Dương cảnh xa xôi, đang cật lực thi triển bí thuật, đem sức mạnh chân chính của giới ngoại cường giả, độ đưa tới. . .

- Thực lực Thác Bạt Ngọc này, đang không ngừng tăng lên.

Từ Huyền cảm thấy không ổn.

- Đều đi chết…

Thác Bạt Ngọc quát lạnh một tiếng, tóc bạc múa tung, quyền chưởng vung vẩy, đầy trời khói đen u ám. Hóa thành từng cái từng cái quang ảnh long hình, nhằm về phía mấy người Từ Huyền.

- Thần Hỏa kim cương!

Thể phách Từ Huyền trong khoảnh khắc tăng vọt đến hai mươi trượng, giống như cự trụ trong thiên địa. Thể phách, thần thông, lực bộc phát, tăng lên trên diện rộng.

Trong chớp mắt ấy, Từ Huyền sản sinh sức mạnh, hầu như có thể so sánh hơn thua cùng Nguyên Thần đại đạo.

Ầm băng oanh…

Từ Huyền sừng sững trong sóng lớn, cùng Thác Bạt Ngọc chính diện đánh nhau, kinh thiên oai kia, bao phủ toàn bộ không gian vực sâu, di lạc bảo điện to lớn tùy theo lay động.

Dư âm chiến đấu cường đại kia, hơn nửa lao ra cấm chế, rất nhiều cường giả, trực tiếp bị thuấn sát.

- Chạy mau…

- Quá kinh khủng, không nên ở đây nữa, vùng không gian này sắp đổ nát. . .

Cường như Bất hủ Kim đan hàng ngũ, cũng sợ hãi sợ run run, dồn dập chạy ra khỏi di lạc bảo điện.

Từ Huyền cùng Thác Bạt Ngọc chính diện giao phong, nhưng vẫn có khoảng cách, cũng may Thanh Thạch chí tôn cùng Lục tính lão giả, vẫn ở một bên kiềm chế, Nhiếp Hàn phát động từng đạo từng đạo thế tiến công mạnh mẽ.

- Thực lực Từ Huyền kia, dĩ nhiên khủng bố như vậy!

Một phe khác, Giao Long Ma Hoàng kinh hãi không ngớt.

Ai cũng không ngờ, trong di lạc báu vật, sẽ xuất hiện một tuyệt sắc lợi hại như thế, hầu như có thể cùng giới ngoại cường giả Nguyên Thần đại đạo, chính diện đánh nhau.

- Không biết bí thuật của Thác Bạt Ngọc này, có thể kiên trì bao lâu?

Giao Long Ma Hoàng một tay áp chế Tuyết Vi, Thải Tước, Kim Giáp nam tử, vẫn ở thế thượng phong, nhưng sắc mặt âm tình bất định.

Đột nhiên, lân quang màu đen bên ngoài thân của hắn di động, một tầng vảy rồng như thực chất bao phủ toàn thân.

Trong chớp mắt ấy, thân thể của hắn cao lên mấy trượng, hóa thành hình thái Nhân Long hợp nhất chiến đấu, thực lực tăng vọt.

Hô vù…

Hắc Giao long tiên hóa thành long ảnh một, hai trăm trượng rít gào, giương nanh múa vuốt, diễm lưu màu đen bao phủ ba người Tuyết Vi.

- Bất hảo…

Kim Giáp nam tử đến từ U Ám thánh cảnh, mặt lộ vẻ sợ hãi, hốt hoảng mà chạy, nhưng như trước chậm một bước, bị long ảnh rít gào đột kích, bị hỏa diễm đen đặc nuốt hết.

- A!

Lại một tiếng kêu thảm thiết, cắt phá hư không.

Kim Giáp nam tử chết tại chỗ.

Giao Long Ma Hoàng được bí thuật huyết mạch cường hóa, thực lực hầu như một chân bước vào Nguyên Thần đại đạo, chỉ đứng sau Thác Bạt Ngọc cùng Từ Huyền.

Bành bành…

Thải Tước cùng Tuyết Vi bị đánh bay ra ngoài, cùng nhau thổ huyết, quanh thân bốc hơi khói đen.

Đặc biệt là Thải Tước, lúc này đã ngất đi.

Bước ngoặt nguy hiểm, Tuyết Vi quát một tiếng, Nhân Ngư Chi Lệ dẫn động di thiên đại lang, một con cổ kình màu xanh dài đến gần hai dặm, xuất hiện ở dưới chân.

Một tầng sóng nước màu xanh, từ Cổ Thanh Ngư Tượng dưới chân, lan tràn đến toàn thân Tuyết Vi, hai con mắt nàng đóng chặt, dẫn động thuỷ lôi thao thiên, mãnh liệt nhằm về phía Giao Long Ma Hoàng, nhân cơ hội cứu Thải Tước.

Dù vậy, Giao Long Ma Hoàng kia như trước cực kỳ cường thế đánh tới.

£V¨u G\ʏỀjX k·UI [ÂH W_9n dnjX ±«Đ§ ¦\Łu ros

Chương 905: Hắc Giao Long xuất thế. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Lúc trước Tuyết Vi bị trọng thương, giờ khắc này thi triển dung linh hợp thể bí thuật, thực lực áp sát Nguyên Thần đại đạo, nhưng kiên trì không được bao lâu.

Thế cuộc, tràn ngập nguy cơ.

Mà một mặt khác, hắc nhật trên đỉnh đầu Thác Bạt Ngọc, liên tục vọt tới sức mạnh bàng bạc kinh hồn, thực lực không ngừng kéo lên.

Băng ầm…

Lại một lần trọng hám, Từ Huyền bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu, thân thể va vào trong vách núi.

- Thực lực của người này, vẫn đang tăng lên, sức mạnh cuồn cuộn không ngừng, thế nào mới có thể ngăn cản hắn.

Từ Huyền cắn chặt hàm răng.

Đồng thời, tâm thần của hắn hòa vào ký ức tinh hải, cũng rót vào hai cái di lạc báu vật khác: Hỏa Long linh châu cùng Mộc Thánh quyền trượng.

Mộc Thánh quyền trượng, không hề có một chút phản ứng.

Thế nhưng Hỏa Long linh châu kia, lại ong ong một tiếng, cùng Hỏa chi tâm trong cơ thể sản sinh cảm ứng.

Nguyên bản, Hỏa chi tâm, cũng xưng là Viêm long chi tâm, là do Long Xà đệ thập biến Long Nộ, cuối cùng diễn biến mà thành.

Từ Huyền hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Hỏa Long linh châu thu hút trong tay, không có một chút chống cự nào, cũng trong nháy mắt, hòa vào Hỏa chi tâm, cùng Phương Ấn Sơn đạt được lúc trước giống nhau như đúc.

- Quá tốt rồi. . .

Từ Huyền mừng như điên, chỉ cảm thấy Thần Hỏa kim cương tăng vọt gấp đôi.

Hô oanh…

Toàn bộ không gian vực sâu, bị bên ngoài thân Từ Huyền bắn ra viêm hỏa trùng thiên nhấn chìm, sau lưng Thần Hỏa kim cương, mơ hồ đằng hiện hư ảnh thượng cổ Viêm Long rít gào thiên địa, uy thế vô thượng nghịch lãng mà lên, ép thẳng tới giới ngoại cường giả.

Thác Bạt Ngọc thất kinh, uy thế của Từ Huyền kia, càng trong nháy mắt nhảy lên tới hoàn cảnh như vậy, lần thứ hai đuổi tới mình.

Ở đây cùng chống chọi với cường giả đại địch, mặt dồn dập lộ vẻ kinh hỉ.

Di lạc báu vật Hỏa Long linh châu hòa vào Hỏa chi tâm của Từ Huyền, đưa tới Hỏa linh nguyên lực mênh mông vô tận của Thần hoang đại địa, kết hợp cùng phát huy uy lực, hơn xa Thần Hỏa thiên quân!

Trên người Từ Huyền có hai loại Thần hoang nguyên lực gia trì, thần thông uy năng liền so với Thánh cảnh trưởng lão có tu vi Kim đan đại thành.

Khó mà tin nổi nhất chính là, Hỏa Long linh châu kia có thể phù hợp tán thành Từ Huyền nhanh như thế.

Điều này cũng mang ý nghĩa, Từ Huyền trở thành Bất hủ chí tôn thủ chưởng khống hai di lạc báu vật.

Từ Huyền tâm huyết phấn chấn, sảng khoái tràn trề, ở dưới Hỏa Long linh châu trợ lực, đặc biệt là Thần Hỏa kim cương có thể cùng bộc phát, đại đại tăng cường.

- Thái!

Từ Huyền quát lên một tiếng lớn, trong tròng mắt bắn ra hào quang giống như mặt trời đỏ thiêu đốt, một quyền như Bôn Lôi đánh ra, đồng thời thôi thúc hai di lạc báu vật, hai cội nguồn sức mạnh, lực lượng thể phách như núi lửa bạo phát. Nhất thời, Thần Hỏa gào thét đầy trời, nương theo hư ảnh viêm long rít gào cùng huyễn động, lay động hư không giới, công kích uy năng, so với lúc trước tăng cao gần gấp đôi.

- Gia hoả này đến cùng là quái thai gì!

Thác Bạt Ngọc kinh hãi, trong lòng bàn tay bắn ra u diễm, đánh ra một ma diễm Hắc Long, bùng nổ ra lực lượng vượt lên Thần hoang giới.

Hai cỗ sức mạnh cấp độ Nguyên Thần đại đạo, mạnh mẽ cứng rắn chống đỡ chung một chỗ, chấn động thiên vũ, bễ nghễ bát hoang.

Đám người Nhiếp Hàn, Lục tính lão giả, Thanh Thạch chí tôn, vô cùng chật vật thoái lui.

Giờ khắc này, thực lực của Từ Huyền, đã mạnh mẽ đến mức độ có thể cùng giới ngoại cường giả, đơn đả độc đấu.

- Ngươi đi viện trợ bên kia.

Từ Huyền thần thức truyền âm, nói với Nhiếp Hàn.

Giờ khắc này, Tuyết Vi thương thế rất nặng, ở trước mặt Giao Long Ma Hoàng, liên tục bại lui. Mắt thấy có nguy hiểm tính - Ê đỒ l ra» go đảđ» x t b đ th - t ần H

- Ha ha ha Từ Huyền, tới hay lắm, để chúng ta sóng vai mà chiến.

Thanh âm của Hoàng Thiên cửu điện hạ, từ sâu trong giới thiên truyền đến.

Cửu điện hạ Tuyệt Vô Ảnh, cũng thân ở trong chiến trường, tu vi của hắn đã đạt được cấp bậc Thần Hư Đế Tôn.

Từ Huyền thoáng có chút ngoài ý muốn tu vi của Tuyệt Vô Ảnh dĩ nhiên đã đột phá Đế Tôn, nhìn khí tức hẳn là vừa mới đột phá không lâu sau.

Tại mộng ảo Thiên Đường chiến dịch lần trước, tu vi của cửu điện hạ là bán bộ Đế Tôn, cảnh giới linh hồn ngang với Đế Tôn.

Trải qua chiến dịch đó, Tuyệt Vô Ảnh trải qua bế quan, rốt cục thành công đột phá Đế Tôn.

Lúc này nhìn thấy Từ Huyền, cửu điện hạ cũng không có quá nhiều địch ý, tựa hồ có vài phần kinh hỉ, thái độ của hắn cùng ngày xưa rất là khác nhau.

- Được!

Thân hình Từ Huyền nhoáng lên, đi tới bên cạnh Tuyệt Vô Ảnh.

Hai người đối diện, đế phương một vị Thần Hư Đế Tôn sắc mặt đại biến, một Tuyệt Vô Ảnh hắn đã cảm thấy cật lực rồi, hiện tại lại đến thêm một Từ Huyền.

Cũng may, Từ Huyền vừa mới hiện thân, đã dẫn tới Ám Thế Thánh Triều chú ý, điều đến một vị Đế Tôn thực lực cường đại qua đây chống đỡ.

Vị Đế Tôn kia, thân mặc khô lâu hắc giáp, quỷ khí chưng Thiên Tà âm, như thủy triều cuốn trôi tất cả chư thiên giới diện xung quanh.

- Là Vạn Quỷ Thiên Hoàng!

Tuyệt Vô Ảnh nhất thời biến sắc.

Ở trong Đế Tôn thực lực cũng có phân chia mạnh yếu.

Như là Tuyệt Vô Ảnh vừa mới bước vào Đế Tôn, lĩnh ngộ pháp tắc ý cảnh không bằng Đế Tôn khác chỉ có thể tính là sơ đẳng Đế Tôn.

PkPu G\yỀjX oo£·I Ĥ_Ňh GÎj ĤQ_u ros

Chương 1160: Điểm cân đối. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Ở trên còn có trung đẳng Đế Tôn, đại khái là Đế Tôn thực lực nhãn hiệu lâu đời.

Lại hướng lên trên, còn có cao đẳng Đế Tôn hầu như tung hoành vô địch cùng giai.

Đương nhiên, cường đại nhất còn có Đế Tôn đỉnh cấp vô hạn tiếp cận thậm chí sánh ngang với Đại Đế.

Mà Vạn Quỷ Thiên Hoàng này thực lực tuyệt đối vượt lên trước trung đẳng Đế Tôn, cùng cao đẳng Đế Tôn so sánh cũng kém không nhiều.

Từ lúc gia nhập chiến trường tới nay, Vạn Quỷ Thiên Hoàng hầu như chưa từng thất bại, thậm chí từng tham gia hiệp trợ truy sát Đại Đế, có thể thấy được thực lực của hắn.

- Từ Huyền tiểu bối tiểu bối để bổn hoàng lĩnh giáo một chút bản lĩnh của ngươi!

Vạn Quỷ Thiên Hoàng điều khiển Vạn Quỷ âm vân, phô thiên cái địa, tà khí thấu thẳng giới thiên hư không, để Tuyệt Vô Ảnh và một vị Đế Tôn khác ở gần đó bị bức lui.

- Quỷ lực và ý cảnh thật mạnh!

Tuyệt Vô Ảnh kinh hãi đảm chiến, hắn chỉ là cùng Vạn Quỷ âm vân kia tiếp cận, đã cảm giác được quỷ khốc lanh hào, thanh âm thê lương, quanh quẩn trong óc, tâm thần hỗn loạn hầu như bị công phá kẽ hở tâm linh.

- Khiêu Lương Tiểu Sửu1

Một thanh âm bá đạo băng lãnh vang vọng cả giới thiên.

Ầm ầm tiếng nổ rung động giới ngoại, đinh tai nhức óc.

Phụ cận chiến trường một ít Đế Tôn đều cảm giác được khí huyết bốc lên, tâm thần rung động, hầu như tưởng Bản Nguyên Giới phủ xuống.

- Đó là…

Địch ta song phương chúng Đế Tôn hoảng sợ thất thanh, nhìn về phía phương hướng Vạn Quỷ âm vân.

Lúc này, Vạn Quỷ âm vân khổng lồ kia bị một mảnh lợi khí vàng rực lãnh liệt đánh thành cái sàng, bên trong mấy trăm vạn quỷ vật, kêu thảm thiết thê lương, trong nháy mắt Yên Diệt hơn phân nửa.

- Điều này sao có thể…

Vạn Quỷ Thiên Hoàng hoảng sợ thất sắc, khóe miệng tràn ra một tia máu, khô lâu hắc giáp bên ngoài thân hiện ra một mảnh vết rạn, vô số lộ nhỏ như kim…

Chỉ một lần đối mặt giao phong, hắn đã bị Từ Huyền Kim Chi Phế và bất diệt kim thân thần thông nghiền nát lĩnh vực thần thông. Thần thông cường đại sắc bén kia thoáng chốc khiến hắn thụ thương.

- Thái!

Từ Huyền quát lên một tiếng lớn, bất diệt kim thân và tam đại nguồn suối lực lượng tiến thêm một bước đề thăng, thiểm điện tới gần Vạn Quỷ Thiên Hoàng.

Phanh ca, hai người giao kích như thiểm điện, truyền đến thanh âm bạo hưởng tạc nứt ra.

Vạn Quỷ Thiên Hoàng kêu thảm một tiếng! Bên ngoài thân khô lâu hắc nhất thời bạo liệt thành vài miếng, tiện đà thân thể bị một mảnh kim văn lợi nhân cắt thành từng mảnh nhỏ.

- Tiểu tử, cừu này không báo..

Mọ cái Nguyên Anh quỷ khí bốc hơi, phá không chợt lóe.

Két két…

Quỷ anh cấp Đế Tôn kia vừa mới chạy ra hơn mười vạn dặm, vụt bốc cháy lên một tầng vụ diễm mộng ảo.

- Có tử vô sinh!

Giữa mi tâm của Từ Huyền đạm kim ấn ký, phong mang càng sắc bén, bên trong hiện lên một dòng xoáy thần bí.

- Cứu ta…

Trong tiếng kêu chói tai, thân thể Vạn Quỷ Thiên Hoàng liên tục giãy dụa.

Nhưng chỉ là công phu một lần hô hấp, Vạn Quỷ Thiên Hoàng quỷ anh hóa thành tro bụi, hồn phi phách tán.

Địch ta song phương trên chiến trường đại thống lĩnh, bán bộ Đế Tôn, Đế Tôn, thậm chí Đại Đế càng xa xôi kinh hãi động dung.

Vạn Quỷ Thiên Hoàng tu vi đạt được Thần Hư sơ kỳ đỉnh phong hoặc có thể liệt vào cao đẳng Đế Tôn thực lực có thể tung hoành vạn giới.

Nhưng mà, Đế Tôn đạt tới tầng thứ này ở trước mặt Từ Huyền lại không kiên trì được bao lâu, bị diệt sát không hề có sức phản kháng.

Chiến trường Thiên Lâm Giới.

Dưới ánh mắt chăm chú của rất nhiều cường giả đỉnh phong, Từ Huyền lấy thủ đoạn cường thế lôi đình, chính diện chém giết Thần Hư Đế Tôn.

Trong Đế Tôn, Vạn Quỷ Thiên Hoàng thực lực tuyệt đối xếp hạng phía trước, có thể so với cao đẳng Đế Tôn.

Phóng nhãn cả chiến trường Thiên Lâm Giới, Đế Tôn địch quân nhìn thấy hắn đều phải nhượng bộ lui binh, đau đầu không ngớt.

- Vạn Quỷ Thiên Hoàng dĩ nhiên bị diệt sát…

Ở sâu trong Giới Thiên Hoang Vực, mấy Đế Tôn kịch liệt giao phong, hơi chút dừng lại, ghé mắt ghé mắt nhìn về phía phương hướng kia, vẻ mặt kinh hãi.

- Thực sự quá nhanh… Vừa mới thấy Vạn Quỷ Thiên Hoàng qua đó trợ giúp, công phu mấy lần hô hấp, liền đã ngã xuống rồi.

Một phương Ám Thế Thánh Triều bán bộ Đế Tôn, Đế Tôn đều vẻ mặt hồi hộp hoảng sợ.

Ngoại Giới Vực sớm có nghe đồn, Thiên Túng Cửu Tinh chi thủ Từ Huyền, thực lực ngang với Đế Tôn, thậm chí nắm giữ thực lực chém giết Đế Tôn.

Nhưng mà, hôm nay tại chiến trường Thiên Lâm Giới vừa hiện, thực lực chân chính của hắn triển lộ thế gian chấn động cao tầng chiến trường.

Phía sau Hoàng Thiên Thánh Triều.

Đang chỉ huy chiến trường phát hiện, thần sắc khiếp sợ, không khỏi hít một hơi thật dài:

- Vạn Quỷ Thiên Hoàng kia là Quỷ đạo Đế Tôn am hiểu linh hồn, mà ngay cả Nguyên Anh cũng không có chạy trốn được, đã bị Từ Huyền lấy thực lực tuyệt đối diệt sát. Xem ra cảnh giới linh hồn của hắn đã có thể ngang với Đại Đế.

Ầm ầm ầm…

Thiên Lâm Giới hàng rào giới diện đột nhiên sản sinh một trận lay động rất nhỏ.

Thái…

Một đạo tiếng quát lôi đình chói tai rung động cửu thiên, từ trong Giới Thiên Hoang Vực truyền đến, lay động không gian đại giới khổng lồ.

Thân ở trong giới vô số sinh linh chỉ cảm thấy thiên trời đất chuyển dời, bên tai giống như có tiếng sấm nổ vang, khí huyết bốc lên.

Đám đại thống lĩnh cách xa nhau gần một ít, nhất tề kêu lên một tiếng trầm muộn, khóe miệng tràn ra vết máu.

Ở sâu trong Giới Thiên Hoang Vực, một đạo thân ảnh ám kim sắc tựa như Viễn Cổ Ma Tôn hóa thành cao to mười trượng từ trên trời giáng xuống, giết về phía mấy Đế Tôn của Ám Thế Thánh Triều.

- A…

Ám Thế Thánh Triều hai ba vị Đế Tôn chỉ cảm thấy một cổ áp lực đáng sợ gia thân, hô hấp gấp gáp, thân thể huyết nhục đã bị áp bách lớn lao, gông cùm xiềng xiếc hầu như ngưng trệ.

Ám kim cự nhân cường thế đánh tới kia, chính là Từ Huyền thi triển Thần Hỏa Kim Cương thần thông.

Thần Hỏa Kim Cương, tăng thêm lực bạo phát của Từ Huyền trên diện rộng, đối với huyết mạch tiêu hao lớn đến không tính được. Nhưng chú ý lấy lực áp người.

Lấy tu vi hôm nay của Từ Huyền, thực lực nguyên bản đã vượt lên trước Đế Tôn, dưới lấy lực áp người, tất nhiên là khí thể bẻ gãy nghiền nát.

Ba bành oanh…

Một đạo ám kim quyền quang lay động vũ trụ thời không, phiếm xuất rặng mây đỏ chói mắt, từ trên trời giáng xuống trực tiếp đánh bay một vị Thần Hư sơ kỳ Đế Tôn.

Oa!

Vị Đế Tôn Ám Thế Thánh Triều kia lúc này phun ra một búng máu, hốt hoảng bỏ chạy đi.

Thấy Từ Huyền tư thái như vậy. Ám Thế Thánh Triều một phương các Đế Tôn trong lòng đều là phát lạnh.

- Lui lại!

Trong đó một vị Ma Đế tôn thủ lĩnh sau lưng mọc ra bốn cái ma cánh, cả người phiếm động hắc hồng Liệt Diễm. Ra lệnh một tiếng, các Đế Tôn Ám Thế Thánh Triều vừa đánh vừa lui.

Lấy tình hình hiện nay mà xem, Đế Tôn bình thường ở trước mặt Từ Huyền căn bản không kiên trì được một hai lần đối mặt.

- Coi như là đỉnh cấp Đế Tôn cũng không nhất định có thể chiến thắng được Từ Huyền!

Hai nhân vật cấp Đế Tôn của Ám Thế Thánh Triều âm thầm phân tích thực lực của Từ Huyền.

Pkku G\yỀjX oo£oI Ĥ_Ňh GÎj ĤQ_u r©s

Chương 1161: Điểm cân đối. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

- A…

Một vị Đế Tôn trong Ám Thế Thánh Triều kêu thảm một tiếng, nhục thân bị một quyền nổ nát, Nguyên Anh bỏ chạy.

Nguyên Anh bỏ chạy kia, cũng không có chạy ra mười vạn dặm, đã bị một tầng vụ diễm mộng ảo bao phủ, tựa như rơi vào thâm uyên vô tận, liên tục giãy dụa gào thét. Rất nhanh rơi xuống và bị thiêu cháy.

Mà ở giữa mi tâm của Từ Huyền, trong ám kim ấn ký kia, một dòng xoáy quang đoàn thần bí chợt lóe rồi biến mất.

- Mộng Hồi Đại Pháp này của ta công kích linh hồn cư nhiên ẩn chứa một chút tinh thần ý chí kiếp trước. Như vậy dễ dàng đánh chết Đế Tôn Nguyên Anh.

Từ Huyền chém giết linh hồn của vị Đế Tôn thứ hai, trong lòng kinh ngạc không ngớt.

Từ lần trước, Từ Huyềnở trên bồ đoàn kiếp trước, lần thứ hai tu luyện cảm ngộ, Mộng Hồi Đại Pháp sản sinh dị biến không thể dự liệu, dĩ nhiên đem linh năng ý cảnh kiếp trước lưu lại, trực tiếp hấp thu đến trong dòng xoáy quang đoàn thần bí kia.

Tại Đế Tôn Nguyên Anh bỏ chạy dưới tình huống toàn lực chạy trốn, cho dù là Đại Đế cũng vô pháp dễ dàng chém giết như vậy.

Đặc biệt lúc trước Vạn Quỷ Thiên Hoàng, lực lượng linh hồn hơn xa Đế Tôn bình thường, tiếp cận Đại Đế, am hiểu linh hồn Quỷ đạo, thế nhưng ở dưới Mộng Hồi Đại Pháp công kích linh hồn của Từ Huyền vẫn đang không có sức phản kháng.

- Kiếp trước chủ nhân tinh thần ý chí bao hàm ý cảnh vô cùng cường đại, lĩnh ngộ pháp tắc có thể giúp ngươi đẩy nhanh hơn tu luyện Mộng Hồi Đại Pháp, đề thăng tu vi, đặc biệt cảnh giới linh hồn, dưới loại ý chí gia trì linh hồn công kích này, tự nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Trong Tinh Hải, tàn hồn kiếp trước nói.

Từ Huyền nghe vậy, trong lòng vui vẻ, cứ như vậy, ước chiến trăm năm cùng Tông Như Ma chiến đấu, chí ít tăng thêm một ít lợi thế.

Liên tục trảm sát hai vị Đế Tôn, Ám Thế Thánh Triều trình tự Đế Tôn lực lượng uy hiếp bắt đầu toàn diện tan tác.

Trong lúc nhất thời, binh bại như núi đổ.

Dưới Từ Huyền đái lĩnh, Hoàng Thiên Thánh Triều cường giả đỉnh phong đại thắng, tự nhiên ảnh hưởng chiến trường Thiên Lâm Giới khổng lồ.

Trong quá trình truy sát, mấy Đế Tôn Hoàng Thiên Thánh Triều đều dùng thần niệm truyền âm, cùng Từ Huyền chào hỏi, thái độ rất là khách khí.

Chỉ cần công phu nửa tháng, cục diện chiến trường Thiên Lâm Giới đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ám Thế Thánh Triều đại quân thối lui tới một cứ điểm cuối cùng cực mạnh.

Chỗ cứ điểm này, ổn định vững chắc, binh lực cường giả vô số, tập kết đông đảo lực lượng, trận pháp phòng ngự của nó lại có thể cùng Đại Đế ganh đua dài ngắn.

Hoàng Thiên Thánh Triều nhiều lần công kích cũng không có đoạt được một chỗ cứ điểm cuối cùng này.

Từ Huyền cũng thử qua một hai lần công kích, bị mấy triệu cường giả Ám Thế Thánh Triều tập kết lực lượng ngăn trở.

- Ám Thế Thánh Triều chỗ cứ điểm này phòng ngự trận pháp vô cùng cường đại, mà chiến trường Thiên Lâm Giới, song phương tạm thời cũng không có cường giả trình tự Đại Đế gia nhập, muốn trong thời gian ngắn công phá được, cũng không dễ dàng.

Đứng bên cạnh Từ Huyền, mỉm cười nói.

- Phòng ngự trận pháp?

Từ Huyền nhìn ám kim quang thải bao phủ cứ điểm khổng lồ, tỏa khắp khí tức bạo ngược của ma quân đoàn.

Miệng hắn hơi nhếch lên mỉm cười, truyền âm nói:

- Ngươi truyền lệnh, để mấy Đế Tôn, đông đảo cao tầng binh tướng, đợi lát nữa theo ta cùng nhau giết đi vào.

- Giết đi vào?

Hiên nhiều chặt mày lại, giật mình không nhỏ.

Nơi này cứ điểm phòng ngự cường đại cỡ nào, cũng không phải lực lượng Đế Tôn có thể đơn giản công phá.

Bất quá, nếu Từ Huyền nói như vậy, hắn tự nhiên phải phối hợp một chút, phân phó xuống phía dưới.

Chỉ thấy Từ Huyền hít sâu một hơi, trong cơ thể dâng lên một cổ lực lượng huyết mạch tuyệt cường, hoa văn tinh vi trên ám kim thể phách tản mát ra khí tức Viễn Cổ chất phác, ẩn chứa lực lượng ý cảnh không thể tưởng tượng nổi.

Một khắc đó, Từ Huyền phảng phất như không còn là một người, mà là một cổ thân ngạo lập vũ trụ.

- Công kích

Ám Ma quân đoàn trong cứ điểm, vị Đế Tôn thủ lĩnh kia lớn tiếng hạ lệnh.

Hưu hưu hô hô...

Vô số quang hà hư ảnh, khiếu động hư không giới diện, thậm chí dẫn phát một hồi linh khí phong bạo, không gian rung động từng trận, trong nháy mắt đem Từ Huyền phá tan.

Trong công kích phô thiên cái địa kia, bao gồm rất nhiều Anh Biến Quân Hoàng, đại thống lĩnh, bán bộ Đế Tôn, thậm chí Thần Hư Đế Tôn xuất thủ, số lượng khổng lồ chừng trăm vạn.

Đổi làm Đế Tôn bình thường nếu như chính diện ngạnh đâu cũng chỉ có kết cục hôi phi yên diệt.

Nhưng mà, kim ám kim thân ảnh đứng sừng sững hư không kia, trong mắt và giữa mi tâm, kim trạch di động, tựa như Viễn Cổ Thần ma bê nghễ chư thiên vạn vật.

Công kích như nước lũ kia, rơi xuống trên người, giống như vách núi bị sóng biển cuốn trôi thôn phệ, cũng vẫn lù lù bất động.

Sau một vòng công kích, Từ Huyền hoàn hảo không tổn hao gì, đứng sừng sững tại chỗ, hoa văn tinh vi trên ám kim thể phách trở nên càng thâm thúy hơn, hiện ra vài phần trong suốt trong sáng.

Tình hình hư vậy để rất nhiều cường giả trong cứ điểm Nhiên Ma Quân Đoàn, trong lòng tê dại, khủng hoảng không ngớt.

Địch ta song phương khiếp sợ tĩnh mịch.

Giới diện vũ trụ phảng phất chỉ còn lại có một mình Từ Huyền. Hắn hô hấp, thậm chí, thậm chí thần tình cử động đều truyền lại tin tức vô cùng cường đại. Thậm chí đạt được ý chí cao độ không chiến mà thắng.

Chờ phản ứng lại qua đây, trong cứ điểm nhiên ma vô số binh tướng hít một ngụm lương khí.

Còn không đợi bọn hắn xuất thủ đợt thứ hai, thân ảnh Từ Huyền đã biến mất, một tiếng quát chói tai kinh thiên từ bầu trời cứ điểm truyền đến.

- Phá cho ta...

Từ Huyền tay cầm một ngụm từ quang kim kiếm, từ trên trời giáng xuống. Lợi khí kim duệ huy hoàng huyễn lệ cùng với từ quang kim ba, thiết cát nghiền nát vạn vật, chém tới cứ điểm Nhiên Ma Quân Đoàn.

Ầm ầm ầm...

Bao phủ cứ điểm Nhiên Ma Quân Đoàn hệ thống trận pháp khổng lồ một trận lay động.

" Răng rắc" một tiếng, bị chém trúng vị trí, xuất hiện một cái hồng câu dài đến nghìn trượng, nơi đi qua, vô luận là Anh Biến Quân Hoàng, hay là bán bộ Đế Tôn, đại thống lĩnh đều là trong nháy mắt bị yên diệt.

Trong đó càng có một vị Đế Tôn bị lực lượng của kim từ kiếm quang chính diện trảm trúng, kêu thảm một tiếng, nhục thân nát bấy, Nguyên Anh đào tẩu.

- Theo ta giết đi vào!

Từ Huyền đầu tàu gương mẫu, như vào chỗ không người, giết tới vô số binh tướng Nhiên Ma Quân Đoàn.

Hoàng Thiên Thánh Triều một cường giả cường giả binh tướng đều kinh ngạc đến ngây người, hơi thất thần trong chớp mắt, mới hoảng hốt lao qua.

- Giết!

Hoàng Thiên Thánh Triều một phương Đế Tôn đã sớm đạt được thông tri, lập tức giết tiến vào Nhiên Ma cứ điểm.

Mà kim từ kiếm quang của Từ Huyền lần lượt thiết cát trận pháp phòng ngự của Nhiên ma cứ điểm, rất nhanh phá hủy một hai nơi trận cơ.

Hoàng Thiên Thánh Triều đại quân như trường hà dũng mãnh vào, giết tới yếu hại của địch quân.

Mà lấy Từ Huyền dẫn đầu các Đế Tôn, không người nào có thể kháng cự được.

Đặc biệt Từ Huyền mới gia nhập chiến trường, thủ hạ không một ai địch nổi.

k··u G\yỀjX oo£©I p\njX [æn ¦\Ôj ĤŁu ros

Chương 1162: Phong Hào Thần Đế. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Ám Thế Thánh Triều các Đế Tôn thất kinh, trong lòng cực độ sợ hãi, đều bỏ chạy khỏi Thiên Lâm Giới.

Lúc này, chiến trường Thiên Lâm Giới thế cục đã định, trừ phi là Đại Đế phủ xuống, mới có khả năng xoay chuyển cục diện.

Công phu gần nửa ngày, Hoàng Thiên Thánh Triều công phá Nhiên Ma Quân Đoàn một chỗ cứ điểm cuối cùng tại chiến trường Thiên Lâm Giới.

Thắng lợi này, rung động cả hai đại thánh triều.

Phải biết rằng, thiên, địa, huyền, hoàng tứ đại giới là chiến trường chính yếu của hai đại thánh triều.

Trong đó, Thiên Lâm Giới càng là quang trọng cực kỳ.

Một trận chiến này trong đại thắng, Ám Thế Thánh Triều tổn thất thảm trọng chưa từng có, nhiều đến trăm vạn.

Trận chiến qua đi, Hoàng Thiên Thánh Triều tại Thiên Lâm Giới đại quân chủ lực, đều đầu nhập vào ba đại giới khác, để cục diện chiến tranh đại biến.

Trong chiến tranh, cửu điện hạ cùng Hiên đi theo phụ trợ bên cạnh Từ Huyền.

- Lần này thật có công lao từ Đế Tôn, Thiên Lâm Giới lấy được toàn thắng, đoạt lại tam giới khác, ngày đó sắp tới.

Cửu điện hạ Tuyệt Vô Ảnh mặt mang vẻ cảm kích.

Hôm nay, hắn mặc dù đã tấn chức Đế Tôn, thế nhưng chênh lệch chân chính với Từ Huyền lại càng phát ra lớn hơn.

Trong đầu hắn mơ hồ quanh quẩn thanh âm của phụ thân Hoàng Thiên Đại Đế:

- Theo Thiên Sư suy tính xác định, Từ Huyền người này là nhân vật duy nhất trong Ngoại Giới Vực có thể

Ngoài ra, Đại Đế không thể vào tiểu giới, ở trong đại giới cũng có rất nhiều ràng buộc.

So sánh như thế, trình tự tu vi chân chính của Từ Huyền thậm chí không có đạt được Đế Tôn, hắn có thể thong dong xuyên toa tiểu giới, thậm chí ở trong đại giới vung tay mà làm.

Danh hào Bất Diệt Thần Đế, uy chấn vạn giới chư thiên, khiến nhân vật cấp Đế Tôn nghe tin đã sợ mất mật, thậm chí để Đại Đế kiêng kỵ, cảm giác đau đầu sâu sắc.

Dưới các loại nhân tố ảnh hưởng Ám Thế Thánh Triều cùng với Nhiên Ma Quân Đoàn tại vạn giới vực khắp nơi xuất hiện bại lui.

Trừ Hoàng Thiên Thánh Triều, còn có lực lượng của Tinh Phong thánh triều, Hoàn Vũ Thánh tộc đồng thời công đánh Ám Thế Thánh Triều.

Ngoại Giới Vực cục diện chiến tranh hầu như hiên ra cục diện nghiên về một phía.

Ám Thế Thánh Triều một đường đại bại, sĩ khí giảm mạnh.

Hết lần này tới lần khác, Hết lần này tới lần khác một trong tam đại Thần Sư, vẫn đang bế quan tu luyện.

Cao tầng Ám Thế Thánh Triều gấp đến độ như con kiến trên chảo nóng lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Nửa năm sau, lại một tin dữ lớn, gửi đến cao tầng Ám Thế Thánh Triều.

- Báo Đại Đế! Siêu nhiên thế ngoại Vạn Phật Giới phái ra Phật cường giả, gia nhập trận doanh Hoàng Thiên Thánh Triều.

Một tin tức thập vạn hỏa cấp, gửi đến đại điện Bản Nguyên Giới.

Vạn Phật Giới!

Đại điện Bản Nguyên Giới, Ám Thế Thánh Triều chư cường kinh hãi rung động.

Cho tới nay, Vạn Phật Giới và Hoàn Vũ Giới đều là hai đại thế lực lánh đời siêu nhiên.

Thế lực Hoàn Vũ Giới ngay cả Ma Sư tự mình công đánh cũng đều không thể làm gì được, có Thần Hư hậu kỳ tuyệt thế đại năng tọa trấn, từng đánh xuống Thông Thiên Tam Giai thần tích, để Nhiên Ma Quân Đoàn lui binh.

Mà Vạn Phật Giới so với Hoàn Vũ Giới lịch sử truyền thừa càng thêm cổ xưa.

Tục truyền, Vạn Phật Giới truyền thừa đến từ Tiên Hà Cổ Thế Giới, thậm chí có thể ngược dòng đến hỗn độn tiên hà mãi mãi bất biến kia.

Từ Thượng Cổ cho tới bây giờ, tại vô số thời đại trước hai đại Thánh triều, rất nhiều thời đại thánh triều to lớn, Vạn Phật Giới vẫn siêu nhiên vạn giới.

Tông Như Ma sáng lập Nhiên Ma Quân Đoàn, sau đó, cũng không phải không có nỗ lực xâm lấn Vạn Phật Giới. Chỉ là, dù cho lấy khả năng Ma Sư cũng đều không thể chính diện đột phá Vạn Phật Trấn Thiên Giới của Vạn Phật Giới

Tại thời khắc nguy cấp như vậy, Vạn Phật Giới gia nhập không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa.

Trận doanh Hoàng Thiên Thánh Triều như hổ thêm cánh, thực lực cường đại chưa từng có, trên các loại nhân tố toàn diện siêu việt Ám Thế Thánh Triều.

Từ Huyền ở trên chiến trường, rong ruổi bễ nghễ, cũng chú ý tới Ký Ức Tinh Hải nhắc tới Phật tu.

Phật tu, đồng dạng am hiểu khổ luyện nhục thân, tuy rằng không thể hơn thể tu, nhưng là hơn xa Tu Giả.

Thể tu càng trọng điểm thân thể, tiên tu chú trọng pháp lực.

Mà phật tu lại chú trọng Tâm pháp và Thiện ngộ chạm đến trình tự tinh thần.

Trên trình độ nào đó, phật tu và quỷ vừa lúc tương khắc tương đối.

Phật tu ở trên chiến đấu chính diện, không bằng thể tu, võ tu, bất quá ở phía sau ngâm Phật hiệu lại có thể gia tăng ý chí chiến đấu tinh thần ý chí chiến đấu khổng lồ.

Một cổ tinh thần phật pháp vô hình quanh quẩn đại chiến tràng, hầu như để sức chiến đấu của Hoàng Thiên Thánh Triều đề thăng hai ba thành.

Từ Vạn Phật Giới gia nhập chiến tranh, phật tu nguyên bản tại Ngoại Giới Vực hầu như tuyệt tích, ở trên chiến trường nhiều lần hiện thân.

Thực lực của Vạn Phật Giới so sánh với địa vị đồng dạng siêu nhiên Hoàn Vũ Giới, chỉ ở trên chứ không có ở dưới.

k·©u G\ʏỀjX oo£VI ĤQ_ b\¾jX Ĥà_ ĤŁu ros

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 1164: Đối kháng Đại Đế. (1)

Quan trọng hơn là, phật tu ở trên chiến trường phát huy tác dụng quá mức siêu việt tầm thường.

Mặc dù là Từ Huyền cường giả tầng thứ này, cũng đều cảm thụ được một cổ lực lượng Phật hiệu quảng đại nhu hòa gia thân, khiến khí huyết tâm thần phấn chấn, sức chiến đấu trong nháy mắt ngưng tụ đến đỉnh phong, phát huy thực lực cũng viễn siêu bình thường.

- Hoàng Thiên Thánh Triều này rốt cuộc nỗ lực đại giới gì dĩ nhiên thỉnh được Vạn Phật Giới xuất động.

Từ Huyền kinh dị không nhỏ.

Tổng thể mà nói, Ngoại Giới Vực có bốn thế lực lớn: Ám Thế Thánh Triều, Hoàng Thiên Thánh Triều, Hoàn Vũ Giới, Vạn Phật Giới.

Gần nhất mấy nghìn năm, vẫn là hai đại Thánh triều địa vị ngang nhau, chiếm tuyệt đại đa số Bản Nguyên Giới.

Hoàn Vũ Giới và Vạn Phật Giới lại là thế lực siêu nhiên thế ngoại, chỉnh thể thực lực hơn xa Bản Nguyên Giới.

Mà nay, trong bốn thế lực lớn có ba thế lực lớn liên hợp cùng nhau, đối phó Ám Thế Thánh Triều thực lực mạnh nhất.

Ngoài ra, còn có Tinh Phong vương triều mới quật khởi, gần với bốn thế lực này.

Hoàng Thiên Thánh Triều có thể mới được Hoàn Vũ Giới xuất động là bởi vì Hoàn Vũ Thánh tộc cùng Tông Như Ma kết thành hận thù, vả lại đã bị Nhiên Ma Quân Đoàn công kích.

Mà Vạn Phật Giới chưa từng bị Nhiên Ma Quân Đoàn đánh vào, cũng không có thâm cừu đại hận, dĩ nhiên cũng gia nhập trận doanh Hoàng Thiên Thánh Triều.

Dưới rất nhiều nhân tố, Hoàng Thiên Thánh Triều rốt cục đạt được ưu thế áp đảo, từ phòng thủ toàn diện chuyển thành phản công toàn diện.

Thập Phương Ngoại Giới Vực vô số thế lực giới diện, công tới Ám Thế Thánh Triều mấy đại Bản Nguyên Giới.

Ngày xưa Ám Thế Thánh Triều lấy thúng úp voi, rốt cục nghênh đón ngày tàn lụi.

- Ám Thế Thánh Triều đại thế đã mất.

Trong phản công như nước lũ, vô số cường giả thở dài. Trong Ám Thế Thánh Triều cũng không hề thiếu cường giả, binh tướng yên lặng rời đi, hoặc phản chiến tương hướng.

- Ma Sư một mực bế quan, cố gắng chờ hắn xuất quan có thể xoay chuyển Càn Khôn.

Đám cao tầng Ám Thế Thánh Triều đại bộ phận đều kiên quyết phòng thủ.

Tại Ám Thế Thánh Triều, Tông Như Ma nắm giữ địa vị giống như Thần linh, thực lực uy vọng của hắn khuất phục vạn giới chư thiên cường giả.

Rất nhiều người vẫn như cũ cực kỳ tin tưởng, chỉ cần Ma Sư xuất quan, lật tay một cái liền có thể hóa giải nguy nan thánh triều đang phải đối mặt.

Mà trên thực tế, Tông Như Ma cũng là nhân vật mà cao tầng Ám Thế Thánh Triều, Hoàn Vũ Giới, Vạn Phật Giới vô cùng quan tâm.

Nhưng mà, Ma Sư khi nào xuất quan, không người có thể dự đoán được.

Chí ít đến hiện nay, không có ai dám tự mình giết tới sào huyệt của Tông Như Ma - Bàng Thiên Giới, Ma Sư Cung.

Chớp mắt một cái, thời gian hai năm trôi qua.

Trải qua một hai năm chiến trường ma luyện, chiến lực, tiềm năng của bản thân Từ Huyền đều đạt được kích phát.

Cứ chiến đấu mấy tháng, hắn đều sẽ hơi bế quan lĩnh ngộ thêm.

Luyện hóa Vu Độc, Từ Huyền vẫn luôn đang tiến hành.

Cho đến hôm nay, Từ Huyền luyện hóa Vu Độc, đạt được ba bốn thành, hiệu quả lớn nhất là bất diệt kim thân lại có tiến bộ nhảy vọt.

Hai năm này trôi qua, Ám Thế Thánh Triều liên tiếp có ba chỗ Bản Nguyên Giới bị công chiếm.

Thập Phương thế giới, Bản Nguyên Giới tổng số mục tiêu có mười hai, trong đó Ám Thế Thánh Triều độc tài bảy chỗ.

Dù cho hôm nay, Ám Thế Thánh Triều còn có bốn đại Bản Nguyên Giới, thực lực mạnh nhất thuộc về Bàng Thiên Giới và Ám Thế Bản Nguyên Giới.

Trận doanh Hoàng Thiên Thánh Triều, đông đảo thế lực đều chủ lực đánh Ám Thế Bản Nguyên Giới. Lại tận lực phóng chậm đối với công đánh Bàng Thiên Giới.

Cái này đơn giản là, Bàng Thiên Giới có Tông Như Ma một trong tam đại Thần Sư tọa trấn.

Cao tầng Hoàng Thiên đặc biệt cường giả cấp Đế Tôn cũng đều tận lực tấn công Bàng Thiên Giới, không muốn kinh động Tông Như Ma, khiến hắn sớm xuất quan.

Nhưng mà, có một vị cường giả cấp Đế Tôn ngoại lệ.

Đó chính là Từ Huyền!

Từ lúc gia nhập chiến trường tới nay, phương hướng Từ Huyền tấn công từng chút nhằm phía Bàng Thiên Giới tới gần.

- Thần Đế đại nhân, đại khái còn có tam đại giới là có thể đạt được Bàng Thiên Bản Nguyên Giới.

Một vị bán bộ Đế Tôn khom người nói.

Từ Huyền đứng ở hàng đầu mấy trăm vạn tướng sĩ tinh nhuệ, khẽ gật đầu:

- Chiến trường trọng tâm ở Ám Thế Bản Nguyên Giới, ở đây ngược lại hiếm thấy cường giả cấp Đế Tôn, bay thẳng đến Bàng Thiên Giới xuất phát.

Mặc dù ước chiến trăm năm chưa tới, nhưng bước tiến của Từ Huyền một khắc liên tục, hướng Bàng Thiên Giới từng bước tới gần.

Cao tầng Hoàng Thiên Thánh Triều đều biết mục tiêu của Từ Huyền rất ăn ý không có quấy nhiễu hắn.

Từ Huyền dẫn dắt binh đoàn, dường như một thanh tiêm đao, vô kiên bất tồi, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, đâm vào trái tim Ám Thế Thánh Triều.

Hôm nay, Bàng Thiên Giới cách xa nhau không xa.

Nơi nào là nơi Nhiên Ma Quân Đoàn sinh ra, cũng là Tông Như Ma tọa trấn Bản Nguyên Giới.

Từ Huyền mơ hồ chạm đến tiến giai cơ hội tiến giai, trùng kích.

Hắn dự liệu trong một năm gần nhất, tu vi có thể đột phá một giai đoạn.

Ngay khi Từ Huyền trầm tư, nhìn ra xa Bàng Thiên Giới.

- Từ Huyền! Dám đánh một trận hay không?

Thanh âm hùng hậu chấn động giới thiên vũ trụ, từ sâu trong Giới Thiên Hoang Vực phía trước truyền đến.

Ông oanh!

Thanh âm kia vang lên, trong sát na đó, trăm vạn binh tướng chỗ thời không vũ trụ rung động một trận rất nhỏ, mấy nghìn vạn hư không bị một tầng hắc sắc quang vân bao phủ, xích sắc ma lôi kinh thiên hỗn loạn, tuyên cổ bá đạo, bễ nghễ cổ kim.

Nhận biết được cổ ma khí uy năng này, Từ Huyền thậm chí có một loại ảo giác đối mặt với tam đại Thần Sư.

- Người phương nào?

Trong hai tròng mắt của Từ Huyền di động kim trạch lạnh thấu xương, giữa mi tâm sâu trong kim sắc ấn ký, dòng xoáy quang đoàn thần bí một trận giãy dụa rất nhỏ.

- Ta chính là thân truyền đại đệ tử của Ma Sư…. Vũ Văn Đô!

Hư ảnh một thân mặc ám khải hoàng bào chí tôn Đại Đế huyền phù trên bầu trời trăm vạn binh tướng.

Vũ Văn Đô!

Hậu phương chiến trường, truyền đến một tiếng kinh hô của hai nữ tử.

- Tỷ tỷ là Vũ Văn Đô súc sinh kia!

Linh Ngọc tiên y nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ ra cừu hận.

Ở bên cạnh nàng tỷ tỷ Linh Văn, trên khuôn mặt dịu dàng như ngọc, cũng hiện lên một tầng sương lạnh.

Ngày trước Vũ Văn Đô cừu hận giết phu diệt tộc, nhị nữ cả đời khó quên.

Ở trên chiến trường, nhị nữ ở phía sau trợ giúp phụ trợ Từ Huyền, phản công về phía Bàng Thiên Giới.

Đơn giản là, Bàng Thiên Giới là nơi Nhiên Ma Quân Đoàn sinh ra cũng là địa phương cừu địch Vũ Văn Đô tọa trấn.

- Tỷ tỷ, chúng ta giết qua, vì phụ thân và tộc nhân chết đi báo thù!

Linh Ngọc tiên y gấp giọng nói.

- Chớ có xung động! Vũ Văn Đô này đã tấn chức Thần Hư Đại Đế, làm thân truyền đại đệ tử của Tông Như Ma. Thực lực của hắn sợ rằng chỉ ở trên Đại Đế bình thường, mặc dù là từ Đế Tôn đi tới, cũng đề có

Tại Thập Phương Ngoại Giới Vực, Đế Tôn chính là nhân vật như phượng mao lân giác, thần long thấy đầu, không thấy đuôi.

Mà Đại Đế càng là chúa tể chí tôn, bao quát chư thiên vạn giới.

Nhân vật bực này sinh ra một người khó khăn cỡ nào, chết một càng là vạn năm khó gặp.

Trừ Tông Như Ma ra, mấy nghìn năm gần đây, còn không có ai đơn đả độc đấu chém giết được Đại Đế.

Mắt thấy Từ Huyền chém giết Đại Đế, trong Hoàng Thiên trận doanh rất nhiều đỉnh phong cường giả, tâm linh chấn động.

- Từ Huyền này dĩ nhiên ngay cả Đại Đế đều có thể chém giết. Thảo nào nắm chắc khiêu chiến Ma Sư.

Chu Lâm Đại Đế đã từng mắt thấy toàn bộ quá trình Từ Huyền chém giết Vũ Văn Đô, kinh hãi đảm chiến, đối với Từ Huyền kính nể thâm nhập linh hồn.

Từ Huyền phát động tinh thần ý chí, chém giết Vũ Văn Đại Đế chỉ trong chớp mắt.

Trong phong bạo loạn lưu bên ngoài Bàng Thiên Giới.

- Cổ khí tức này kinh người như vậy, nghiễm nhiên bao trùm Ngoại Giới Vực, lại là đến từ Từ Huyền?

Một đoàn thân ảnh mộng ảo thâm thúy vĩ ngạn, ở sâu trong giới thiên hiện lên.

Thân ảnh vĩ ngạn này là một năm tử nho nhã tuấn lãng, sắc mặt lạnh lùng, ít mang một tia cảm tình, ánh mắt không minh. Bên trong màu sắc thâm thúy nội liễm, phảng phất như có thể bao dung vạn vật Thiên Địa.

- Thiên Sư đạo hữu, Tông Như Ma ngay cả ngươi cũng không dám trực diện tương đối, Từ Huyền này thật có năng lượng lớn như vậy? Bất quá vừa rồi cổ khí tức kia xác thực quỷ dị, để lão nạp trong lòng bất an.

Ở bên cạnh hắn, đang đứng một Phật Đà mặc áo cà sa chất phác, cả người da thịt hiện ra kim đồng quang trạch, đứng sừng sững, không gian loạn lưu gần đó tĩnh tựa tử hồ.

Tu vi khí tức của Phật Đà áo cà sa này chí ít cùng Đại Đế trong Ngoại Giới Vực tương đương, lại càng lộ vẻ thâm bất khả trắc.

Lúc này, hắn cùng với Thiên Sư sóng vai mà đi, khí tức tương đương, rất có xu thể sóng vai mà đi.

- Bỏ đi Thánh Sư hành tung không rõ, chỉ có Từ Huyền có thể cùng Tông Như Ma chính diện địch nổi.

Thần Huyễn Thiên Sư thấp giọng thở dài.

Trình tự vị trí của hắn, mặc dù không thua kém Tông Như Ma, lần trước ở trong Thần Huyễn không gian giao phong thậm chí còn hơi thắng qua Ma Sư.

Bất quá, nếu là trong hiện thực chân chính giao phong, hắn ở trước mặt Tông Như Ma phần thắng cực nhỏ.

Huống hồ hiện nay, Tông Như Ma bế quan hơn chục năm, cảnh giới tu vi cùng với ma công đạt đến hoàn cảnh càng thần bí khó lường hơn.

Sau khi đánh bại Vũ Văn Đô, Từ Huyền chậm rãi nhắm lại con ngươi, nhằm phía Ma Sư Cung ở hạch tâm Bàng Thiên Giới tới gần.

Trong Bàng Thiên Giới chiến đấu không có đình chỉ.

Mà giờ khắc này, Từ Huyền cử động dẫn dắt rất nhiều tiếng động của đỉnh phong cường giả.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ mục tiêu của Từ Huyền.

Trong phạm vi tầm nhìn, Ma Sư Cung đứng yên, vũ trụ tinh không, tựa như một hắc điểm nhỏ, dần dần phóng đại thành hoang dã cự thú thôn thiên phệ địa.

Ma Sư Cung vắng vẻ nhìn như không một bóng người, lại tản mát ra ma khí tuyệt cường kinh sợ cổ kim cao ngạo trường tồn coi rẻ tất cả lực lượng của Ngoại Giới Vực.

Từ Huyền cứ bước ra một bước, lực lượng trong thể phách thể phách đều đã bị một lần kích phát, chiến ý ý chí chiến đấu càng phát ra cường đại.

Trong u minh, hắn cảm ứng được Tông Như Ma tồn tại.

Mắt thấy Ma Sư Cung càng ngày càng gần.

Chính vào lúc này.

- Tông Như Ma…

Một thanh âm già nua điên đảo từ đầu nguồn Vô Hạn Không Gian truyền đến, chấn đến Viễn Cổ tinh không rung chuyển.

Ông oanh..

Bản Nguyên Giới đẳng cấp tối cao, chợt rung chuyển lên, hàng trăm vạn sinh linh trong lòng đều là máy động.

Thần Huyễn Thiên Sư đang ở trong Giới Thiên Hoang Vực cùng Phật Đà áo cà sa thần bí thân hình đều là dừng lại, liếc mắt nhìn trong, bên trong đều lộ ra vẻ kinh dị.

Trong thanh âm lộ ra khí tức nghiễm nhiên bao trùm trên Ngoại Giới Vực, thậm chí có xu thế mơ hồ siêu việt trình tự Nguyên Thần Đại Đạo.

- Hắn đến…có thể cùng Từ Huyền xuất thủ không?

Thần Huyễn Thiên Sư đôi mắt thâm thúy không minh, đầu hướng một phía khác.

k·¢u G\yỀjX oo£kI ¦ \Ôj ~y Ĥà_ G_Łju ros

Chương 1169: Thần Sư đại chiến. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Ngô…

Ngay trong nháy mắt tiếp theo, trong Bàng Thiên Bản Nguyên Giới chấn động một trận rất nhỏ, một cổ thanh, thương cổ cùng cực vô hạn thiêu đốt trán phóng hồng mang huyễn lệ, phủ xuống phía trên Ma Sư Cung.

- Đó là…

Trong lòng Từ Huyền kinh hãi dường như cảm thụ được một cổ khí tức trình tự viễn siêu Đại Đế.

Cổ khí tức kia, vượt lên trước Thiên Sư, Ma Sư mà hắn đã từng gặp qua, cũng bao quát Hoàn Vũ Giới Thần Hư hậu kỳ Thánh tộc trưởng lão.

Đó là ai?

Vô số cường giả ánh mắt dừng lại trên Ma Sư Cung phủ xuống.

Trong cổ thanh hà thiêu đốt kia, hồng diễm quang mang thúy lục như đóa hoa nở ra, tràn đầy vũ trụ thời không, đem tất cả khí tức sinh cơ che giấu.

Rất nhanh, trong quang diễm xanh biếc kia chậm rãi đằng hiện một lão giả cổ bào hạc phát đồng nhan, phiêu linh hư không, quang hà tiên vụ quanh quẩn tựa như tiên nhân phủ xuống.

- Đó chẳng lẽ là…

Một ít cường giả cấp Đế Tôn tâm thần rung động, khó thở.

- Không sai, là hắn… Thánh Sư một trong tam đại Thần Sư.

Thánh Sư!

Trong Bàng Thiên Giới rất nhiều đỉnh phong cường giả kinh hô chấn động.

Từ Huyền ngưng mắt nhìn Thánh Sư phía trên Ma Sư Cung, huyết phách, thậm chí linh hồn đều có một loại cảm giác áp bách hít thở không thông.

Tại một khắc Thánh Sư phủ xuống, Từ Huyền có một loại ảo giác đối kháng thiên uy.

- Người này cảnh giới cho dù không có đạt được Thông Thiên Tam Giai, cũng không kém bao nhiêu.

Trong tinh hải truyền đến thanh âm của tàn hồn kiếp trước.

Thông Thiên Tam Giai?

Từ Huyền tâm thần lạnh lẽo, trong truyền thuyết Thánh Sư một trong tam đại Thần Sư có khả năng bước vào Thông Thiên Tam Giai, đây cũng không phải là không hề có căn cứ.

Chỉ là, tại mục tiêu then chót này, Thánh Sư giết tới Bàng Thiên Giới, đầu mâu chỉ thẳng Tông Như Ma, chuyện xuất dị biến.

Trước khi không có biết rõ nguyên nhân, Từ Huyền không có tùy tiện xen vào, ngược lại tạm thối lui một khoảng cách.

Lúc này, Chu Lâm Đại Đế cũng bay đến phụ cận, truyền âm truyền âm nói:

- Từ Thần Đế có điều không biết, Tông Như Ma này từng phái người tận diệt truyền thừa và hậu duệ của Thánh Sư tại Ngoại Giới Vực.

Từ Huyền nghe vậy, rất là kinh ngạc, lại có việc này.

Tông Như Ma làm như vậy rốt cuộc có ý gì?

Nguyên bản lấy trình tự cao độ của hắn, tất nhiên là chẳng thèm hạ thủ với một vài con kiến hôi không hề có sức phản kháng.

Trong ấn tượng của Từ Huyền, Tông Như Ma tuấn nhã ôn hòa, bao dung bác đại, hắn tự nghĩ ra Bất Tử Luân Hồi Ma Công đã có thể được vài điểm.

- Tông Như Ma, đi ra đánh một trận, mục đích của ngươi đã đạt được, lão hủ đã hiện thân.

Thánh Sư bay trên bầu trời Ma Sư Cung vẻ mặt hàn ý.

Trong Ma Sư Cung toả ra một cổ lực lượng ma công kỳ dị, quán thông Thiên Địa vũ trụ, nữu khúc pháp tắc, Đế Tôn cường giả tới gần đều sẽ đối mặt đại giới.

Mà Thánh Sư đứng trên bầu trời Ma Sư Cung đúng là không chút sứt mẻ.

- Thánh Sư… Ngươi rốt cục đã hiện thân.

Một thanh âm ôn hòa mà có nhiều từ tính từ trong Ma Sư Cung truyền đến.

Ngay trong sát na tiếp theo, trong Ma Sư Cung phun ra một cổ ma khí to lớn cổ xưa, làm đứt gãy không gian kéo dài dòng xoáy quang luân, chịu tải một Ma ảnh cao to vĩ ngạn. đọc truyện mới nhất tại .

Nhìn kỹ, người nọ chính là Tông Như Ma, mở một đôi con ngươi sâu thẳm, dáng tươi cười ấm áp, ngưng mắt nhìn Thánh Sư đứng đối diện.

- Tông Như Ma, ngươi được tôn là một trong tam đại Thần Sư, dĩ nhiên bất chấp thân phận, làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy. Trước khi chết, cho ngươi một cơ hội giải thích.

Thánh Sư một đầu tóc bạc không gió tự bay, trên người không có một tia linh khí ba động, dường như một phiến lông vũ, phiêu phù ở trong Hắc Ám vũ trụ.

Hắn tồn tại, không chỉ mang đến áp lực ấy người Tông Như Ma, Từ Huyền, Chu Lâm Đại Đế gần đó, thậm chí cả Bản Nguyên Giới đều đang khẽ vang chi chi, sản sinh lực bài xích không hiểu.

- Lự cmotoj người lại thông với Thiên Địa vũ trụ, huyền năng thiên uy vô hạn, không hổ là cảnh giới Thông Thiên Tam Giai.

Trong Giới Thiên Hoang Vực, Thiên Sư và Phật Đà áo cà sa thần bí vừa vặn tiến nhập trong Bàng Thiên Giới.

Giờ khắc này, tam đại Thần Sư tề tụ Bàng Thiên Giới.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại ở trên người Tông Như Ma, tựa như đang chờ đợi hắn trả lời và sẽ đưa ra thẩm phán.

- Thánh Sư các hạ hậu duệ truyền thừa đều là do Tông mỗ hạ lệnh chém giết.

Tông Như Ma chưa từng có áp lực và nguy cơ, cũng không chút sợ hãi, chắp tay mà đứng ngạo nghễ. Con mắt nhìn chằm chằm Thánh Sư, một khắc cũng không có rời khỏi.

Lời vừa nói ra, trong Bàng Thiên Giới rất nhiều đỉnh phong cường giả, mở rộng tầm mắt, khó có thể tin nổi.

Lấy thân phận địa vị của Tông Như Ma lại làm ra loại chuyện bực này.

- Tâm do ma sinh, ma niệm chủ đạo, tùy tính sở dục, không từ bất cứ việc xấu nào. Diệt sát hậu duệ truyền thừa của các hạ, chỉ ở trong chớp mắt ma niệm sinh ra kia.

Tông Như Ma khẽ thở dài một hơi. Trên mặt lại mang theo một tia xấu hổ và nghĩ lại.

Nói xong lời cuối cùng, hắn hướng Thánh Sư khom lưng một cái, tựa như đang tạ lỗi.

Quang cảnh như thể khiến người ta có một loại cảm giác quỷ dị và mâu thuẫn.

Thân là một đời ma đạo Đại Tông Sư, Ma Sư tàn sát vô số sinh linh, Tông Như Ma đúng là ôn hòa, bình dị gần gũi như vậy, nhìn như một cao tăng vậy.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thánh Sư cứng lại.

Hậu phương Phật Đà áo cà sa thần bí quan chiến, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang, lẩm bẩm nói:

- Tông Như Ma này vượt qua tầm thường, lại ngộ được phật tính, đã không thể dùng ma đạo để so sánh.

- Được được được! Hôm nay ta liền xuất thủ, ngươi ngươi tru sát, để tiết thiên phẫn.

Thánh Sư cười lạnh một tiếng, đơn thủ vừa nhấc, Càn Khôn Nhật Nguyệt giãy dụa, hư không Bản Nguyên Giới đều đang nhẹ nhàng run rẩy.

Khó có thể tưởng tượng lực lượng một kích kia đã đạt được trình độ nào.

Một khắc đó, Ma Sư một trong tam đại Thần Sư, lực lượng ma khí lực lượng ma khí bàng bạc quanh thân Thiên Địa, bị nữu khúc tái nhợt vô lực.

Thân hình Tông Như Ma định lập ở trên hư không, khóe miệng mỉm cười, cũng cương cứng lại.

Thánh Sư phát động thần thông Thông Thiên Tam Giai hắn tựa hồ ngay cả năng lực hô hấp cũng không có.

Chí ít phụ cận Từ Huyền và Chu Lâm Đại Đế quan chiến dường như bức tượng cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích.

Bảnh oanh!

Bản Nguyên Giới vũ trụ vũ trụ chấn động, một ít tinh thần thiên thể trực tiếp bị nghiền nát, quanh thân Tông Như Ma dòng xoáy quang luân vô hạn đen kịt chợt ảm đạm, cấp tốc xoay tròn, tiện đà lại trán phóng ra hư ảnh hoa quang xán lạn.

Phốc!

Thân hình Tông Như Ma nhoáng lên, khóe miệng tràn ra vết máu.

Sát na tiếp theo, thân thể hắn tứ phân ngũ liệt, từng chút nghiền nát.

Chỉ một chưởng lực, để thực lực hắn viễn siêu Đại Đế Tông Như Ma, nhục thân gần như yên diệt.

- Cái gì!

Ánh mắt Thánh Sư ngưng lại, thân hình nhoáng lên, rời khỏi vài bước, dừng ở thân thể gần như nghiền nát của Tông Như Ma.

- Ha hả, xem ra các hạ chỉ là phân thân Thông Thiên Tam Giai, cũng không phải là bản tôn.

k·Pu G\yỀjX oo¢·I ¦ \Ôj ~y Ĥà_ G_Łju r©s

Chương 1170: Thần Sư đại chiến. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

»-(¯‘v´¯)-» Nhóm dịch: Sói Già »-(¯‘v´¯)-»

Thân thể Tông Như Ma phân ngũ liệt cư nhiên không có chảy xuống bao nhiêu tiên huyết, hình như cũng không có bị bao nhiêu thương tổn.

Loại tình hình này thực sự quá quỷ dị.

Từ Huyền cũng là ngẩn ngơ, hắn rõ ràng xác định, thân thể Tông Như Ma bị đánh cho tứ phân ngũ liệt, nhưng lại có thể khẳng định, Tông Như Ma không có đã bị thương tổn quá lớn.

- Thân thể vật lý hư hao, không có nghĩa là nhất định có thương hại. Thương tổn chân chính bị Tông Như Ma lấy thủ đoạn thông thiên triệt địa chuyển hoán, thậm chỉ trả lại cho đối thủ.

Trong Ký Ức Tinh Hải tàn hồn kiếp trước hơi sợ hãi than nói.

Từ Huyền nghe được, cũng hít một ngụm lãnh khí.

Thảo nào Tông Như Ma, có thể không nhìn chiến thuật biển người, coi như là một trăm Đế Tôn vây công, cũng không làm gì được hắn.

Đem thương tổn chuyển hoán, trả lại cho đối thủ, loại thủ đoạn luân hồi kéo dài này gần như là vĩnh hằng vô hạn.

Bất tử luân hồi đây là áo nghĩa của hai chữ "bất tử" trong đó sao?

- Bản tôn của tại Tiên Hà Cổ Thế Giới, giết ngươi một Thần Hư trung kỳ Đại Đế, cần gì đến bản tôn Thông Thiên Tam Giai?

Thánh Sư cười lạnh một tiếng, bên ngoài thân thúy lục hồng diễm trán phóng, vừa rồi đã bị một chút thương thế trong thời gian ngắn biến mất.

Lại một biến thái!

Từ Huyền phát hiện trong cơ thể Thánh Sư có một cổ sinh mệnh lực lượng quán thông Thiên Địa vũ trụ, vô luận thương thế nào, cũng đều có thể trong nháy mắt khép lại. Trên lý luận mà nói, chỉ cần Thiên Địa bất diệt, hắn đều có thể khôi phục vô hạn.

- Thần Hư trung kỳ? Cái này phải xem bản lĩnh của ngươi!

Tông Như Ma đạm nhiên cười, quanh thân quanh quẩn dòng xoáy quang luân kéo dài đen kịt, một trận co rút lại. Ở trong hư không Bản Nguyên Giới xẹt qua một đạo quỹ tích hắc sắc giống như lưu tinh, hung hăng đụng về phía Thánh Sư.

Bang bang bành…

Thân hình Thánh Sư ở trong Bản Nguyên Giới liên tục biến hóa, lại vô luận như thế nào cũng đều không tránh khỏi dòng xoáy quang luân đánh ra quỹ tích kia.

Trong Bản Nguyên Giới chư cường quan chiến đều kinh hãi không ngớt.

- Tông Như Ma công kích, hóa thân trong u minh vũ trụ luân hồi, có mặt khắp nơi, ngay cả Thông Thiên Tam Giai cũng đều không tránh thoát khỏi được. Lĩnh ngộ ý cảnh bực này, viễn siêu năm đó khi ở Mộng Huyễn Thiên Đường.

Trong mắt Thần Huyễn Thiên Sư động kỳ dị thần tình kỳ dị.

- Nguyên lai ý cảnh của ngươi đã đạt được Thông Thiên Tam Giai.

Thánh Sư một đầu tóc bạc trắng, mặt thoáng lộ vẻ kinh di, đầu hơi động dung, trong tay tế ra một thanh kiếm quang thúy lục quang diễm vờn quanh, hung hăng chém lên dòng xoáy quang luân thông triệt thiên địa luân hồi.

Đinh xuy…

Dòng xoáy quang luân bị mở ra một cái khe hắc sắc, đột nhiên thân thể Tông Như Ma bị chém thành hai nửa. Thúy lục quang diễm vẫn còn đang liên tục thiêu đốt, thôn thực luân hồi ma khí bốn phía.

Tại tu vi, cảnh giới linh hồn Thánh Sư đứng ở điểm cao hơn.

Mắt thấy thân hình Tông Như Ma bị bức đến liên tiếp bại lui.

- Đi tìm chết…

Thánh Sư tức giận quát lạnh một tiếng, kinh triệt Bản Nguyên Giới, thúy lục quang diễm thiêu đốt kiếm quang, hóa thành quang thúc hủy diệt vô hình, toả ra một cổ linh hồn ba động cường đại bao trùm Ngoại Giới Vực, hung hăng quán thông thân thể Tông Như Ma.

Ngô a…

Tông Như Ma thấp giọng kêu thảm thiết, thân thể cứng đờ, nhục thân nát bấy, linh hồn yên diệt.

Trong một sát na đó, Tông Như Ma tiến nhập tuyệt cảnh tử vong.

Thông Thiên Tam Giai phân thân chi lực chỉ có năm sáu thành thực lực của bản tôn, toàn thắng Nguyên Thần Đại Đạo dưới Thông Thiên Tam Giai.

- Tông Như Ma đã chết?

Từ Huyền ngẩn ra.

Thánh Sư trên bầu trời Ma Sư Cung, buông ra một hơi thở, nhưng rất nhanh, trên mặt hắn vẫn như trước lộ ra mấy phần ngưng trọng.

- Ha hả, cảm tạ các hạ.

Tông Như Ma cười khẽ một tiếng, từ trong tàn phiến dòng xoáy quang luân truyền đến.

Bất chợt, một ma ảnh đen kịt, trên người khí tức tinh thần là ma đạo tu vi, thay hình đổi dạng, bước vào trình tự mới itnh.

- Sao có khả năng… Thần Hư hậu kỳ!

Thánh Sư kinh hãi không nói nên lời.

- Thần Hư hậu kỳ… Tông Như Ma này không chỉ chết đi sống lại, mà còn muốn tu vi đề thăng tới Thần Hư hậu kỳ!

Trong Bản Nguyên Giới vô số cường giả kinh hãi chấn động.

Ngay cả Từ Huyền cũng đều là vẻ mặt kinh hãi, thảo nào Tông Như Ma tại Ngoại Giới Vực có thần thoại bất bại bất tử vô địch, thậm chí dám chủ động trêu chọc Thánh Sư.

- Không có đơn giản như vậy, Tông Như Ma tận lực mượn cơ hội này, tiến nhập trạng thái tử vong. Loại tử vong này là thành lập ở trong hắn bất tử luân hồi, cũng không phải là tử vong chân chính. Kinh lịch một lần tử vong như vậy, hắn thuận lợi đột phá Thần Hư hậu kỳ, cài này cùng với tu luyện Bất Tử Luân Hồi Ma Công quan hệ chặt chẽ.

Thần Huyễn Thiên Sư trong con ngươi thâm thúy mộng ảo chớp động dị quang kinh người, nhìn thấu nguyên lý ý cảnh của Tông Như Ma.

Sau khi tấn chức Thần Hư hậu kỳ, chiến lực của Tông Như Ma tăng vọt, giở tay nhấc chân lay động Bản Nguyên Giới vũ trụ, nơi hắn đi qua, tất cả công kích thần thông, thậm chí ngay cả pháp tắc đều theo đó bị dẫn dắt.

Trước Thánh Sư đứng ở trên điểm cao, sắc mặt đại biến, lại cũng vô pháp lực áp Tông Như Ma.

Tông Như Ma thong dong đối địch, hai người đại chiến càng phát ra kịch liệt.

Hết lần này tới lần khác người ở ngoại giới đều không thể nhúng tay vào.

Muốn giết chết Tông Như Ma, tốt nhất là mượn đơn đả độc đấu, chiến thuật biển người rất có khả năng sẽ cái được không bù đắp đủ cái mất.

- Ha ha ha… Rốt cục gặp được một người có thể đưa ta vào chỗ chết.

Bầu trời Ma Sư Cung truyền đến tiếng cười dài của Tông Như Ma đúng là càng đánh càng hăng.

Bất quá, đối thủ của hắn chính là trình tự bán bộ Thông Thiên Tam Giai, bị vây ở điểm cao của Ngoại Giới Vực.

Khu vực không gian hai người chiến đấu cũng không lớn, cực hạn gần nghìn trượng, lại đánh cho hừng hực khí thế, chư bàn kinh thế thần thông rung động Viễn Cổ tinh không.

Cho đến một khắc đó, Tông Như Ma liên tục thừa thụ chín vòng công kích luân phiên, sau đó, phun ra một

Đám người Thiên Sư đứng lặng một lúc lâu, chung quy vẫn không có xuất thủ.

Đối mặt với Ma Sư, ai cũng không có nắm chặt, dù cho dưới nhân số, nắm giữ ưu thế vô hạn.

- Thời gian tám năm, sợ rằng sẽ đột sinh biến cố, lão nạp phải đi về chuẩn bị một phen.

Phật Đà áo cà sa thần bí nhìn hướng Thiên Sư đưa ra cáo từ, hóa thành một đạo kim sắc phật quang tận trời, rời khỏi Bàng Thiên Giới.

- Truyền lệnh xuống phía dưới, bất kỳ kẻ nào cũng không được tiếp cận Ma Sư Cung phạm vi mười vạn dặm.

Thần Huyễn Thiên Sư thanh âm lạnh lùng truyền khắp các nơi trong Bản Nguyên Giới.

Cùng lúc đó.

Từ Huyền rời khỏi Bàng Thiên Giới, trước trú nhập tại một đại giới, tĩnh tọa tham ngộ một lúc lâu.

Lúc trước tại Bàng Thiên Giới, hắn dù chưa cùng Tông Như Ma đánh một trận, nhưng phương diện tinh thần cũng đã có va chạm.

Hơn nữa bán bộ Thông Thiên Tam Giai xuất thủ, nghiền ép tiềm lực tiềm lực lớn hơn nữa của Từ Huyền.

Hiện nay, ý chí tinh thần kiếp trước của Từ Huyền hấp thu đã đạt được năm sáu phần, bất diệt kim thân đã tiếp cận rất gần tầng bốn đại thành, cảnh giới linh hồn ít nhất đạt tới Thần Hư hậu kỳ.

- Thời gian tám năm, ta còn có không gian thật lớn để đề thăng, đến lúc đó tái chiến, nắm chặt sẽ lớn hơn nữa.

Từ Huyền lòng tin mười phần.

Một khắc đó, hắn lấy ra một bầu rượu bích sắc cổ kính, bên trong truyền đến từng trận long ngâm kinh hồn.

- Tiểu Chân Long trong Bích Long Hồ này, tu vi đã đạt được Thần Hư kỳ, thực lực chí ít đã ngoài Thần Hư hậu kỳ, thậm chí không kém gì bán bộ Thông Thiên Tam Giai.

Trong lòng Từ Huyền tính toán.

Chân Long trong Bích Long Hồ, huyết mạch, thực lực thậm chí đẳng cấp của nó đều đã vượt lên trước diệt thế Hắc Giao Long.

Cái này hoàn toàn có thể luyện hóa ra một viên Bất Diệt Yêu Long Đan càng cường đại hơn.

Có dự định này, Từ Huyền lập tức trở về Tiểu Ngư Giới, cùng nhau đi theo còn có tỷ muội Linh Văn, Linh Ngọc.

Khi trở lại Tiểu Ngư Giới, Từ Huyền phát hiện Tinh Phong vương triều thực lực cường thịnh chưa từng có, quét ngang công chiếm gần mười đại giới quanh thân, hiệp trợ Hoàng Thiên trận doanh đánh vào bụng Ám Thế Thánh Triều.

Từ Huyền trở lại không lâu sau, lại cùng tỷ muội Linh Văn, Tuyết Vi, Thiền Phức Nhi chư nữ tiến hành Y Đạo Song Tu.

Ước chừng nửa năm, Từ Huyền cảm giác luyện hóa Vu Độc lại gần một tầng, bất diệt kim thân rốt cục bước vào tầng bốn đại thành.

Lúc này, luyện hóa Vu Độc đã gần bảy thành, Bất Diệt Yêu Long Đan dược lực cũng tiêu hóa hơn quá nữa.

Từ Huyền và Thiền Phức Nhi thương nghị, quyết định lại luyện chế một viên Bất Diệt Yêu Long Đan nữa.

Lúc này đây luyện chế Bất Diệt Yêu Long Đan, đẳng cấp tài liệu cần thiết càng cao hơn.

Từ Huyền quyết định địa điểm luyện chế yêu đan định tại bí cảnh động thiên tiền thế.

Muốn luyện chế ra đan dược này, thế tất còn muốn chế phục Tiểu Chân Long trong Bích Long Hồ, bất quá Từ Huyền tin tưởng, trong bí cảnh động thiên tiền thế, Chân Long trong Bích Long Hồ kia chỉ có mặc cho chính mình xâm lược.

Không bao lâu, Từ Huyền mang theo Thiền Phức Nhi xuất phát, rời khỏi Tiểu Ngư Giới thẳng đến Hoàn Vũ Bản Nguyên Giới.

Mục đích, thẳng đến Cực Bắc Băng Bảo.

Hiện nay, lấy thực lực địa vị của Từ Huyền, Hoàn Vũ Thánh tộc biết rõ Từ Huyền muốn đi vào Thánh tộc cấm địa, cũng không dám ngăn cản.

Lúc này đây, Từ Huyền vô cùng thuận lợi, tiến nhập bí cảnh động thiên kiếp trước.

Thánh tộc cường giả tọa trấn Cực Bắc Băng Bảo, thần tình cung kính không dám ngăn trở, dù cho nơi đây có một vị Đế Tôn. nguồn

Hôm nay Thập Phương thế giới, Từ Huyền đứng sừng sững ở đỉnh vạn giới, địa vị so với Đại Đế cũng đều cao hơn nửa trù, có thể cùng hắn đánh đồng, chỉ có tam đại Thần Sư.

Trong tam đại Thần Sư, bản tôn Thánh Sư đi trước Tiên Hà Cổ Thế Giới, phân thân của hắn cũng đã ngã xuống. Từ Huyền trên trình độ nào đó chính là vị Thần Sư siêu nhiên cao thượng thứ ba.

Trong bí cảnh động thiên còn lại một phần ba tài nguyên trân bảo, lại thêm vào một viên nguyên hạch giá trị vô hạn nữa.

Tiến nhập bí cảnh động thiên, chuyện thứ nhất Từ Huyền bắt đầu điên cuồng thu nạp tài nguyên trân bảo, tình hình bực này hầu như để Thiền Phức Nhi há hốc mồm mà nhìn.

Tại sinh thời, nàng chưa bao giờ nhìn thấy linh tài hiếm quý khổng lồ rộng lượng như vậy.

Trong bí cảnh động thiên này, tùy tiện như linh tài, ném ra giới ngoại, đều có thể khiến cho cường giả đỉnh phong phải đỏ mắt.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, chủ nhân của chỗ bí cảnh động thiên này trình tự đáng sợ ra sao.

- Chủ nhân của chỗ bí cảnh động thiên này cũng là vị tổng tông của ta lưu lại.

Từ Huyền đem lí do thoái thác trước đây tiếp tục nói ra.

Thiền Phức Nhi thật không có hoài nghi, chỉ là không nghĩ tới, Huyền Ngọc đan tông vị quý nhân kia lại có đại năng như vậy. Trừ tại Linh Phương Giới lưu lại dấu chân, còn ở Hoàn Vũ Giới lưu lại bí cảnh động thiên quy mô như vậy.

Hai tòa phủ đệ, có điểm chung là ngoại nhân cho dù mạnh như Đế Tôn, Đại Đế đều không thể đi vào được, chỉ có Từ Huyền "hậu duệ" này mới có thể tự don tiến vào.

Kế tiếp, Từ Huyền tế ra Bích Long Hồ, phong xuất Bích Thủy Chân Long bên trong.

Bích Thủy Chân Long kia vừa mới phóng xuất, long ngâm rít gào, chấn nhiếp Thiên Địa, hầu như xoay chuyển thiên địa pháp tắc.

Đối mặt với con rồng này, Từ Huyền đều cảm thụ được một cổ cảm giác nguy cơ, thực lực của đối phương sợ rằng không thua kém tam đại Thần Sư.

Mặc dù còn không có thành niên, thần thông pháp lực của Bích Thủy Chân Long lại đạt được Thần Hư kỳ, dưới Thông Thiên Tam Giai khó gặp được địch thủ.

Tiên Hà Phong Bạo

Tác giả: Khoái Xan Điếm

Chương 1173: Lưỡng thế chủ tớ

Chỉ tiếc, hắn gặp phải Từ Huyền, không nói đến Bích Long Hồ có thể khắc chế nó. Chỉ nói Từ Huyền nắm trong tay bí cảnh động thiên kiếp trước, cấm chế pháp tắc trong đó là có thể đưa nó vào chỗ chết.

Trong bí cảnh động thiên tự thành cấm chế pháp tắc, Từ Huyền làm chủ nhân của nó, có thể điều khiển như ý.

Vì vậy, Bích Thủy Chân Long này còn không có uy phong trong chốc lát đã bị Từ Huyền chế trụ, phong cám pháp lực thần thông.

Kế tiếp, sẽ bắt đầu luyện chế Bất Diệt Yêu Long Đan.

Thiền Phức Nhi nắm giữ tu vi bán bộ Đế Tôn. Bởi vì quanh năm tham ngộ, bức tranh mỹ nhân kiếp trước của Từ Huyền linh hồn cảnh giới tiếp cận Thần Hư Đại Đế.

Vì vậy, lần này chỉ cần một mình nàng đã có thể dễ dàng luyện chế Bất Diệt Yêu Long Đan.

Từ Huyền tại bí cảnh động thiên phụ cận Nguyên hạch tu luyện, hiệu quả so với Bản Nguyên Giới Thánh Địa càng hơn không chỉ chục lần.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thiền Phức Nhi dự tính trong hai năm có thể luyện chế thành Bất Diệt Yêu Long Đan.

Bất quá, ngay thời gian năm thứ nhất, một vị khách không mời mà đến, đã xông vào bí cảnh động thiên.

- Người nào!

Ánh mắt Từ Huyền ngưng lại, âm thầm kháp động pháp tắc cấm chế trong động thiên, nhìn về phía lối vào.

Lúc này, trong bí cảnh động thiên kiếp trước, một vị Lão Nhân áo bào trắng bước vào, khí tức cường đại, thậm chí mơ hồ vượt lên trước tam đại Thần Sư.

Ánh mắt Từ Huyền chạm đến Lão Nhân áo bào trắng, nhất thời nhận ra được:

- Là hắn…

Lão giả áo bào trắng này tu vi đạt được Thần Hư hậu kỳ, nghiễm nhiên là tộc trưởng Hoàn Vũ Thánh tộc.

Năm xưa, tại chiến trường Biên Hoàn Giới, Tông Như Ma đánh bại chư vị Thần Hư cường giả Hoàn Vũ Đại Đế, truy sát đưa tới tộc trưởng áo bào trắng Thần Hư hậu kỳ.

Tộc trưởng xông vào, động thiên bí cảnh động thiên "ầm ầm" nổ vang, nổi lên pháp tắc cấm chế kinh khủng, quanh quẩn trên đỉnh đầu của tộc trưởng áo bào trắng, cổ khí tức uy hiếp kia thậm chí vượt lên trước Thông Thiên Tam Giai.

Lực lượng cấm chế pháp tắc kia nếu là đánh xuống, cho dù là Thánh Sư bán bộ Thông Thiên Tam Giai lúc trước cũng đều bị trong nháy mắt hôi phi yên diệt.

Dưới cổ uy áp nghịch thiên đó, tộc trưởng áo bào trắng sợ đến hồn phi phách tán, phủ phục dưới đất, hầu như nói:

- Chủ nhân động thiên lưu tình, ta chính là của Hoàn Vũ bộ tộc…

- Hoàn Vũ tộc trưởng.

Thanh âm đạm mạc lạnh lùng, từ trên đỉnh đầu lôi quang quanh quẩn trên tầng mây vang lên.

Tộc trưởng áo bào trắng vừa ngẩng đầu, thấy một thanh niên như ám kim ma tôn ở phía trên, trên người toả ra tinh thần ý chí khí tức làm hắn tâm thần bất an.

Tu vi của đối phương, rõ ràng là không bằng hắn, lại mang đến một loại áp lực giống như lúc đối mặt với Tông Như Ma.

- Các hạ đó là Từ Huyền… Từ Đế Tôn?

Tộc trưởng áo bào trắng tâm thần biểu cảm cực kỳ khách khí, hơi hành lễ đối với Từ Huyền.

Lúc này rơi vào bí cảnh động thiên, hắn thân gia tính mệnh đều nằm ở trên tay của Từ Huyền.

- Chính là Từ mỗ.

Từ Huyền triệt hồi lực lượng pháp tắc cấm chế trong động thiên, thân hình nhoáng lên, rơi xuống trước người tộc trưởng áo bào trắng.

Còn không đợi hắn nói, tộc trưởng áo bào trắng vội vã giải thích:

- Cực Bắc Cấm Địa này chính là địa phương một vị quý khách ngày xưa của chính là ở lại. Vị quý khách kia cùng Thánh tộc ta rất có cội nguồn sâu xa, tục truyền trong động phủ nơi này có bảo tàng kinh người. Chỉ tiếc lịch đại người xông vào, không một ai may mắn tránh khỏi, toàn bộ đều có chết không trở lại. Hôm nay, lão hủ thọ nguyên sắp tận, liều cái mạng già này, tiến đến tìm tòi.

Từ Huyền mặt mang vẻ cười nhạt:

- Ngươi nhìn qua còn có một hai trăm năm thọ nguyên, chỉ sợ là biết được Từ mỗ nhiều lần tiến nhập, lúc này mới tâm sinh tà niệm đi sao!

Lời vừa nói ra, tộc trưởng áo bào trắng nhất thời run rẩy một trận.

Hắn không thể lường trước được, Từ Huyền làm sao liếc mắt nhìn thấu tình huống nguyên của hắn.

Rất nhanh hắn đã nhận biết được, cảnh giới linh hồn của Từ Huyền cùng chính mình chẳng phân biệt được Hết j ươi, đạt được Thần Hư kỳ. Vả lại bQ ắm giữ một cổ tinh thần ý chí bao trùm Ngoại G h

Một thanh âm to lớn già lão, hướng cả Viễn Cổ tinh không vang lên, kinh sợ vũ trụ chư thiên.

Chỉ thấy một vị Phật Đà áo cà sa thần bí, phiêu nhiêu mà đứng trước Phật môn đại trận. Đỉnh đầu hắn huyền phù ba viên phật châu, mỗi một viên động mổ cổ Phật môn thần tích sải bước mà đến. Uy năng của nó bức thẳng đến Thông Thiên Tam Giai.

Ba cổ Phật môn thần tích dung hợp, hình thành ba quang ảnh Phật Đà vạn trượng, đem Từ Huyền và Tông Như Ma phóng cấm trong lao tù tử vực phật quang kim văn lao tù.

- Thần Huyễn Thiên Sư, không nghĩ tới ngươi lại là tiểu nhân xấu xa bực này.

- Ngươi đã là bất tử bất diệt, không vào luân hồi, như vậy lão nạp lợi dụng Phật môn cấm trận, đem ngươi siêu hóa…

Phật Đà áo cà sa thần bí, đặt châu nắm chắc thần thái an tường,

- Như vậy còn ta thì sao?

Từ Huyền đột nhiên hỏi.

Thần Huyễn Thiên Sư mặt không biểu tình nói:

- Hai người các ngươi đều là dị số trong thiên địa, nắm giữ Tiên Hà Chí Bảo. Mượn cơ hội này, một lưới bắt hết, chính là kết quả mấy trăm năm nay bản tông bố cục.

Lúc này, Thần Huyễn Thiên Sư tu vi chân chính dĩ nhiên đạt được Thông Thiên Tam Giai, cảnh giới linh hồn của hắn càng viễn siêu Thông Thiên Tam Giai bước đầu tiên.

- Thần Huyễn Thiên Sư này…ấn dấu thật sâu!

Từ Huyền trong lòng phát lạnh, hấp một ngụm lãnh khí.

Ý thức bám vào ở trên khối thân thể này, Từ Huyền cũng có thể âm thầm thôi động lực lượng tiếp cận Mộng Hồi Đại Pháp.

Giờ này khắc này.

Một bên Thần Huyễn Thiên Sư thực lực cường đại chưa từng có, Phật Đà áo cà sa thần bí mượn ba đạo Phật môn thần tích hoàn toàn bằng được Thông Thiên Tam Giai chân chính.

Mà mười tám vị Phật môn Đế Tôn kia liên thủ sáng lập đại trận. Cho dù tại thời kì đỉnh phong cũng không dễ đột phá.

Mà Từ Huyền và Tông Như Ma đại chiến một hồi. Lưỡng bại câu thương, vô cùng suy yếu, dưới loai cục diện này, có thể nói không hề có phần thắng.

- Siêu hóa.

Phật Đà áo cà sa thần bí, quát lạnh một tiếng, Phật môn cấm trận dấy lên Phật môn nộ diễm thuần khiết trong suốt. Kim quang rạng rỡ, lưu ly tinh thấu, ở trong phật văn ngâm tụng mênh mông cuồn cuộn rào rạt thiêu đốt, trong nháy mắt đem Tông Như Ma và Từ Huyền thôn phệ.

Trong lúc nhất thời, Từ Huyền và Tông Như Ma đồng thời rơi vào nguy cơ tuyệt cảnh.

Nếu thời khắc ở đỉnh núi, hai người liên thủ, chẳng khác gì liều mạng.

Nhưng mà lúc này, hai đại Thần Sư cường giả, bị thương đến bản nguyên, vô cùng suy yếu, bị Phật môn Nộ Diễm bao phủ, linh hồn và huyết nhục vô cùng quỷ dị bốc hơi lên, một chút rồi tan ra.

- Phá giới…

Một tiếng quát chói tai ở trong từ Phật môn tinh lọc Nộ Diễm truyền đến.

Bành oanh…răng rắc!

Bản Nguyên Giới hư không mãnh liệt rung động, tứ phân ngũ liệt.

Chỉ thấy trước người Từ Huyền xé mở một đạo khe rãnh hình tròn, sâu không thấy đáy tựa hồ chém ra từ sâu trong vũ trụ hư không.

Phật môn cấm trận kia quang amng ảm đạm tới mức tận cùng, một ít bộ vị phá thành mảnh nhỏ.

Phá giới?

Bị ba vị Phật môn thần tích gia trì Phật Đà áo cà sa thần bí

"Bá" một tiếng, thân hình Từ Huyền nhoáng lên, từ trong khe sâu thần bí kia bước vào., kêu lên một tiếng đau đớn khóe miệng tràn ra vết máu.

Đúng lúc này.

- Phá gới không được, thân hình Từ Huyền tràn ra vết máu.

Thế giới không ổn đinh…

Thần Huyễn Thiên Sư tâm thần lạnh lẽo.

Nguy cơ trước mắt, Từ Huyền mượn lực lượng Độn Thiên Thần Hoàn trực tiếp phá giới, rời khỏi Ngoại Giới Vực tời khỏi thế giới.

- Trước lưu lại Tông Như Ma, rất có thể ba chúng ta sẽ ăn thịt.

Thần Huyễn Thiên Sư quát một tiếng kinh hãi, một đôi trong mắt thâm thúy mộng ảo nhìn không ra lực lượng vũ trụ thời không tạp trung Tông Như Ma nhân viên.

- Ha ha ha… Thần Huyễn Thiên Sư, Tiên Hà Cổ Thế Giới tương lai tạm biệt.

Tông Như Ma cười một tiếng dài, trong tay xuất hiện một quả giới chỉ cổ quái, khí tức cùng tương tự Nguyệt Quang Bí Châu.

Phốc xuy!

Thân hình Tông Như Ma hóa thành một đạo hắc quang hôi hôi hắc quang diễm đó rào rạt thiêu đốt Cự Luân, hoàn quán thiên địa ra sắc mọi người, mượn Từ Huyền phá giới rất nhiều uy năng, tế toái Phật môn cấm chế, tiêu vong trong thiên địa.

…

Bá!

Người lạc vào cảnh giới kỳ lạ hình ảnh, rồi chợt biến mất.

- Tại sao có thể như vậy?

Từ Huyền vẻ mặt hồi hộp, một thân mồ hôi lạnh.

Ánh mắt hắn thoáng nhìn Liễu Vũ Yên bên cạnh, đang bình yên điễm tĩnh tu luyện.

Giữa mi tâm kim sắc ấn ký vẫn như trước đang liên tục nhảy lên bên sâu trong dòng xoáy quang đoàn thần bí kia, còn truyền đến ba động kỳ dị, cùng Ký Ức Tinh Hải sản sinh liên hệ thần bí.

Từ Huyền hít sâu một hơi, lần thứ hai thôi động Mộng Hồi Đại Pháp.

Trải qua một kích vừa rồi, Từ Huyền giao thiệp với Mộng Hồi Đại Pháp trình tự càng sâu, có thể ngộ hoàn toàn mới.

Bá!

Một khắc vừa rồi, ý thức của Từ Huyền lại tiến nhập thời không như mộng như ảo.

Tràng cảnh lúc này ở Tiểu Ngư Giới.

Từ Huyền phát hiện bản thân đang quỳ gối trước mộ phụ thân, bi thống thở dài, vẻ mặt hối hận.

- Chung quy vẫn tới chậm một bước, ta mặc dù thiên tân vạn khổ, một lần nữa giết vào Tiểu Ngư Giới, đáng tiếc phụ thân…

Nguyên lai, đây đã là Tiểu Ngư Giới hai trăm năm sau.

Từ phụ bởi thiên phú tự thân quá mức bình thường, tu luyện nhập môn quá muộn rất nhiều loại nguyên nhân, chung quy không có bước lên Nguyên Thần Đại Đạo, thọ nguyên hầu như không còn mà chết.

Ngoài ra còn có một nhân tố trọng yếu, Từ Huyền rời khỏi Ngoại Giới Vực hai trăm năm, Tiểu Ngư Giới bị trúng tên, nô dịch.

- Niếp sư huynh đơn thương độc mã giết tới Mộng Huyễn Thiên Đường, lọt vào Thiên Sư độc thủ, Du Cầm sư muội tại Tiểu Ngư Giới phản kháng quân địch ngã xuống trong chiến loạn, Liễu tiên tử không biết tung tích. Thánh Hoàng và Huệ Lan hoàng hậu tự sát mà chết…

Sở Đông thần tình chết lặng, trần thuật danh sách những người đã chết.

- Thần Huyễn Thiên Sư kia, thân ở nơi nào?

Từ Huyền nghiến răng nghiến lợi.

- Thần Huyễn Thiên Sư từ sau một trăm năm trước, không hề có tung tích. Nếu không phải ta năm xưa, giả ý quy thuận Hoàng Thiên Thánh Triều, hôm nay cũng không gặp được ngươi.

Sở Đông vẻ mặt chán chường, ngồi dưới đất.

- A…

Hai mắt Từ Huyền huyết hồng, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài. Hư không Ngoại Giới Vực mơ hồ rung động, chư thiên thần ma run sợ.

…

Bá!

Cảnh tượng thời không tựa mộng tựa huyễn biến mất.

Từ Huyền mở mắt ra, mồ hôi đầm đìa, hô hấp gấp gáp, kinh hồn chưa định, lẩm bẩm nói:

- Mặc kệ thật hay giả, ta đều sẽ thử một lần, có thể đây là một kiếp nạn tu luyện Mộng Hồi Đại Pháp tất phải trải qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tien-ha-phong-bao